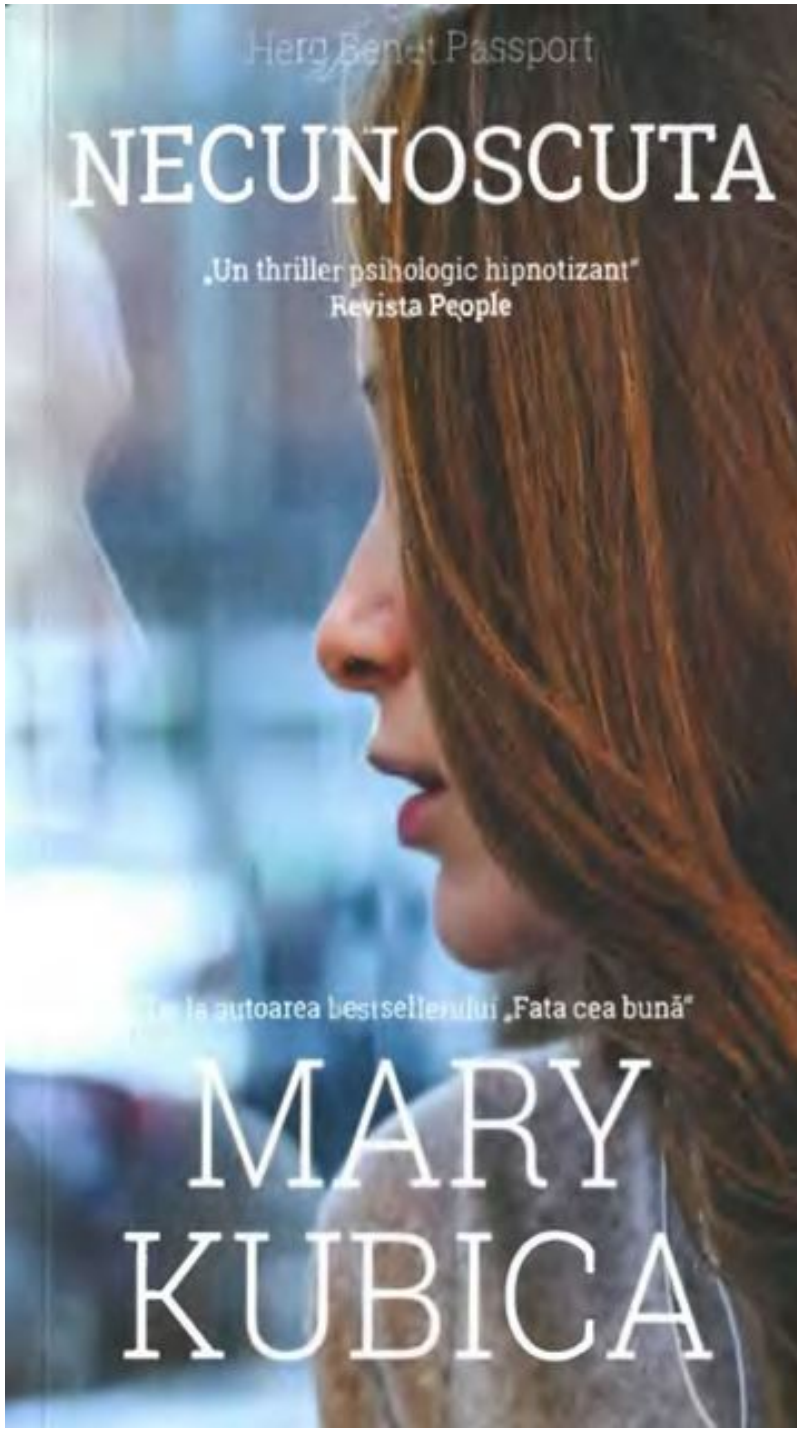
Herg Benet Passport
NECUNOSCUTA
„Un thriller psihologic hipnotizant"
Revista People
la autoarea bestsellerului „Fata cea bună"
MARY
KUBICA

MARY KUBICA

NECUNOSCUTA

Traducere din limba engleză de Laura Nureldin
Titlul original: *Pretty Baby,* 2015

Herg Benet, 2018

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2020

Celor pe care i-am pierdut

HEIDI

Prima dată o văd la Gara Fullerton, stă în picioare pe peron și strânge în brațe un bebeluș. Se înfige mai bine pe picioare, cu tot cu copil, când trenul expres al liniei mov trece în grabă pe lângă ea, spre Linden. Este 8 aprilie, sunt nouă grade și plouă. Ploaia se strecoară din cer peste tot, sub vântul furios și neîmblânzit. O zi proastă pentru păr.

Fata poartă o pereche de jeanși rupți în genunchi. Are o haină subțire, de nylon kaki. Nu are nici glugă, nici umbrelă. Își ascunde bărbia în haină și privește în gol, lăsându-se îmbibată de ploaie. În jurul ei, oamenii se chircesc sub umbrele și nimeni nu se oferă să împartă adăpostul cu ea. Copilul tace, îndesat în haina mamei lui ca un pui de cangur în marsupiu. Din haină se ițesc fâșii dintr-o păturică roz și mă conving că bebelușul, adormit buștean în mijlocul a ceea ce mie îmi pare un balamuc – frig cumplit, sunetul asurzitor al trenului – este fetiță.

La picioarele tinerei este o valiză de piele, veche și roasă, lângă o pereche de bocanci cu șiret, uzi leoarcă.

Nu pare să aibă mai mult de șaisprezece ani.

E slabă. Subnutrită, îmi zic, dar poate că e doar slabă. Hainele îi atârnă. Jeanșii îi sunt largi, iar haina, prea mare.

În difuzoare se anunță sosirea unui tren, iar garnitura liniei maro oprește în gară. Un grup de navetiști matinali se îngrămădește în tren, unde e cald și uscat, dar fata nu se mișcă. Ezit o clipă – simt nevoia să fac ceva dar apoi mă urc în tren, la fel ca ceilalți nepăsători; mă așez și mă uit pe geam în vreme ce ușile se închid, iar noi ne îndepărtăm, lăsând-o pe fată și pe copilul ei în ploaie.

Dar mă gândesc la ea toată ziua.

Merg cu trenul până în Loop, la Gara Adams/Wabash; mă strecor afară, cobor treptele care duc la strada înecată de ploaie, în mirosul acru de canal care plutește la colțul fiecărei străzi din oraș, unde porumbeii se învârt în cercuri ametitoare, pe lângă tomberoane și boschetari și milioane de locuitori care se grăbesc prin ploaie din punctul A în punctul B.

Petrec bucăți bune de timp – între întâlniri despre alfabetizarea adulților și Dezvoltarea Educației și meditații de limba engleză cu un bărbat din Mumbai – imaginându-mi-o pe fată și pe copilul ei cum își pierd cea mai mare parte a zilei pe peron, urmărind trenurile care vin și pleacă. Îmi construiesc povești întregi în minte. Copilul are colici și se tot trezește. Doar vibrația trenurilor care se apropie reușește să-l adoarmă. Umbrela femeii – mi-o închipui de un roșu aprins, cu margarete vesel colorate în auriu – a fost smulsă de o rafală violentă de vânt și întoarsă pe dos, așa cum se întâmplă de obicei în zile ca asta. S-a rupt. Umbrela, copilul, valiza: mult mai mult decât pot duce brațele ei. Sigur că nu putea să lase copilul. Iar valiza? Ce conținea valiza așa de important? Mai important decât o umbrelă într-o astfel de zi? Poate că a stat și a așteptat acolo toată ziua. Poate că aștepta o sosire, nu o plecare. Sau poate că a urcat în trenul liniei roșii la câteva clipe după ce garnitura maro a plecat.

Seara, când revin, nu mai e acolo. Nu-i povestesc lui Chris despre asta, pentru că știu ce-ar spune: cui îi pasă?

O ajut pe Zoe cu tema la matematică, pe care o serie pe masa din bucătărie. Zoe spune că urăște matematica. Nu mă surprinde. În perioada asta, Zoe urăște cam orice. Are doisprezece ani. Nu sunt sigură, dar cred că perioada mea de „urăsc totul" a venit mult mai târziu: pe la șaisprezece sau șaptesprezece ani. Acum, însă, pare să vină mai devreme. Eu am mers la grădiniță să mă joc, să învăț alfabetul; Zoe a mers la grădiniță ca să-nvețe să citească, să devină mai pricepută în ale tehnicii decât mine. Băieții și fetele intră în pubertate mai devreme, uneori chiar și cu doi ani mai devreme decât generația mea. Copiii de zece ani au telefoane mobile; fetițe de șapte sau de opt ani au sâni.

Chris își mănâncă cina, apoi dispare în birou, ca de obicei, să se îngroape în tabelele lui cu efect de somnifer, numai bune de indus coma, și să stea cu ele mult după ce Zoe și cu mine ne-am culcat.

A doua zi, iar e acolo. Fata. Și plouă din nou. E doar a doua săptămână din aprilie și meteorologii anunță deja precipitații

record pentru luna asta. Cel mai ploios aprilie din istorie, așa spun ei. Alaltăieri, O'Hare raporta peste un centimetru de ploaie într-o singură zi. A-nceput să se infiltreze în subsoluri, să inunde străzile mai joase. Mai multe zboruri au fost anulate sau amânate. Îmi spun că ploile din aprilie aduc florile din mai, mă înfășor într-o pelerină crem, impermeabilă, și mă încalț cu o pereche de cizme de cauciuc, să pot face drumul până la muncă.

Ea poartă aceiași jeanși sfâșiați, aceeași jachetă kaki, aceiași bocanci cu șireturi. Are la picioare valiza veche. Tremură în aerul rece, iar copilul e agitat.

Leagănă bebelușul, sus-jos, sus-jos, iar pe buze îi citesc un „șșșt". Le aud pe femeile de lângă mine, care-și beau cafelele fierbinți sub umbrele uriașe: *n-ar trebui să scoată copilul. Pe ața o vreme?* mârâie ele. *Ce-o avea fata asta în minte? Și de ce nu i-a pus copilului căciuliță?*

Expresul liniei mov trece în goană; garnitura liniei maro se apropie și se oprește, iar nepăsătorii se urcă, încolonați, ca niște produse pe o linie de asamblare.

Zăbovesc, din nou, dorindu-mi să fac ceva, dar nedorindu-mi să par băgăcioasă sau s-o jignesc. E o graniță subțire între ajutor și jignire, una pe care nu vreau s-o încalc. Există un milion de motive pentru care ar putea sta acolo cu valiza, ținându-și copilul în ploaie, un milion de motive, altele decât gândul care nu-mi dă pace: că n-are casă.

Lucrez des cu oameni afectați de sărăcie, mai ales imigranți. Statisticile privind alfabetizarea în Chicago sunt descurajatoare. Cam o treime din adulți sunt semi-analfabeți, ceea ce înseamnă că nu pot completa cereri de angajare. Nu pot citi instrucțiuni și n-au de unde să știe în ce gară ar trebui să coboare. Nu-și pot ajuta copiii la teme.

Fețele sărăciei sunt sinistre: femei în vârstă, încovrigate pe bănci, în parcurile din oraș, cu toată averea înghesuită în cărucioare de cumpărături pe care le târăsc după ele când scormonesc prin gunoaie după mâncare; bărbați care dorm lipiți de zgârie-nori în cele mai reci zile din ianuarie, cu câte un carton rezemat de trupurile lor inerte: *Ajutați-mă. Vă rog. Mi-e foame. Să v-ajute Dumnezeu.* Victimele sărăciei trăiesc în condiții

mizere, în cartiere periculoase; abia dacă au ce mânca; de cele mai multe ori, nu. Au acces limitat sau nu au deloc acces la servicii medicale și la vaccinuri; copiii lor merg la școli subfinanțate, dezvoltă probleme de comportament, asistă la violență. Între altele, în cazul lor există un risc mai mare de a-și începe viața sexuală la vârste mici și, în felul ăsta, ciclul se repetă. Adolescente nasc copii sub greutatea normală, au acces limitat la servicii medicale, copiii nu pot 6 vaccinați. Suferă de foame.

În Chicago, sărăcia îi afectează cel mai mult pe negri și hispanici, dar asta nu înseamnă că o fată albă nu poate fi săracă.

Toate astea îmi trec prin minte în fracțiunea de secundă în care mă întreb ce să fac. S-o ajut pe fată. Să urc în tren. S-o ajut pe fată. Să urc în tren. S-o ajut pe fată.

Dar, chiar atunci, spre surprinderea mea, fata se urcă-n tren. Se strecoară printre uși cu câteva secunde înainte de anunțul înregistrat – *bing, bang, se-nchid ușile* – iar eu o urmez, întrebându-mă unde mergem – fata, copilul ei și cu mine.

Vagonul e aglomerat. Un bărbat se ridică și-i oferă, politicos, locul fetei; ea acceptă fără o vorbă și se strecoară pe scaunul metalic, lângă un șmecheraș îmbrăcat într-o haină lungă și neagră, iar tipul se uită la copil de parcă ar fi venit de pe Marte. Pasagerii se pierd în naveta matinală – se uită în telefoane, laptopuri sau alte gadgeturi, citesc romane, ziare, titlurile dimineții; își beau cafeaua și se holbează pe geam la conturul orașului, estompat de ziua mohorâtă. Fata scoate cu grijă copilul din marsupiu. Desface păturica roz și, în mod miraculos, ploaia pare să nu fi ajuns la copil. Trenul se târăște spre Gara Armitage, prin spatele clădirilor de cărămidă cu câte trei sau patru etaje unde sunt apartamente, așa de aproape de casele oamenilor, încât îmi închipui cum se zguduie totul când trece trenul pe acolo, cum zornăie paharele în bufete, cum televizoarele sunt reduse la tăcere de vibrații, iar asta se petrece la fiecare câteva minute, cât e ziua de lungă și chiar o bucată din noapte. Trecem de Lincoln Park și ne îndreptăm spre Orașul Vechi; la un moment dat, copilul se liniștește, iar plânsetele sfâșietoare se transformă într-un scâncet mic, spre evidenta

ușurare a călătorilor.

Sunt obligată să stau mai departe de fată decât mi-ar plăcea. Ținându-mă bine, ca să nu mă ia prin surprindere vreo mișcare neașteptată a trenului, trag cu ochiul printre călători și serviete, s-o zăresc – piele perfectă, ca de fildeș, pătată cu roșu de la plâns – obrajii surpați ai mamei – un combinezon alb de bumbac – suptul disperat al unei suzete – ochi pustii. O femeie trece pe lângă mamă și copil și spune *ce bebeluș drăguț.* Fata zâmbește forțat.

Nu e obișnuită să zâmbească. Mi-o închipui lângă Zoe și-mi dau seama că e mai mare decât ea: deznădejdea din ochi, pe de-o parte; lipsa completei vulnerabilități a lui Zoe, pe de alta. Și, firește, mai e și copilul (am reușit cumva să mă conving că Zoe încă mai crede că berzele aduc copiii), deși, pe lângă omul de afaceri așezat pe scaunul de alături, fata pare micuță, ea însăși un copil. Părul îi e asimetric: tăiat scurt pe-o parte, iar pe cealaltă, până la umăr. E tern, ca o fotografie sepia veche ce se îngălbenește cu timpul. Are câteva șuvițe roșii, care nu-s culoarea ei naturală. Machiajul de la ochi, strident, cu mult negru, e întins de la ploaie și ascuns sub un breton lung și protector.

Trenul încetinește când intră în Loop și se înclină când ia virajele. Mă uit cum bebelușul este înfășurat din nou în păturica roz, apoi îndesat în haina de nylon, și mă pregătesc pentru plecarea lor. Fata coboară înaintea mea, la stația State/Van Buren, iar eu o urmăresc pe geam, încercând să n-o pierd din ochi în aglomerația care umple străzile orașului la acea oră.

Dar asta se întâmplă, totuși, iar ea dispare dintr-odată.

CHRIS

— Cum ți-a mers azi? întreabă Heidi când intru în casă.

Mă întâmpină mirosul ciudățel de chimion, sunetul știrilor de la televizor și muzica ce urlă din camera lui Zoe. La știri: precipitații-record în toată regiunea Midwest. O întreagă adunătură de chestii ude zace lângă ușa de la intrare: haine și umbrele și încălțăminte. Le adaug și eu pe ale mele, apoi scutur din cap să mă usuc, ca un câine. Trec în bucătărie și o pup pe Heidi pe obraz, mai mult din puterea obișnuinței decât pentru gestul drăguț în sine.

Heidi s-a schimbat deja în pijama: flanelă roșu ecosez, ca părul ei roșcat, ondulat natural, turtit de ploaie. Și-a scos lentilele, și-a pus ochelarii.

— Zoe, cina e gata, strigă ea, deși n-are nicio șansă de a se face auzită pe hol, prin ușa închisă de la dormitorul fiicei noastre, peste muzica asurzitoare a unei trupe de băieți.

— Ce mâncăm? întreb.

— Chili. Zoe!

Îmi place la nebunie chili, dar în perioada asta Heidi face chili vegetarian, plin nu doar de fasole neagră, fasole roșie și fasole garbanzo (și, se pare, chimion), ci și ceva ce ea numește carne tocată vegetariană, care să-ți dea impresia de carne, fără carne. Înșfacă niște castroane din bufet și-ncepe să toarne chili cu polonicul. Heidi nu e vegetariană. Dar de vreo două săptămâni, de când Zoe a-nceput să bată câmpii despre grăsimea din carne, Heidi a luat decizia ca familia să nu mai mănânce carne o vreme. Între timp am mâncat ruladă de „carne" vegetariană și spaghete cu chifteluțe vegetariene și hamburgeri vegetarieni. Niciun pic de carne.

— O aduc eu, îi spun și pornesc pe holul îngust al apartamentului nostru.

Bat la ușa care vibrează și, cu binecuvântarea lui Zoe, bag capul înăuntru să-i zic despre cină iar ea răspunde „bine". Stă întinsă în patul cu baldachin și are în poală un caiet galben – cel care are coperta plină de poze cu vedetuțele pe care le iubesc

acum adolescenții, decupate de prin reviste. Îl închide în secunda în care intru eu și dă să înhațe notițele de Sociologie care zac lângă ea, nebăgate în seamă.

Nu aduc vorba despre „carnea" tocată. Mă împiedic de pisică în drum spre dormitorul meu și al lui Heidi, în timp ce-mi slăbesc nodul cravatei.

În câteva minute, stăm la masa din bucătărie și Heidi mă întreabă din nou cum mi-a fost ziua.

— Bună, îi răspund. A ta?

— Nu pot să sufăr fasolea, declară Zoe în timp ce ia o lingură de chili, apoi lasă mâncarea să se scurgă înapoi în castron.

Televizorul din living are sonorul oprit. Cu toate astea, ochii ne fug spre el și ne străduim să citim de pe buzele prezentatorului știrile serii. Zoe se cocoșează pe scaun, refuzând să mănânce. E clona lui Heidi, de la rotunjimea feței la părul ondulat și la ochii căprui; totul e la fel, inclusiv arcul buzelor și pistruii presărați pe nasul cârn.

— Ce-ai făcut? mă întreabă Heidi și mă strâmb în sinea mea, pentru că nu vreau să retrăiesc ziua, iar poveștile ei – refugiați sudanezi care cer azil politic și bărbați în toată firea, analfabeți – sunt deprimante.

Vreau doar să fiu lăsat în pace, să citesc pe buze știrile serii.

Îi povestesc, totuși, despre convorbirea telefonică avută cu un client pentru întocmirea documentației și de redactarea draftului pentru un contract de achiziție și de teleconferința ridicol de matinală cu un client din Hong Kong. La 3 dimineața m-am strecurat afară din dormitorul pe care-l împart cu Heidi și m-am dus în birou ca să răspund apelului, iar, când am terminat, am făcut un duș și am plecat la serviciu, cu mult înainte ca Heidi sau Zoe să se trezească.

— Dimineață plec la San Francisco, îi amintesc.

Ea dă din cap:

— Știu. Pentru cât timp?

— O noapte.

Apoi o întreb eu cum i-a fost ziua și Heidi îmi povestește despre un tânăr care a imigrat din India în Statele Unite acum șase luni. Locuia într-un ghetou din Mumbai – Dharavi, mai

exact; unul dintre cele mai mari din lume, așa-mi spune Heidi, și câștiga mai puțin de doi dolari americani pe zi în țara lui. Îmi mai povestește despre toaletele lor, despre cât de puține și de rare sunt. Locuitorii folosesc râul pe post de latrină. Ea îl ajută pe omul ăsta, căruia-i zice Aakar, să învețe gramatică. Ceea ce nu-i ușor. Ține să-mi amintească:

— Engleza e o limbă care se învață greu.

Îi spun că știu.

Soția mea e foarte sufletistă și implicată. Ceea ce era absolut adorabil când am cerut-o de nevastă, dar, cumva, după paisprezece ani de mariaj, cuvintele „imigrant" și „refugiat" mă calcă pe nervi, în principal fiindcă sunt sigur că îi pasă mai mult de bunăstarea lor decât de a mea.

— Și ție cum ți-a fost azi, Zoe? întreabă Heidi.

— Nașpa, mormăie Zoe, cocârjată pe scaun, holbându-se la chili-ul din castronul ăla de parcă ar fi rahat de câine, iar eu râd în sinea mea.

Măcar unul din noi e cinstit. Hai s-o luăm de la-nceput. *Și ziua mea a fost nașpa.*

— Nașpa cum? întreabă Heidi.

Îmi place de mor când Heidi vorbește așa. E atât de nenatural pentru ea încât devine comic; singurele dăți când Heidi folosește expresii de argou sunt când citează pe cineva. Apoi:

— Ce-are chili-ul? E prea fierbinte?

— Ți-am zis. Nu pot să sufăr fasolea.

Acum cinci ani, Heidi i-ar fi zis ceva despre copiii care mor de foame în India sau Sierra Leone sau Burundi. Dar, de la o vreme, e o mare realizare s-o faci pe Zoe să mănânce ceva, orice. Ori nu-i place nimic, ori o deranjează că e plin de grăsime, cum e cazul cărnii. Așa că mâncăm „carne" vegetală.

Din străfundurile servietei mele – rămasă pe jos, lângă ușa de la intrare – îmi sună telefonul, iar Heidi și Zoe se uită la mine, întrebându-se dacă nu cumva o să dispar în mijlocul cinei ca să mă ascund cu mobilul în birou, al treilea dormitor pe care l-am modificat atunci când ne-a fost clar că Heidi și cu mine n-o să mai facem copii. Uneori o mai surprind, când e cu mine în încăpere, că își plimbă privirea peste mobilierul cafeniu – un

birou și rafturi, scaunul meu preferat de piele – și își imaginează cu totul altceva acolo, un pătuț și o masă de schimbat, animale de safari care țopăie vesele pe pereți.

Heidi și-a dorit mereu o familie mare. Pur și simplu n-a fost să fie.

Rareori se întâmplă să avem parte de o cină scurtă fără sunetul enervant al mobilului meu. În funcție de seară, de dispoziția mea – sau, și mai important, de dispoziția lui Heidi – sau de cine știe ce urgență apărută brusc la muncă în ziua respectivă, se poate să răspund sau nu. Astă seară singura mea replică e să-mi umplu gura cu chili, iar Heidi îmi zâmbește dulce și eu iau asta drept „mulțumesc". Heidi are cel mai dulce zâmbet din lume, parcă însiropat și delicios. Zâmbetul ei vine de undeva din interior, nu apare pur și simplu pe buzele alea arcuite. Când zâmbește mă gândesc la momentul când ne-am cunoscut, la un bal caritabil din oraș, când avea corpul acoperit cu o rochie vintage din tul, fără bretele – roșie, ca rujul. Era o adevărată operă de artă. O capodoperă. Încă era studentă, stagiară la ONG-ul pe care acum, practic, îl conduce. Pe vremea când era o nimica toată să stau treaz toată noaptea și mă declaram perfect mulțumit cu patru ore de somn. Pe vremea când credeam că la treizeci de ani ești bătrân, așa de bătrân încât nici nu merita să mă gândesc cum ar fi la treizeci și nouă.

Heidi crede că muncesc prea mult. Pentru mine săptămânile cu șaptezeci și două de ore de muncă sunt ceva normal. Câteodată n-ajung acasă mai devreme de două noaptea; alteori vin acasă seara, dar stau închis în birou până când răsare soarele. Telefonul îmi sună la orice oră din zi și din noapte de parcă aș fi medic de gardă, nu cineva care se ocupă de fuziuni și achiziții. Dar Heidi lucrează la o organizație non profit; doar unul dintre noi câștigă suficient cât să plătim un apartament în Lincoln Park, școala particulară scumpă la care merge Zoe și să și economisim pentru facultate.

Telefonul se oprește din sunat și Heidi se întoarce spre Zoe. Vrea să afle detalii despre cum i-a fost ziua.

Se dovedește că Doamna Peters, profesoara de geografie de la clasa a șaptea, n-a venit, iar suplinitoarea a fost… Zoe se

oprește, căutând un adjectiv mai bun decât cel pe care i l-au băgat în cap niște mici inadaptați aflați în pragul adolescenței… a fost o *pisăloagă.*

— De ce? întreabă Heidi.

Zoe evită s-o privească în ochi și preferă să se holbeze la chili.

— Nu știu. Pur și simplu.

Heidi ia o gură de apă și capătă expresia aia întrebătoare, cu ochii mari. Aceeași expresie care m-a întâmpinat când i-am zis despre apelul de la trei dimineața.

— A fost rea?

— Nu chiar.

— Prea severă?

— Nu.

— Prea… urâtă? intervin eu, ca să mai destind atmosfera.

Câteodată, nevoia lui Heidi de a ști diverse creează tensiuni. A reușit cumva să se convingă că, dacă e un părinte implicat (prea implicat, zic eu), asta o asigură pe Zoe că e iubită atunci când intră în ceea ce Heidi numește „tumultuoșii ani ai adolescenței". Din *tumultuoșii ani ai adolescenței,* eu îmi amintesc că încercam să scap de părinți. Cu cât se țineau după mine mai insistent, cu atât fugeam mai tare. Dar Heidi a luat cărți de la bibliotecă; niște cărți de psihologie, despre dezvoltarea copilului, *parenting* cu iubire, secretele unei familii fericite. E chitită să-i iasă cum trebuie.

Zoe chicotește. Când face asta – și nu se-ntâmplă des – parcă are iar șase ani, redevine pură ca aurul de douăzeci și patru de carate.

— Nu, răspunde ea.

— Doar… pisăloagă, deci? O babă pisăloagă și cicălitoare, sugerez eu.

Dau la o parte boabele de fasole neagră și caut altceva. O roșie. Porumb. Mă simt ca un căutător de comori prin chili. Evit așa-zisa carne vegetală.

— Da. Cred că da.

— Și mai ce? întreabă Heidi.

— Ha?

Zoe are pe ea un tricou vopsit neuniform, pe care e scris cu

roz electric *peace* și *love.* E plin de sclipiri. Are părul prins într-o parte, într-un fel de coadă care o face să pară prea sofisticată pentru aparatul dentar portocaliu care-i ține în frâu dinții strâmbi. Brațul stâng îi e plin de desene: semnul păcii apare de câteva ori, apoi numele ei, o inimă. Încă un nume: Austin.

Austin?

— Ce a mai fost naspa? întreabă Heidi.

Cine dracu' e Austin?

— Taylor și-a vărsat laptele la prânz. Pe cartea mea de mate.

— Și cartea e bine?

Asta vrea Heidi să știe.

Taylor e cea mai bună prietenă a lui Zoe, BFF, de când aveau amândouă vreo patru ani. Au lănțișoare cu pandantive la fel, pe care scrie BFF, tocmai cranii s-au găsit să-și ia. Al lui Zoe e verde-limetă și-l poartă non stop, zi și noapte. Mama ei, Jennifer, e cea mai bună prietenă a lui Heidi. Dacă-mi aduc bine aminte, s-au cunoscut în parc, fetițele se jucau la groapa cu nisip, iar mamele se odihneau puțin pe aceeași bancă. Heidi o numește întâmplare. Deși eu cred că, în realitate, Zoe i-a dat cu nisip în ochi lui Taylor și acele prime clipe n-au fost chiar așa de vesele. Dacă Heidi n-ar fi avut la-ndemână sticla cu apă de rezervă ca să o clătească de nisip și dacă Jennifer n-ar fi fost în toiul unui divorț, disperată să găsească pe cineva la care să se descarce – povestea ar fi putut avea un final complet diferit.

Zoe răspunde:

— Nu știu, cred că da.

— Trebuie s-o schimbăm?

Fără comentarii.

— S-a mai întâmplat ceva? Ceva bun?

Scutură din cap. Iar asta, pe scurt, e ziua naspa a lui Zoe.

Zoe se ridică de la masă fără să-și mănânce porția de chili. Heidi o convinge să ia câteva îmbucături dintr-o mini-pâine de porumb și să bea un pahar cu lapte, apoi o trimite în camera ei să-și termine tema, iar noi doi rămânem singuri. Telefonul îmi sună din nou. Heidi sare să spele vasele, iar eu zăbovesc, întrebându-mă dacă am fost sau nu scutit. Însă iau și eu niște vase de pe masă și i le aduc lui Heidi, care tocmai golește

conținutul castronului lui Zoe în tocătorul de resturi.

— A fost bun chili-ul, mint eu.

N-a fost bun. Pun vasele unele peste altele pe blatul de la bucătărie, ca Heidi să le ia de acolo și să le clătească, și rămân în spatele ei, cu palma pe bluza de flanelă roșie ecosez.

— Cine mai merge la San Francisco? întreabă Heidi.

Închide robinetul și se întoarce cu fața spre mine, iar eu mă aplec spre ea și-mi amintesc ce simt atunci când sunt cu ea, o familiaritate atât de adânc întipărită în amândoi; e firesc, e obișnuință, e a doua natură. Mi-am petrecut cu Heidi aproape jumătate din viață. Știu ce-o să spună înainte să deschidă gura. Îi cunosc limbajul corpului, știu ce înseamnă. Știu chemarea din ochii ei când Zoe doarme la vreo prietenă sau când s-a culcat de mult. Știu că, acum, când își strecoară brațele în jurul meu și mă trage spre ea, împletindu-și degetele pe spatele meu, nu e un act de afecțiune; e un act de proprietate.

Ești al meu.

— Niște oameni de la muncă, îi răspund.

Iar face ochii mari și întrebători. Vrea să dezvolt.

— Tom, îi zic, și Henry Tomlin.

Apoi ezit, și probabil că ezitarea asta mă trădează:

— Cassidy Knudsen, recunosc eu, timid, trântind acel nume de familie de parcă ea n-ar ști cine e Cassidy.

Cassidy Knudsen, cu K mut.

Atunci își retrage brațele și se întoarce iar spre chiuvetă.

— E o călătorie de afaceri, îi amintesc eu. Doar afaceri, repet și îmi afund fața în părul ei.

Miroase a căpșune, dulci și zemoase, în care se strecoară un amestec de mirosuri ale orașului: mizeria străzii, străinii din tren, izul umed al ploii.

— Știe și *ea* asta? întreabă Heidi.

— O să am grijă să-i spun, răspund eu.

Și când se oprește conversația, iar camera se scufundă în tăcere, cu excepția zornăitului brutal al vaselor în mașina de spălat, profit de ocazie și mă retrag în dormitor să-mi fac bagajul. Nu e vina mea că am o colegă plăcută ochiului.

HEIDI

Dimineață, când mă trezesc, Chris a plecat deja. Lângă mine, pe noptiera de lemn tocit, e o cană cu cafea călduță și, probabil, cu lapte de alune, dar tot cafea e. Mă ridic în fund și mă-ntind după cană și telecomandă și, când trezesc televizorul la viață, dau peste prognoza meteo pentru azi. Ploaie.

Când, în fine, mă împleticesc pe hol spre bucătărie, trecând pe lângă portretele de clasă ale lui Zoe, de la grădiniță până-ntr-a șaptea, o găsesc în picioare, în bucătărie, punându-și lapte și cereale într-un bol.

— Bună dimineața, îi spun, iar ea tresare. Ai dormit bine? o-ntreb și o sărut ușor pe frunte.

Se crispează; de la o vreme nu-i plac dulcegăriile. Totuși, ca mamă, simt nevoia să-mi manifest afecțiunea; să batem palma – sau să inventăm vreun salut secret, așa cum au Chris și Zoe – pur și simplu nu e de-ajuns, așa că o pup și simt cum se retrage. Știu că tocmai mi-am dăruit porția de dragoste pentru toată ziua.

Zoe e deja îmbrăcată în uniforma de școală: sarafanul plisat, jacheta bleumarin și pantofii din piele întoarsă cu baretă pe care-i urăște.

— Mda, zice ea și se duce cu bolul la masa din bucătărie, să mănânce.

— Niște suc vrei?

— Nu mi-e sete.

O văd cum aruncă ocheade cafetierei; e o ușă pe care ea a deschis-o, iar eu am închis-o ferm. Copiii de doisprezece ani n-au nevoie de stimulente ca să intre în viteză dimineața. Eu, în schimb, îmi umplu cana până-n buză și îmi pun și lapte, apoi mă așez lângă Zoe cu un bol plin ochi cu cereale *Raisin Brart* și încerc să fac conversație lejeră despre ziua ce stă să-nceapă. Mă îngroapă în „da", „nu" și „nu știu", apoi se duce să se spele pe dinți, lăsându-mă în bucătăria tăcută, cu bătaia sacadată a ploii pe bovindou.

Ieșim în ziua jilavă și, pe hol, trecem pe lângă un vecin.

Graham. Apasă butoanele unui ceas șmecher, iar gadget-ul scoate tot felul de bip-uri și sunete. Zâmbește ca pentru sine, mulțumit.

— Ce surpriză să vă-ntâlnesc aici, doamnelor, ciripește el cu cel mai fermecător zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

Părul blond și destul de lung al lui Graham e lipit de fruntea lucioasă, dar în curând acele șuvițe vor sta drept în sus datorită gelului aplicat cu generozitate. E ud, nu-mi dau seama dacă de la ploaie sau de la transpirație.

Graham se duce acasă după alergarea de dimineață pe malul lacului; din cap până-n picioare are echipament Nike, plus un ceas exagerat de scump care măsoară distanța parcursă și viteza. Hainele îi sunt prea asortate, dunga verde-limetă de pe jachetă se potrivește perfect cu dunga de pe pantof.

Graham este ceea ce unii ar numi metrosexual, deși Chris crede că e ceva mai mult de-atât.

— Neața, Graham, îi spun. Cum a fost alergarea?

— Incredibilă, spune el, sprijinit de pereții bej cu lambriuri albe și își toarnă în gură o dușcă de apă.

Euforia de pe fața lui o face pe Zoe să roșească. Se uită în jos, la pantofi, și-și curăță niște praf imaginar de pe unul dintre ei cu botul celuilalt.

Graham e un orfan de treizeci și ceva de ani și locuiește în clădirea asta pentru că mama lui i-a lăsat prin testament apartamentul de alături, acum mulți ani. Iar Graham s-a scos, pentru că s-a ales nu doar cu moștenirea de la mama lui, ci și cu sute de mii de dolari, despăgubire de la spital, bani pe care i-a risipit pe ceasuri, vinuri scumpe și decorațiuni luxoase.

Graham avea de gând să scoată casa la vânzare după moartea mamei lui, dar până la urmă s-a mutat el în apartament. Camioanele de transport au înlocuit mobila ei pestriță și ce mai era pe-acolo cu lucrurile moderne ale lui Graham, așa de lucioase și elegante de parcă ar fi sărit direct dintr-o revistă de design interior: linii simple, unghiuri ascuțite, culori neutre. E un adept al minimalismului; apartamentul îi e aerisit și ordonat, cu excepția nesfârșitelor coli de imprimantă împrăștiate pe podea.

— Gay, mă asigurase Chris după ce călcasem prima oară în noul apartament al lui Graham. E gay.

Lui Chris nu-i atrăsese atenția doar felul în care era aranjat apartamentul, ci și dulapurile pline cu haine – mai multe haine decât avusesem eu vreodată – cu ușile lăsate special deschise.

— Fii atentă ce-ți zic. O să vezi.

Și totuși, mereu îl vizitau femei, femei superbe care mă lăsau până și pe mine mută. Femei cu păr blond platinat și cu ochi nefiresc de albaștri, cu corpuri ca de păpuși Barbie.

Graham venise când Zoe era încă mică. Se lipise de el cum se lipesc musculițele de bananele prea coapte. Scriitor independent, Graham era mai mereu acasă, unde se holba la ecranul computerului și se îndesa cu cofeină și îndoieli. Ne-a venit în ajutor de mai multe ori, când Zoe era bolnavă și nici eu, nici Chris nu puteam lipsi de la serviciu. Graham a primit-o pe canapeaua lui capitonată unde au stat împreună și s-au uitat la desene animate. El e soluția când îți trebuie o bucată de unt, o foaie de sugativă sau o mână care să-ți deschidă ușa. E și foarte priceput la scris, așa că o ajută pe Zoe cu temele la Limba Engleză atunci când nici Chris, nici eu n-am fi în stare. E expert în gătitul curcanului, chestie la care am descoperit că nu mă pricep deloc fix când pregăteam masa de Ziua Recunoștinței pentru socri.

Pe scurt, Graham e un prieten bun.

— Ar trebui să veniți și voi cu mine odată, spune Graham, referindu-se la alergat.

Văd mulțimea de sticle cu apă legate la brâu și mă gândesc că mai bine nu.

— Ți-ar părea rău dacă aș veni, îi spun, în vreme ce Graham ciufulește părul lui Zoe, făcând-o să roșească iar, dar de data asta rozul din obrajii ei n-are nicio legătură cu aluziile lui sexuale.

— Dar tu? îi spune el lui Zoe, care ridică din umeri.

Când ai doisprezece ani, avantajul e că un ridicat din umeri și un zâmbet timid te scot din încurcătură.

— Gândește-te la asta, adaugă el și zâmbește iar în felul ăla șarmant, cu dinții de un alb impecabil, aliniați ca niște școlari

disciplinați.

Are o părere de barbă, pe care trebuie s-o radă, iar privirea îi e ațintită în jos, spre Zoe, care i-o evită ca pe ciumă. Nu pentru că nu-l place. Ci tocmai pentru că-l place.

Ne luăm la revedere și ieșim în ploaie.

Merg pe jos cu Zoe până la școală înainte să merg la muncă. Zoe învață la Școala Catolică din cartier, cuibărită lângă o biserică bizantină impunătoare, cu ziduri de cărămidă cenușie, uși grele din lemn și o cupolă ce se înalță spre cer. Toată biserica e împodobită, de la stucaturile aurii ce acoperă toți pereții, până la vitralii și altarul de marmură. Școala e chiar în spatele bisericii, ascunsă, o școală obișnuită, din cărămidă, cu un loc de joacă și o mulțime de copii îmbrăcați în uniforme ecosez, pe sub pelerine de ploaie multicolore, cu ghiozdane ce par obeze pentru trupurile lor firave. Zoe pleacă de lângă mine abia mormăind „la revedere", iar eu mă uit, de la colțul străzii, cum li se alătură altor copii de-a șaptea și se grăbește să intre de pe strada plină de bălțoace în clădirea uscată, ferindu-se de copiii mai mici – cei care se agață de picioarele părinților și jură că *nu vor să meargă* – de parcă bieții de ei ar avea vreo boală contagioasă.

O urmăresc cu privirea până când intră în clădire, apoi îmi continui drumul spre Gara Fullerton. La un moment dat, ploaia se transformă în potop, iar eu mă pomenesc alergând lipsită de grație, călcând prin bălțoace și stropindu-mă pe picioare cu apă murdară. Îmi vin în minte fata și copilul ei și mă întreb dacă și ele sunt pe undeva pe afară, biciuite de ploaie.

Când ajung în gară, îmi folosesc cartela ca să deblochez turnicheții, apoi urc în goană treptele alunecoase, întrebându-mă dacă o să le văd pe fată și pe copilă, dar nu sunt acolo. Sigur, mă bucur că bebelușul și mama nu sunt pe peron pe vremea asta cumplită, dar gândurile îmi pleacă la plimbare: unde sunt ele și, cel mai important, sunt în siguranță? Sunt ferite de ploaie? Le e cald? Exact asta înseamnă dulce-amar. Aștept nerăbdătoare trenul și, când acesta sosește, mă urc, cu ochii tot la geam, aproape așteptându-mă să le văd în orice clipă: haina

kaki și bocancii cu șireturi, valiza veche din piele și păturica roz, ponosită, căpșorul gol și alburiu al copilului, acoperit de un puf delicat, zâmbetul ei fără dinți.

La muncă, niște copii de clasa a treia aflați în excursie vin la centrul nostru de alfabetizare. Împreună cu câțiva voluntari, le citim poezii elevilor, iar elevii încearcă să scrie și să ilustreze propriile poezii, iar cei mai îndrăzneți le și împărtășesc cu grupul. Cei mai mulți elevi care vin la centru fac parte din clasa de jos, din cartiere nevoiașe, mai ales afro-americani sau latino. Mulți sunt din familii sărace și câțiva vorbesc acasă altă limbă decât engleza – spaniolă, poloneză, chineză.

Mulți dintre acești copii vin din familii în care ambii părinți lucrează, asta dacă părinții mai sunt împreună. Mulți sunt crescuți doar de mamă sau de tată. Mulți sunt copii cu cheia de gât care-și petrec după-amiezile și serile singuri. Sunt neglijați în favoarea altor probleme, mai presante: casă și masă, mai exact. La noi la centru, diminețile nu sunt doar despre alfabetizare și stimularea iubirii de sonete și haiku. Sunt despre îndoiala care-i cuprinde pe copii când ne trec pragul (mârâind în surdină din cauza temelor) și despre curajul cu care pleacă după câteva ore de muncă intensă și de atenție deplină din partea celor care lucrează aici.

Dar, odată ce ei pleacă, gândul îmi zboară iar la fată și la copilul ei.

Pe la prânz, ploaia s-a transformat într-o burniță inutilă. Îmi închid pelerina de ploaie și ies, tropăind pe State Street în vreme ce mă înfrupt dintr-un baton de cereale pe post de masă, în drum spre bibliotecă, unde merg să iau o carte împrumut pentru biblioteca noastră. Îmi place la nebunie biblioteca asta, cu atrium-ul luminat de soare (dar fără soare azi) și garguii grotești din granit și milioanele de cărți. Îmi place liniștea bibliotecii, poartă spre cunoaștere, spre limba franceză și istoria medievală și ingineria hidraulică și povești, spre învățare în forma ei primitivă: prin cărți, prin ceva ce face loc tehnologiei moderne.

Mă opresc lângă o femeie fără adăpost care stă rezemată de clădirea din cărămidă roșie și pun câteva hârtii de un dolar în

palma ei întinsă. Când îmi zâmbește, văd că îi lipsesc mai mulți dinți; pe cap are o pălărie neagră, subțire, care ar trebui să-i țină de cald. Mormăie niște mulțumiri nearticulate și greu de înțeles, puținii dinți rămași îi sunt înnegriți – presupun – de la consumul de metamfetamină.

Îmi găsesc cartea pe raftul rezervărilor, apoi urc pe o serie de scări rulante până la etajul șapte, pe lângă paznici, elevi aflați în excursie, vagabonzi care hoinăresc pe acolo și femei care vorbesc cu alte femei prea tare pentru interiorul unei biblioteci. Atmosfera din bibliotecă e caldă, calmă și primitoare, iar eu mă îndrept spre rafturile de beletristică în căutarea unei lecturi plăcute, cel mai recent bestseller New York Times.

Atunci o văd; fata cu copilul stă cu picioarele încrucișate, pe jos, în mijlocul rafturilor de beletristică. Ține copilul în poală, cu capul pe un genunchi. Valiza e pe jos, lângă ea. Fata pare ușurată că nu trebuie s-o care, măcar acum. Fata scoate un biberon din buzunarul hainei kaki și-l pune la gura nerăbdătoare a bebelușului. Întinde mâna după o carte de pe raftul de jos și – mă furișez lângă cel mai apropiat raft, înșfac de pe el un thriller science-fiction și-l deschid direct la pagina patruzeci și șapte – o aud cum citește, cu voce blândă, din *Anne de la Green Gables*, în vreme ce mângâie tălpile copilului.

Bebelușul este perfect liniștit. Trag cu ochiul printre rafturile metalice la bebelușul care termină laptele din biberon și continuă să sugă din el până la ultimele bule de lapte, apoi pleoapele îi devin tot mai grele și încet, încet, închide ochii, întreg corpul se relaxează în somn, cu excepția câte unei tresăriri involuntare. Mama fetiței continuă să citească și să-i mângâie tălpițele cu degetul mare și arătător și, dintr-odată, mă surprind trăgând cu urechea la un moment absolut personal între mamă și copil.

Apare o bibliotecară:

— Vă pot ajuta să găsiți ceva anume? mă întreabă, făcându-mă să tresar și să strâng în mână thrillerul science-fiction.

Mă simt vinovată, roșesc, iar din haină îmi picură apă de ploaie. Bibliotecara îmi zâmbește; are trăsături blânde, care emană bunătate.

— Nu, răspund eu repede, aproape șoptit, pentru că nu vreau să trezesc copilul. Nu, tocmai am găsit ce căutam, mai șoptesc, apoi mă grăbesc spre scara rulantă și cobor să mă înregistrez cu noua mea carte.

După muncă, în drum spre casă, mă opresc la centrul video și închiriez un film, ceva ușor, pentru Zoe și pentru mine, și iau și o cutie de popcorn fără grăsimi de făcut la microunde. Dintotdeauna, Chris a călătorit mult. Când era mai mică, pe Zoe a afectat-o profund faptul că tatăl ei ba era, ba nu era lângă ea. Atunci când el trebuia să plece, inventam lucruri cu care să ne amuzăm și să ne ținem ocupate când nu puteam fi cu Tati: seri de filme și nopți în care dormeam amândouă în patul cel mare, mâncam clătite la cină, născoceam povești în care Chris călătorea în timp (mult mai amuzant), nu ca simplu angajat al unei bănci de investiții (plictisitor).

Iau liftul până la etajul cinci al clădirii noastre vechi și, când intru în casă, mi se pare nefiresc de întuneric și de liniște. De obicei mă întâmpină muzica bubuitoare din camera lui Zoe. Dar astă seară e liniște. Aprind o lampă în living, o strig. Îi bat în ușa de la dormitor. Văd lumină pe sub ușă, dar nu primesc răspuns. Intru.

Zoe, încă îmbrăcată în uniformă – o raritate, în ultima vreme – e întinsă pe covorul crem de pe dușumeaua de lemn. De obicei, de cum intră pe ușă își aruncă de pe ea uniforma și se îmbracă în ceva cu scrisuri, cu paiete sau cu ștrasuri. Văd că respiră – doarme – așa că nu intru în panică. Dar mă uit la ea cum ține în brațe caietul acela galben și zace pe podea ca și cum trupul i-ar fi devenit, dintr-odată, prea greu. E învelită într-o pătură de pluș și stă cu capul pe o pernuță pe care scrie *Hugs & Kisses.* Aeroterma, pe care Chris a cumpărat-o după ce Zoe s-a plâns de nenumărate ori că în camera ei e prea frig, e potrivită la douăzeci și șase de grade. În cameră e ca-ntr- un cuptor, iar Zoe, care stă la un metru de aerotermă, se coace. Are obrajii roșii; mă mir că pătura n-a luat foc. Apăs pe buton și opresc drăcovenia, dar încăperea se va răcori abia în câteva ore.

Arunc o privire prin cameră, chestie care ar enerva-o rău pe

Zoe dacă ar fi trează: zidurile cu porțiuni de cărămidă aparentă răspândite la-ntâmplare prin apartament – motivul pentru care Chris consideră că e așa de frig în camera lui Zoe; patul cu baldachin, nefăcut, și cuvertura împletită din petice colorate; afișe cu vedete adolescente și paradisuri tropicale, lipite cu chit pe pereți. Ghiozdanul e pe jos, desfăcut, cu conținutul revărsat, inclusiv batonul de cereale – neatins – pe care i l-am îndesat dimineață în mână ca gustare pentru după școală. Pe podea sunt și bilețele de la colegi de clasă, mototolite. Pisicile stau întinse lângă Zoe, încercând să fure din căldura insuportabilă.

Îmi trec degetele prin părul ei lung și o strig încet o dată și încă o dată. Când se trezește, se ridică brusc, cu ochii larg deschiși, de parcă aș fi prins-o făcând ceva nepermis. Ceva rău. Sare în picioare, la fel și pisicile, și aruncă păturile pe pat.

— Eram obosită, explică ea și aruncă o privire rapidă prin cameră, întrebându-se dacă am descoperit vreo nefăcută și, dacă da, ce anume.

Niciuna. E aproape șapte și, afară, undeva dincolo de norii negri și pufoși, soarele începe să apună. La San Francisco, cel mai probabil Chris tocmai se așază la o cină revoltătoare în vreun restaurant extravagant, studiind-o pe Cassidy Knudsen peste masă. Îmi alung gândul din minte.

— Atunci mă bucur că ai tras un pui de somn, îi spun, cu ochii la cutele de pe obrazul ei și la ochii căprui în care se citește epuizarea. Cum ți-a fost ziua?

— Bună, spune ea, înhățând caietul galben de pe podea.

Se agață de el ca un pui de lemurian de blana mamei lui.

— A venit Doamna Peters?

— Nu.

— Înseamnă că e chiar bolnavă, îi zic; anul ăsta, epidemia de gripă a lovit mai târziu, se pare. Aceeași suplinitoare? Pisăloaga?

Zoe dă din cap. Da. Pisăloaga.

— Mă apuc de cină, îi spun lui Zoe.

Spre surprinderea mea, îmi răspunde:

— Am mâncat deja.

— A, da?

— Mi-era foame. Când am venit de la școală. Nu știam când vii acasă.

— Nu-i nimic. Ce-ai mâncat?

— Brânză la grătar, spune ea, apoi adaugă, pentru siguranță: și un măr.

— OK.

Realizez că nu mi-am dat jos pelerina de ploaie, nici cizmele de cauciuc, și că încă am geanta de-a curmezișul, ca poștașii. Entuziasmată, bag mâna-n geantă și scot filmul și popcornul.

— Ai chef să ne uităm la un film? Doar noi două?

Tace, iar pe fața inexpresivă nu-i apare zâmbetul prostuț pe care-l am eu. Deja simt un „nu" venind.

— Faza e că… am un test mâine. Media, mediana și modul.

Las filmul să cadă înapoi în geantă. Pot să tai ideea de pe listă.

— Atunci pot să te ajut să-nveți, îi propun.

— Nu-i nevoie. Mi-am făcut fișe.

Mi le arată, ca dovadă.

Încerc să nu mă las afectată, pentru că și eu am avut cândva doisprezece ani – sau șaisprezece sau șaptesprezece – și mai repede aș fi mers la dentist decât să stau cu mama.

— OK, spun eu, dând din cap, și ies din cameră.

Fără o vorbă, închide ușa în urma mea și o-ncuie.

CHRIS

Stăm în camera de hotel: Henry, Tom, Cassidy și cu mine. E camera mea. Pe televizor e o cutie pe jumătate goală de pizza pepperoni (carne!), și prin toată camera sunt cutii de suc desfăcute. Henry e la baie și cred că-și golește mațele, că-i de prea mult timp acolo. Într-un colț, Tom vorbește la telefon, cu un deget băgat în ureche ca să audă mai bine. Pe pat sunt coli cu grafice de toate felurile și peste tot sunt farfurii de carton murdare – pe masă, pe jos. Pe o măsuță înaltă e farfuria lui Cassidy, pe care feliuțele de pepperoni stau aranjate frumos într-o grămăjoară; lângă ea, e cutia de suc dietetic. Fur o felie de pepperoni și o bag în gură; când se uită la mine, ridic din umeri:

— Ce? Heidi gătește fără carne în perioada asta. Încep să am deficit de proteine.

— Friptura de la New York Strip nu ți-a satisfăcut pofta? întreabă ea.

Zâmbește. E un zâmbet năzdrăvan. Cassidy Knudsen are vreo douăzeci și ceva de ani, spre treizeci, tocmai și-a terminat MBA-ul. Lucrează la noi de vreo zece luni. E un geniu, dar nu genul ciudat și tocilar. E genul de persoană în gura căreia cuvinte ca „fiduciar" și „hedging" sună mișto. Arată ca un felinar: înaltă și subțire, iar în vârf are o sferă luminoasă.

— Dacă voiam s-o am pe nevastă-mea aici, o luam cu mine.

Cassidy stă pe marginea patului meu. E îmbrăcată cu o fustă d-aia pix și are pantofi cu toc de zece. O femeie de statura ei n-are nevoie de tocuri de zece, așa că asta o face să pară și mai picantă. Își trece degetele prin părul de culoarea șampaniei, tuns bob și aranjat impecabil:

— Touché.

Dincolo de fereastră, luminile orașului San Francisco aprind noaptea. Draperiile grele, de hotel, sunt trase de-o parte. Din unghiul potrivit se văd Transamerica Pyramid, 555 California Street și San Francisco Bay. E trecut de ora nouă. În camera de lângă noi, televizorul e dat tare și sunetul calificărilor din campionatul de baseball trece prin pereți. Mai iau o bucată de

pepperoni de pe farfuria lui Cassidy și ascult: cei de la Giants conduc cu 3 la 2.

Henry iese din baie și ne străduim să ignorăm duhoarea care-l însoțește.

— Chris, zice el, și-mi întinde mâna în care ține mobilul.

Mă-ntreb dacă s-a spălat pe mâna aia. Mă întreb dacă a vorbit la telefon în tot timpul cât a stat în baie. Henry nu e cel mai educat tip din lume. De fapt, când vine dinspre baie observ că are șlițul desfăcut și, dacă nu mi-ar fi împuțit camera, i-aș atrage atenția.

— Aaron Swindler vrea să-ți zică ceva, adaugă el.

Îi iau telefonul din mână și-l văd scormonind prin cutie după o felie de pizza, iar asta mă face să-mi pierd pofta de mâncare.

Nu e nicio coincidență în faptul că pe potențialul nostru client îl cheamă Swindler[1]. Îmi iau cea mai bună voce de „vânzător" și mă duc într-un colț din camera aglomerată.

— Domnule Swindler! Ce ziceți de Giants? spun eu, deși, judecând după fluierăturile din camera alăturată, s-ar părea că echipa asta nu mai conduce.

Nu mi-am dorit mereu să lucrez în domeniul investițiilor bancare. Când aveam șase ani aveam tot felul de planuri mărețe: voiam să fiu astronaut, jucător profesionist de baschet, frizer (la momentul respectiv, și ăsta părea un vis măreț; era un soi de chirurg pentru păr). Pe măsură ce am crescut, a-nceput să mă intereseze mai puțin cariera în sine, și mai mult cât de bine aș fi plătit. Visam un penthouse în Gold Coast, o mașină sport șmecheră, oameni care să mă admire. Când am ajuns la facultate, eram atât de obsedat de bani, încât am ales o specializare în domeniul finanțelor, pentru că așa mi se părea corect. Să stau în clasă lângă alți puști răsfățați și să vorbim despre *bani*. Bani, bani, bani.

Uitându-mă în urmă, probabil că asta m-a atras cel mai mult la Heidi când ne-am cunoscut. Spre deosebire de cunoscuții mei, Heidi nu era obsedată de bani. Era obsedată de lipsa banilor, de discrepanța dintre cei care n-au și cei care au, în vreme ce mie-mi păsa doar de cei care au. Cine avea cei mai mulți bani și cum puteam să pun și eu mâna pe câțiva?

Aaron Swindler își bate gura despre derivate când îmi aud telefonul sunând din celălalt capăt al camerei, de pe cuvertura vărgată pe care stă Cassidy și, acum, stă și Henry, care, la patruzeci de ani și în mod evident burlac, se holbează deloc subtil la dresul ei extrem de subțire. Aștept un apel important, unul pe care nu-l pot rata, așa că-i fac semn să răspundă ea și o aud imediat:

— Bună, Heidi.

Mă dezumflu, ca un balon cu heliu după o petrecere. Rahat. Îi fac semn cu un deget lui Cassidy – *stai un pic* – dar, atâta timp cât Aaron Swindler bate în continuare câmpii despre derivate, sunt obligat să ascult o conversație între Cassidy și nevastă-mea, despre zborul spre San Francisco, despre cina la un restaurant de carne scump și despre nenorocita de vreme.

Heidi s-a întâlnit cu Cassidy fix de trei ori. Știu asta pentru că, după fiecare dintre aceste întâlniri mi-a fost aplicat tratamentul silențios, de parcă ar fi vina mea că femeia a fost recrutată în echipa noastră sau că arată bine. Prima dată s-au întâlnit astă-vară, la un picnic de lucru de la grădina botanică. Nu-i zisesem nimic despre Cassidy lui Heidi. Lucra cu noi doar de vreo șase săptămâni. Nu mi se părea că e necesar sau prudent să zic ceva. Dar când Cassidy a apărut lângă noi într-o rochie de vară, lungă și fără bretele – noi ne ascunseserăm la umbra unui arțar într-o zi cu peste treizeci de grade, transpirați și scârbiți de noi înșine – am văzut cum Heidi își pipăia jenată fusta de jeanși și bluza pe care le umpluse de sudoare. Am văzut cum îi dispare orice urmă de încredere în sine.

— Cine e? Secretara ta?

Asta m-a întrebat Heidi după ce s-a terminat cu zâmbetele false și cu „mă bucur să te cunosc", după ce Cassidy a plecat în căutarea unui alt mariaj fericit în care să se bage.

N-am înțeles niciodată ce a vrut Heidi să spună cu întrebarea aia, dacă ar fi fost mai bună sau mai rea situația în care Cassidy mi-ar fi fost secretară.

Mai târziu, acasă, am prins-o pe Heidi smulgându-și cu penseta niște fire albe care nici nu i se vedeau pe cap. La scurt timp, măsuța de toaletă din dormitor a fost invadată de produse

de înfrumusețare, dintre cele pline de substanțe antirid și de promisiuni de tinerețe veșnică.

Asta îmi aduc aminte în timp ce-i îndes telefonul lui Henry înapoi în mână și am grijă să spun „poftim, Henry" suficient de tare încât Heidi, care e acasă, în Chicago, să audă că nu sunt singur cu Cassidy; fug în hol, cu propriul telefon. Heidi e o femeie frumoasă, n-aș vrea să fiu greșit înțeles. Superbă. Nimeni n-ar putea ghici că între Cassidy și soția mea e un deceniu.

Cu toate astea, Heidi știe.

— Hei, îi zic.

— Ce-a fost asta? mă întreabă ea.

Mi-o închipui acasă, în pat, îmbrăcată în pijamaua ecosez roșu sau poate în cămașa de noapte cu buline pe care i-a ales-o Zoe cadou de ziua ei. Televizorul din dormitor e dat pe știri și ține laptopul pe picioare. Părul îl are ridicat și prins cumva, aiurea – important e să nu-i intre în ochi – iar ea caută pe internet informații despre ghetourile din Dharavi sau poate statistici privind sărăcia la nivel global. Nu știu. Poate că, atunci când nu sunt acasă, caută filme porno. Nu. Mă răzgândesc. Heidi n-ar face asta. Are gusturi prea bune pentru pornăciuni. Poate caută modalități de utilizare a „cărnii" tocate vegetale. Mâncare pentru pisici? Înlocuitor de nisip pentru pisici?

— Ce anume? întreb eu, prostește, de parcă n-aș fi observat.

În holul hotelului e un tapet oribil, cu niște figuri geometrice roșii care-mi dau dureri de cap.

— La telefonul tău a răspuns Cassidy.

— A, asta.

Îi povestesc despre convorbirea mea cu Aaron Swindler și schimb subiectul cât pot de repede, cu prima chestie care-mi iese din gură:

— Mai plouă acasă?

Asta întreb. Nu există ceva mai plat decât să vorbești despre vreme.

Plouă. Cât e ziua de lungă.

— Ce-i cu tine trează la ora asta? o-ntreb eu.

E unsprezece noaptea acasă.

— N-am putut să adorm.

— Pentru că ți-e dor de mine, încerc eu, deși știm amândoi că nu e cazul.

Sunt mai mult plecat, și așa au stat lucrurile de când am început să ieșim împreună. Heidi e obișnuită să lipsesc. Cum se zice: *absența sporește iubirea.* Asta spune mereu când o-ntreb dacă-i e dor de mine. Cred că, de fapt, se bucură că se poate lăfăi în tot patul. Doarme pe burtă – și fură păturile – și-i place să se-ntindă pe diagonală. Faptul că eu sunt într-o cameră de hotel pur și simplu ne ajută căsnicia.

— Sigur că da, zice ea, urmat de previzibilul „absența sporește iubirea".

— Cine a zis asta, de fapt? întreb eu.

— Nu-s sigură.

Îi aud degetele alergând pe tastele laptopului. Clic, clic, clic.

— Cum merge treaba?

— Bine, îi răspund și mă rog în gând să nu insiste.

Dar nu poate să se abțină. Nu Heidi a mea.

— Doar „bine"? iscodește ea, obligându-mă să-i povestesc despre zborul întârziat din pricina ploii, despre turbulențele urmate de un pahar cu suc de portocale vărsat, despre prânzul cu un client la *Fisherman's Wharf,* despre motivele pentru care nu-l plac pe Aaron Swindler.

Dar, când o întreb cum i-a fost ei ziua, vrea să vorbim despre Zoe.

— E ciudată, spune ea.

Râd încet. Mă las să alunec pe tapetul roșu cu forme geometrice și mă așez pe jos.

— Are doisprezece ani, Heidi. *Trebuie* să fie ciudată.

— Trăgea un pui de somn.

— Păi era obosită, zic.

— Are doisprezece ani, Chris. Copiii de doisprezece ani nu trag câte-un pui de somn.

— Poate că se-mbolnăvește. Știi că umblă gripa.

— Poate, spune ea. Dar nu părea bolnavă.

— Nu știu, Heidi. A trecut multă vreme de când aveam doisprezece ani. Pe lângă asta, eu sunt bărbat. Nu știu. Probabil că e un puseu de creștere, poate vreo chestie legată de

pubertate. Poate că, pur și simplu, n-a dormit bine.

Aproape că aud cum îi cade fața lui Heidi.

— Crezi că Zoe a ajuns la pubertate? întreabă ea.

Dacă era după Heidi, Zoe ar fi rămas în scutece și pijamale cu botoșei pentru tot restul vieții. Nu așteaptă să-i răspund:

— Nu, spune ea, hotărâtă. Nu încă. Zoe nici n-a început să aibă menstruație.

Mă strâmb. Urăsc cuvântul ăla. Menstruație. Flux menstrual. Ideea că fiica mea ar purta tampoane – sau că eu ar trebui să aud despre asta – mă umple de groază.

— Întreab-o pe Jennifer, îi sugerez. Întreab-o pe Jennifer dacă Taylor are – fac o grimasă și mă screm să rostesc cuvântul – menstruație.

Știu cum sunt femeile. Puțină camaraderie poate rezolva orice. Dacă și Taylor e la pubertate, iar Heidi și Jennifer pot să vorbească la telefon sau să-și dea mesaje despre firele de păr pubian proaspăt răsărite și despre bustiere, atunci totul va fi bine.

— Așa o să fac, spune ea, categorică. E o idee bună. O s-o întreb pe Jennifer.

Heidi tace, iar grijile care-i bântuie mintea sunt, și ele, reduse la tăcere deocamdată. Mi-o imaginez cum închide laptopul și-l pune pe partea mea de pat: o jucărie cu care să doarmă în brațe.

— Chris?

— Ce-i?

Se răzgândește:

— Nu contează.

— Ce este? întreb eu din nou.

Un cuplu trece pe hol, ținându-se de mână. Îmi strâng picioarele ca să le fac loc.

— Îmi cer scuze, domnule, spune femeia, pe un ton pompos, iar eu îi răspund cu un gest din cap.

Trebuie să aibă vreo șaizeci și cinci de ani și încă se țin de mână. Mă uit după ei, îmbrăcați în pantaloni de doc și jachete de primăvară și-mi aduc aminte că Heidi și cu mine rareori ne ținem de mână. Suntem ca roțile unei mașini: sincronizați, dar independenți.

— Nu-i nimic.

— Ești sigură?

— Mda, zice ea. Vorbim despre asta când vii acasă.

E prima oară când se hotărăște că e obosită. Vocea îi sună obosită. Parcă o văd afundându-se tot mai mult în așternut, sub o pilotă groasă care mă face să transpir și-n toiul iernii. Îmi închipui luminile stinse în dormitor, televizorul oprit, ochelarii lui Heidi puși pe măsuța de lângă patul nostru, rutina din fiecare seară.

În minte îmi vine o imagine nechemată și nedorită, o imagine pe care o arunc imediat afară, ca pe o ghiulea țâșnită din tun. *Oare cum doarme îmbrăcată Cassidy Knudsen?*

— OK, îi spun lui Heidi.

Din camera mea, cineva bate în ușă. Au nevoie de mine, Mă ridic în picioare și-i spun lui Heidi că trebuie să închid, iar ea zice „bine". Ne spunem noapte bună. Îi spun că o iubesc. Îmi zice „și eu", ca de obicei, deși amândoi știm că formularea e greșită. Dar așa facem noi.

Când mă-ntorc în camera de hotel și trag cu ochiul la Cassidy, cu fusta ei pix și tocurile de zece, încă așezată pe marginea patului meu, nu pot să nu mă-ntreb: *chiloți de satin? Un babydoll cu volane?*

HEIDI

Mă trezesc cu imaginea lui Cassidy Knudsen în minte și mă-ntreb dacă am visat-o sau dacă s-a ivit, pur și simplu, în lumina dimineții, consecință a discuției ciudate de aseară. Îi aud vocea iar și iar, răspunzând la telefonul lui Chris, cu acel zglobiu „Bună, Heidi", care mie mi-a sunat ca unghia pe tablă: ascuțit și strident, enervant.

În drum spre muncă, mă străduiesc să nu mă gândesc la fata aia și la copilul ei. Nu e ușor. În tren încerc din răsputeri să mă concentrez pe thrillerul meu Science fiction și să nu mă holbez, așteptând, la geamul murdar, în speranța că o să văd cum apare haina kaki. La prânz, mă văd cu o colegă în loc să merg la biblioteca publică, deși aș vrea să merg. Să pierd vremea printre rafturile de beletristică, în căutarea fetei. Sunt îngrijorată pentru ea, pentru copilul ei, mă-ntreb unde dorm și ce mănâncă. Mă gândesc cum aș putea să fiu de ajutor, dacă să le dau bani, așa cum i-am dat femeii cu dinții înnegriți, sau s-o trimit pe fată la un adăpost din oraș, la unul dintre adăposturile pentru femei. Mă hotărăsc că asta trebuie să fac, s-o găsesc pe fată și s-o duc la adăpostul de pe strada *Kedzie*, unde știu că și ea, și bebelușul vor fi în siguranță. După asta mi le pot scoate din minte.

Mă pregătesc să evadez – să scap de un prânz plictisitor cu o colegă plictisitoare – când îmi sună telefonul, e un apel de la draga mea prietenă Jennifer. Mă scuz, ies din sala de mese ți mă duc în biroul meu ca să vorbesc, uitând pentru o clipă de fată și de copil.

— M-ai salvat, spun în timp ce mă trântesc pe scaunul tare, rece și, cu siguranță, deloc ergonomie.

— De la…? întreabă Jennifer.

— *Taedium vitae.*

— Vrei să traduci?

— Plictiseală, îi zic.

Pe birou am o fotografie înrămată cu Jennifer, Taylor, eu și Zoe, o fâșie d-aia lungă cu poze înșirate, făcute într-o cabină foto acum vreo patru ani, când fetele, în vârstă de opt ani, cu

fețele lor zâmbitoare și luminoase și cu ochii vii, încă suportau să fie văzute în public cu mamele lor. Fetele stau în poala noastră, Taylor, așezată lângă Zoe, are aceiași ochi mari și triști și zâmbetul strâmb, parcă tras în jos; Jennifer și-a lipit capul de al meu ca să încăpem toate în cadru.

Jennifer a divorțat de câțiva ani. Nu i-am cunoscut niciodată fostul soț, dar, din ce povestește ea, părea să fie rigid și acru, cu schimbări de dispoziție bruște care provocau certuri nesfârșite și nenumărate nopți dormite pe canapea (pentru Jennifer, fiindcă el era prea căpos ca să renunțe la pat).

— Taylor nu e la pubertate, așa-i? o întreb din senin.

E minunat să ai pe cineva care ți-e cea mai bună prietenă. Nu e nevoie să cenzurezi și să perii tot ce scoți pe gură.

— Cum adică? Vrei să zici dacă i-a venit ciclul?

— Mda.

— Nu încă. Slavă Domnului, spune ea și, brusc, mă simt ușurată.

Dar apoi intervine tendința mea de a supra-analiza (pentru mine, ăsta e călcâiul lui Ahíle), așa că întreb:

— Crezi că ar trebui să aibă menstruație?

Am descoperit pe diverse site-uri că poate începe cel mai devreme la opt ani și cel mai târziu la treisprezece. Dar site-urile pe care le consult sugerează că menarha ar trebui să apară cam la doi ani după ce fetelor încep să li se dezvolte sânii. La doisprezece ani, Zoe e plată ca o clătită.

— Nu sunt întârziate sau ceva, nu?

Jennifer simte îngrijorarea din vocea mea. Lucrează ca dietetician la un spital din zonă. Pe ea o întreb toate chestiile medicale, ca și cum faptul că lucrează într-un spital i-ar conferi o diplomă gratuită în medicină.

— Nu e așa o mare chestie, Heidi. Fiecare se maturizează în ritmul ei. Nu există un program, mă asigură ea.

Apoi îmi spune că nu pot controla adolescența lui Zoe:

— …deși știu că o să-ncerci, pentru că așa faci tu.

E genul de afirmație din topor pe care doar cel mai bun prieten ți-o poate trânti fără să și-o fure. Iar eu râd, pentru că știu că are dreptate.

Apoi vorbim despre sezonul de primăvară la fotbal și părerea fetelor despre uniformele lor roz-aprins, dacă *Lucky Charms* este sau nu un nume potrivit pentru o echipă de fete de doisprezece ani și despre cât de încântate sunt fetele de antrenorul lor, un puști de douăzeci și ceva de ani, student, care n-a reușit să intre în echipa lui Loyola. Antrenorul Sam, pe care toate mamele îl găsesc de vis. Și iată-ne pe mine și pe Jennifer, vorbind entuziasmate despre părul lui castaniu, stufos, despre ochii lui negri, misterioși, despre corpul lui de fotbalist – puternic, agil, cu niște gambe cum n-am mai văzut – iar toate gândurile despre iminenta adolescență a lui Zoe și despre fată și copilul ei îmi zboară din minte. Conversația alunecă spre băieți, băieți aproape adolescenți, cum este Austin Bell, pe care-l adoră toate fetele. Inclusiv Zoe. Inclusiv Taylor. Jennifer mărturisește că a găsit cuvintele „D-na Taylor Bell" mâzgălite pin caietele fiicei ei, iar eu îmi amintesc de brațul palid al lui Zoe pe care este tatuat cu roz numele *Austin,* cu o inimioară deasupra „i"-ului.

— Pe vremea mea era Brian Bachmeier, recunosc eu, amintindu-mi de șuvițele țepoase de pe capul lui, de ochii heterocromatici, unul albastru, celălalt verde.

S-a mutat în școala noastră din San Diego, California, chestie care impunea de la sine respect, dar, pe deasupra, puștiul știa să danseze și *Carlton,* și *jiggy,* și *tootsee roll.* Toți băieții îl invidiau, toate fetele îl idolatrizau.

Îmi aduc aminte că l-am invitat la dans la prima petrecere cu fete și băieți la care am participat. Îmi aduc aminte că a zis nu.

Mă gândesc la Zoe. Mă gândesc la Taylor. Poate că fetele noastre sunt și ele cam la fel.

Îmi bate cineva în ușă. Ridic ochii și o văd pe Dana, recepționista noastră minunată, care-mi face semn să merg la ședința de meditații cu o femeie de douăzeci și trei de ani căreia i s-a acordat de curând azil; vine din Bhutan, o mică țară din sudul Asiei, strivită între India și China. Cea mai mare parte a vieții și-a petrecut-o într-o tabără de refugiați din Nepal, într-o colibă de bambus cu pământ pe jos, unde mâncau hrană rațională, până când tatăl ei s-a sinucis, iar ea a căutat adăpost în Statele Unite. Vorbește nepaleză.

Acopăr receptorul cu palma și-i spun Danei că vin imediat.

— Trebuie să mă-ntorc la muncă, îi spun lui Jennifer și confirm că Zoe și Taylor o să doarmă împreună, acasă la Jennifer.

Zoe e încântată de chestia asta. E așa de fericită, încât chiar și-a amintit să spună la revedere azi dimineață, înainte s-o tulească în clădirea școlii.

Ziua se târăște într-un ritm infernal de lent. Afară, ploaia se potolește, dar contururile orașului rămân gri, iar vârfurile zgârie-norilor se pierd într-un cer acoperit și cenușiu. Când, în fine, se face ora cinci, îmi iau la revedere de la oameni și cobor cu liftul la etajul unu. Rareori plec de la serviciu la cinci, dar într-o seară ca asta – când Zoe doarme în altă parte, iar zborul lui Chris a fost amânat și ajunge abia la zece noaptea – mă bucur să am tot apartamentul la dispoziție, o plăcere simplă și rară. Abia aștept să mă uit de una singură la un film ușurel, ceva romantic, să zac pe canapea îmbrăcată în pijamaua mea moale și călduroasă și să devorez doar eu o pungă întreagă de popcorn făcut la microunde (după care poate chiar și o cupă de înghețată de ciocolată cu mentă!).

Deasupra mea, norii încep să se risipească, iar soarele se străduiește să ne ofere un apus frumos printre crăpăturile din nori. Aerul e rece, sunt vreo patru grade Celsius și bate vântul. Îmi pun mănușile de piele și gluga și mă grăbesc, împreună cu ceilalți navetiști ai serii, spre gară. Mă înghesui în trenul aglomerat, unde stăm ca sardelele, bălăngănindu-ne odată cu garnitura pe șinele șerpuite.

Când ajung la Gara Fullerton, cobor cu grijă treptele ude. Lângă mine, un alt navetist își aprinde o țigară și mirosul de tutun se împrăștie în aer. Momentul are ceva nostalgic în el: îmi amintește de acasă. Când eram mică și locuiam cu familia mea lângă Cleveland, într-o casă colonială din anii 70 cu pereți zugrăviți marmorat pe care mama îi adora, iar tata fuma Marlboro roșu, jumătate de pachet pe zi. Fuma în garaj, niciodată în casă. Nici în mașină, dacă eram acolo și eu sau fratele meu. Mama pur și simplu nu-i dădea voie. Mirosul de tutun îi ieșea prin pori. Îi miroseau a tutun hainele, părul,

mâinile. Garajul era îmbibat de miros; mama spunea chiar că trece prin ușa de metal în bucătărie, o bucătărie alb-imaculat – dulapuri albe, blaturi albe, frigider alb, o masă rustică masivă. Dimineața, la nici cinci minute după ce se trezea, tata se furișa în garaj cu cafeaua și țigările lui Marlboro roșu. Când intra în bucătărie mă găsea la masă, mâncându-mi cerealele cu cacao și, cu cel mai seducător zâmbet din lume (îmi era clar că mama alesese tare bine când se măritase cu tata) îmi zicea să nu fumez *niciodată,* exact așa *Să nu fumezi niciodată, Heidi. Niciodată,* apoi se spăla pe mâini și se așeza și el cu mine să mănânce cereale cu cacao.

Mă gândesc la tata în timp ce cobor treptele, iar degetele ating instinctiv verigheta din aur galben pe care o port la gât pe un lanț. Îi pipăi striațiile și cuvintele *începutul veșniciei* gravate pe interior.

Și atunci, pentru o fracțiune de secundă, sunt sigură că-l văd acolo, în mulțime, pe tata, cu salopeta lui Carhartt, cu o mână îndesată în buzunarul de la spate și cu un Marlboro roșu în cealaltă, uitându-se fix la mine și zâmbind. În gaica pantalonilor se bălăngăne un ciocan, pe cap poartă o șapcă de baseball – pe ea scrie Cleveland Indians – care-i acoperă părul castaniu ciufulit, pe care mama îl implora mereu să și-l tundă.

— Tati…

Aproape că o spun cu voce tare, dar imaginea dispare la fel de repede cum a apărut iar eu dau din cap, amintindu-mi. N-are cum.

Sau are?

Sigur că nu, îmi spun. Sigur.

Apoi inhalez acea aromă familiară și cancerigenă – vreau s-o simt și, în același timp, nu vreau – și-l aud: plânsetul unui bebeluș. Picioarele mele abia au atins asfaltul când sunetul mă înșfacă de gât și mă răsucesc instinctiv, în căutarea sursei.

Și o văd, așezată sub platforma șinelor, tremurând în aerul mușcător. E rezemată de un zid de cărămidă, lângă standuri de ziare și coșuri de gunoi, lângă băltoace umflate, așezată pe asfaltul rece și ud, legănându-și copilul la piept. Copilul plânge. E disperare în legănatul ei, e o mamă al cărei copil plânge

neconsolat, iar ea e pe cale să-și piardă mințile. Când era bebeluș, Zoe avea colici și urla cu orele. Înțeleg perfect frustrarea și oboseala copleșitoare din ochii fetei. Ce nu înțeleg este prezența ei pe o stradă din oraș, pe înserat, într-o noapte rece de primăvară. Nu pot înțelege disperarea cu care întinde un pahar de carton ud (probabil luat din tomberonul de lângă ea) spre trecători, cerșind bani, și nici felul în care oamenii o măsoară de sus până jos înainte să arunce câteva monede în paharul ei; ba douăzeci și cinci de cenți, ba câte zece, de parcă mărunțișul ar putea s-o salveze pe fata asta de propria soartă. Simt că mi se taie respirația pentru o clipă. Fata e un copil, iar bebelușul e un bebeluș. Nimeni nu merită o asemenea soartă, să n-aibă niciun ban și niciun loc unde să stea; cu atât mai puțin merită asta un copil. Mintea îmi zboară la prețul revoltător al laptelui praf și al scutecelor, cu certitudinea că, dacă fata asta reușește să-i asigure scutece copilului, cu siguranță nu-i mai rămâne nimic pentru ea. Pentru mâncare și adăpost, pentru umbrela cu margaretele aurii.

Mă împing din spate niște navetiști care au coborât, și ei, din același tren. Mă dau la o parte, dar nu sunt în stare să mă alătur grupului de oameni cu salarii, care se întorc în casele lor calde, unde nu plouă și unde îi așteaptă cine gustoase. Pur și simplu nu pot. Picioarele mi s-au lipit de asfalt, iar inima îmi bubuie. Plânsetul copilului – sfâșietor și disperat și inconsolabil – îmi zguduie fiecare nerv. Mă uit la fată, la legănatul plin de disperare, și aud cuvintele obosite care-i ies din gura epuizată când mâna ei ridică paharul de carton:

— Ajutați-mă, vă rog.

Cere, îmi spun. Cere ajutor.

Cu toate astea, nepăsătorii își continuă drumul spre casă, motivându-și lipsa de reacție cu bănuții pe care-i aruncă în paharul ei de carton, bănuți care ar fi ajuns în vreo mașină de spălat sau pe vreun blat de bucătărie sau raft, unde ar fi stat degeaba într-un porc din ceramică roz.

Simt că mă ia tremuratul când mă apropii de fată. Ridică bărbia când mă simte și, pentru o clipă, ochii ni se întâlnesc, apoi îmi întinde paharul și întoarce capul. Ochii îi sunt și mai

osteniți și plini de pesimism. Sunt cât pe ce să mă răzgândesc din cauza ochilor. Înghețați și albaștri ca florile de nu-mă-uita, cu prea mult tuș pe pleoapele umflate. Mă gândesc să fug. Îmi trece prin minte să scot o bancnotă de douăzeci de dolari din geantă, să i-o pun în pahar și să-mi văd de drum. Douăzeci de dolari e o sumă mult mai consistentă decât un pumn de monede. Cu douăzeci de dolari mănâncă o săptămână, dacă e chibzuită. Asta îmi spun în clipa mea de ezitare. Dar apoi îmi dau seama că probabil i-ar cheltui pe lapte praf, pentru că ar pune pe primul loc nevoile copilului. E slabă moartă, mai slabă chiar și decât Zoe, care e ca un băț.

— Dă-mi voie să-ți ofer o cină, îi spun, cu o voce mai puțin îndrăzneață decât cuvintele pe care le rostesc.

Vocea îmi e mică, tremurată, aproape sufocată de sunetele orașului: taxiuri care trec și-i claxonează pe navetiștii ce traversează aiurea; anunțul înregistrat *Atenție, clienți. Un tren din direcția Loop va sosi în curând,* urmat de sosirea garniturii maro pe platforma de deasupra noastră; plânsul copilului. Oamenii trec sporovăind și râzând tare la telefon; un tunet întârziat se rostogolește prin cerul tot mai întunecat.

— Nu, merci, spune ea.

Cuvintele îi sună amar. I-ar fi mai ușor dacă i-aș arunca cei douăzeci de dolari și mi-aș vedea de drum. Mai ușor acum, în momentul ăsta, poate, dar nu și când foamea ar începe s-o roadă pe dinăuntru, nu când plânsul de neoprit al copilului ar face-o să explodeze. Se ridică și se apleacă după valiza ei de piele, schimbând poziția copilului din brațe.

Știu că se pregătește să fugă.

— Uneori ajută să-i culci pe burtă. Așa, îi spun și-i arăt cu mâna. Ajută dacă au colici.

Se uită la mișcarea mâinilor mele și dă din cap – abia vizibil – așa că-i spun:

— Și eu sunt mamă.

Mă măsoară din cap până-n picioare și se-ntreabă de ce nu plec odată. De ce nu-i arunc bănuții și de ce nu plec. Ca toată lumea.

— E un adăpost… încep eu.

— Nu le am cu adăposturile, mă întrerupe.

Îmi vine-n minte imaginea unui adăpost pentru oamenii străzii: zeci și zeci de paturi pliante înșirate.

E incredibil de dură la exterior. Înrăită și rebelă. Mă întreb dacă asta simte și pe dinăuntru. E îmbrăcată cu aceiași jeanși sfârșiați, aceeași jachetă kaki, are aceiași bocanci cu șireturi. Hainele îi sunt ponosite și ude. Părul ei asimetric pare slinos, unsuros, nespălat de ceva vreme. Mă întreb când a făcut ultima dată un duș cald, când a dormit bine. Din câte îmi dau seama, și copilul e departe de a fi curat.

Mă gândesc cum ar fi Zoe, de una singură, pe străzi. Fără adăpost. Imaginea, deși pur ipotetică, mă face să plâng. Zoe, obraznică pe dinafară, dar sensibilă și defensivă pe dinăuntru, cerșind mărunți în gară. Zoe cea pre-adolescentă, cu un copil al ei, peste vreo trei sau patru ani.

— Te rog, lasă-mă să-ți ofer o cină, repet eu.

Dar fata se întoarce pe călcâie și pleacă ținându-și pe umăr copilul care se agită și se zvârcolește. Mă termină disperarea, nevoia asta de a face ceva. Dar fata se îndepărtează, înghițită de aglomerația din Fullerton.

— Așteaptă, mă aud spunând. Oprește-te, te rog. Așteaptă.

Dar nu o face.

Îmi pun geanta jos, pe trotuarul ud, și fac singurul lucru care-mi vine în minte: îmi scot pelerina de ploaie, impermeabilă și căptușită și, la intersecția Fullerton cu Halsted – unde așteaptă nerăbdătoare ca semaforul să se facă verde ca să poată traversa – pun haina peste copil. Fata se uită urât la mine.

— Ce faci? mă întreabă ea, acuzator, dar mă dau puțin în spate, ca să nu poată anula singurul lucru pe care am fost în stare să-l fac.

Simt în plin aerul rece pe brațele goale, îmbrăcată în niște colanți subțiri și o tunică ale cărei mâneci sunt scurte.

— Mă găsești la Stella's dacă te răzgândești, îi spun când semaforul se face verde.

Mă uit după ea, cum se alătură exodului celor care traversează Fullerton. La Stella's au mâncare tipic americană și clătite non-stop. E un local simplu și modest.

— E pe Halsted, strig după ea.

Se oprește în mijlocul drumului și se uită la mine peste umăr, iar fața îi e neclară în mulțime.

— E pe Halsted, repet eu, în caz că nu m-a auzit.

Rămân la colțul străzii și mă uit după ea până când nu mai văd jacheta kaki, până când nu mai aud plânsetele copilului. O femeie dă peste mine și ne cerem scuze amândouă odată. Îmi strâng brațele la piept, mă simt dezbrăcată în aerul rece – pare mai degrabă toamnă decât primăvară – și pornesc pe Halsted, grăbindu-mă spre Stella's. Mă-ntreb dacă fata o să apară, dacă știe sau nu unde e Stella's, dacă m-a auzit măcar.

Intru repede în cârciuma familiară și gazda mă întâmpină cu vorbele „Fără haină astă seară? O să-nghețați", în vreme ce ochii ei căprui, calzi, mă privesc de sus până jos – părul ciufulit, hainele prea subțiri pentru vremea de afară. Țin strâns geanta – o poșetă exagerat de scumpă, realizată manual din material imprimat care alternează cu petice vișină putredă – poate ca pe o confirmare a faptului că nu sunt de pe stradă. Am o casă. De parcă povara faptului de a fi om al străzii nu e de-ajuns – lipsa hranei, a unui adăpost, a hainelor curate – mai există și teribilul stigmat legat de asta, rușinea că toată lumea te crede leneș, murdar și drogat.

— O masă pentru o singură persoană? mă întreabă tipa de la intrare, o femeie frapantă, cu piele albă ca zăpada și ochi migdalați.

— Pentru două persoane, răspund eu, încă plină de speranță.

Mă conduce la un separeu rotund, de colț, cu fața spre Halsted. Comand o cafea cu frișcă și zahăr și rămân cu ochii lipiți de geam în vreme ce oamenii trec pe lângă mine, navetiști care se duc acasă, băieți și fete de douăzeci și ceva de ani care se îndreaptă spre barurile studențești de pe Lincoln râzând așa de tare încât îi aud prin geamurile prost izolate ale restaurantului. Urmăresc viața pestriță a orașului cum trece pe lângă geam. Îmi place la nebunie să mă uit la oameni. Bărbați ferchezuiți, cu costume gri închis și pantofi de mii de dolari, lângă artiști *grunge* închipuiți, îmbrăcați în haine de la magazinele de vechituri, lângă mame cu cărucioare sport cochete și bărbați în

vârstă care opresc taxiuri. Dar abia dacă-i observ astă seară. O caut doar pe fată. De câteva ori chiar mi se pare că o văd. Sunt sigură că-i zăresc părul decolorat, mai închis când e ud și murdar; nylonul jachetei prea subțiri; un șiret de bocanc desfăcut. Confund serviete cu valiza ei de piele; am impresia că scrâșnetul roților pe asfaltul ud e plânset de copil.

Primesc un mesaj de la Jennifer care-mi spune că a venit de la serviciu și că fetele sunt foarte bine. Îmi verific emailurile ca să treacă timpul mai repede: cele mai multe sunt legate de serviciu, altele sunt spam. Mă uit la prognoza meteo: când o să-nceteze ploaia? Nu se știe. Ospătărița, o femeie de vreo patruzeci și ceva de ani cu un păr roșcat absolut superb și cu piele albă, ca de ceară, mă întreabă dacă poate să-mi ia comanda.

— Nu, mulțumesc. Aștept pe cineva.

Zâmbește cald:

— Desigur.

Neavând ceva mai bun de făcut, mă uit prin meniu și mă hotărăsc să-mi iau friganele, dar mă hotărăsc și că dacă nu vine persoana pe care o aștept mă mulțumesc cu cafeaua. Dacă fata și bebelușul nu vin până la – mă uit la ceas – șapte, plătesc cafeaua, las un bacșiș gras pentru chelneriță și mă duc acasă, la filmul meu romantic și la popcorn, dar și la grija copleșitoare pentru fată și copilul ei.

Mă uit la oameni. Mă uit cum pleacă și vin clienții. Mă uit la ei cum mănâncă, salivând peste porții uriașe de clătite nemțești și hamburgeri cu chiftele de cartofi. Nu pot să sufăr să mănânc singură. Ospătărița revine să-mi mai pună cafea și mă întreabă dacă mai aștept, iar eu îi spun că da.

Așa că aștept. Cred că mă uit la ceas din două minute jumate în două minute jumate. Șase treizeci și opt. Șase patruzeci. Șase patruzeci și trei.

Apoi apare. Fata cu bebelușul ei.

WILLOW

— Heidi a fost prima persoană care s-a purtat frumos cu mine după multă vreme.

Asta îi spun cucoanei cu păr lung și cărunt, prea lung pentru cineva de vârsta ei. Femeile bătrâne ar trebui să aibă părul scurt. Păr de bunică. Scurt, cu bucle mici făcute cu bigudiuri, așa cum îi făcea mama părul doamnei Dahl când eram mică, iar ea băga în priză bigudiurile electrice, roz, să se încălzească, apoi stătea jumătate de oră sau chiar mai mult să înfășoare pe bigudiuri părul uscat, cărunt-închis, și la sfârșit îl înțepenea cu fixativ. Stăteam amândouă în baia noastră mică (eu trebuia să-i dau mamei la mână agrafele) și o ascultam pe Doamna Dahl vorbind întruna despre inseminarea artificială a vacilor la ferma lor. Aveam opt ani așa că habar n-aveam despre ce vorbesc, dar repetam cu voce tare cuvintele pe care le spuneau pe litere, cuvinte ca *s-p-e-r-m-ă* și *v-u-l-v-ă*.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

Asta mă-ntreabă cucoana cu părul lung și cărunt, pieptănat drept. Are dinții mari. Ca de cal.

— Nu voiam să-i fac vreun rău. Nici ei, nici familiei ei.

Oftează și-mi aruncă aceeași privire bănuitoare pe care a avut-o de când a intrat în camera rece. A rămas lângă ușă și se uită la mine cu ochi cenușii ascunși de o pereche de ochelari pătrați. Are piele subțire, ca un șervețel, ca un șervețel folosit, șifonată toată. Îmi zice că o cheamă Louise Flores. Apoi îmi repetă pe litere, *F-l-o-r-e-s,* de parcă ar trebui să rețin.

— S-o luăm cu-nceputul, spune ea și se așază pe celălalt scaun.

Pune câteva lucruri pe masa dintre noi: un reportofon, un cronometru, un top de hârtie și un pix. Nu-mi place deloc de ea.

— A vrut să-mi ofere o cină, îi spun.

Mi s-a zis că e foarte bine să fiu cinstită cu doamna asta cărunță. Louise Flores. Așa mi-au zis ceilalți de aici: bărbatul cu bărbiță și mustață și tipa aia dură, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare.

— Doamna Wood a vrut să-ți ofere o cină?

— Da, doamnă. Heidi.

— Ce drăguț din partea ei, spune femeia, pe un ton acru, apoi notează ceva cu pixul pe una dintre hârtii. Ai auzit vreodată zicala „să nu muști mâna care te hrănește”?

Mă uit în gol, ignorând-o, așa că insistă:

— Ei? Ai auzit-o vreodată? Ai auzit zicala „să nu muști mâna care te hrănește”?

Se holbează la mine cu ochii ei cenușii, iar în ochelarii pătrați se reflectă unicul tub de neon.

— Nu, niciodată, mint eu, și-mi las părul să-mi cadă pe față ca să n-o mai văd.

Ce nu vezi nu poate să-ți facă rău. Zicala asta o știu eu.

— Văd că începutul e promițător, spune Louise Flores cu un rânjet urât și apasă pe butonul roșu al reportofonului. Dar nu vreau să vorbim despre doamna Wood. Nu încă. Vreau s-o luăm cu începutul. Cu Omaha, adaugă ea, deși eu știu foarte bine că Omaha nu e începutul.

— Ce-o să se întâmple cu ea? întreb eu.

N-am vrut să-i fac rău, îmi spun, *jur pe Dumnezeu, chiar n-am vrut.*

— Cu cine? mă întreabă femeia, deși știe foarte bine la cine mă refer.

— Cu doamna Wood, răspund eu, plat.

Se lasă pe spate:

— Chiar îți pasă cu adevărat? Sau e doar o încercare de a trage de timp?

Se uită la mine cu ochi de vultur, așa cum obișnuia să facă Joseph, și își încrucișează brațele peste bluza albă, impecabilă.

— Vezi tu, eu nu mă grăbesc deloc. Am tot timpul din lume.

Totuși, asprimea din glasul ei îmi spune că nu e chiar așa.

— Ce-o să se întâmple cu ea? Cu Heidi? întreb eu din nou.

Mă gândesc la căldura acelei case frumoase, la patul moale în care stăteam întinsă cu bebelușul sub pătura maro, moale ca blănița unui iepure. Acolo, în casa aia, erau poze pe pereți, fotografii de familie, în care erau toți trei, îmbrățișați, zâmbind. Fericiți. Mereu era cald în casa aia, dar un alt fel de căldură, una

care venea din interior, nu din afară. De mult nu m-am mai simțit așa, de pe vremea mămicii. Heidi a fost cea mai asemănătoare chestie cu o mamă de care am avut parte în opt ani. Era bună.

Rânjetul cucoanei din fața mea e arogant, ochii cenușii îi sunt lipsiți de viață, deși buzele i se strâng într-un zâmbet fals:

— Știi cum se spune, „nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită", și mi-o imaginez pe doamna Wood, într-o salopetă portocalie ca a mea, cu zâmbetul ăla blând șters de pe față.

HEIDI

Fata rămâne pe Halsted, afară, în fața ușii restaurantului, și se zgâiește prin geam. Nu e sigură dacă vrea să intre sau nu. A ajuns până aici și tot nu e hotărâtă. Prin geam văd că bebelușul plânge, dar nu foarte rău. Mai degrabă un scâncet. A înfășurat fetița în pelerina mea de ploaie și o ține culcată pe burtă, așa cum poate, cât să nu lase nici valiza de piele din mâna cealaltă. Bravo, gândesc eu. M-a ascultat. Pune o mână pe ușă și preț de o clipă nu mai sunt îngrozită de gândul că n-o să vină, ci de gândul că o să vină. Inima mi-o ia la goană și o nouă panică îmi cuprinde mintea: ce-o să-i spun acum, că a venit?

Un tânăr grăbit vine din spatele ei și aproape că o dărâmă când intră în restaurant. Fata se dezechilibrează și se îndepărtează de ușă, și mi se pare că s-a răzgândit. Tânărul ăsta cu mutra lui preocupată, cu părul prea năclăit de gel, a făcut-o să se răzgândească. Bărbatul intră în căldura din restaurant și ține ușa deschisă pentru fata care ezită. Ochii ei fug de la fața lui la stradă, încercând să ia o decizie. Să stea sau să plece. Să stea sau să plece. După o clipă de așteptare, îl aud vag peste zgomotul din restaurantul aglomerat, peste zdrăngănitul farfuriilor și peste nenumăratele voci, cum o-ntreabă tranșant:

— Vii sau nu?

Privirea lui îmi spune că ar fi în stare să-i trântească ușa în nas, ei și copilului.

Îmi înghit nodul din gât și aștept răspunsul ei. Să stea sau să plece. Să stea sau să plece.

Se hotărăște să stea.

Intră în restaurant, iar femeia de la intrare cu ochii căprui, calzi, o măsoară din cap până-n picioare. Jacheta kaki și jeanșii sfâșiați, mirosul vag de îmbâcseală care-i însoțește pe cei ce trăiesc pe străzi, copilul amuțit brusc, fascinat de luminile din tavan, de căldura din local, de zgomotul obositor pentru mine, dar liniștitor pentru ea.

— O masă de-o singură persoană? o întreabă fără chef tipa, iar eu mă ridic rapid din separeul meu și-i fac semn cu mâna.

— E cu mine, îi spun doar din buze.

Poate că femeia face atunci legătura între brațele mele goale și haina crem, călduroasă, în care e învelit copilul. Hostesa arată spre mine. Fata își croiește drum printre mese laminate, trupuri obeze care se revarsă de pe banchete, ospătari și ospătărițe care duc tăvi pline cu mâncare.

— Ai venit, spun eu, iar ea se oprește aproape de masa mea.

Copilul se întoarce spre sunetul vocii mele. E prima oară când văd copilul de aproape, în lumina lămpilor joase, agățate de plafon. Bebelușul îmi dăruiește un zâmbet știrb și un gângurit ca de porumbel.

— Am găsit asta în buzunarul hainei tale, spune fata și scoate un card verde pe care-l recunosc imediat drept legitimația mea de la bibliotecă.

— A, spun eu, evident surprinsă.

Ce proastă am fost că i-am dat haina fără să verific buzunarele; îmi amintesc că l-am băgat acolo cu o zi înainte, pe drumul dintre biblioteca publică spre serviciu, cu un thriller Science fiction în mână. A venit să-mi dea înapoi legitimația de bibliotecă.

— Mulțumesc, îi spun.

I-o iau din mână și simt cum mă copleșește dorința de a atinge bebelușul. De a-i mângâia obrăjorul pufos sau cele câteva șuvițe de păr moale.

— Mâncăm împreună, îi spun fetei.

Învârt puțin legitimația de bibliotecă între degete, apoi o bag în geanta brodată.

Nu răspunde. Rămâne în picioare, lângă masă, iar ochii ei – neîncrezători – nu mă privesc.

— Ce treabă ai cu asta? mă-ntreabă, fără să se uite la mine.

E murdară pe mâini.

— Vreau doar să te ajut.

Își pune valiza pe jos, între picioare, și apucă mai bine copilul care se frământă. Copilul, așa cum obișnuiesc să facă din senin, devine agitat, poate de foame, și nici luminile nu-l mai interesează.

— Important nu e ce-ți oferă lumea, ci ce-i dăruiești tu.

Spune vorbele astea aproape șoptit, iar eu mă uit la ea prostește, până când adaugă:

— Anne din Green Gables.

Anne din Green Gables. Citează din *Anne din Green Gables.* Normal, îmi spun eu, când mi-o amintesc așezată împreună cu copilul pe podeaua bibliotecii cu doar o zi înainte, citind din cartea lui L. M. Montgomery. Asta mă face să mă-ntreb ce alte cărți clasice pentru copii a mai citit. *Vântul și sălciile*? *Grădina secretă*?

— Cum te cheamă? o-ntreb.

Nu-mi spune numele. Cel puțin, nu de la-nceput.

— Pe mine mă cheamă Heidi, îi zic eu prima – așa mi se pare și corect, de vreme ce eu sunt adultul. Mă cheamă Heidi Wood. Am o fată. Zoe. Are doisprezece ani.

Faptul că aduc vorba despre Zoe pare să fie de ajutor. După o clipă, se așază și își aranjează copilul mai bine la piept. Se reazemă stânjenită de spătarul banchetei, cu copil cu tot, și scoate din buzunarul hainei un biberon murdar, cu resturi de lapte uscat în el, și toarnă în el din apa cu gheață de pe masă. I-l pune copilului la gură. Apa e prea rece și nu conține nutrienții din laptele praf ori din laptele de mamă. Bebelușul refuză la-nceput, dar până la urmă începe să bea. Cu siguranță nu e prima oară când copilul ăsta a fost „hrănit" cu apă chioară. Orice, doar să-i umple golul din burtică.

— Willow.

— Așa te cheamă? o-ntreb eu, iar ea ezită, apoi încuviințează.

Chris și cu mine am ales numele Zoe pentru că ne-a plăcut. Alternativele – Juliet, Sophia, Alexis – urmau să fie folosite mai târziu, sau așa credeam. Pentru băieți, ne gândiserăm la Zach, complementar lui Zoe și, firește, Chris propusese și propriul lui nume ca variantă. Vorbiserăm de multe ori despre cum aveam să renunțăm la apartamentul nostru vechi în favoarea unei case pe pământ, undeva mai la nord, în Lakeview, sau în vest, în Roscoe Village, unde ipoteca avea să fie mai puțin costisitoare, chiar dacă drumul până la școală sau la serviciu avea să fie cu mult mai lung. M-am trezit uitându-mă la paturi albe, suprapuse, atunci când i-am cumpărat pătuțul lui Zoe; îmi

închipuiam nenumărate păturici șic, căsuțe de păpuși și jucării înșirate de podea. Luam în calcul școlarizarea la domiciliu ca alternativă la școala particulară scumpă la care merge Zoe acum, o variantă mult mai practică decât cei patruzeci de mii de dolari pe care i-am fi cheltuit anual pe educația tuturor copiilor noștri imaginari.

Doctorul a spus cuvântul *histerectomie.* Stăteam în pat trează, noaptea, și mă gândeam la acel cuvânt, la ce însemna el. Pentru doctor, pentru Chris, era doar un termen, o procedură medicală. Pentru mine era măcel, pur și simplu. Anihilarea lui Juliet și a lui Zach, a Sophiei și a lui Alexis. Sfârșitul acelei viziuni cu păturici șic și cu școlarizare la domiciliu.

Dar, desigur, la acel moment Juliet deja nu mai exista, o simplă procedură de chiuretaj, care numai simplă nu era. Nu aveam de unde să știm dacă era sau nu fetiță – asta a zis doctorul, asta a repetat Chris la nesfârșit, că n-aveam de unde să știm – și totuși eu știam, știam sigur că Juliet a fost aruncată ca deșeu medical, laolaltă cu uterul meu, cu cervixul meu și cu o bucată din vagin.

Cu toate astea, adunam haine pentru bebeluși pe care le găseam în diverse magazine din oraș – combinezoane lila și body-uri cu imprimeu animal, din materiale organice – ascunse în cutii pe care scriam înadins „Heidi – muncă" și le depozitam în dulapul din dormitor, sigură că Chris n-avea niciodată să se apuce să scormonească prin ceea ce păreau a fi statistici despre alfabetizare și manuale de predare a limbii engleze pentru străini.

— E un nume tare frumos, îi spun fetei. Și pe fetița ta?

— Ruby, răspunde ea, ușor nehotărâtă.

— Drăguț, îi zic eu, și chiar asta cred. Ce vârstă are?

— Patru luni.

— V-ați uitat cumva la meniu? întreabă chelnerița roșcată, apărută de nicăieri.

Fata, Willow, tresare și se uită la mine, așteptându-mi răspunsul. Meniul stă în fața ei, neatins.

— Cred că mai avem nevoie de câteva minute, spun eu, dar îi sugerez lui Willow să-și ia o cană de ciocolată caldă, când o văd

cum tremură de frig.

Îmi pun palmele pe propria cană, care s-a mai răcit între timp, dar mai păstrează ceva din căldura cafelei; chelnerița mi-o umple pentru a treia oară.

— Frișcă? întreabă ea, iar Willow așteaptă aprobarea mea.

Ce ciudat, mă gândesc eu, că în acea fracțiune de secundă a redevenit copil, la auzul acelui simplu cuvânt, îmi pare o iluzie optică, la fel ca celebra vază a lui Rubin: în funcție de felul în care e privită, apare fie imaginea a două chipuri față-n față, fie a vazei dintre ele. Alternează în fața ochilor privitorului. Profiluri, vază. Profiluri, vază. O femeie puternică, independentă, cu un copil; o fată neajutorată cu o slăbiciune pentru ciocolată caldă și frișcă.

— Desigur, spun eu, poate puțin prea repezit.

În câteva minute, ospătărița revine cu băutura dumnezeiască, servită într-o cană albă pusă pe o farfurie, cu un moț gras de zăpadă spumoasă deasupra, stropită cu ciocolată rasă. Willow ia o lingură și îi înmoaie vârful în frișcă, apoi îl linge, savurând gustul, de parcă n-ar mai fi băut ciocolată caldă de ani întregi.

Cum ajunge cineva ca ea să trăiască pe străzi? Să trăiască singură, fără cineva care să aibă grijă de ea, care s-o apere. Sigur că ar fi complet nepotrivit să pun o asemenea întrebare, asta ar pune-o pe fugă. O văd cum pare să evalueze gustul de frișcă, apoi începe să se înfrupte din ea cu poftă, lingură după lingură, până când nu mai rămâne nimic, până când i se revarsă în colțul gurii și copila o privește cu ochi invidioși, ignorând apa rece din biberon, fascinată de substanța albă și afânată care se prelinge din gura mamei ei.

Fata ridică la buze cana și bea prea repede, strâmbându-se din pricina arsurii de pe limbă. Cu altă lingură scot un cub de gheață din paharul cu apă și i-l pun în ciocolata caldă.

— Poftim, asta ar trebui s-o răcească mai repede.

Ezită, apoi încearcă din nou și, de data asta, nu-și mai arde limba.

Deasupra ochiului ei stâng se ascunde o vânătaie. E gălbuie, ca și cum ar fi aproape vindecată. Când apucă meniul ca să aleagă ceva de mâncare, îi văd unghiile lungi, ciobite și

murdare. Are câte patru găuri în fiecare ureche, inclusiv în cartilaj, unde poartă un cercel cu o pietricică neagră. De la ea coboară o pereche de aripi de înger argintii, o cruce gotică și o pereche de buze roșii, în ordinea asta. Pe urechea stângă nu are cercelul cu buze roșii. Mi-l închipui, căzut pe trotuarul infect de lângă Gara Fullerton, călcat de trecători sau în mijlocul drumului, zdrobit de taxiuri. Bretonul lung îi acoperă ochii. Când vrea să se uite la mine trebuie să-l dea la o parte, dar apoi îl lasă să cadă la loc, peste ochi, ca un voal de mireasă. Pielea de pe mâini și de pe față e roșie și crăpată, așa de crăpată încât pe dosul palmei are urme de sânge uscat. Buzele îi sunt plesnite. Și fetița, Ruby, pare să aibă o eczemă – pielea albă ca laptele are din loc în loc pete roșii, uscate. Caut în geantă și scot din ea un flacon mic cu cremă și i-l împing peste masă:

— Și mie mi se usucă mâinile iarna. De la frig. Asta face bine.

Când pune mâna pe flacon, adaug:

— E bună și pentru Ruby, să-i dai pe obraji.

Își dă bretonul la o parte și încuviințează, apoi, fără ezitare, își dă copilul cu cremă pe obraji. Ruby se strâmbă pentru că substanța e rece și, când își privește mama, în ochii ei albaștri se strecoară curiozitate și o urmă de enervare.

— Câți ani ai?

O întreb asta, deși știu că răspunsul ei prompt, prefabricat, e o minciună.

— Optsprezece, îmi spune, fără să se uite la mine.

La celelalte întrebări a ezitat înainte să-mi răspundă. Repezeala din vocea ei mă convinge că minte. Asta și inocența din ochii ei când iluzia optică se schimbă din nou o transformă iar într-o fată neajutorată. O fată neajutorată, ca Zoe. Conform legii, copiii devin adulți la vârsta de optsprezece ani. Devin ființe independente. Părinții pierd drepturile asupra copiilor; pierd și responsabilitatea financiară. Cineva care are optsprezece ani poate să facă, legal, mult mai multe lucruri decât cineva care are șaptesprezece ani, de pildă să trăiască singur pe străzile orașului. Dacă Willow are doar șaptesprezece ani, sau cincisprezece sau șaisprezece, asta ridică niște întrebări: unde-i sunt părinții și de ce nu locuiește cu ei? A fugit de acasă?

A fost abandonată? Arunc o privire vânătăii gălbui și mă-ntreb dacă nu cumva e rezultatul faptului că a fost abuzată.

Dacă are șaptesprezece ani, ar putea fi trimisă cu forța acasă, în cazul în care acea casă există, sau instituționalizată cu forța. Dar alung toate aceste suspiciuni și aleg s-o cred pe cuvânt: are optsprezece ani.

— Există adăposturi speciale pentru femei și copii.

— Nu le am cu adăposturile.

— Lucrez cu tinere. Așa, ca tine. Fete din alte țări. Refugiate. Uneori le ajut să-și facă un rost.

Ospătărița revine să ne ia comanda. Eu cer friganele și Willow spune că vrea același lucru. Atunci îmi dau seama că oricum și-ar fi luat ce-mi luam și eu. Nu voia să sară calul, să comande un burger uriaș dacă eu mâncam o salată, sau un mic dejun când eu comandam cina. Chelnerița ia meniurile de pe masă și dispare după o ușă batantă din aluminiu.

— Există niște adăposturi extraordinare, cu de toate, să știi. Oferă siguranță, servicii medicale, consiliere psihologică, educație. Există oameni care te pot ajuta să te pui pe picioare. Te pot ajuta să-ți faci un CV, să găsești o creșă pentru Ruby. Pot să dau niște telefoane, mă ofer eu, dar observ că e foarte concentrată asupra unui bărbat în vârstă care-și taie cu grijă sendvișul în două.

— N-am nevoie de ajutor, spune ea, cu voce ascuțită.

Apoi tace.

— OK.

Cedez, știind că, dacă aș continua, ea și-ar lua copilul și valiza și ar pleca.

— OK, repet eu, de data asta mai încet.

Renunț. Dacă încetez să mă mai bag, o să rămână aici. Într-adevăr, rămâne și își devorează cina pe tăcute, iar copilul devine tot mai somnoros și până la urmă îi adoarme în poală. Mă uit la fată cum taie friganelele cu latul furculiței și cum înnecă fiecare dumicat în sirop de arțar, apoi îl îndeasă în gura-i hulpavă. Mănânc încet, cu ochii la siropul care i se scurge pe bărbie și pe care-l șterge cu mâneca jachetei kaki.

Când a mâncat de-adevăratelea ultima dată?

Asta e doar una din nenumăratele întrebări pe care i l-aș pune. Câți ani are, de fapt? De unde e? Cum a ajuns pe străzi? De cât timp trăiește așa? Unde e tatăl lui Ruby? Cum s-a ales cu vânătaia gălbuie? Cât de des merge la bibliotecă? Bântuie mereu prin secțiunea de beletristică, sau alege mereu altceva, după chef? Sunt cât pe ce să aduc vorba despre bibliotecara cu zâmbet blând – un pretext de conversație – dar mă opresc la timp. Evident, fata nu știe că am văzut-o la bibliotecă, nici că am stat după rafturi și am spionat-o când citea cu voce tare *Anne din Green Gables.*

Așa că mâncăm în tăcere. În loc de conversație, se aud sunetele asociate mâncatului: mestecat, înghițit, sirop de arțar care țâșnește din sticlă, o furculiță căzută pe podea. Se apleacă, o ridică și o înfige în felia prăjită ca și cum ar fi fost victimă a unei forme de tortură ce presupunea să fie ținută nemâncată zile-n șir. Săptămâni în șir. Sau mai mult.

Când termină de mâncat, pune mâna pe valiză și se ridică de pe banchetă.

— Pleci?

În vocea mea e o urmă de dezamăgire. O auzim amândouă.

— Da, răspunde ea.

Mișcarea o trezește pe Ruby preț de-o clipă, apoi adoarme la loc.

— Dar stai, spun eu, cu aceeași disperare pe care am simțit-o pe stradă: ea care fuge, eu care n-o pot opri.

Scotocesc în geantă și găsesc o singură bancnotă de douăzeci de dolari, care nu acoperă costul cinei. Va trebui să aștept ca ospătărița să aducă nota și să plătesc cu cardul de credit.

— Hai cu mine la farmacie, o implor. Să cumpărăm câte ceva pentru voi. Lapte praf. Scutece.

Hidrocortizon pentru obrajii ăia inflamați. Batoane de cereale pentru Willow. Unguent pentru iritația de scutec. Pastă de dinți. Periuță de dinți. Șampon. O perie. Vitamine. Câteva sticle cu apă purificată. Mănuși. O umbrelă. După ce mi le înșir pe toate, până și mie mi se pare stupid să mă gândesc că le-ar putea căra după ea pe străzile orașului.

Se uită la bancnota de douăzeci de dolari din portofelul meu

deschis, iar eu o scot și, fără să stau pe gânduri, i-o dau:

— Du-te tu la farmacie. Cumpără ce-ți trebuie. Pentru tine. Pentru copil.

După o clipă de ezitare, îmi smulge hârtia din mână. Dă din cap, iar eu iau gestul drept *da* și *mulțumesc.*

— Stai, spun eu, înainte să dispară.

Fără să mă gândesc, o apuc de jacheta de nylon s-o opresc. Materialul îmi dă o senzație ciudată, străină. Când ochii albaștri se întorc spre mine, îmi retrag rapid mâna și o implor din nou:

— Te rog. Așteaptă. O secundă.

Scot o carte de vizită din geantă. E neagră, simplă, și pe ea sunt numele și numerele mele de telefon – mobil și de serviciu – scrise cu alb, cu un font ușor de citit – Comic Sans. I-o îndes cu forța în palmă.

— În caz că…

Mă întrerupe un chelner care trece în grabă, cu o tavă plină pe care o ține ridicată deasupra capului:

— Scuzeeee, doamnelor, zice el, cântat, iar fata se dă la o parte din calea lui, din calea mea și se retrage cu spatele, dispărând treptat, micșorându-se ca un trandafir în miniatură tras printr-un cilindru de cristal.

Rămân singură, în mijlocul restaurantului, și-mi repet în gând „te rog, așteaptă". De-acum, fata a dispărut din local, iar chelnerița roșcată, indiferentă la amărăciunea mea, trece pe lângă mine și-mi dă nota.

Mă duc acasă pe un drum ocolit, imună la frig, la ceața fină. Aleg drumul mai lung și mă opresc la anticariatul de pe Lincoln ca să cumpăr un exemplar din *Anne din Green Gables.*

Plătesc doi dolari pe carte, pentru că are pagini dezlipite, dar găsesc comori neașteptate, uitate între filele îngălbenite: un semn de carte cu ciucuri, o fotografie veche a unei fetițe cu șosete lungi, albe, lângă bunicul ei care poartă pantaloni albaștri ecosez. Pe carte este o dedicație. Și o dată. „Mamei, 1989".

Îl găsesc pe vecinul Graham pe hol, chiar înainte să urc; se pregătește să arunce o sticlă de vin, goală, pe toboganul de gunoi.

— E reciclabilă, îi amintesc eu, și sesizez tonalitatea cicălitoare a vocii mele, cea care-l scoate din minți pe Chris.

Dar Graham râde și-atât. Prin ușa larg deschisă a apartamentului său se vede o frumusețe blondă, așezată pe canapea, cu un pahar plin de Chablis. Ni se intersectează privirile, iar eu îi ofer un zâmbet forțat pe care ea nu mi-l întoarce.

— Iar m-a prins poliția reciclării, zice el și scoate sticla din gura toboganului.

Containerele pentru materiale reciclabile sunt lângă intrarea de serviciu a imobilului – departe, pentru cineva căruia nu-i pasă de mediu. Dar mie-mi pasă. Reușesc să mă opresc înainte să-i spun că sticla se descompune cam într-un milion de ani.

Mă copleșește nevoia de a spune cuiva, oricui despre seara petrecută la Stella's, conștientă de faptul că nu lui Chris aș vrea să-i povestesc. N-ar fi de-ajuns. Nici măcar Jennifer n-ar fi de-ajuns – ea e prea logică, prea dominată de emisfera stângă a creierului ca să priceapă așa o nebunie. Am nevoie de cineva dominat de emisfera dreaptă, ca mine, cineva mânat de sentimente și emoții, de imaginație și convingeri, cineva inspirat de fantezie.

Cineva ca Graham.

Dar, prin ușa deschisă a apartamentului, aud muzică de chitară rece și vocea frumuseții blonde care-l strigă pe nume. Își pune sticla goală sub braț și-mi spune că trebuie să mă lase.

— Sigur că da, îi spun.

Îl văd cum închide ușa după el și mă trezesc holbându-mă la panoul de lemn sculptat, de dincolo de care răzbate chițăitul fetei cu care-și petrece seara.

Intru-n casă și, uitând complet de film, mă bag în pat cu *Anne din Green Gables.* Când, în fine, Chris se-ntoarce din călătoria lui, ascund repede cartea sub pat, după volanele cuverturii unde se bagă doar pisicile și cocoloașele de praf, și mă prefac adormită.

El se bagă în pat, lângă mine, și mă sărută încet și prelung, deși pe buze poartă chipul lui Cassidy Knudsen.

WILLOW

Mămica era cea mai frumoasă femeie din lume. Avea părul lung și negru, o față ovală cu pomeți înalți, sprâncene arcuite perfect și cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată. *Te iubesc așa cum o veveriță iubește nucile,* asta-mi zicea, sau *te iubesc așa cum un șoarece iubește brânza.* Petreceam juma' de zi căutând cele mai tâmpite chestii pe care ni le puteam spune: *te iubesc așa cum un gras iubește tortul.* Și muream de râs. Asta era distracția noastră. Stăteam la țară, în Nebraska, într-un orășel izolat de lângă Ogallala. Mămica și tăticul, Lily și cu mine. Ogallala venea cu mult înainte de Omaha, așa cum mămica și tăticul veneau cu mult înainte de Joseph și Miriam. Lumea era cu totul altfel, *eu* eram cu totul altfel.

Mămica mi-a povestit despre ziua în care se măritase cu tăticul. A zis că, până să spună „da", era deja însărcinată cu mine, iar asta n-avea importanță deloc pentru ea sau pentru tăticul, dar mama și tatăl ei nu erau deloc încântați. Se pare că, de fapt, nu-l plăceau nici pe tăticul, așa că, într-o zi, când mămica avea nouăsprezece ani, ea și cu tăticul au plecat cu mașina la o capelă din Des Moines și s-au luat. Mama mi-a povestit despre nunta lor dintr-o bisericuță de pe marginea drumului, în timp ce stăteam pe pragul căsuței noastre prefabricate și ne coloram unghiile de la picioare cu ojă roșie ca merele glazurate, iar Lily își făcea somnul de după-amiază. Aveam opt ani. Mămica mi-a povestit despre capelă, despre cum mersese ea până la altar îmbrăcată într-o rochie vintage de mireasă, midi, albă ca zăpada; mi-a povestit despre voal, „voal-colivie", așa-i spune ea, iar eu îmi imaginam canari așezați pe creștetul ei. Mi-a povestit despre bărbatul care i-a cununat, un om pe nume Părintele Love și, chiar și la acea vârstă, nu-mi venea să cred că era numele lui adevărat. *Părintele Love.* Îmi aduc aminte felul în care mama îi rostise numele, chiar în ziua în care stăteam pe pragul casei noastre prefabricate și ne uitam în lungul străzii, la niște băieți care jucau miuța pe gazonul casei lor, felul în care lungise cuvântul „love" până când fuseserăm

cât pe ce să murim de râs.

Dar zicea că tăticul era frumos foc și ferchezuit, îmbrăcat cu cămașă și cravată și chiar cu un sacou pe care-l împrumutase de la un prieten. Am încercat din greu să-mi închipui una ca asta, fiindcă nu cred că l-am văzut vreodată pe tăticul cu cămașă și cravată, de când mă știu. Nu existau fotografii de la nuntă, pentru că mămica și tăticul n-aveau aparat foto pe vremea aia, dar aveau o bucată de hârtie care zicea că sunt căsătoriți, iar pentru ei asta conta mai mult decât orice poză. Mămica îmi arătase hârtia. Certificat de Căsătorie, asta scria pe ea, iar în josul paginii erau cuvintele *Părintele Love.*

Șase luni după asta m-am născut eu. Mămica mi-a povestit despre ziua aia, ziua în care am venit pe lume. Mi-a zis că nu m-am grăbit deloc să ies din ea. Mi-a zis că tăticul mă ținea așa de strâns acolo, la spital, de parcă i-ar fi fost teamă că o să mă sparg. Nu mi-am cunoscut bunicii nici când m-am născut, nici mai târziu. Mama și tatăl lu' mămica nu voiau să aibă de-a face cu noi, iar părinții lu' tăticu' muriseră. Îi vizitam din când în când la cimitirul de pe Fifth Street și lăsam păpădii lângă crucile pe care scria Ernest și Evelyn Dalloway.

Pe mămica o convinsese mama ei că e Audrey Hepburn și că de asta o chema Holly, ca pe Holly Golightly. Își strângea părul lung și negru într-un coc înalt și țopăia prin casă cu un portțigaret ca acelea din *Mic dejun la Tiffany's,* deși mama nu fuma. Toată ziua bună ziua se fâțâia prin casă îmbrăcată în rochii cu buline și spunea citate din Audrey Hepburn ca și cum ar fi fost chiar vorbele ei, iar eu stăteam pe canapea și mă holbam.

Nu m-am mirat niciodată că tăticul a vrut s-o ia de nevastă. N-am mai văzut pe nimeni așa de frumos ca ea.

O întrebam mereu cum l-a cunoscut pe tăticul. Nu se plictisea să-mi povestească. Mi-a zis că l-a întâlnit în oraș, într-o cârciumă unde el servea la bar, și un mitocan tot încerca să se dea la ea și tăticul n-a suportat asta, nu-i plăcea cum vorbea cu ea celălalt bărbat, nu-i plăcea că ăla o ținea de mână, deși mama îi spusese s-o lase-n pace. Cavalerul ei pe cal alb, așa-i zicea mămica. Ea spunea mereu că mariajul cu tăticul a fost cea mai

bună decizie pe care a luat-o vreodată, deși faptul că s-a căsătorit cu el i-a făcut pe părinții ei să dispară. *Puf!,* zicea ea, cu mâinile ridicate în aer ca un magician.

Tăticul, șofer de camion, era mai mult plecat. Tăticul era șofer de TIR. Petrecea zile întregi călătorind de la o mare strălucitoare la alta, cărând cine știe ce marfă sau încărcătură dintr-un colț al țării în celălalt. Ne era groaznic de dor de el când era plecat, mai ales mamei, dar când venea acasă se revanșa când revărsa asupra ei o ploaie de sărutări lipicioase și o atingea în locuri care o făceau să roșească. Ea se îmbrăca frumos ca să-l aștepte, își ondula părut și își dădea pe buze cu ruj roșu închis. Tăticul ne aducea mereu câte ceva, mie și lui Lily, ceva cumpărat din Vermont sau Georgia sau de pe unde fusese – un breloc sau o carte poștală, poate chiar Statuia Libertății în miniatură. Parcă era dimineața de Crăciun când venea tăticul acasă, parcă era vacanța de vară. Îi aducea și mămicii ceva, dar nu-i arăta ce anume până când nu ne culcam Lily și cu mine, dar îi auzeam noaptea, când credeau că eu dorm; îi auzeam râzând în dormitor.

N-aveam cine știe ce bani acolo, în căsuța prefabricată de lângă Ogallala, da' lu' mămica tare-i mai plăcea la cumpărături. Sigur că n-aveam bani de chestiile scumpe pe care ar fi vrut ea să le cumpere, așa că ne lua pe Lily și pe mine la magazinele luxoase ca să probeze rochii și să se uite în oglindă. Era unul dintre lucrurile pe care le făcea când tăticul era plecat, iar ea ne spunea „să nu-i ziceți niciodată lui tati", pentru că nu voia ca el să se simtă prost. Dar mămica vorbea foarte mult despre ce avea să fie „într-o zi". Într-o zi urma să aibă propriul salon, să nu mai tundă omenii în baia aia care era a mea și a lui Lily. Într-o zi aveam să stăm într-o casă mai mare, care să nu fie prefabricată. Într-o zi avea să ne ducă într-un loc numit *Magnificent Mile,* dintr-un oraș căruia-i zice Chicago. Mămica mi-a povestit de treaba asta, de *Magnificent Mile.* Vorbea despre ea ca despre o poveste și nici nu eram sigură dacă era adevărată sau nu. Dar mama era sigură. Vorbea despre magazine care se chemau Gucci și Prada și despre lucrurile pe care le-ar cumpăra din magazinele alea dacă ar putea. Într-o zi. Avea o listă întreagă de

lucruri d-astea, o listă cu ce voia să vadă înainte să moară. Turnul Eiffel, mormântul lui Audrey Hepburn dintr-un orășel din Elveția, *Magnificent Mile.* N-aveam cine știe ce. Deși aveam doar opt ani, știam asta, și nu-mi dorisem niciodată mai mult. Eram fericită acolo, în căsuța prefabricată de lângă Ogallala și, deși mămica vorbea tot timpul despre „într-o zi", nu voiam să se schimbe nimic. Mămica zicea „n-om avea noi mult, dar măcar ne avem unii pe alții".

Apoi, într-o zi, nici măcar asta n-am mai avut.

CHRIS

Heidi are o nevoie constantă să facă totul cum trebuie. Are o obsesie cu reciclarea. Cutii de suc și sticle, ziare, baterii, resturi de folie de aluminiu. Duce umerașele înapoi la curățătorie; mă face cu ou și cu oțet când vin acasă de la supermarket cu o pungă de plastic, pentru că am uitat să iau una reutilizabilă de acasă. Îi aud cuvintele, mă bântuie și-n vis, îi aud tonul metalic repetând papagalicește *aia se reciclează*, în rarele momente când încerc să strecor mișelește un plic sau un petic de hârtie în coșul de gunoi. Cumpărăm lapte îmbuteliat în sticle de sticlă, care sunt reutilizabile și scumpe ca la balamuc.

Acasă, nu omorâm păianjenii; îi mutăm în balcon sau, dacă vremea nu e prielnică, îi ducem în boxele din subsol, unde se pot reproduce printre cutii de carton și biciclete abandonate. Ar fi pur și simplu inuman să-i strivim cu papucul sau să-i aruncăm la toaletă.

De asta avem două pisici. Pentru că le-a găsit când erau pui la tomberoanele din spatele clădirii. Ce mai rămăsese din mama lor zăcea în apropiere, într-o baltă de sânge, sfâșiată de un câine vagabond. Într-o zi, Heidi le-a adus în apartament, două chestii mici care abia cântăreau împreună un kilogram, murdare, tăvălite prin rahat și gunoi, cu oasele ieșite prin peticele de blană, și declarase „le păstrăm". Așa cum face cu cele mai multe chestii din mariajul nostru, nu-ntrebase. Îmi comunicase. *Le păstrăm.*

Eu le-am botezat Unu și Doi pentru că Odette și Sabine (da, amândouă sunt fete; sunt singurul motan în casa asta de mâțe), așa cum propusese Heidi, erau niște nume stupide. Pisicile maidaneze nu merită nume de oameni, așa-i zisesem. Mai ales nume șmechere, franțuzești. Unu e tărcată, *chat d'Espagne*, cum zice Heidi. Doi e complet neagră, cu păr lunguț și ochi ca de neon. Ghinion. Întruchiparea răului. Mă urăște din ficați.

Așadar, n-am fost deloc surprins sâmbătă dimineață, când m-am dat jos din pat și am găsit-o în mijlocul livingului, cu ochi ca de pisoi orfan. Tocmai încheiase o convorbire telefonică și

vorbea întruna despre biata fată din Gara Fullerton. Era aproape zece dimineața, dar, la cât de întuneric era afară, ai fi crezut că e cinci, cel mult șase. Tot ce-mi doream să fac după călătoria obositoare la San Francisco era să-mi petrec ziua în fotoliul de piele și să mă uit ore-n șir la meciuri de baschet profesionist. Dar iat-o pe Heidi, în mod clar trează din zori, în mod evident cu prea multă cafeină în organism. Era în halat și papuci, cu telefonul strâns în mână, și mi-am dat seama că e ceva ce nu-mi spune în toată povestea asta. Nu e numai despre o fată fără adăpost pe care a văzut-o ea. Trebuie să fie o sută de mii de oameni fără adăpost în Chicago. Heidi îi observă, să ne-nțelegem. Îl observă pe fiecare dintre ei. Dar niciunul nu o ține trează noaptea.

— De asta a lăsat Dumnezeu adăposturile, îi spun.

Afară plouă. Din nou. Posturile TV sunt inundate de reporteri proțăpiți în mijlocul câte unei șosele sau autostrăzi acoperită de apă. Periculoase și impracticabile, spun ei. Chiar și drumurile importante, care fac legături rapide – porțiuni din șoselele expres Eisenhower și Kennedy – sunt închise. Se pare că s-a declarat stare de urgență. Camerele de filmat insistă pe un panou galben pus pe un stâlp: *întoarce, să nu te-neci.* Asta scrie pe el. Vorbe înțelepte. O reporteriță udă leoarcă, îmbrăcată într-un poncho galben auriu, stă în mijlocul drumului, la Loop, biciuită de ploaie (de parcă dacă vezi ploaia la televizor pricepi mai abitir decât dacă o auzi curgând șuvoaie pe geamurile și pe acoperișurile caselor), ne avertizează că până și o mică viitură de câțiva centimetri adâncime poate lua cu ea o mașină.

— Dacă nu e neapărat nevoie să ieșiți în dimineața asta, atunci, vă rugăm, stați acasă, spune ea, cu o privire de parcă nu i s-ar rupe-n paișpe de siguranța noastră.

— Nu le are cu adăposturile, răspunde Heidi, sigură pe ea, și atunci pricep.

Heidi nu doar a văzut-o pe fată. A existat un schimb de replici. O conversație.

Ce mi-a spus până acum, sau ce am reușit să smulg de la ea, e că a văzut o fată fără adăpost lângă Gara Fullerton, cerșind. O tânără cu un copil. M-am ridicat din pat și am venit în living –

chitit pe un singur lucru: televizorul – și am găsit-o chiar când încheia un apel pe mobil, iar când am întrebat-o cu cine vorbea, mi-a răspuns „cu nimeni”.

Dar îmi era clar că la telefon nu fusese „nimeni”. Îmi era clar că fusese *cineva,* cineva important pentru Heidi. Dar ea nu voia ca eu să știu. Asta pățesc bărbații care călătoresc tot timpul, m-am gândit. Nevestele îi înșală. Se ridică din pat dimineața devreme ca să poarte conversații clandestine cu amanții lor, în vreme ce soții își dorm binemeritatul somn. M-am uitat mai bine la soția mea: ochi neliniștiți, plini de vinovăție, brusc lipsiți de inocența pe care i-o știam, așa că întreb:

— Vorbeai cu un tip?

M-am gândit la cum s-a purtat Heidi aseară, la felul în care s-a ferit de mine în pat. Oare a fost și el aici? Înaintea mea? Am ajuns acasă abia după unsprezece noaptea și am descoperit că Zoe nu era, că Heidi se băgase deja în pat și mi-am amintit că, atunci când Zoe era mică, făcea împreună cu Heidi bannere cu „bun venit acasă!” pe care lipeau abțibilduri, ca să mă întâmpine când mă-ntorceam, iar acum, după cinci sau șase ani: nimic. Doar pisicile mă așteptau la ușa la intrare, iar mieunatul lor enervant nu era de bun venit, ci mai degrabă un ultimatum: *hrănește-ne, că altfel*… Castroanele de inox pe care Heidi le umple mereu erau goale.

— Heidi? am întrebat din nou, pierzându-mi răbdarea. Era un tip?

— Nu, nu, răspunde ea, fără să ezite.

A râs nervos și nu mi-am dat seama dacă mințea sau dacă vorbele mele au scos la iveală micul ei secret murdar. Vreo aventură sau cine știe…

— Atunci cine era? Cine era la telefon?

Întâi a tăcut. Era clar că se întreabă dacă să-mi spună sau nu. Eram pe punctul de a mă enerva, dar, chiar atunci, a-nceput să-mi zică despre fată. Despre fata cu bebelușul.

— Ai vorbit cu ea? întreb, în vreme ce simt cum inima își încetinește ritmul și tensiunea începe să scadă.

— Tocmai a sunat, răspunde Heidi.

S-a înroșit, fie din cauză de prea multă cafeină, fie de jenă.

Îmi pică fața:

— Îți știe numărul de telefon?

Heidi e copleșită de vinovăție. Stânjenită. Nu răspunde pe loc. Apoi spune, timid:

— I-am dat cartea mea de vizită. La cină. Aseară.

Deja e ciudat. Mă holbez uluit la femeia din fața mea – la claia roșcată ciufulită, la ochii injectați de cafeină – și mă-ntreb cine e și unde mi-a ascuns soția. Heidi e o visătoare, da. O vizionară, o optimistă. Dar mereu se strecoară și o doză de realitate în toate astea.

Nu și acum, se pare.

— Cină? încep eu.

Scutur din cap și reformulez, încercând să ajung la detaliile mai importante:

— De ce a sunat?

Mă uit în ochii turbați ai lui Heidi și mă pomenesc gândindu-mă că era mai bine să fi fost vorba despre un tip.

Heidi se duce la cafetieră cu pași apăsați, de parcă ar mai avea nevoie de cafeină. Își umple o cană personalizată pe care Zoe și cu mine i-am făcut-o cadou de Ziua Mamei acum câțiva ani, o cană de ceramică neagră decorată cu poze ale lui Zoe, care au început să se tocească din pricina mașinii de spălat vase. Își pune în cafea și niște lapte de alune iar eu mă gândesc *perfect, și niște zahăr. Fix ce-i trebuie.*

— Ruby a plâns toată noaptea. N-a tăcut deloc. Willow era aproape isterică. E epuizată. Fetița are colici. Sunt sigură. Mai știi când era Zoe mică și avea colici? Cum plângea toată noaptea? Sunt îngrijorată din cauza ei, Chris. Din cauza amândurora. Asta e genul de chestie care poate duce la depresie postpartum. La sindromul copilului zgâlțâit.

Nu-s capabil să spun decât atât:

— Willow? Așa o cheamă? Și Ruby?

Heidi zice că da.

— Willow[2] nu e nume de om, Heidi. E nume de copac. Iar Ruby…

Las fraza neterminată, pentru că Heidi se uită la mine de parcă aș fi Diavolul în carne și oase, proțăpit în mijlocul

livingului, cu boxeri în pătrățele. Trec pe lângă Heidi și intru în bucătărie să-mi pun și eu o cană de cafea. Poate că, în felul ăsta, o să pricep ceva din toată povestea. Poate că, după o cană de cafea, o să-mi dau seama că a fost doar o neînțelegere, ceva al cărui sens s-a pierdut în creierul meu obosit. Îmi umplu cana fără grabă și zăbovesc lângă blatul de granit, sorbind cafeaua și așteptând efectul stimulant asupra neuronilor mei.

Dar, când revin din bucătărie, Heidi e la ușă și tocmai își pune un hanorac impermeabil lung, portocaliu, peste halat.

— Unde te duci? o-ntreb, uitându-mă căpiat la haină, la halat, la părul ei ciufulit.

Își aruncă papucii din picioare și își pune o pereche de cizme de cauciuc care zăceau în fața ușii.

— I-am zis că mă duc. Să mă-ntâlnesc cu ea.

— Unde să te-ntâlnești cu ea?

— La Gara Fullerton.

— De ce?

— Ca să văd dacă e bine.

— Heidi – spun eu pe cel mai rațional și obiectiv ton cu putință – ești în pijama.

Se uită în jos, la halatul lila de molton și la pantalonii țipători, înfloriți.

— Bine, spune ea și aleargă în dormitor, unde se schimbă într-o pereche de jeanși.

Nu se mai deranjează să-și dea jos halatul.

Toată treaba asta e complet absurdă. Aș putea să-i spun, să-i fac o listă cu liniuțe sau să-i desenez un grafic ca s-o fac să priceapă, cu mijloace vizuale, că e o nebunie totală. Pe o axă aș înșira toate anomaliile situației: fetișul lui Heidi pentru oamenii fără adăpost, lipsa de discreție când își dă cartea de vizită, urâțenia halatului lila și a impermeabilului portocaliu, ploaia; pe cealaltă axă aș indica nivelurile acestor anomalii, iar ținuta pe care o poartă ar depăși cu mult treaba cu cartea de vizită, de pildă.

Dar n-aș face decât s-o enervez.

Așa că mă așez în fotoliu și mă uit cu coada ochiului cum își ia geanta și umbrela din dulapul de la intrare și iese pe ușă

strigând:

— Ne vedem mai târziu.

Replica mea letargică:

— Pa.

Pisicile sar pe pervazul bovindoului, ca de fiecare dată, s-o vadă cum iese pe ușa clădirii și apoi în stradă.

Îmi fac omletă. Uit să reciclez cartonul de ouă. Încălzesc la microunde felii fleșcăite de bacon (și mi se pare complet greșit să fac asta în lipsa lui Heidi: să mănânc carne în casa noastră pseudo-vegetariană) și mănânc în fața televizorului: mă uit pe ESPN la talk-show-uri care, până la urmă, se vor transforma în meciuri NBA. Cât e publicitate, dau pe CNBC pentru că nu vreau să mă țin prea departe de știrile de pe Wall Street. E acea parte din creierul meu care nu doarme niciodată. Cea obsedată de bani. Bani, bani, bani.

Un fulger strălucește scurt; tunetul explodează. Se cutremură toată clădirea. Mă gândesc că Heidi e afară pe vremea asta și sper să termine repede ce are de făcut și să vină repede acasă.

Încă un tunet, încă un fulger.

Mă rog la Dumnezeu să nu pice curentul înainte de meci.

Peste vreo jumătate de oră, pe Zoe o aduc acasă Taylor și mama ei. Când Zoe intră-n apartament, eu sunt tot în boxeri, iar ele rămân în vestibul, cu gurile căscate, cu apa curgând de pe ele ca de pe niște câini plouați, cu ochii la mine, la boxerii mei și la firele negre de pe piept. Sunt ciufulit și miros a moș.

— Zoe, spun eu și sar din fotoliu, cât pe ce să-mi vărs cafeaua.

— Tată.

În ochii lui Zoe citesc oroare. Tatăl ei, pe jumătate dezbrăcat, e în aceeași încăpere cu prietena ei cea mai bună. Mă înfășor rapid într-o pătură de blană artificială și încerc să râd:

— Nu știam când vii acasă, spun eu.

Dar, desigur, asta nu e o scuză îndeajuns de bună. Cel puțin, nu pentru Zoe. Sunt sigur că asta e prima dintr-un lung șir de ocazii în care o să-mi umilesc fiica. O văd pe Zoe cum o ia pe Taylor de mână și dispar împreună pe hol. Aud ușa de la camera lui Zoe închizându-se încet și-mi imaginez cuvintele lui

Zoe: *ce ratat e taică-meu.*

— Heidi e acasă, Chris? mă-ntreabă Jennifer, evitând cu orice preț să se uite la mine.

— Nu.

Mă întreb dacă Jennifer știe despre fată. Despre fata cu bebelușul. Probabil că da. Jennifer știe aproape totul despre viața lui Heidi. Apuc pătura mai strâns și mă-ntreb ce-i spune Heidi lui Jennifer despre mine. Sunt convins că, atunci când mă port ca un dobitoc, Jennifer e prima care află. Care a aflat despre colega mea super-bună sau despre faptul că am reînceput să călătoresc.

— Ai idee când se-ntoarce?

— Nu, n-am.

O văd pe Jennifer cum își face de lucru cu mânerul genții. Ar fi o femeie drăguță dacă ar mai ieși din uniforma de spital și și-ar pune niște haine adevărate, măcar din când în când. Lucrează într-o clinică și sunt aproape sigur că în dulap n-are decât uniforme medicale în toate culorile nenorocitului de curcubeu și saboți. Saboți medicali. Par comozi, e adevărat, dar, totuși, unde sunt jeanșii? Puloverele? Colanții?

— Pot să te ajut cu ceva? între eu politicos, dar stupid.

Jennifer, divorțată și acrită din cauza asta, mă urăște pentru simplul fapt că sunt bărbat. E clar că trebuie să fiu un tâmpit, de vreme ce frec menta prin casă, în miezul zilei, în chiloți.

Scutură din cap:

— Chestii de fete. Mersi oricum.

Apoi o recuperează pe Taylor și, după ce pleacă, Zoe îmi aruncă o privire furioasă, încărcată de reproș:

— Pe bune, tată. Boxeri? E unsprezece.

Cu asta, se retrage la ea în cameră și trântește ușa.

Super, mă gândesc eu. Perfect. Heidi pleacă să vâneze fete fără adăpost, dar tot eu sunt ăla ciudat.

HEIDI

Habar n-am dacă bea sau nu cafea, dar îi aduc o *café mocha* în care am pus o tonă de frișcă – remediul perfect pentru cineva care are o zi proastă. Iau și fursecuri cu scorțișoară, plus o prăjitură cu cafea și fructe de pădure, în caz că nu-i place scorțișoara. Sau fursecurile. Apoi o iau la picior pe străzile tăcute, așa cum sunt ele în fiecare dimineață de sâmbătă, mergând cu coatele în afară, pregătită să înlătur pe oricine ar îndrăzni să-mi stea în cale.

Plouă, iar cerul de aprilie e întunecat și mohorât. Străzile sunt pline de bălți prin care taxiurile trec în viteză, aruncând toată apa în sus. Mașinile au farurile aprinse, deși e trecut de ora zece, iar sistemul de iluminat stradal, automatizat, încă n-a realizat că noaptea s-a transformat în zi. Țin umbrela ridicată ca să nu mi se ude părul, dar în partea de jos sunt leoarcă din cauza băltoacelor și a apei aruncate de roțile mașinilor. Ploaia curge necontenit din cer, iar eu îmi spun: *Plouă cu găleata. E potop. Zici că toarnă.*

Ea e exact acolo unde mi-a zis că o găsesc. Se plimbă în sus și-n jos pe Fullerton, legănând-o pe Ruby care zbiară cât o țin plămânii. Ude până la piele. Trecătorii – câțiva alergători zeloși îmbrăcați în echipament impermeabil – o ocolesc, preferând să iasă pe carosabil, printre mașini, în loc s-o ajute pe Willow, iar fata pare să fi îmbătrânit cu treizeci de ani într-o singură noapte, având acum trăsăturile unei femei de vârstă mijlocie: cute adânci pe față, pungi sub ochi. Albul ochilor îi e roșu acum, pentru că micile vase de sânge ale scleroticii s-au inflamat. Se împiedică într-o crăpătură din trotuar și și-o aruncă pe Ruby pe umăr, bătând-o pe spate într-o manieră aproape agresivă. *Șșțt, șșșt…* asta zice, dar cuvintele nu-i sunt blânde, liniștitoare. Ceea ce ar vrea să spună este *taci. Taci. Taci.*

O leagănă tot mai furios, așa cum îmi amintesc că mă străduiam eu să nu o legăn pe Zoe când urletele ei mă țineau treaz toată noaptea și puterea voinței era singurul lucru care mă ajuta să nu pierd controlul. Personal, nu știu mare lucru

despre depresia postpartum, dar presa e plină de povești senzaționale despre femei instabile psihic, tulburate, mânate de gândurile ce le apar, nechemate, în minte: gânduri ce le îndeamnă să-și rănească propriii copii, să-i înjunghie sau să-i înece sau să-i arunce pe scări. Gânduri care le sugerează să se urce la volanul mașinii familiei și s-o conducă pe fundul unui lac de acumulare, cu tot cu copiii prinși bine în centuri, pe bancheta din spate. Știu că unele femei, de teamă că și-ar putea răni copiii, îi abandonează imediat ce-i nasc. O respect pe Willow pentru că n-a abandonat-o pe Ruby pe treptele vreunei biserici sau ale unui adăpost, pentru că nu țipă la ea să tacă din gură, deși știu că exact asta îi vine să facă. Alergătorii se uită și se-ncruntă – ce face fata aia cu copilul ăla? – dar ceea ce văd eu este o fată hotărâtă, mai puternică decât jumătate dintre femeile în toată firea pe care le cunosc. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-aș fi avut-o pe mama căreia să mă plâng la telefon sau pe Chris care să mi-o mai ia din brațe pe Zoe când ea era isterică, iar eu nu mai rezistam. Nu știu cum aș fi rezistat primului an de maternitate (deși acum, când cunosc toate ciudățeniile unei fete de doisprezece ani, partea aia nu mi se mai pare așa de groaznică).

— Ți-am adus cafea, îi spun eu, apărând dintr-odată în spatele fetei și făcând-o să tresară.

De parcă o cafea ar putea să rezolve ceva, s-o ia de pe străzi, să-i hrănească trupul firav. E complet epuizată, corpul și-l simte greu, iar picioarele sunt pe cale să-i cedeze. Nu e nevoie să-mi spună că de la miezul nopții n-a făcut decât să se plimbe în sus și-n jos pe Fullerton, încercând s-o calmeze pe Ruby; știu deja. Trupul îi e obosit, dar ochii îi sunt ca de câine turbat: e agresivă și gata de atac. E o lipsă de coordonare a mișcărilor, o iritare în gestul cu care îmi ia paharul din mână, în felul în care se așază brusc pe asfaltul ud și devorează și fursecurile, și prăjitura cu cafea și fructe de pădure în câteva clipe.

— A plâns toată noaptea, spune ea printre îmbucături.

Firimituri îi cad din gură pe asfalt, de unde le adună și le îndeasă înapoi. Se adăpostește împreună cu Ruby sub copertina indigo de la intrarea într-un mic magazin cu de toate, care are

clopoței de vânt și păsări din ceramică în vitrină. Magazinul e deschis, văd conturul unei femei care ne urmărește de dincolo de geam.

— Când a mâncat ultima dată? întreb eu, dar Willow scutură din cap ca-ntr-un delir.

— Nu știu. Nu vrea să mănânce. A tot dat biberonul la o parte. Urlând.

— Nu vrea biberon?

Fata scutură din cap. Scoate capacul paharului cu cafea și începe să lingă frișca. Ca un câine care lipăie apă dintr-un castron pus pe podea.

— Willow, spun eu.

Nu se uită la mine. Emană un miros oribil: haine năclăite de ploaie – ude și murdare – plus zile, poate chiar săptămâni de nespălate. Și dinspre scutecul lui Ruby vine un miros înfiorător. Mă uit în susul și-n josul străzii și mă-ntreb: unde se duce Ruby la baie? Angajații restaurantelor din zonă ar alunga-o ca pe o pisică vagaboandă, sălbatică. Am văzut anunțuri lipite în vitrine: *Aceasta nu este toaletă publică.* Mă gândesc la parcul aflat două străzi mai încolo și mă întreb dacă măcar acolo există un WC public, o toaletă ecologică, o *ceva* unde ar putea merge să-și facă nevoile?

— Willow, repet eu, de astă dată așezându-mă lângă ea, pe trotuar.

Mă privește cu atenție, prudent, și chiar se trage puțin mai departe, recăpătându-și metrul de spațiu personal. Dar își ține ca-n gheare cafeaua și punga în care au rămas firimituri microscopice din prăjituri, în caz că aș avea îndrăzneala de a-ncerca să i le iau din mână.

— Willow, îmi dai voie s-o țin pe Ruby? reușesc eu, în sfârșit, să spun.

Vai, ce mult vreau să țin bebelușul în brațe, să-i simt greutatea corpului! Îmi amintesc mirosul ăla minunat de bebeluș de când era Zoe mică: un amestec de lapte și pudră de talc, acru și neplăcut, dar atât de delicios și nostalgic. Mă aștept ca Willow să-mi spună un *nu* hotărât, așa că mă surprinde ușurința cu care îmi înmânează copilul isteric. Nu o face

imediat, nu. În niciun caz. Mă studiază din cap până-n picioare: cine e femeia asta și ce vrea? Dar, apoi, poate că-i vine în minte vreun citat, vreun proverb despre credință și încredere și, așa cum ar spune J. M. Barrie, praf de zâne. Îmi pune copilul în brațe, fericită să scape de cele șase kilograme care au cocoșat-o toată noaptea și care sigur o fac să se simtă zdrobită ca sub o avalanșă. Corpul lui Willow se relaxează, oasele i se afundă în asfalt, mușchii i se destind, așa cum stă rezemată de ușa de sticlă.

În brațele mele, Ruby tace. Nu are neapărat legătură cu mine, ci mai mult cu schimbarea poziției, cu o pereche nouă de ochi, cu un zâmbet. Las jos umbrela și mă ridic de pe jos, protejată oarecum de copertina indigo, și o legăn încet în brațe, murmurând. Mintea îmi zboară la camera de bebe a lui Zoe, la cearșafurile de damasc mov pal, la balansoarul în care stăteam ore-n șir legănând ființa mititică în brațe până când, în fine, adormea.

Cred că numai scutecul lui Ruby cântărește cinci kilograme. E udă fleașcă, urina și diareea au trecut deja prin combinezonul ei și au ajuns pe haina mea. Combinezonul ei, cândva alb, cu vorbele *Little Sister* brodate cu un fir pastelat multicolor, are acum o crustă de vomă și flegmă, albă sau galben aprins. E caldă la atingere, fruntea îi arde și are obrajii roșii. Are febră.

— Ruby are o soră? întreb, încercând să-i iau temperatura cu dosul palmei.

38. 39. Nu vreau s-o alarmez pe Willow, așa că-ncerc să fac conversație ca să nu observe felul în care ating fruntea fetiței cu buzele. 40?

— Ha? întreabă Willow, albindu-se la față.

Arăt spre combinezonul copilului, spre *L*-ul lila, *I*-ul somoniu, cei doi *T* bleu și tot așa.

Un biciclist trece pe stradă – roțile bicicletei se învârt rapid prin bălțile de pe drum – și ochii lui Willow se întorc spre el: are o bluză de trening roșie, pantaloni scurți, negri, o cască gri, un rucsac și gambe mai frumos conturate decât ale mele. Apa se învolburează sub cauciucuri.

— L-am luat de la un magazin second-hand, spune ea, fără să

mă privească.

— A, corect.

Corect, mă gândesc. Unde ar fi putut să fie sora ei?

Mângâi obrazul lui Ruby cu un deget, îi simt pielea moale, ca de înger, și mă uit în ochii ei inocenți, eterici. Bebelușul se agață de arătătorul meu cu pumnișorul ei grăsuț, ale cărui oase și vene sunt ascunse sub carnația pufoasă, singura perioadă din viața cuiva când grăsimea e adorabilă și minunată. Își bagă un deget în gură și-l suge parcă în dușmănie.

— Cred că-i e foame, încerc eu, plină de speranță.

Willow îmi răspunde:

— Nu. Am încercat. Nu vrea să mănânce.

— Aș putea să-ncerc și eu. Știu că ești obosită, mă grăbesc să adaug, ca să nu creadă că sunt vreo uzurpatoare care atentează la rolul ei de mamă.

S-o jignesc pe Willow e ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac. Dar știu că bebelușii pot fi mai năucitori decât fetele aflate în pragul adolescenței, decât politica externă și decât algebra. Un bebeluș care devorează piureul de mazăre azi nu vrea să se atingă de el mâine.

— Cum crezi tu, îi spun.

— N-ai decât, îmi răspunde, ridicând din umeri indiferentă.

Îmi dă singurul biberon pe care-l are, ce conține vreo sută de mililitri de lapte pus acolo în zori. E brânzit de-acum, și, deși știu că Willow se așteaptă ca eu să vâr biberonul ăsta cu laptele ăsta în gura căscată a lui Ruby, nu pot s-o fac. Momentul meu de ezitare îi smulge un nou urlet copilului.

— Willow, reușesc eu să spun peste istericalele lui Ruby.

Fata ia o înghițitură din cafea și se strâmbă când îi simte fierbințeala.

— Hm?

— Poate că ar fi bine să spăl biberonul? Să mai încercăm o dată cu lapte praf proaspăt preparat?

Laptele praf e oribil de scump. Îmi aduc aminte. Știu că mă crispam de fiecare dată când vedeam că Zoe nu bea tot biberonul. Când s-a născut Zoe, eram adeptă convinsă a alăptatului la sân. În primele șapte luni din viața ei, i-am dat

numai lapte de la mine. Aveam de gând să fac asta timp de un an. Apoi lucrurile s-au schimbat. Inițial, și eu, și doctorul am zis că durerea era un efect al nașterii. Am considerat-o normală.

Dar era departe de a fi normală.

La momentul acela, eram însărcinată din nou, însărcinată cu Juliet, deși evident că era imposibil să știm deja dacă era fată sau băiat.

Trecuseră mai puțin de șase săptămâni de la conceperea lui Juliet când a-nceput sângerarea. La acest moment din viața ei, inima deja îi pompa sânge și trăsăturile începeau să i se contureze; brațele și picioarele erau pe cale să iasă din trupușorul ei, ca niște boboci. Nu am pierdut sarcina spontan; nu, ar fi fost prea ușor, prea simplu ca ea să moară pur și simplu.

A trebuit ca eu să iau decizia de a curma viața Julietei mele.

Willow îmi aruncă o privire greu de descifrat. Bănuitoare și plină de îndoială, dar, în același timp, prea obosită ca să-i mai pese. Câteva fete – probabil studente, îmbrăcate în bluze de trening și pantaloni de flanelă – trec pe lângă noi, strânse una-ntr-alta, la braț, ascunse sub umbrele uriașe și glugi, chicotind, discutând amintiri începețoșate de băutură din noaptea precedentă. Aud printre picături cuvinte ca *jungle juice, chiloți, roz, bunăciune.* Mă uit la propriile mele haine și-mi amintesc de halatul mov.

— N-ai decât, repetă ea, urmărindu-le pe fete cu privirea până când dau colțul și li se mai aude încă râsul în orașul semi-adormit.

Așa că îi dau înapoi lui Willow copilul agitat și, deschizându-mi umbrela, alerg până la cea mai apropiată farmacie *Wialgreens,* de unde iau o sticlă de apă din raft și picături de acetaminofen. Ceva care să-i scadă temperatura.

Când mă întorc în micul nostru adăpost, arunc laptele învechit direct în stradă și mă uit cum se scurge în cel mai apropiat canal, clătesc biberonul și o iau de la capăt. Willow îmi dă laptele praf și prepar un biberon, apoi mi-o dă înapoi pe Ruby. Bag tetina în gura nerăbdătoare a copilului – plină de speranță că asta îi va calma isteria – dar o scuipă afară cu o față

atât de oripilată, de parcă i-aș fi dat lapte cu arsenic.

Și începe să țipe.

— Șșșt, șșșt, o implor eu, legănând-o în sus și-n jos și îmi spun – deja obosită, deja frustrată – că Willow a făcut asta toată noaptea.

Toată noaptea. Singură. Înfrigurată. Înfometată. Și mă întreb: speriată?

Se vede un fulger nu foarte departe, iar eu număr în gând: Unu. Doi. Trei. Tunetul lovește, zgomotos și plin de mânie. Willow se cutremură și se uită în sus, la ceruri, în căutarea sursei acelui zgomot înfiorător, iar eu îmi dau seama, din felul în care i s-au mărit ochii, că e speriată. E speriată de tunet, ca un copil.

— E OK, mă aud spunându-i lui Willow cu voce tare, și mă trezesc înapoi în timp, în dormitorul de preșcolar al lui Zoe, strângând-o în brațe în vreme ce ea se băga cu capul în mine. E OK, repet eu, e doar un tunet. Nu-ți face nimic. Absolut nimic.

Willow mă fixează cu privirea, deși în ochii ei albaștri nu se poate citi nimic.

Sunt udă leoarcă, la fel și Willow și Ruby, iar femeia din magazin are tupeul să bată scurt în vitrină și să ne spună să plecăm. *N-aveți voie să stați aici,* asta zic buzele ei.

— Și-acum? mă întreb eu cu voce tare, iar Willow răspunde cu un glas mic, mai mult pentru ea decât pentru mine:

— Mâine e o nouă zi, încă fără de greșeală.

— *Anne din Green Gables*? o întreb eu.

— Da.

— E preferata ta? o întreb, iar ea îmi spune că da.

Nu mă grăbesc s-o scot pe Willow și valiza ei de piele de la adăpostul copertinei indigo, în ploaie.

— Am cumpărat un exemplar din *Arme din Green Gables,* îi mărturisesc. Aseară, în drum spre casă. N-am citit-o niciodată. Mereu am vrut s-o citesc. Cu fiica mea, cu Zoe. Dar a crescut prea repede și n-am apucat.

Mi se pare că a trecut o clipită și fetița căreia îi citeam cărți cu pagini cartonate a devenit prea mare să împartă o carte cu mama ei, pentru că, atunci, ce-ar zice prietenele ei de la școală?

Ar fi jenant să afle, sau cel puțin asta presupune Zoe.

Mă străfulgeră un gând, așa cum se întâmplă adesea în momente de genul ăsta: dacă aș lua-o de la capăt, ce-aș face diferit? Dacă Zoe ar putea redeveni bebeluș, ce anume ar fi altfel la mine? Ce anume ar fi altfel la Zoe? Oare lucrurile ar fi stat altfel cu Juliet?

Dar, desigur, întrebarea e nulă și neavenită, de vreme ce Chris și cu mine nu vom mai avea copii.

— Citeai *Anne din Green Gables* cu mama ta? întreb eu, îndoindu-mă că îmi va face hatârul de a-mi oferi această minimă informație personală.

— Matthew, răspunde ea, șovăind.

— Matthew? întreb eu, îngrijorată că toată confesiunea ei se va reduce la acest unic cuvânt.

Dar, spre surprinderea mea, continuă, iar bretonul îi acoperă ochii ce urmăresc un prihor care vânează râme pe stradă. E primul semn că vine primăvara. Copacii de pe străzi au boboci, iar brândușele străpung pământul înmuiat.

— Matthew…

Ezită, ezită evident înainte să continue:

— …fratele meu.

La exterior reacționez dând din cap, dar în mine inima stă să-mi sară din piept. Willow are un frate pe nume Matthew. Willow are un frate, punct. Un frate care a citit *Arme din Green Gables*.

— Fratele tău a citit *Anne din Green Gables*? întreb eu, încercând să ignor cât de ciudat era că Willow a citit cu fratele ei o carte pe care ar trebui s-o citească împreună mama și fiica.

Aș vrea s-o întreb despre mama ei. S-o întreb de ce n-a citit cartea împreună cu mama ei. Dar nu spun nimic.

— Da.

Văd că o cuprinde un soi de melancolie când vorbește despre fratele ei. Matthew. O urmă de tristețe, un oftat îndurerat.

Mă întreb ce-i cu acest Matthew și pe unde o fi el.

Chiar atunci, urletul sfâșietor al lui Ruby îmi amintește de acetaminofen.

O iau cu binișorul:

— Cred că Ruby are febră. Am cumpărat niște Tylenol. S-ar putea să-i facă bine.

Îi dau lui Willow cutia, ca să vadă că e, într-adevăr, Tylenol și că nu încerc să-i droghez fetița.

Willow mă privește îngrijorată și mă întreabă inocentă, cu voce de copil:

— E bolnavă? Nu știu ce să zic.

Dar văd că fetița e rău, salivează și îi curge nasul. Willow cedează, iar eu citesc instrucțiunile de dozare a medicamentului. Willow o ține pe Ruby în timp ce eu îi storc în gură pipeta de Tylenol cu aromă de căpșuni și ne uităm amândouă cum Ruby tace, apoi plescăie. E bun la gust, da. Așteptăm ca medicamentul să-și facă efectul, iar Ruby să se oprească din plâns. Așteptăm și ne gândim. Ne gândim și așteptăm. Așteptăm și ne gândim. Ne gândim și așteptăm.

Ce-o să fac când Ruby se oprește – dacă s-o opri vreodată – din plâns? Îmi iau la revedere și plec acasă? Le las pe Ruby și pe Willow aici, în ploaie?

Cu un scutec făcut praf de diaree, cu pielea iritată, roșie, umflată, coaptă și plină de bășici pe toată zona dintre picioare și pe fund (îmi închipui că așa trebuie să fie, sub scutecul ăla)? Numai asta, și m-ar face să urlu.

— Când a văzut-o un doctor ultima dată? întreb eu.

— Nu știu, spune Willow.

— Nu știi? întreb, surprinsă.

— Nu-mi amintesc, se corectează ea.

— Am putea s-o ducem la doctor.

— Nu.

— Pot să plătesc eu. Pentru consultație. Pentru medicamente.

— Nu.

— Atunci la un adăpost. Nu vă plouă. Dormiți liniștite la noapte.

— Nu le am cu adăposturile, repetă ea – exact ca aseară, la restaurant – pe un ton fără echivoc.

Nu. Le. Am. Cu. Adăposturile. Nu pot să spun că n-o înțeleg. Și eu m-aș gândi de două ori înainte să mă duc la un adăpost pentru oamenii străzii. Adăposturile pot fi, chiar ele, locuri

periculoase, pline de oameni disperați, bărbați și femei deopotrivă, pe care viața i-a transformat în prădători violenți. În adăposturi există boli transmisibile: tuberculoză, hepatită și HIV și, uneori, celor veniți de pe străzi nu li se permite să-și aducă bunurile personale înăuntru. Asta ar însemna ca Willow să-și abandoneze valiza veche și te miri ce comoară o avea în ea. În adăposturi sunt droguri, drogați, dealeri, păduchi și ploșnițe, oameni care-ți fură pantofii din picioare când dormi. În lunile cele mai friguroase, oamenii așteaptă la coadă ore întregi ca să primească un pat într-un adăpost. Și, chiar și atunci, se poate să nu mai fie locuri.

— Willow.

Aș vrea să-i spun atâtea. Trenul trece în viteză pe șinele de deasupra noastră, acoperindu-mi vocea. Ezit, aștept să treacă garnitura, apoi spun:

— Nu poți să rămâi aici o veșnicie. Ruby are nevoie de tot felul de lucruri. *Tu* ai nevoie de tot felul de lucruri.

Se uită la mine cu ochii ăia ca de nu-mă-uita, cu pielea din jurul lor mânjită de fardul negru care-i accentuează pungile de sub ochi, apoi îmi spune:

— Crezi că vreau să stau pe străzi? N-am unde să mă duc.

CHRIS

Ușa de la intrare se deschide și le văd; seamănă cu niște șobolani înecați. Heidi are un copil în brațe, iar dinspre fată vine un miros mult mai rău decât chimionul. Mă frec la ochi, convins că am halucinații, convins că Heidi a mea n-ar aduce o fată de pe străzi acasă la noi, în casa unde trăiește propria ei fiică. Fata asta e o boschetară, o vagaboandă. E puțin mai mare decât Zoe. Nu se uită-n ochii mei când Heidi îmi spune că o cheamă Willow, nici când îi spun, în scârbă (nu vreau să par complet cretin când apare cameramanul să-mi spună că o să apar în următoarea ediție de *Camera ascunsă*), că pe mine mă cheamă Chris.

— O să stea la noi în noaptea asta, anunță Heidi, pur și simplu.

Exact așa cum a făcut cu nenorociții ăia de pisoi, iar eu sunt prea șocat ca să spun da sau nu, asta nu că s-ar fi deranjat cineva să-mi ceară părerea. Heidi o bagă în casă pe fată și îi spune să-și scoată bocancii plini de noroi din picioare; când face asta, curg din ei vreo trei litri de apă, direct pe podea. Rămâne complet desculță. N-are ciorapi, iar picioarele îi sunt roase și pline de bășici. Mă strâmb, iar ochii lui Heidi și ai fetei îmi urmează privirea spre picioarele ei goale. Știu că Heidi se gândește cum să-i trateze rănile, dar eu nu pot decât să sper că, orice ar fi, nu e contagios.

Zoe apare din camera ei, cu gura căscată:

— Ce…

Mă gândesc că fiicei noastre nu-i e foarte la îndemână cuvântul cu „p” care ar urma în această construcție verbală, așa că aproape că-l spun eu cu voce tare în locul ei. *Ce pula mea ai în cap, Heidi?* Dar Heidi deja a condus-o pe fată în casa noastră, o prezintă fiicei noastre care se holbează la scobitoarea asta și apoi se uită la mine, așteptând o explicație. Nu pot decât să ridic din umeri.

Ochii fetei rămân pironiți la televizor, unde e un meci de baschet: Chicago Bulls joacă acum cu cei de la Pistons și mă aud

întrebând, în lipsa vreunei replici mai bune:

— Îți place baschetul?

— Nu, răspunde ea, plat, dar continuă să se holbeze la televizor de parcă n-ar fi văzut în viața ei vreun aparat electrocasnic.

Când vorbește, simt un vag iz de bacterii care-i fermentează în gură: halitoză. Mă-ntreb când s-a spălat pe dinți ultima dată. Probabil că sunt acoperiți de straturi de tartru. Dinspre ea răzbate un miros pestilențial și, când mă duc să întredeschid geamul, Heidi se uită urât la mine:

— Ce-am făcut? Nu e aer în casă, răspund eu, sperând ca ploaia să stea suficient cât să pot ține geamul deschis și să iasă duhoarea.

Fata devine neliniștită, ca o pisică prinsă în capcană, cu ochi ce aleargă prin încăpere în căutarea unui pat sub care să se ascundă.

Nu-mi dau seama ce e mai ciudat: faptul că fata asta străină e la noi acasă, sau felul în care Heidi ține bebelușul de parcă ar fi al ei, felul în care-i ține capul în palmă și-l leagănă. Se uită cu jind la copil și, când televizorul tace o secundă, chiar înainte de publicitate, o aud îngânându-i încet.

— Mă duc în camera mea, spune Zoe, care pornește pe hol și trântește ușa.

— Nu-ți face probleme în privința ei, e doar… Are doisprezece ani, se scuză Heidi în fața fetei ăsteia, a lui Willow.

— Nu-i place de mine, spune Willow.

Nu, îi răspund eu în gând, *nu-i place.*

Dar Heidi spune altceva:

— Nu-i adevărat. Doar că…

O văd cum se luptă să găsească un răspuns potrivit, dar degeaba:

— …urăște totul și pe toți, reușește ea să spună, de parcă „totul" n-ar include-o și pe această nouă și ciudată locatară a casei noastre. Poți să stai aici, spune Heidi și o conduce pe fată pe hol, în *biroul meu,* unde este o canapea extensibilă, elegantă, tapițată cu piele, pe care dorm musafirii care rămân peste noapte.

Doar că acum nu vorbim despre un musafir. Mă uit din ușă la Heidi care-i dă înapoi bebelușul, apoi îmi ia teancurile de lucrări de pe canapea și le trântește pe birou.

— Heidi, spun eu, dar mă ignoră, ocupată să scoată pernele canapelei și să le arunce pe podea.

Fata a rămas în picioare, luptându-se să țină și copilul, și o valiză udă leoarcă, și pare la fel de stânjenită pe cât mă simt eu.

— Ai nevoie de un somn bun. O masă zdravănă, îți place puiul? O să mâncăm tetrazzini cu pui. Sau, și mai bine, plăcintă cu pui. Mâncare pentru suflet. Îți place plăcinta cu pui? o întreabă Heidi, iar fata ezită imperceptibil.

Un singur lucru îmi vine în minte: *credeam că suntem vegetarieni.* Unde a ascuns Heidi puiul în tot timpul ăsta? În graba ei, Heidi dărâmă vreo duzină de tabele Excel, cu tot cu calculatorul meu financiar șmecher. Îmi pierd răbdarea și intru să-mi adun colile una câte una. Fata se apleacă și ridică de pe podea calculatorul, își trece degetele peste numere și butoane, apoi mi-l întinde, temătoare.

— Mersi, mormăi eu, apoi o strig din nou pe Heidi.

De data asta, trece pe lângă mine – lăsându-mă singur în cameră cu fata vreo douăzeci de secunde – și merge să aducă un așternut de in din dulapul cu lenjerie. Sub privirea fetei, îmi înșfac laptopul, scot din priză imprimanta și le car pe amândouă cu greu, ba mă și împiedic de cablul imprimantei când le scot din cameră. În ușă mă intersectez cu Heidi și de data asta îmi ies din fire:

— *Heidi!*

Când ochii ei căprui îmi acordă, în sfârșit, atenție, continui:

— Trebuie să vorbim. *Acum.*

Pune lenjeria pe canapea și mă urmează afară din încăpere, înțepată de parcă eu aș fi cel căpos și necugetat, nu ea.

— Ce dracu' ai avut în cap când ai adus-o pe fata asta acasă? șuier către ea când ajungem în holul îngust.

Imprimanta e grea; mă dezechilibrez și mă lovesc de perete. Heidi nu se oferă să mă ajute.

— N-avea unde să meargă, Chris, spune ea.

Stă țeapănă în fața mea, îmbrăcată cu halatul ăla lila oribil, cu

părul tuflit de ploaie. Ochii îi ard într-un fel ciudat de asemănător cu felul în care îi ardeau acum vreo doisprezece ani, într-o noapte când am venit acasă de la muncă și am găsit-o în mijlocul sufrageriei, goală, înconjurată de lumânări. Pe masă era o sticlă de vin deschisă: Château SaintPierre, iar lângă sticlă era corpul ei impecabil. Stătea picior peste picior și bea vin dintr-un pahar lucrat manual. Unul dintre acelea de zece dolari pe care le păstram pentru ocazii speciale.

— Cât o să stea? întreb.

Ridică din umeri:

— Nu știu.

— O zi, o săptămână? Cât, Heidi? Cât? insist eu, cu voce tot mai ridicată.

— Copilul are febră.

— Atunci du-l la doctor.

Heidi scutură din cap. Nu.

— Nu vrea, spune ea.

Mă târșâi pe hol și îmi pun biroul ambulant pe masa din bucătărie. Ridic brațele în aer, supărat:

— Pe cine dracu' interesează ce vrea ea, Heidi? Ea e o fetiță. Cel mai probabil fugită de acasă. Noi ascundem acum un copil fugit de acasă. Ai idee cam în ce belele ne poate băga treaba asta?

Iau cartea de telefoane din bucătărie și încep să răsfoiesc paginile subțiri, în căutarea numărului de la poliție pentru situații care nu sunt urgențe. Sau și asta e o urgență? O fată străină la mine acasă. Mie îmi sună a încălcare a proprietății.

— Are optsprezece ani, insistă Heidi.

— De unde știi?

— Așa mi-a zis, răspunde ea, stupid.

— Nu are optsprezece ani. Trebuie s-o reclami autorităților, spun eu, pe un ton autoritar.

— Nu putem să facem asta, Chris, spune ea, smulgându-mi cartea grea din mâini.

O închide brusc, mototolind între coperțile galbene paginile pe care apucasem să le dau. Continuă:

— De unde știi că n-a fost abuzată? Molestată? Chiar dacă a

fugit de acasă, trebuie să fi avut un motiv întemeiat ca să facă asta.

— Atunci sună la Protecția Copilului. Lasă-i pe ei să se ocupe. Nu e treaba ta.

Dar evident că este. Fiecare creatură neglijată, maltratată, trecută cu vederea, ignorată, abandonată, înfometată, abuzată, amărâtă de pe fața pământului e treaba lui Heidi.

Fără doar și poate, nu am cum să câștig lupta asta.

— De unde știi că n-o să ne omoare? o întreb eu.

Și chiar cred că e o întrebare bună. Parcă ne și văd la știrile dimineții: *familie măcelărită într-un apartament din Lincoln Park.*

Atunci o văd: fata stă în ușa biroului și se uită la noi. Ochii îi sunt de un albastru capricios, deși injectați și obosiți. Părul îi acoperă fața, iar gura refuză să zâmbească. Vânătaia de pe frunte parcă vrea să susțină spusele lui Heidi.

— Aș putea să vă-ntreb același lucru, murmură ea.

Privirea îi urcă pe peretele ecru și se oprește la tavanul crem:

— Când mi-e teamă, mă-ncred în tine.

Sunt convins că Peter Funt o să dea buzna pe ușa de la intrare cu tot cu cameramanul când o întreb:

— În *mine?*

— În Domnul, spune fata, iar Heidi se uită la mine ca la un păgân fără Dumnezeu.

Heidi mă privește furioasă, apoi se răsucește pe călcâie și pornește pe hol:

— Hai să-ți pregătesc o baie, Willow. Poți să stai nițel în apă. O s-o țin eu pe Ruby. O să te simți mai bine în haine curate. Uscate. Sigur porți aceeași mărime ca Zoe. O să-ți dea cu plăcere ceva de-al ei.

Aiurea, îmi spun. Zoe n-ar împărți nici oxigenul cu fata asta, darămite hainele. Zoe dă drumul la player în camera ei și casa ni se umple de muzica unei trupe de băieți, dată la maximum.

Mă uit cum Heidi ia bebelușul din brațele lui Willow, apoi le conduce pe amândouă în baie.

Imediat ce se închide ușa în urma lor, cotrobăi în toate dulapurile după spray-ul dezinfectant.

WILLOW

Aproape că nu mai am amintiri despre mămica. Nu mai există fotografii care să-mi amintească de părul ei lung și negru, de pielea ei oacheșă, de ochii ei albaștri frumoși. Joseph a avut grijă de asta. A zis că nu se poate să trăiesc în trecut, așa a zis atunci, în ziua aia, când stătea în dormitorul meu, cel cu pătura împletită, cu ferestrele prin care intra curentul, așa că iarna era mereu frig – și vara cald – cu tapetul imprimat cu boboci aurii, care se cojea pe la toate colțurile. Dar, din când în când, îmi vin în minte frânturi de imagini cu ea. Frânturi de imagini cu mămica. Profilul ei în oglinda de la baie când o tunde pe Doamna Dahl. Chicotitul ei când vede ceva amuzant la televizor. Ea, bronzându-se pe un șezlong vechi de plastic, pe peluza pârjolită, și eu, prin iarbă pe lângă ea, scurmând cu degetele murdare după râme. Eu, făcând plăcinte după rețete luate din cărțile de bucate ale Juliei Child, luate de la biblioteca publică gata ponosite, în vreme ce mămica tocmai și-a vărsat pe cămașa albă jumate de sticlă de muștar de Dijon. Și râde.

M-am uitat la Joseph cum rupea în două chiar sub ochii mei cele câteva poze cu mămica pe care le aveam. Apoi le-a făcut mii de bucățele, ca să nu reușesc niciodată să le lipesc la loc. M-a pus să adun bucățile de pe jos. M-a pus să cobor și să le arunc în coșul de gunoi plin, în timp ce băieții se uitau la mine, apoi m-a trimis în camera mea. De parcă mizeria aia fusese vina mea.

— Să-ți ții gura. Ai auzit? mi-a ordonat Joseph, de la înălțimea lui de aproape doi metri, cu barba aia de culoarea dovleacului copt și cu privirea lui serioasă, ca de șoim. Roagă-te la Dumnezeu să te ierte, a adăugat el.

De parcă s-o iubesc pe mămica ar fi fost un păcat.

După asta, amintirile despre mămica s-au împrăștiat, așa că nu mai știam dacă viziunile mele erau adevărate sau nu și m-am pomenit punând totul la îndoială – sunetul râsului ei, de pildă, sau atingerea degetelor ei când și le trecea prin părul meu de culoare nehotărâtă. Stăteam întinsă în patul ăla al meu, înfășurată în cuvertura împletită, și-mi storceam creierii să

găsesc o fărâmă de mama care să mă ajute să trec noaptea. Forma nasului ei, dacă avea sau nu pistrui, cum îi suna vocea când mă striga pe nume.

— Cum au murit părinții tăi? mă-ntreabă Louise Flores.

Își scoate jacheta bleumarin care-i acoperă corpul pipernicit și o împăturește perfect în două, ca pe o felicitare, apoi o pune pe masă, lângă reportofon și cronometru.

— Sunt sigură că știți, doamnă, îi zic.

În colț e un polițist, o santinelă pusă să ne supravegheze, dar se preface că nu e aici. Sau cel puțin se străduiește. Cucoana asta mi-a zis că nu-s obligată să-i răspund la întrebări, sau nu încă. Aș putea s-o aștept pe domnișoara Amber Adler, așa mi-a zis, sau avocatul. Dar îmi închipui privirea dezamăgită a domnișoarei Adler când ar intra în cameră și îmi dau seama pe loc că e mai bine să spun totul cât mai repede. Înainte să ajungă ea.

— Ce-ar fi să-mi spui tu, zice cucoana căruntă, deși știu sigur că scrie undeva prin hârtiile alea.

Că scrie acolo despre Datsun Bluebird-ul mamei. Despre accident, despre accidentul cu răsturnare, cum i-a zis cineva, care s-a-ntâmplat pe I–80, chiar lângă Ogallala, despre martorii ăia care au declarat că au văzut cu ochii lor cum mașina mergea în zigzag pe șosea. Despre faptul că tăticul a pierdut controlul mașinii, apoi a tras prea tare de volan, iar mașina s-a învârtit în cercuri pe drum. Parcă mi-o și imaginez, mașina veche a mamei făcând tumbe pe șosea, în timp ce mămica și tăticul se luptau pentru viața lor.

Lily și cu mine eram acasă atunci. Singure. N-am avut niciodată bonă. Mămica avea încredere în mine să mi-o lase în grijă pe Lily chiar și când aveam opt ani. Și începusem să mă pricep: îi schimbam scutecul, o culcam. Îi tăiam mere și morcovi în bucățele mici ca să nu se-nece – cum zicea mămica – și aveam mereu grijă ca ușa să fie încuiată, nu deschideam nimănui, nici măcar doamnei Grass de alături, care încerca mereu să ne fure din lapte și din ouă. Lily și cu mine stăteam la televizor când mămica și tăticul erau plecați și ne uitam la *Strada Sesame*, pentru că *Strada Sesame* îi plăcea cel mai mult. Preferatul ei era

Snuffleupagus, Snuffy, mamutul ăla imens care o făcea mereu să râdă. Stătea întinsă pe jos, în living, lângă mine, pe covorul verde, flocos, care mă trimitea cu gândul la blana lui Snuffy, îmi arăta mamutul de la televizor și râdea.

Mămica nu ne lăsa pe mine și pe Lily singure acasă foarte mult. Dar câteodată – zicea ea – un adult avea treburile lui. Așa mi-a zis în dimineața în care ea și tăticul s-au urcat în Bluebird și ea a scos capul pe geam când scoteau mașina de pe aleea cu pietriș, iar vântul îi umfla părul lung și negru așa că nu puteam să-i văd fața, dar îi auzeam vocea: *Să ai grijă de Lily* și încă ceva cu *te iubesc. Te iubesc așa cum albinele iubesc mierea. Te iubesc așa cum untul de arahide iubește jeleul. Te iubesc așa cum peștii iubesc apa.*

Mămica mi-a zis să am grijă de Lily. Astea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus, ultima imagine cu ea pe care o am: ea, cu capul scos pe geamul stricat al Datsunului vechi și rablagit, și vântul care-i acoperea fața cu un val de păr negru. *Ai grijă de Lily.* Și asta aveam de gând să fac. Dar apoi, brusc, a dispărut și Lily.

HEIDI

Întâi îi facem baie lui Ruby. Încropesc apa, să fie potrivită: suficient de caldă, însă nu prea fierbinte pentru pielea sensibilă a copilului. Mă pregătesc să ies, să-i dau puțină intimitate lui Willow, când se întoarce spre mine și mă întreabă, cu ochii plini de epuizare, cu corpul gata să se prăbușească și cu glasul obosit:

— Poți să mă ajuți? Te rog?

Îi spun că da, sigur, încântată să simt în mâini copilul alunecos, în timp ce Willow îi toarnă apă pe corp cu căușul palmei. Cu copilul în mâini, mă surprind gândindu-mă la Juliet, conștientă de faptul că pierderea lui Juliet n-a însemnat pierderea unui singur copil; a însemnat pierderea tuturor copiilor. A tuturor copiilor pe care ar fi trebuit să-i am. Într-o vreme, mă gândeam la micuța Juliet ore-n șir, o visam, visam la cum ar fi arătat dacă duceam sarcina la termen. Părul i-ar fi fost rar și deschis la culoare, așa cum l-a avut Zoe când mi-a ieșit din pântec, sau ar fi fost brunet și des, așa cum zice mama lui Chris că l-a avut el când s-a născut, motiv pentru care ea a avut arsuri la stomac luni întregi, cum se zice din bătrâni?

A trecut ceva vreme de când mi-am dat voie să mă gândesc la micuța Juliet, de când i-am permis imaginii ei să mi se strecoare în minte. Dar iat-o, din nou, cuibărindu-mi-se în ochii minții, amintindu-mi de toți copiii pe care nu-i voi avea. *Juliet,* aproape că spun cu voce tare. *Juliet Wood.* Ar fi avut unsprezece ani acum, dacă viața ar fi mers conform planului. Unsprezece ani, cu un întreg alai de micuți care s-o urmeze, exact la fiecare doi ani. Sophia și Alexis și micul Zach.

Dar Ruby scâncește și revin în prezent, aici și acum. Mă uit cum apa din cadă udă mânecile verzui ale jachetei lui Willow, transformând kaki-ul în negru. Mă ofer să-i iau haina înainte să-și scufunde brațele în apă, dar zice că nu. Mâinile ei nepricepute tremură când masează delicat cu gelul de duș vanilat scalpul copilului, subrațul, spatele. Fundulețul lui Ruby are deja cruste de la eczema de scutec, așa cum bănuiam, o eczemă care nu s-a limitat doar la zona genitală, ci s-a întins și sub brațe și în fiecare

cută a pielii care-i acoperă trupul mititel. Pe fund are și o micoză, care arată ca o crustă albă ce mărginește iritația. Îmi fac o listă de cumpărături în minte: cremă împotriva eczemei, cremă cu clotrimazol și, când gelul cu vanilie îi pătrunde fetiței în colțul ochiului și aceasta țipă, îmi dau seama că trebuie și șampon pentru copii *Fără Lacrimi*. Willow nu are scutece de rezervă, așa că atunci când terminăm cu baia o înfășș pe Ruby într-un prosop din bumbac organic albastru deschis și-l fixez cu ace de siguranță. Adaug pe listă scutece și șervețele umede.

Sunt pe cale s-o scot pe Ruby din încăpere ca s-o las pe Willow să-și facă baie, dar mă oprește. Îmi dau seama că nu vrea să scape copilul din ochi. N-are încredere în mine. Nu încă. Și, în fond, de ce ar avea, mă întreb; sunt doar o străină. Oare eu n-am oprit-o pe asistenta de la neonatologie când a vrut s-o ia pe Zoe din rezerva mea fiindcă doctorul spusese că trebuie să mă odihnesc? Tot ce aș vrea ar fi să-i prepar lui Ruby un biberon și să stau cu ea în living până adoarme; însă mai pun un prosop pe podeaua de faianță și pun pe el copilul care-și suge în draci degețelele alea adorabile de la picioare. Mă mai uit la ea o clipă, cât s-o văd cum desface capetele prosopului albastru deschis și, cu agilitate de gimnastă, și le bagă-n gură.

Willow încuie ușa în urma mea. Rămân acolo, pe hol, cu mâna pe perete, și mă simt de parcă cineva mi-ar fi luat răsuflarea aspirându-mi-o cu un dispozitiv direct din plămâni.

Îl văd pe Chris așezat la masa din bucătărie, tastând furios la laptop. Imprimanta e băgată în priza din perete și cablul ei negru și urât traversează camera.

E periculos.

Dar nu-ndrăznesc s-o spun cu voce tare. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și îmi amintesc, încă o dată, că nu e deloc de acord cu decizia mea. Scutură din cap, nemulțumit, și privirea i se întoarce la ecran, la numerele microscopice care umplu rânduri întregi de tabele de ne-nțeles. Muzica lui Zoe inundă casa; pereții tremură, iar fotografiile înrămate de pe hol dansează. Mă uit la imaginile cu Zoe: într-una zâmbește știrb, apoi, peste ani, are nasul roșu de la o răceală. Dinți strâmbi, mult mai mari decât spațiul pe care li l-a dedicat natura, urmați de aparat

dentar. Lui Zoe i-a plăcut mereu ziua de ședință foto de la școala catolică, singura zi din an când nu trebuia să poarte uniformă. Când era mai mică aveam un cuvânt de spus în privința ținutelor pentru fotografii, așa că ne bazam pe rochii de satin și sarafane de lână, bentițe cu fiori aplicate sau pampoane de tul în păr. Dar, pe măsură ce au trecut anii și adolescența a-nceput să se apropie de fetița mea, fotografiile au suferit o schimbare bruscă; volanele și fundele au fost înlocuite de imprimeuri animale și tricouri cu scris, hanorace și veste negre, fiecare element vestimentar la fel de închis și de capricios ca și omul din interior.

Bat în ușa lui Zoe.

— Ce? mormăie ea dinăuntru.

Când intru în cameră, o găsesc așezată pe pat, cu preaiubitul ei caiet galben la-ndemână. Aeroterma e pornită, reglată la 23 de grade, după recenta rugăminte de a nu-și mai aduce camera la temperatura focului veșnic din iad. Și totuși, Zoe e învelită într-o pătură, bosumflată. Pe brațe are încălzitoare, altă marotă recentă care mă depășește. Ale lui Zoe au paiete negre și le-a primit de la o prietenă. *Ți-e frig la brațe?* Asta am întrebat, încurcată, în ziua în care a venit de la școală cu ele fixate de mâini.

Ochii ei au confirmat ceea ce ea știa deja: mama ei e o idioată.

Până și eu aud cât de laș îmi sună vocea, cum răzbate din ea teama că fiica mea de doisprezece ani m-ar putea respinge:

— Ai ceva ce-ar putea purta Willow? După ce iese din baie? o întreb fără să mă mișc din ușă, parcă înspăimântată de-a binelea.

— Cred că faci mișto de mine, răspunde Zoe, apoi își ia discret telefonul și începe să trimită mesaje, pe furiș, cu degete pricepute.

Nici nu vreau să-mi închipui ce răutăți îi trimite lui Taylor prin intermediul celulelor de rețea mobilă.

— Nu se poate să faci asta, spun eu, țâșnind peste patul cu baldachin ca să-i iau telefonul.

I-l smulg fiicei mele din mână și văd o serie de prescurtări din care nu pricep nimic. *DKSHT.*

— E al meu, țipă Zoe și încearcă să mi-l ia.

— Nu-i adevărat. Tatăl tău și cu mine plătim factura, îi amintesc eu.

Asta fusese înțelegerea: Zoe putea să aibă telefon, atâta timp cât Chris și cu mine puteam să verificăm mesajele.

Dar expresia feței ei e cea a unui copil care tocmai a încasat o palmă.

— Dă-mi-l, comandă ea, holbându-se la mine cu ochii ăia căprui și mari, ca de *anime,* ochi prea mari ce par mereu triști.

Întinde spre mine mâna mâzgălită cu cerneală albastră și așteaptă. Of, ce mult mi-aș dori să-i pot da telefonul ca să nu se supere pe mine! Aproape că simt indignarea pe care o emană copilul meu și știu că mintea îi e încețoșată de ură. Ură față de mine.

Cine-a zis că e ușor să fii mamă?

Mi-e dor de zilele în care stăteam cu Zoe în fața ferestrei deschise și ne legănam pe demult uitatul balansoar cu șezutul capitonat și moale și cu brațele din lemn lucrat. O legănam până adormea, până când cântecul de leagăn se stingea și soarele fierbinte cădea dincolo de orizont.

De la fereastra camerei lui Zoe mă uit la conturul orașului, pierdut în norii pufoși. Stăm la etajul cinci, așa că panorama pe care o vedem pe deasupra clădirilor mai mici din vecinătate se întinde spre sud, până la Loop. Asta ne-a și cucerit la apartamentul ăsta pe mine și pe Chris, acum vreo paisprezece ani, de-asta ne-am hotărât să-l cumpărăm. Panorama. De la geamurile orientate spre sud vedem spre Loop, iar de la cele dinspre est vedem un colț din Lacul Michigan. Nici n-am încercat să venim cu o contra-ofertă; am plătit prețul cerut, de groază că cineva ni l-ar putea smulge printre degete.

— Nu putem să spunem nimănui despre Willow; cel puțin nu încă, explic eu, calmă.

— Deci trebuie să-mi mint cea mai bună prietenă? mă întreabă ea, exasperată.

Da, mă gândesc eu. Dar nu fac decât să reiau ce am spus mai devreme:

— Nu putem să spunem nimănui, Zoe. Nu încă.

— De ce? E în programul de protecție a martorilor sau ce? întreabă ea, așa cum numai un copil de doisprezece ani poate s-o facă.

Dar ignor întrebarea și revin:

— Ai ceva ce poți să-i dai? Ceva cu care să se-mbrace după ce face duș?

Zoe se ridică teatral de pe pat și se duce, în silă, la șifonier. Când o văd din spate, remarc că pantalonii îi sunt prea largi și fundul i se pierde în ei.

— N-o să stea aici multă vreme, mă aud eu spunând. Ar trebui să te iau să facem niște cumpărături zilele astea; să luăm niște haine noi, încerc eu s-o dreg.

Zoe, plină de sarcasm și supărată, spune despre Willow:

— Știu. E una dintre *clientele* tale.

— Nu chiar.

Îmi dau seama de ce Zoe a făcut o conexiune între Willow și clienții mei, când mă gândesc ce povestesc acasă despre oamenii analfabeți și fără adăpost de care mă ocup toată ziua.

— Are nevoie de ajutorul nostru, Zoe.

Sper să-i pot trezi simțul civic mai eficient decât am făcut-o în cazul lui Chris. Când Zoe era mai mică, înfruntam zăpada ca să ducem la adăpostul pentru femei și copii haine de iarnă care-i rămăseseră mici; adunam jucării și cărți pentru pacienții de la spitalul de copii, pentru cei care sufereau de leucemie și limfom și alte cancere pe care nici nu pot să concep că le poate avea un copil. Îi aminteam lui Zoe despre cei mult mai puțin norocoși și că avem obligația să-i ajutăm.

Zoe smulge din dulap o pereche de pantaloni roz aprins, cu elastic în talie, și un tricou în dungi gri cu vișiniu. Mi le aruncă în brațe și mormăie:

— Oricum nu-mi plac. Sunt urâte.

Mă întreb dacă a uitat despre cei mai puțin norocoși sau dacă nu poate să ofere mai mult de-atât – sarcasm și morocăneală.

— E doar ceva temporar, murmur eu și ies din cameră.

Când ajung în hol, Chris ridică ochii din ecranul laptopului și dă iar din cap.

Pun hainele curate pe canapeaua extensibilă și aștept în

dormitorul meu până când Willow iese din baie într-un nor de abur, înfășurată și ea într-un prosop albastru deschis, cu Ruby în brațele ude. Merge pe vârfuri până în birou, apoi închide ușa.

Aud și zăvorul închizându-se.

Intru în baie și adun mormanul de haine de pe jos, apoi le arunc într-un coș de rufe gol, împreună cu detergentul, folii pentru uscare și clor. În bucătărie, iau un pumn de mărunțiș dintr-un sertar și-i spun lui Chris că mă-ntorc repede, apoi cobor șase etaje până la spălătoria comună din subsol. Înainte să ies pe ușă, Chris se uită la mine și mă-ntreabă:

— Și ce vrei să fac cu ea?

— Cinci minute, atât.

Știu că răspunsul meu n-are legătură cu întrebarea lui, dar ies repede din casă, înainte să apuce să spună nu.

Spălătoria e goală. E o încăpere micuță, cu parchet vechi pe jos, cu cinci mașini de spălat și tot atâtea uscătoare, iar fiecare dintre ele mai mult mănâncă fise decât să le folosească. Pun combinezonul lui Ruby, cel pe care scrie *Little Sister*, pe o mașină de spălat și torn clor din belșug pe toate petele, apoi repet operațiunea cu păturica roz care miroase a transpirație și a canal. Bag mâna în micul coș de rufe și scot hainele lui Willow: jacheta kaki căreia îi închid fermoarul, apoi capsele, o pereche de jeanși care mă tem că vor albăstri combinezonul. Îi pun deoparte, ca să-i spăl separat. Apoi scot un maiou de corp care a fost alb cândva.

Și încremenesc.

Mă uit de două ori, aproape sigură că din cauza luminii slabe din spălătorie mi se pare că văd stropi de sânge pe maiou. Sigur e ceva roșu, dar mă străduiesc să mă conving că stropii sunt de ketchup. De sos barbecue. Zeamă de la o cireașă maraschino. Miros maioul, în căutarea unui iz de bulion, sos Worcestershire, oțet, dar nu găsesc decât transpirație și sânge. Mă mai uit o dată la celelalte haine: jeanșii sfâșiați, puloverul deșirat, combinezonul lui Ruby. Toate sunt scorțoase de jeg, dar maioul e singurul pătat cu acei stropi a căror culoare este inconfundabilă: sânge uscat. Caut, înfrigurată, clorul, și storc disperată sticla, dar mă opresc brusc, știind că nu prea ai cum să

scoți petele de sânge uscat. Mototolesc maioul și-l fac mic și, în drum spre apartamentul nostru de la etajul cinci, îl arunc pe toboganul de gunoi.

Îmi imaginez acel maiou, împreună cu secretele pe care le ascunde, rostogolindu-se cinci etaje direct în tomberonul de lângă intrarea de serviciu.

Chris nu trebuie să afle niciodată despre asta.

WILLOW

Mămica spunea mereu că are o soră, Annabeth, dar dacă există, sora asta n-a apărut niciodată să ne ia pe Lily și pe mine.

— Cum ai ajuns să locuiești cu Joseph și Miriam? mă-ntreabă Louise Flores, adjuncta procurorului statal – așa mi s-a prezentat când am întrebat-o.

Ceasul de pe perete arată 2:37 p.m. Îmi pun capul pe masa rece de oțel din camera de interogatoriu și închid ochii.

— Claire, spune femeia aia dură și mă scutură de braț ca să mă trezească.

Mă scutură tare. Nu se lasă prostită de d-astea, de „trucuri", zice. Îmi smulg brațul din strânsoarea ei și-mi bag ambele mâini sub masă, unde nu poate să ajungă la ele.

— Mi-e foame, îi spun.

Nu prea-mi aduc aminte când am mâncat ultima oară, dar îmi aduc aminte că scormoneam printr-un tomberon înainte să mă prindă poliția, că găsisem o jumate de hot dog, rece și plin de castraveți murați și sos și muștar care se-ngroșase și se făcuse lipicios, și că pe pâine erau urme de ruj. Dar sigur nu acolo mă găsise poliția. Mă găsise în mijlocul Bulevardului Michigan, holbându-mă la vitrina magazinului Gucci.

— O să mâncăm când terminăm, spune ea.

Are mâini de femeie bătrână, ridate și cu vene umflate. O verighetă de aur, prea strâmtă, stă să-i taie pielea. Piele care-i atârnă pe brațe și pe bărbie.

Ridic capul de pe masă și mă uit la ea, în ochii ăia cenușii din spatele ochelarilor dreptunghiulari și repet:

— Mi-e foame.

Apoi îmi pun iar capul pe masă și închid ochii.

Ezită. Apoi îi spune bărbatului din colț să-mi aducă ceva de mâncare. Aruncă niște mărunțiș pe masa de oțel. Aștept ca bărbatul să plece, apoi spun:

— Mi-e și sete.

Mă hotărăsc să nu ridic capul până nu vine mâncarea. Dar ea îmi pune deja întrebări, întrebări pe care le ignor.

— Cum ai ajuns la Joseph și Miriam? Povestește-mi despre Joseph. E profesor, nu-i așa?

Joseph e profesor. Era profesor. Tocmai de aia, când el și Miriam au apărut și au zis că el e un văr de-al nu știu câtelea din partea tatei, asistentul meu social s-a gândit că e noroc chior. Joseph și Miriam locuiau cu cei doi băieți ai lor, Matthew și Isaac, într-o casă din Elkhorn, Nebraska, foarte aproape de Omaha, cel mai mare oraș din Nebraska. Aveau o casă frumoasă, mult mai frumoasă decât căsuța noastră prefabricată din Ogallala, cu două etaje și trei dormitoare și niște ditamai ferestrele care dădeau spre dealurile din jurul casei. Locuiam într-un cartier cu parc și teren de baseball, pe care nu le-am văzut niciodată, dar am auzit despre ele, am auzit de la copiii din cartier la care mă uitam prin ditamai ferestrele alea, cum mergeau pe bicicletă în susul și-n josul străzii și strigau să vină cineva să le ia bâta ca să se joace.

Dar Joseph a zis că n-am voie să mă joc cu copiii ăia.

N-aveam voie să mă joc deloc.

Toată ziua făceam treabă prin casă, mă ocupam de Miriam și-mi era dor de mămica și tăticul. În restul timpului mă holbam pe fereastră, la copii, și încercam să inventez cât de multe „te iubesc așa cum…" puteam.

Te iubesc așa cum scorțișoara iubește zahărul.

Te iubesc așa cum copiii iubesc jucăriile.

Când au apărut Joseph și Miriam, Lily deja nu mai era.

Lily a stat doar vreo trei săptămâni în casă. După ce mămica și tăticul au murit, ne-au trimis într-o casă pentru copiii rămași orfani, așa ca noi. *Orfani.* Nu mai auzisem cuvântul ăla. Eram opt copii în casa aia și o grămadă de adulți care veneau și plecau. Era un cuplu, o femeie și un bărbat, care stătea acolo cu noi tot timpul, Tom și Anne, dar alții erau doar în trecere: asistentul social al fiecărui copil, și toți păreau diferiți între ei; vreun educator; câte un bărbat care încerca mereu să-mi zăpăcească mințile. *Spune-mi de ce ești necăjită, Claire. Spune-mi ce ai simțit când au murit mama și tatăl tău.*

Uitându-mă în urmă, îmi dau seama că nu era un loc rău. Mai târziu, când stăteam cu Joseph și Miriam, casa de copii îmi

părea un palat. Dar pentru o fată de opt ani care tocmai rămăsese orfană, era cel mai rău lucru din lume. Nimeni nu voia să fie acolo, dar parcă eu îmi doream asta cel mai puțin. Unii dintre copii erau răi. Alții plângeau mereu. Ceilalți copii din casă fuseseră luați, dați sau pur și simplu respinși de ai lor. Faptul că mămica și tăticul muriseră era oarecum de bine; arăta că cineva chiar ne iubise, chiar ne dorise în viața lui.

Lily a fost adoptată, iar asta era cea mai importantă chestie în viața unui orfan.

Of an. Azi sunt doar o fetiță din Ogallala și mâine sunt orfană. Tare mult încăpea în cuvântul ăla scurt: mila cu care se uitau la mine oamenii, felul în care se holbau la hainele mele ieftine și prea mici, donate de vreo organizație caritabilă, donate de copii cărora le rămăseseră mici, deși nici mie nu-mi veneau deloc, și felul în care spuneau *ah* ca și cum ar zice *așa se explică.*

Așa se explică privirea mea tristă, faptul că-mi sărea repede țandăra, tendința de a mă ascunde într-un colț ca să plâng.

Paul și Lily (da, *Lily)* Zeeger au adoptat-o pe Lily, Lily a mea, micuța Lily. Lily mică și scumpă, cu buclele ei negre, negre ca părul mamei, cu mânuța grăsuță care mă strângea de deget, obrăjorii dolofani și zâmbetul sincer. Cea de care ar fi trebuit să am grijă și înainte de moartea mamei. Am tras cu urechea la discuția lor, a lui Paul și Lily, cu asistentul social. Ce ironie ca pe femeia aia s-o cheme tot Lily, indiferent dacă așa îi fusese sortit sau nu:

— Dar sigur că va trebui să-i schimbăm numele, spunea Lily Mare, o blondă frumoasă care purta bijuterii cu turcoaze, de parcă ar fi vorbit despre un câine. Nu se poate să ne cheme pe amândouă Lily.

— Desigur, aprobase asistentul social.

Am făcut o criză. Am urlat. Am răcnit că mămica i-a dat lui Lily numele ăla și că ei n-au niciun drept să i-l schimbe. Am luat-o pe Lily și am fugit, am traversat casa și am ieșit pe ușa din spate, căutând cu disperare un loc unde să mă ascund. Am fugit în pădure dar, cu Lily în brațe, m-au prins repede.

Femeia care se ocupa de casă, Anne, mi-a furat-o pe Lily din brațe spunând:

— Pur și simplu, așa trebuie să fie.

— Doar nu vrei s-o superi, nu? m-a certat Tom.

O vedeam pe Lily plângând și întinzându-și brațele grăsuțe spre mine, pe după Anne, dar femeia continua să meargă mai departe, și mai departe, și mai departe, iar Tom mă ținea, deși mă zbăteam și dădeam din picioare și se prea poate să-l fi și mușcat. Îmi aduc aminte că a țipat și mi-a dat drumul.

Am năvălit în casă, căutându-mi sora mai mică în fiecare cotlon.

— Lily! Lily!

Țipam, plângeam, o strigam pe nume încontinuu, până când cuvântul parcă nici nu mai avea sens. Am dat buzna în dormitoarele celorlalți copii, am năvălit în băi ocupate.

Atunci am văzut-o pe geam: dubița argintie care pleca de pe alee.

Aveam să-mi mai văd sora de două ori.

I-au schimbat numele în Rose.

Nu erau oameni răi. Mi-am dat seama de asta mai târziu. Dar, când ai opt ani și tocmai ți-ai pierdut părinții, iar sora ți-a fost luată și ea de lângă tine, urăști pe toată lumea. Iar eu asta am făcut. I-am urât pe toți. Am urât lumea-ntreagă.

— Povestește-mi despre Joseph, spune Louise Flores.

— Nu vreau să vorbesc despre Joseph.

Îmi așez obrazul pe masă, astfel încât să nu-i mai văd ochii:

— Cum ne-ați găsit? o întreb, râcâindu-mi pielea uscată de pe mâini până la sânge.

— Cum v-am găsit? repetă femeia.

Văd cu coada ochiului cum i se ridică puțin colțul gurii. Nu mă place. Nu mă place deloc.

— A fost norocul prostului.

Sunt sigură că eu sunt *prostul*.

— …dar dacă mă-ntrebi cum am găsit copilul, ei, bine, ăla a fost un pont.

— Un pont? întreb eu și ridic capul cât să-i văd satisfacția din ochi.

Chiar ești proastă, așa-i? îmi spune privirea ei.

— Da, Claire. Un pont. Adică un denunț. Un apel de la o

persoană care…

— Cine? o întrerup eu.

— O persoană care dorește să-și păstreze anonimatul, continuă ea.

— Dar de ce? mă întreb cu voce tare, deși nu trebuie să mă gândesc prea mult ca să-mi dau singură un răspuns.

Mintea îmi fuge la un bărbat. Oricum nu-i plăcuse de mine din prima clipă, asta-i sigur. Doar i-am auzit în camera de alături. Se certau din cauza mea când credeau că nu-i aud.

— Povestește-mi despre Joseph, repetă ea.

— Am mai spus. Nu vreau să vorbesc despre Joseph.

— Atunci despre Minam. Povestește-mi despre Miriam.

— Miriam e o becisnică, spun eu, lăsând garda jos.

Pe fața femeii nu se citește nimic.

— Ce vrei să spui? Cum adică?

— O știmă, îi zic.

Atât. Asta e cea mai scurtă și cuprinzătoare descriere a lui Miriam. Nu-mi plăcea de Miriam, asta-i clar. Dar îmi era cumva milă de ea. Era scundă, să fi avut cel mult un metru douăzeci, cu păr cărunt-șoriciu și cu o piele zbârcită și uscată ca iasca. Stătea în dormitorul ei toată ziua și toată noaptea. Abia dacă-mi zicea două vorbe. Nu vorbea decât cu Joseph.

Dar nu arătase așa în ziua în care ea, Joseph, Matthew și Isaac apăruseră la casa de copii ca să mă ia. Nu, în ziua aia Joseph o împopoțonase cu o rochie drăguță, pepit, cu mânecă scurtă și cu un decolteu în V și cu o fundă mare care o strângea ca-ntr-o îmbrățișare; îi pusese pe Matthew și Isaac să se-mbrace în cămăși frumoase și pantaloni călcați. Chiar și Joseph arăta bine, într-o cămașă dungată și cu cravată, și cu o privire blândă pe care nu i-am mai văzut-o niciodată după aceea. Se asigurase că Miriam și-a luat pastilele, că s-a dat cu ruj și că zâmbea de fiecare dată când o împungea ușor în coaste. Cel puțin, cred că asta-i făcea, pentru că nu-mi amintesc să fi văzut-o pe Miriam zâmbind nici măcar o dată în viața ei. Dar ceva tot a impresionat-o pe asistenta socială care era convinsă că ar fi minunat pentru mine să stau cu Joseph și Miriam. *Binecuvântată* și *norocoasă*, astea-s cuvintele pe care le-a folosit. Blestemată și

nenorocită, mai degrabă. Asistenta mea socială jura că Joseph și Miriam fuseseră verificați temeinic și că trecuseră printr-un proces de pregătire ca să primească un copil în plasament; în plus, aveau propriii lor copii. Acum erau asistenți maternali atestați și erau perfecți pentru mine, sau așa spunea ea.

Nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să stau cu Joseph și Miriam. Aveam deja nouă ani. Nimeni nu dădea o ceapă degerată pe ce voiam sau nu voiam eu. Trebuia să mă consider norocoasă că plecam în plasament, că nu trebuia să rămân la casa de copii. Joseph și Miriam îmi erau și un fel de rude îndepărtate, ceea ce era încă un lucru bun. Cică. Deși relația mea cu Joseph și Miriam era așa de neclară încât îmi era greu să mă lămuresc. Dar existau documente, spusese asistenta socială. Dovezi. Apoi m-a pus să mă așez pe un scaun, s-a uitat în ochii mei și mi-a zis:

— Trebuie să înțelegi, Claire. Tu tot crești. S-ar putea ca asta să fie unica ta șansă de a avea parte de o familie.

Dar avusesem o familie: pe mămica și pe tăticul și pe Lily. Nu voiam alta.

Lily fusese luată pe sus cât ai zice pește pentru că avea doi ani. Cuplurile care nu puteau avea copii, ca Paul și Lily Zeeger, exact asta căutau. Un bebeluș, dacă se putea, sau măcar un copil mic, dacă nou-născuții erau greu de găsit. Micuța Lily abia și-i amintea pe mămica și tăticul. În timp, avea să nu și-i mai amintească deloc. Avea să ajungă să creadă că Paul și Lily sunt părinții ei.

Dar nimeni nu voia un copil de nouă ani și, cu siguranță, nimeni nu voia unul de zece sau de unsprezece ani. Timpul trecea, sau cel puțin așa zicea asistenta mea socială, domnișoara Amber Adler.

Mi-am strâns puținele lucruri pe care mi s-a permis să le iau cu mine: câteva haine și cărți, fotografiile cu mămica, alea pe care Joseph avea să le rupă în bucăți mai târziu.

— Și Joseph? Și el e un becisnic?

Mă gândesc la înfățișarea lui Joseph. La bărbatul impunător, cu ochii sinistri, de vultur, și cu nasul acvilin, cu păr morcoviu tuns scurt, milităreste și la barba aspră care nu mă lăsa să dorm

noaptea, când stăteam întinsă în pat și ciuleam, îngrozită, urechile, să aud dacă scârțâie dușumeaua din fața ușii mele sub greutatea pașilor nedoriți.

Barba aspră care mă zgâria pe față când el se întindea în pat, lângă mine.

— Nu, răspund eu, privind-o pe cucoana căruntă drept în ochi. Nu, doamnă. Joseph e diavolul însuși.

HEIDI

Nu pot să nu mă gândesc la sânge. Când urc de la spălătorie și trec pe lângă vecinul meu, Graham, sunt tulburată și nu înregistrez vorbele lui, care-mi spune pe un ton jovial și plăcut, ca de obicei:

— Te faci tot mai frumoasă de câte ori de văd.

Îl rog să repete:

— Ce-ai zis? îl întreb, iar el râde.

Îmi dau seama că sunt în halat și că sunt ciufulită, că n-am făcut încă duș. Holul se învârte cu mine și mă-ntreb când am mâncat ultima dată. Mă sprijin cu o mână nesigură de perete și mă uit cu atenție la Graham care se apropie de mine, fără pic de respect pentru spațiul personal. El e impecabil, ca de obicei, îmbrăcat într-un pulover cu fermoar scurt, o pereche de jeanși închiși la culoare și pantofi de piele.

Dar, într-un fel sau altul, îl cred pe Graham, deși știu că arăt ca naiba, îl cred când ochii lui îi fixează pe ai mei și-mi spune că sunt frumoasă. Privirea lui mă măsoară de sus până jos, parcă pentru a confirma că așa e. Mă apucă de mână, în joacă, și mă imploră să ies cu el în seara asta, să-l însoțesc la o nenorocire de petrecere de logodnă la *Cafe Spiaggia.* Nu pot să-mi închipui că Graham a rămas fără însoțitoare, vreo blondă năucitoare într-o rochiță neagră și tocuri de doișpe.

Mâinile îmi tremură incontrolabil și, când vede asta, Graham mă întreabă dacă mă simt bine. Dintr-odată, îmi vine să mă afund în puloverul lui Graham, să-mi ascund fața în țesătura gri și să-i spun despre fată. Despre copil. Despre sânge. Mă privește îngrijorat și încruntat, așa că între sprâncene îi apare o cută verticală. Îmi susține privirea, încercând să descifreze în ea cuvintele pe care nu i le spun, până când simt nevoia să mă uit în altă parte.

Își dă seama că ceva nu e-n regulă, simte că Heidi Wood, care deține mereu controlul, tocmai se pierde cu firea.

— Sunt bine, mint eu.

Fizic, așa e; emoțional, deloc. Nu pot să-mi scot sângele din

minte, imaginea micozei care devorează fundulețul copilei. Ochii lui Chris care sugerează că ceea ce fac eu – că o ajut pe fata asta care are nevoie disperată de ajutor – e greșit. Imaginea micuței Juliet care s-a întors la mine după toți anii ăștia de exil.

Graham nu cedează așa ușor. Nu trece peste, așa cum ar face-o alții, luând de bun ce am spus eu. Continuă să se uite fix la mine până când repet, de data asta cu un zâmbet forțat, că sunt bine. Mai așteaptă un pic, abia apoi cedează:

— Atunci vino cu mine, spune el, trăgându-mă de mână, și îmi simt picioarele târâindu-se pe mocheta din hol.

Râd. Graham reușește mereu să mă facă să râd.

— Aș vrea să vin. Știi bine că aș vrea.

— Atunci vino. Te rog. Știi că nu pot să sufăr conversațiile de complezență, spune el, dar e complet neadevărat.

— Sunt în halat, Graham.

— Ne oprim în Tribeca. Îți găsim o ținută somptuoasă.

— N-am mai purtat nimic somptuos de ani întregi.

— Atunci ceva drăguț și practic, cedează el, dar recunosc că mă atrage ideea de somptuozitate, de a mă fâțâi prin oraș drept însoțitoarea lui Graham.

Adesea mă surprind întrebându-mă de ce Graham este în continuare singur și dacă nu cumva Chris are dreptate și e gay. Să fie toate femeile alea superbe doar o acoperire, o plasă de siguranță?

— Știi bine că nu pot, spun eu, iar ochii lui capătă o expresie abătută înainte să-mi spună *adieu* și să plece mai departe, pe hol, singur și țanțoș.

Mă opresc în fața ușii de la apartamentul meu, lăsând fantasma să mai existe o clipă înainte ca realitatea s-o spargă în bucăți: Graham și o ținută somptuoasă din Tribeca, cina la *Cafe Spiaggia.* Eu la brațul lui Graham, dându-mă drept partenera lui.

În casă, Willow stă pe marginea canapelei extensibile, cu copilul în brațe. E îmbrăcată cu hainele lui Zoe, iar prosopul ud l-a agățat în baie.

— Hainele mele, spune ea, panicată. Ce-ai făcut cu hainele mele? Nu sunt…

Vocea îi tremură. Ochii îi fug în toate părțile. Leagănă copilul

într-un ritm sacadat, mai mult spasmodic decât liniștitor.

— Le-am pus la spălat, o întrerup eu, văzând cum ochii albaștri, umflați, se umplu de panică. Aveau niște pete, recunosc eu încet și repezit, astfel încât Chris, care stă în capătul holului, la masa din bucătărie, să nu audă.

Mă holbez la ea și-mi doresc să explice fără să trebuiască s-o întreb eu despre sânge. Nu vreau ca ea și copilul să plece, dar dacă prezența lui Willow aici e periculoasă pentru Zoe, pentru familia mea, atunci nu pot s-o las să rămână. Dacă era Chris în locul meu acum, în clipa asta tocmai o dădea pe ușă afară.

Eu doar mă uit la ea, rugător, implorând-o din privire să explice. Să explice ce-i cu sângele. Ceva nevinovat, mă rog pentru ceva care…

— Mi-a curs sânge din nas, intervine ea, întrerupându-mi gândurile. Îmi mai curge sânge din nas uneori, continuă fata, privind în jos, așa cum fac oamenii când au emoții sau, poate, când mint. N-aveam pe ce să mă șterg, spune ea, în afară de maiou.

Mă gândesc la aerul rece de primăvară care irită mucoasa nazală și o face să sângereze.

— Ți-a curs sânge din nas? întreb eu, iar ea încuviințează timid. Ți-a curs sânge din nas, deci. Așa se explică.

Ies din cameră.

WILLOW

Matthew mi-a spus odată că demult, cu mult timp înainte să se însoare cu Miriam, tatăl lui voia să intre la seminar și să devină preot catolic. Dar a lăsat-o borțoasă pe Miriam și toate speranțele lui de a se face popă s-au dus de râpă. Pur și simplu.

— Borțoasă? l-am întrebat pe Matthew.

Eram mică, să fi avut vreo zece sau unsprezece ani. Știam ce-i aia sex; asta mă-nvățase Joseph, deși nu mersese până-ntr-acolo încât să-i spună pe nume, dar asta făcea când venea noaptea la mine-n cameră. Ce nu știam era că ceea ce făcea Joseph când se culca peste mine, strivindu-mă de saltea, cu o mână transpirată și alunecoasă peste gura mea, era același lucru care aducea copiii.

Matthew ridicase din umeri:

— Mda.

Era cu șase ani mai mare decât mine și știa lucruri pe care eu nu le știam. Multe lucruri.

— Știi tu… însărcinată.

— Ah, am spus eu, tot nelămurită ce legătură avea *borțoasă* sau *însărcinată* cu faptul că Joseph n-a mai ajuns preot.

Matthew și-a dat ochii peste cap.

— Păi, de.

Dar toate astea au venit mult, mult mai târziu.

La început, nici Matthew și nici Issac nu voiau să aibă de-a face cu mine. Joseph nu le dădea voie, de fapt. Nu le dădea voie să-mi vorbească. Nu le dădea voie să se uite la mine. Ca și mine, Isaac și Matthew nu prea aveau voie să facă nimic. Nu exista televizor, n-aveam voie să ne jucăm cu mingea sau să ne dăm cu bicicleta cu ceilalți copii din cartier, nici să ascultăm muzică, nici să citim cărți – în afară de Biblie, normal – iar când Matthew și Isaac veneau de la școală cu altceva de citit, Joseph se uita dezaprobator și spunea că-i o blasfemie.

Mămica și tăticul nu fuseseră religioși deloc. Nu vorbeau despre Dumnezeu decât în situații despre care aveam să aflu mai târziu că se numesc „a lua numele Domnului în deșert". Nu

mergeam la biserică. În vechea casă prefabricată era doar un desen cu Iisus despre care mămica spunea că fusese al părinților ei, și-l țineam în bucătărie, unde principalul lui rost era mai degrabă să acopere o gaură din zid unde aruncasem eu din greșeală o minge când mă jucam cu tăticul în casă. Din partea mea, bărbatul din imagine putea să fie și președintele Statelor Unite. Putea să fie bunicul. Nu vorbeam niciodată despre poza aia. Era acolo, pur și simplu.

— Deci tu-mi spui că tatăl tău de plasament te-a abuzat sexual, spune domnișoara Flores, deși ochii ei spun că mănânc rahat. I-ai zis asta vreodată asistentei sociale?

— Nu, doamnă.

— De ce nu? Venea să vadă ce faci, nu-i așa? Îți aducea scrisori de la Paul și Lily Zeeger.

Ridic din umeri.

— Da, doamnă.

— Atunci de ce nu i-ai spus?

Mă uit afară prin singura fereastră cu gratii. Se zărește un colț de cer albastru și niște nori albi, pufoși. Încerc să-mi închipui ce-i de partea cealaltă: o parcare, mașini, copaci.

Asistenta socială era OK. N-o uram. Avea o rablă de mașină și căra după ea juma' de milion de dosare îndesate într-o geantă Nike care, la treizeci sau poate patruzeci de ani, o făcea să meargă cocoșată ca bătrânele care au osteoporoză. Lucra din mașină, cu toate dosarele puse pe bancheta din spate. Mergea de la casele de copii la asistenții maternali și înapoi la case și se întâlnea cu toți copiii din dosarele alea tot mai numeroase. Cică avea un birou – pe undeva – dar cred că nu stătea niciodată acolo. Era destul de drăguță, dar avea de lucru până peste cap (mi-a zis-o nu o dată, de o mie de ori) și de cele mai multe ori când apărea, mă striga Clarissa; o dată sau de două ori mi-a zis Clarice. Vorbea repede și se mișca și mai repede. Voia să rezolve lucruri.

Ziua în care am plecat să locuiesc cu Joseph și Miriam era doar o bifă în plus pe lista ei.

— Vezi tu, Claire, ți-am văzut dosarele. Știu că asistenta socială făcea vizite acasă. În casa lui Joseph și a lui Miriam, și

știu că n-ați discutat niciodată despre acest așa-zis abuz sexual.

Bagă mână într-o servietă pe care o ține jos, la picioare, și scoate un dosar verde, gros, și dă paginile până ajunge la o filă unde și-a pus semn o hârtiuță galbenă:

— În schimb, ați discutat despre schimbările tale de dispoziție, despre agresivitatea ta, despre refuzul de a respecta reguli, de a face treburi în casă, de a asculta ordine, despre faptul că sfidai autoritatea, despre notele tale proaste de la școală.

Tace o vreme și mă țintuiește cu privirea, apoi adaugă:

— Despre imaginația ta bogată.

Eram în casa aia de lângă Omaha de vreo lună când Joseph a venit în patul meu prima oară. La-nceput, voia doar să vadă părți din mine pe care nu credeam că are de ce să le vadă, apoi a vrut să mă atingă în locuri unde nu voiam să fiu atinsă. Când am zis că nu vreau să fac toate lucrurile alea, mi-a spus cu o bunătate ce pălea pe măsură ce timpul trecea și eu nu mă dezbrăcăm:

— Haide, Claire. Eu sunt tăticul tău acum. Poți să-i arăți lui tati.

Apoi s-a holbat la mine când îmi trăgeam tricoul peste cap.

Îmi era frică așa cum nu-mi mai fusese de mult, de când Ivy Doone, în clasa întâi, m-a provocat s-o invoc pe Bloody Mary la oglinda din baia de-acasă. În acea primă lună abia dacă am văzut-o pe Miriam ieșind din camera ei. Miriam purta pijamale și ziua, și noaptea, mereu pe aceleași, slinoase și împuțite, fără să se spele, până când duhoarea umplea toată casa. Rareori ne spunea mai multe două vorbe mie și băieților, vorbea numai cu Joseph, și atunci doar ca să-i ceară iertare pentru ceva ce făcuse, îngenunchea în fața lui, plângând în hohote, și-i săruta picioarele, și spunea *Te rog, Joseph, iartă-mă,* iar el o dădea la o parte cu un șut și-și vedea de drum, spunând că era jalnică, un nimic, o târâtură. Odată, într-o criză de furie, a zis că pe Miriam ar trebui s-o arunce pe fereastră și să lase câinii vagabonzi să-i mănânce leșul.

— Ai ceva de zis în legătură cu asta? întreabă Louise Flores.

Ceva despre delincvența mea. Joseph mi-a zis că n-o să mă

creadă nimeni. Că e cuvântul lui contra cuvântului meu. Că, dacă povestesc ce-a făcut, n-o să mă creadă nimeni. Și, oricum, n-a făcut decât ce-ar trebui să facă orice tătic bun.

— Nu, mormăi eu.

Femeia își dă ochii peste cap, închide dosarul din fața ei, apoi continuă:

— Acest presupus abuz sexual. Vorbește-mi despre asta.

Mai târziu, când copiam cuvânt cu cuvânt din Biblie până când făceam crampe la mână și febră musculară și de-abia mai puteam ține creionul fără să-mi tremure degetele, pentru că așa mă pedepsea Joseph când nu eram cuminte, am aflat despre prințesa feniciană Jezebel, care a fost aruncată pe fereastră pentru că l-a ucis pe profetul Domnului, iar sângele ei a mânjit zidurile. A fost călcată în picioare și lăsată acolo s-o mănânce câinii, iar când oamenii s-au întors, din ea mai rămăseseră doar craniul, picioarele și palmele.

Pe Matthew și Isaac îi trimitea la școală, iar Miriam și cu mine rămâneam singure acasă. Dacă venea cineva la ușă, n-aveam voie să deschidem. Trebuia să facem liniște ca să nu știe nimeni că suntem înăuntru. Joseph îmi spusese că, dacă îndrăznesc vreodată să deschid ușa aia, s-ar putea ca de partea cealaltă a ei să fie oameni răi, oameni răi care să vrea să-mi facă rău. Așa că nu-ndrăzneam să deschid ușa aia. În casă era întuneric, draperiile erau trase mereu. În afară de dormitorul meu, de unde trăgeam cu ochiul pe fereastră la Matthew și Isaac care treceau prin cartierul unde locuiam, dincolo de copiii pe biciclete cu bâtele lor de baseball și cu mingile de fotbal, dincolo de fetițele cu codițe care desenau cu creta pe trotuar. Așteptau în capătul străzii autobuzul mare și galben care îi lua și ducea la școală. Mă uitam cum unii copii îi făceau pe Matthew și pe Isaac în toate felurile pentru că, în cartierul ăla, Matthew și Isaac erau ciudații fiin'că nu mergeau pe bicicletă și nu erau în stare să prindă o minge pentru nimic în lume. Nu aveau prieteni și, dacă vreodată vreun băiat din cartier venea la ușă să-i cheme la joacă, Matthew și Isaac trebuia să facă liniște, ca și mine, ca și cum nimeni n-ar fi acasă și, cu timpul, niciunul dintre băieți n-a mai venit să-i cheme. În schimb, îi jigneau în stația de autobuz, îi

împingeau și le aruncau bulgări de zăpadă direct în cap lui Matthew și Isaac.

Îl credeam pe Joseph când venea noapte de noapte în camera mea și mă găsea plângând după mămica și tăticul și simțindu-mă singură și speriată, îl credeam când îmi spunea că o să aibă grijă de mine așa cum ar trebui să aibă grijă un tătic bun. Îmi spunea că asta, ce făcea el când își lipea trupul transpirat de al meu, sub pătura împletită, e ceea ce trebuie să facă un tătic adevărat.

Îmi spunea că ultima dorință a mamei și a tatei fusese ca eu să stau cu el și cu Miriam. Că asta voiau.

Și-mi spunea că, dacă nu fac ce zice el, o să se răzbune pe Lily a mea. *O, da,* așa zicea dacă vreodată ezitam să mă dezbrac. *Doar nu vrei ca Lily să pățească ceva, nu?*

Mereu mă gândeam la Lily. Mă gândeam că e acolo, pe undeva. Mă întrebam dacă și asta fusese dorința mamei și a tatei: ca Lily să stea cu familia Zeeger după moartea lor.

Dar nu credeam că e adevărat.

La momentul ăla, Lily avea trei ani. Singurii pe care îi știa drept mama și tata erau Paul și Lily Mare; n-avea nicio amintire despre oamenii ăia doi îngropați în cimitirul din Ogallala, de pe Fifth Street, sub un arțar care era și el pe jumătate mort, oamenii ăia doi ale căror lețuri putrezeau în pământ, în două sicrie identice din scânduri de brad. Îi visam pe mămica și tăticul acolo, în sicriele alea, în sicriele pe care le-am văzut împreună cu domnișoara Amber Adler coborâte în pământ, înainte ca ea să ne ducă pe mine și pe Lily la casa de copii cu mașina ei rablagită.

Visam că mămica și tăticul își întind brațele de schelet și încearcă să treacă prin sicriele de brad ca să se țină de mână.

CHRIS

Mă uit la Heidi cum rumenește carnea de pui, morcovii, mazărea și țelina într-o tigaie, în bucătărie. Adaugă într-o cratiță unt și ceapă, niște zeamă de pui. Mulțumesc cerului că pune pui adevărat și nu d-ăla *fals.* Le toarnă pe toate într-o foaie de plăcintă și bagă tava la cuptor. Încearcă să nu se uite la mine. Când privirile ni se intersectează, totuși, spune:

— Are nevoie de ajutorul nostru.

Atât. E noul ei refren, mantra ei. Îmi pun laptopul și imprimanta pe jos, ca să putem mânca pe masa din bucătărie. Mă străduiesc s-o fac cu un gest cât mai dramatic, pentru ca Heidi să priceapă cât de deranjantă e situația. Îmi ignoră geamătul, zgomotul pe care-l face imprimanta când atinge pardoseala, exclamația mea „ah, rahat!" când mă-mpiedic în cablul de alimentare și sunt cât pe ce să cad. Heidi tot nu și-a făcut duș, e îmbrăcată tot cu halatul lila și acum are părul înnodat într-un fel de coc. Are ochelarii pe nas.

Îi tremură mâinile când scoate din dulap farfurii pentru cină. Zoe e tot în camera ei, ascultă în continuare aceeași muzică – trupe de băieți – și, fără îndoială, inventează tot felul de scenarii în care părinții ei dispar.

Habar n-are că șansa ei de a scăpa de mine și de Heidi e chiar perete-n perete cu ea, unde se odihnește așa cum i-a recomandat Heidi. Din când în când aud copilul ăla care bolborosește, îndopat cu Tylenol ca să-i scadă febra.

— Tremuri, îi spun eu.

Heidi se încruntă:

— N-am mâncat nimic toată ziua.

Dar îmi închipui că e mai mult de-atât.

Telefonul ei, pus pe blatul din bucătărie lângă cel confiscat de la Zoe, sună, iar ea îl ia, se uită la ecran, apoi îl pune la loc și ignoră apelul.

— Cine era? întreb eu, încercând să-mi întind spatele chinuit de imprimantă.

— Nimeni, un telemarketer, spune ea.

Dar când se duce să le aducă la masă pe Zoe și pe fata aia, mă uit rapid și văd că Jennifer a sunat-o pentru a doua oară pe ziua de azi. Telefonul ei spune că are două apeluri nepreluate de la Jennifer Marcue. Două mesaje audio.

Stăm la masă ca o familie mare și fericită. Heidi ține copilul. Fata, *Willow*, așa cum îmi amintește Heidi cu un șut în tibie când îi spun din greșeală Wilma, balotează de parcă n-ar fi mâncat de o săptămână. Nu se uită-n ochii mei, doar în ai lui Heidi, din când în când, dar eu n-am așa noroc. Stă departe de mine, la un metru, de parcă aș fi ciumat. Îmi spun că trebuie să fie ceva legat de bărbați, dar poate că mi se pare. Tresare când mă mișc prea rapid, când mă trag în spate cu tot cu scaun și mă ridic să iau un pahar cu lapte.

Heidi se uită la copil, la felul în care ochii i se mișcă în somn pe sub pleoapele subțiri. Pe buze îi joacă o părere de zâmbet și mă întreb cum ar fi fost viața dacă Heidi ar fi avut parte de familia mare despre care vorbea mereu. Heidi își dorea o familie uriașă, șase copii, poate chiar mai mulți. Niciodată nu mi-a fost clar ce credeam eu despre asta. Copii, clar. Îmi doream copii. Dar cinci sau șase, cum zicea Heidi, asta nu mai știu. Sigur, n-a mai contat ce credeam eu pentru că nu s-a mai ajuns acolo. Înainte să mă trezesc doborât de griji din cauza unei case pline de copii, am primit de la doctor diagnosticul care avea să ne schimbe viețile pentru totdeauna.

Brusc, copiii nu mai erau problema; ci dacă soția mea trăiește sau moare.

Cu toate astea, mă-ntreb cum ar fi fost dacă Zoe n-ar fi fost unicul copil. Mesele în familie ar fi fost așa – tensionate și nefirești, tăcute, tulburate doar de zgomotul mestecatului și dumicaților înghițiți – sau ora cinei ar fi fost o nebunie totală: copii care se trag de păr, care spun glumițe stupide, care se fac în toate felurile și se tachinează în loc să se izoleze în tăcere așa cum alege să facă unica noastră fiică? Miturile, stereotipurile despre copiii singuri la părinți – că sunt singuratici, egoiști și inadaptați – toate par să i se aplice lui Zoe și mă uit cum Zoe trage cu coada ochiului la fata de lângă ea și mă-ntreb: ce i se citește pe față? Ură? Invidie? Sau ceva mai mult? Ceva diferit?

Zoe stă la masă înfășurată într-o pătură gri pentru că îi e frig, așa cum îi e mereu; scormonește cu furculița prin porția ei de plăcintă:

— Ce e asta, de fapt? întreabă ea, holbându-se la zeama care se scurge în farfuria ei ca apa dintr-un baraj.

— Plăcintă cu pui, spune Heidi, luând cu furculița din propria porție. Gust-o. O să-ți placă.

Mă uit la ea cum reușește să țină bebelușul și să mănânce în același timp. E o femeie care stăpânește arta de a fi mamă. Nu-i mult de când făcea același lucru cu Zoe.

Zoe spune că nu poate să sufere mazărea și ne uităm cu toții cum scurmă cu furculița prin umplutură, separând în grămăjoare morcovii și mazărea, puiul și țelina. Rupe puțin din crustă și lasă o firimitură să i se topească pe limbă.

— Ce fel de nume e Willow, până la urmă? întreb eu și în cameră se face liniște.

Televizorul e pornit: e un rezumat al meciurilor de baschet, dar, ca de fiecare dată la cină, merge fără sonor. Zăresc câte un scor și câte o reluare a unei faze spectaculoase.

— Chris, latră Heidi de parcă aș fi întrebat ceva nepotrivit, de pildă ce mărime poartă la sutien sau care-i sunt opțiunile politice.

Nimeni n-a zis că aș fi vreun timid. E ironic faptul că Heidi mă interoghează în legătură cu activitatea mea de peste zi, dar îi permite acestei străine să stea la masa noastră din bucătărie fără să știe despre ea chestii esențiale, numele de familie, dacă e vreo evadată.

— E doar o întrebare, Sunt curios, atâta tot. N-am mai auzit numele ăsta. Nu la o fată.

Poate la un pom.

— E un nume frumos. Ca salcia, grațios și mlădios, spune Heidi.

— Am o colegă Willow la clasa geografie, spune Zoe, iar intervenția ei în conversație ne șochează pe toți.

Suntem așa de surprinși de parcă însăși Willow ar fi deschis gura să spună ceva. Zoe continuă:

— Willow Toler. Băieții îi spun Pussy.[3]

În cameră se lasă o liniște incomodă. Din nou. Cu excepția nenorocitei de pisici negre care atacă peretele de cărămidă aparentă de parcă în el ar fi colonii întregi de gândaci.

— Ai un nume de familie, Willow? întreb eu, iar Heidi mă strigă din nou.

— Da, domnule, spune fata, încet.

Are un soi de simplitate idilică, ascunsă sub toată armura. Nu-mi dau seama exact din ce îi vine. Poate o urmă de accent, poate din faptul că a răspuns cu *domnule.* Mă uit la ea cum își bagă în gură furculița încărcată cu plăcintă. Aproape că linge farfuria și, fără s-o întrebe, Heidi îi mai pune o porție. Mănâncă mai întâi umplutura, își lasă la final crusta. Partea ei preferată. Partea pe care Heidi a scos-o dintr-o cutie. Luată de la magazin.

N-are optsprezece ani. Asta știu sigur. Dar nu știu câți ani are. Îmi spun că are optsprezece ani pentru ca, atunci când o să ne trezim cu poliția la ușă, să mă pot preface că n-am știut. *Dar, domnule, mi-a* spus *că are optsprezece ani.* Miroase mai bine decât mirosea acum câteva ore, curată și îmbrăcată în hainele lepădate de Zoe. Dar tot ca o vagaboandă arată, cu tușul pe care și l-a întins iar la ochi, după ce și-a făcut duș, cu părul de o culoare incertă. În ureche are o gaură de cercel sau două care par infectate, iar unghiile îi sunt roase din carne. Ochii îi fug în toate părțile, în încercarea de a scăpa de întrebările mele. Are o vânătaie ascunsă sub perdeaua de păr vopsit.

— Vrei să ne spui ce-i cu aia?

— Chris. Te rog.

Fata mormăie ceva de ne-nțeles. Îmi închipui că e vreo zicere religioasă, ceva cu *credință* și *Dumnezeu.* O pun să repete.

— Greer, spune ea.

— Ce-ai zis? o-ntreb.

O alarmă de mașină începe să țiuie de dincolo de fereastra încă deschisă.

— Mă cheamă Willow Greer.

Mai târziu, după ce terminăm cu cina și cu strânsul vaselor, îmi notez numele pe spatele unui bon din portofel. Ca să nu uit.

Dimineață, când mă trezesc, e soare. După zile-ntregi cu nori

și ploaie, soarele pare șocant. E strălucitor. Prea strălucitor.

Tot corpul mi-e înțepenit. Ca al unui moș. Abia îmi simt șoldul. Mă întorc pe spate și mă lovesc cu mâna dreaptă de rama metalică a patului. Îmi trec prin minte toate înjurăturile posibile în timp ce încerc să-mi amintesc de ce sunt pe podea și de ce mâna mea, de-acum îndurerată, e atât de aproape de rama patului. Realizez că sunt pe covorul nu foarte moale din dormitorul meu și al lui Heidi, înfășurat în sacul de dormit grena al lui Zoe.

Atunci îmi amintesc: dorm pe jos pentru că eu am fost cel care a insistat ca Zoe să nu stea singură în camera ei peste noapte. Nu cu o străină în casă. Heidi mi-a spus că sunt absurd și s-a oferit să facă schimb de locuri cu Zoe. Dar am zis că nu. Îmi voiam turma aproape. Toată turma. Până și pisicile le-am lăsat să stea cu noi, într-un dormitor încuiat, peste hol de camera în care dormea fata aia, cu un scaun proptit în ușă în caz că ea ar fi încercat s-o forțeze.

Mă întorc pe-o parte și văd patul dintr-un unghi din care nu l-am mai văzut: de dedesubt. Sunt acolo toate lucrurile pe care te aștepți să le găsești sub un pat: o șosetă prăfuită, demult divorțată de partenera ei, un iepure de pluș care a dispărut în misiune când Zoe avea unsprezece ani, un fluturaș de cercel.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Heidi când trec din dormitor în bucătărie.

Prin casă plutește mirosul de clătite și de ouă și de cafea proaspătă. Heidi stă în fața aragazului, ține copilul cu o mână, pe șold, iar cu cealaltă întoarce clătite. Arată șocant de natural Heidi cu copilul ăla. De parcă am fi pășit într-o mașină a timpului sau ceva, iar ea o ține acum în brațe pe Zoe, bebeluș. Copilul ține în mâna lui rotofeie lanțul de aur, cel fără de care Heidi nu iese din casă, și trage tare de el. Văd atârnată de el verigheta de aur a tatălui ei, singurul lucru pe care l-a vrut Heidi după moartea lui. A făcut atunci o înțelegere cu maică-sa: n-avea decât să ia orice alt obiect cu valoare sentimentală, dar verigheta îi revenea lui Heidi. Căutase peste tot un lanț care să aibă exact aceeași nuanță de aur galben ca verigheta, un lanț din aur de douăzeci și patru de carate care costase aproape o mie de

dolari. Iar acum mă uit cum trage copilul de el, iar bucla pe care o formează lanțul se bălăngăne în strânsoarea ei ca omușorul din gâtul cuiva.

— Nimic, mint eu în timp ce înșfac o cană din dulap și o umplu cu cafea. Neața, Willow, îi spun fetei care stă singură la masă și bagă-n gură omletă și clătite care lasă-n urmă o dâră de sirop ce se întinde pe masa de mahon și pe tricoul în dungi al lui Zoe.

Ies puțin să-mi iau ziarul de la chioșcul din colț, apoi îmi iau clătitele și ies să mănânc în micul balcon înclinat. Nu suport să stau în aceeași încăpere cu Heidi și cu fata aia, iar asta se simte așa de tare, încât pare să îngroașe aerul dintre noi. Afară n-au cum să fie mai mult de zece grade. Îmi privesc picioarele goale sprijinite de balustradă și mă gândesc că m-a păcălit soarele. Caut prin ziar și găsesc rubrica meteo: maxima zilei va fi de treisprezece grade. Nu mă pot abține să caut poze cu fete dispărute, dar și adolescente fugite de-acasă, articole despre copii căutați în legătură cu uciderea părinților lor. Mă uit după cuvinte ca *omor, măcel, tortură* și mă trezesc întrebându-mă cum anume reușiseră părinții lui Lizzie Borden să-și enerveze fiica în așa hal.

Seara, Heidi mă trimisese la cumpărături. După cină m-am dus la farmacie unde m-am pomenit singur, holbându-mă prostește la o varietate uriașă de scutece pentru copii. *Sunt prea bătrân ca să cumpăr scutece,* m-am gândit eu în timp ce luam un pachet de pe raft și mi-l puneam sub braț.

Acasă m-am uitat la Heidi care a culcat copilul ăla pe dușumea și i-a scos prosopul albastru – acum plin de rahat puțitor – și l-a pus deoparte. Fetița dădea din picioare, încântată că nu mai e înfășată, în timp ce Heidi o ștergea la fund cu un șervețel d-ăla umed cu aromă de talc, apoi le punea pe cele murdare în prosopul care, mai târziu, avea să fie azvârlit pe toboganul de gunoi.

M-am înecat când a ridicat-o și i-am văzut eczema, o eczemă roșie, oribilă, care-i acoperea tot fundul. În timp ce Heidi ungea copilul întâi cu o cremă, apoi cu alta, fata se holba de parcă nu i-ar fi zis nimeni niciodată cum se schimbă scutecul unui copil

sau că statul în toată urina aia și-n rabatul ăla sigur nu-i face bine la piele. Parcă se uita cu tristețe cum Heidi scotea din ambalaj un body alb și o pereche de pantaloni cu tot cu botoșei și i le punea copilului, acoperindu-i un semn din naștere de pe picior, cât o felie de lămâie.

Când a terminat, Heidi i-a dat copilul înapoi lui Willow, care o ținea stânjenită cumva, în mod evident lipsită de experiența lui Heidi, fără instinctul matern natural cu care se presupune că fetele sunt înzestrate. M-am uitat la ea cum căra bebelușul ăla ca pe un sac de cartofi și m-am întrebat dacă e, într-adevăr, copilul ei.

Dar n-am îndrăznit să-i zic asta lui Heidi pentru că știam ce avea să-mi spună. Mi-ar aminti că sunt cinic și sceptic. *Sigur că e copilul ei,* ar spune Heidi de parcă ar avea un șaselea simț care să-i confirme asta, de parcă ar ști.

Stătuserăm la televizor o eternitate – sau așa am perceput-o – cumplită, o oră sau mai mult în care nimeni n-a zis nimic. Și, când n-am mai suportat, am închis televizorul și am zis că e ora de culcare. Ceasul de perete arăta 8:46 p.m.

N-a protestat nimeni.

Înainte să mergem la somn, am tras-o pe Heidi deoparte și i-am zis:

— O singură noapte. Atât.

Heidi a ridicat din umeri:

— O să vedem.

Am luat sacul de dormit grena al lui Zoe din dulapul din camera ei, am proptit scaunul în ușă, în timp ce Zoe tot spunea că e total aiurea să insist cu dormitul împreună. Că sunt imposibil. Că speră ca prietenele ei să nu afle niciodată despre asta, despre micul nostru *ménage à trois,* așa i-a zis.

De când știe fata mea de doisprezece ani ce-i aia *ménage à trois*?

WILLOW

Joseph era profesor de religie la colegiul local. Ținea cursuri despre Biblie, dar mai ales despre Vechiul Testament. Vorbea despre un Dumnezeu care distrusese lumea cu un potop, care abătuse ploi de foc și pucioasă asupra unor sate întregi și-i omorâse pe toți locuitorii. Femei și copii, buni și răi. Pe toți. Nu știam ce-i aia pucioasă, dar mi-a arătat desene din manualele alea de colegiu ale lui, imagini cu focul care curgea din cer și devora orașele Sodoma și Gomora și pe soția lui Lot, transformată într-un stâlp de sare.

— Asta e urgia lui Dumnezeu, mi-a spus cu vocea aia gravă a lui, cu fața buhăită și fără zâmbet, cu barba roșiatică, deasă și dezgustătoare. Știi ce-nseamnă urgie, nu-i așa, Claire?

Când i-am zis că nu, am căutat cuvântul împreună, într-un dicționar mare și greu. Mânie extremă, așa scria acolo.

— Asta face Dumnezeu când se-nfurie, mi-a spus Joseph și mi-a arătat iar imaginile cu foc și pucioasă.

Joseph m-a convins că tunetul e din cauza mea, că am făcut eu ceva și l-am supărat pe Dumnezeu. Trăiam cu groază de tunete, de fulgere și de ploaie. Când cerul se-nnegrea – așa cum se-ntâmpla adesea vara în Omaha – în câte o zi din aia fierbinte și umedă de iulie, când norii negri, amenințători înghițeau cerut senin, știam că Dumnezeu vine să mă pedepsească. Atunci când vântul începea să bată, când copacii se aplecau să-și atingă picioarele și uneori chiar se rupeau în două și gunoiul din tomberonul de la colț începea să zboare prin aer, cădeam în genunchi, așa cum mă-nvățase Joseph, și mă rugam iar și iar să mă ierte Dumnezeu.

Niciodată nu știam exact cu ce anume greșisem. Fulgerele care explodau și tunetele care îmi străpungeau urechile mă paralizau și, de vreo două ori, dacă nu de mai multe, am făcut pipi pe mine în timp ce stăteam în genunchi, în dormitorul ăla al meu, rugându-mă la Dumnezeu. Mă uitam pe geam, așteptându-mă să văd în orice clipă cum focul și pucioasa coboară din cer. Mă uitam atât cât era nevoie, până când furtuna

se potolea, până când se muta în Iowa, apoi în Illinois, ca să pedepsească alt păcătos ca mine.

Joseph îmi povestise despre iad. Locul unde merg păcătoșii. Un loc de pedeapsă și de tortură nesfârșite, cu demoni și balauri și diavolul însuși. Pedeapsă veșnică. Lacuri de foc. Cuptoare. Foc de nestins. Foc, foc, foc. Trăiam într-o continuă teamă de foc.

Mă străduiam să fiu o fată bună. Chiar mă străduiam. Făceam curat în casă când Joseph era la cursuri, iar Matthew și Isaac erau la școală; găteam cina pentru Joseph și pentru băieți, îi duceam și lui Miriam o tavă, deși rareori se-ntâmpla să mănânce singură, fără s-o forțeze Joseph.

Miriam își petrecea zilele fie ca-ntr-un fel de somn, complet trează, dar nemișcată, ca o statuie, fie alergând panicată de colo-colo, până când se arunca la picioarele lui Joseph ca să-i ceară iertare, disperată. Uneori era agitată și țipa la Joseph și la băieți că-i citesc gândurile. Le spunea să înceteze, *nu-mi mai citiți gândurile.* Apoi zicea *ieși afară, ieși afară, ieși afară* și se lovea cu palma-n cap de parcă în felul ăsta și i-ar fi scos din creier pe Joseph, pe Isaac și pe Matthew. În zilele în care se-ntâmpla asta, Joseph o-ncuia cu lacătul pe Miriam în camera ei. Lua cheia cu el tot timpul, chiar și când pleca de acasă, așa că, atunci când rămâneam doar Miriam și cu mine, o auzeam toată ziua urlând din dormitorul ei că Joseph îi citește gândurile și că-i pune gânduri în cap.

Era convinsă că Miriam e nebună. Îmi era frică de ea. Nu așa cum îmi era de Joseph, ci în alt fel.

Îmi făceam treburile, spălam rufe și ce mai era, pregăteam cina când Joseph și băieții veneau acasă. Și îngânam cântece suficient de tare cât să nu mai aud țipetele lui Miriam. Dar făceam asta numai când Joseph nu era pe-aproape, fiindcă Joseph putea să jure că orice aș fi îngânat, de obicei Patsy Cline, de pe discurile pe care le asculta mămica, nu era pe placul lui Dumnezeu. Blasfemie, așa zicea. Sacrilegiu.

Dar Joseph nu mă-ncuia niciodată în cameră. Cel puțin, nu pe vremea aia. Joseph știa că n-o să fug pentru că îmi aducea mereu aminte de Lily. Îmi spunea că i-ar face tot felul de lucruri

dacă aș fi neascultătoare. Așa că nu eram niciodată neascultătoare.

Dar când Miriam era în faza de statuie, intram în camera ei și ea părea că nici nu-și dă seama că-s acolo. Ochii ei nu mă priveau, nu mă urmăreau când o ajutam să se ridice din pat. Nici nu clipeau. Din când în când, luam așternuturile murdare de pe patul ăla și le spălam. Apoi intram iar ca s-o ajut pe Miriam să se bage în cadă și o spălam cu mâinile goale, fiindcă Joseph îmi spusese că se cuvine ca eu să fac asta.

Aproape tot timpul făceam ce-mi spunea Joseph. O singură dată i-am spus nu lui Joseph când s-a băgat în pat lângă mine. O singură dată am recunoscut că mă durea ce-mi făcea el. Mi-am îndoit picioarele și le-am strâns cu brațele cât de mult am putut, în speranța că poate, poate, n-o să aibă pe unde să intre, iar el s-a ridicat în picioare lângă pat și a zis:

— „Ochiul care disprețuiește un tată și desconsideră ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale și mâncat de vulturi.” Proverbe 30:17.

Și mi-am închipuit asta. Cum ar fi să mă mănânce corbii și vulturii. Leșul să-mi fie sfâșiat de ciocurile și ghearele lor, pentru că l-am mâniat pe Dumnezeu. Pentru că îi refuzam tatălui meu ceva care era datoria și obligația lui.

Așa că mi-am desfăcut picioarele și l-am lăsat să se urce peste mine și am stat nemișcată, cum îmi spunea mămica atunci când mergeam la doctor pentru o injecție. *Nu te mișca și n-o să te doară așa de tare.* Și chiar nu m-am mișcat. Dar tot m-a durut.

M-a durut atunci, pe moment. M-a durut multă vreme după ce el plecase, după ce-mi spusese ce fată bună fusesem și ce mulțumit era de mine.

M-am gândit tare mult la asta, la faptul că sunt o fată bună. M-am întrebat ce-ar trebui să se întâmple, de câte ori ar mai trebuie să intre Joseph în camera mea pentru ca fata asta bună să se facă rea.

CHRIS

Îmi termin micul dejun și intru la duș, unde am grijă să frec cu peria fiecare placă de faianță ca să înlătur orice urmă pe care ar fi lăsat-o bubele oribile de pe picioarele fetei ăleia. Treizeci de minute mai târziu, Heidi stă proțăpită în fața mea, cu mâinile-n șold:

— Pe bune? întreabă ea, când mă vede cu servieta în mână.

— Da, pe bune, îi răspund.

Îmi iau la revedere de la Zoe și pornesc spre ușă. Înainte să plec, o trag pe Heidi de mână până în hol. Peste tot se simte mirosul mâncării pe care a gătit-o. Un vecin trece pe lângă noi, probabil îndreptându-se spre chioșcul de ziare de la colț.

— Vreau să mă suni, îi spun eu lui Heidi când liftul scoate un *ding!* îndepărtat, iar prietenul și vecinul nostru coboară la primul etaj. Să mă suni din oră-n oră. Dacă întârzii fie și un minut, sun la poliție.

— Ești absurd, Chris, îmi spune ea.

— Din oră-n oră, Heidi. E simplu. Cât de bine poți să cunoști pe cineva? întreb eu, retoric, apoi o sărut pe obraz și plec.

În tren, trag cu urechea la discuțiile unor tineri de douăzeci și ceva de ani despre dureri de cap care nu mai trec, dacă au vomat sau nu când au ajuns acasă. Mai târziu, în singurătatea biroului meu, scot bonul din portofel și citesc numele scris pe spate: Willow Greer. Îmi întind brațele deasupra capului, așezat în fotoliul directorial din piele de la etajul patruzeci și trei al unui zgârie-nori din North Loop și realizez că memorandumul de ofertă – cel care mă presează în aceste zile și motivul pentru care am venit la muncă în această dimineață de duminică – e ultimul lucru care mă preocupă. Mă gândesc la documentația pe care am întocmit-o, cea care oferă informații detaliate despre modul de funcționare a unei companii pe care trebuie s-o vindem – situație financiară, descriere a activității, tot tacâmul –, apoi mi-o alung din minte.

Pornesc computerul și tastez cuvintele *Willow Greer.*

Enter.

Cât computerul își face treaba, mă trezesc holbându-mă la peretele din fața mea și gândindu-mă că ar fi trebuit să mă opresc pe drum și să iau niște cafea. Biroul meu nu are ferestre, dar tot ar trebui să fiu recunoscător că am un birou propriu, și nu doar o masă cu separatoare gri, așa cum au cei mai mulți dintre analiștii noștri. Cotrobăi prin sertare după mărunțiș și-mi propun să fac un drum până la automat imediat ce rezolv misterul lui Willow Greer. Telefonul sună și răspund imediat. O aud pe Heidi care mă anunță pe un ton sarcastic:

— Apelul de verificare de la ora unsprezece.

Trag cu ochiul la cifrele din colțul ecranului de computer: 10:59. Aud copilul urlând.

— De ce plânge? întreb eu.

— Iar are febră, spune Heidi.

— I-ai dat medicamentul?

— Așteptăm să-și facă efectul.

— Încercați cu un prosop înmuiat în apă rece sau o baie călduță, propun eu când îmi amintesc că, uneori, asta părea să funcționeze în cazul lui Zoe.

De fapt, îmi vine să-i zic *Așa-ți trebuie* sau *Ți-am zis eu.*

— Așa o să facem, zice Heidi, și închidem, nu înainte de a-i spune că ne auzim fix într-o oră.

Mă întorc la computer.

Întâi și-ntâi mă uit la imagini și mă aștept să văd fața lui Willow. În schimb, găsesc o vedetă roșcată cu numele ăsta. O brunetă care apare pe diverse site-uri sociale în ipostaze mult prea indecente – cu sânii pe-afară, cu un decolteu generos, cu burta la vedere, care-i atârnă peste jeanșii tăiați – ca să fie Willow a noastră. Un oraș numit Willow, în comitatul Greer din Oklahoma. Diverse case de vânzare în Greer, Carolina de Sud. Conform agendei telefonice Online, în Statele Unite trăiesc șase persoane pe nume Willow Greer. A nu se confunda cu Stephen Greer, care locuiește pe *Willow Ridge Drive* din Cincinnati. Doar patru din șase persoane numite Willow Greer au datele publice. Smulg o foaie din imprimantă și încep să notez informațiile. Willow Greer din Old Saybrook, Connecticut, are patruzeci-patruzeci și ceva de ani. Prea bătrână. Willow Greer din

Billingsley, Alabama, e și mai bătrână, are peste șaizeci și cinci. Poate să aibă și nouăzeci. O notez oricum; poate că doamna Greer din Billingsley, Alabama, e bunica lui Willow a noastră. Sau străbunica. În celelalte cazuri nu apare nimic despre vârstă. Notez puținele informații pe care le găsesc, apoi îmi dau seama: trebuie să ai cel puțin optsprezece ani ca să apari în cartea de telefon? Sau, și mai important, să deții o proprietate? Tastez rapid Zoe Wood din Chicago, Illinois, și nu apare nimic.

Fir-ar.

Îmi frământ degetele nițel, cât mă gândesc. Unde aș putea s-o găsesc pe Zoe Online, dacă nu în cartea de telefon? Mă uit rapid pe diversele pagini sociale pe care le știu, adică puține. Facebook. Myspace. Probabil că investigația ar merge mult mai bine dacă mi-aș lăsa fiica de doisprezece ani să mă ajute, la fel cum îmi rezolvă problemele cu telefonul când nu mă mai descurc. Mă gândesc s-o sun, să sun scurt pe telefonul ei mobil, dar îmi vine în minte imaginea telefonului ei confiscat, pus pe blatul din bucătărie lângă al lui Heidi. Rahat.

Încep să caut variațiuni ale numelui Willow Greer. Încerc Willow G., apoi Willow Grier. Încerc Willow cu un singur „l". Îmi fac și hatârul de a renunța la al doilea „w": Willo. Cine știe?

Dau peste un cont de Twitter al cuiva numit W. Greer, cu username-ul *@LostWithoutU.* Nu știu nimic despre Twitter, dar găsesc că postările de pe acel cont sunt întunecate și deprimante, pline de tot soiul de insinuări despre sinucidere. *O s-o fac. Diseară.* Dar poza de profil a fetei ăsteia, a lui W. Greer, nu seamănă cu fata de acasă. Fata asta e mai mare, chiar pare să aibă optsprezece sau nouăsprezece ani, are tăieturi pe mână și un zâmbet ca de nebună. Ultima postare e veche de vreo două săptămâni. Mă întreb dacă a făcut-o, dacă și-a luat viața. Și cum anume.

— Salutare, străine.

Minimizez ecranul cu viteza fulgerului și mă relaxez în scaun de parcă n-aș fi fost prins asupra faptului. Oare e o infracțiune să urmărești pe cineva? *Dar nu e vorba de asta*, îmi spun eu. *E muncă de cercetare.*

Și totuși, sunt sigur că mi se citește vinovăția pe față.

Cassidy Knudsen stă în ușă. În loc de fusta-pix și pantofii cu toc poartă ceva mai puțin formal – și mult mai atrăgător, după părerea mea: jeanși super strâmți și un pulover negru care-i cade pe un umăr, lăsând să se vadă breteaua unui sutien roșu. Trage de pulover, parcă încercând să-l îndrepte, dar alunecă la loc. Îl lasă-n pace, își încrucișează picioarele – cumva, tenișii ei Converse All Stars sunt mai sexy decât tocurile – și se reazămă de tocul ușii.

— Credeam că lucrezi de acasă weekendul ăsta, spune ea.

— Și eu credeam la fel.

Întind mâna după bon – cel cu numele Willow Greer scris pe spate – și-l mototolesc.

— Memorandumul de ofertă, adaug eu, jucându-mă cu cocoloșul de hârtie. E cam haos acasă.

— Zoe?

Normal că mă-ntreabă asta, oricine s-ar gândi că fata de doisprezece ani e responsabilă pentru haos.

— Ca să spun drept, e vorba de Heidi.

Cassidy spune „îmi pare rău" cu un soi de milă, de parcă tocmai aș fi insinuat că am probleme în căsnicie, își ia un aer super preocupat, care pare să-i cuprindă toate trăsăturile, de la părul galben ca untul până la ochii gri-albăstrui și pielea deschisă la culoare.

— Îmi pare tare rău să aud asta, Chris, spune ea, auto-invitându-se în biroul meu și așezându-se pe unul dintre scaunele verzi-albăstrui din fața mea. Ai chef să vorbești despre asta? mă întreabă.

Se așază picior peste picior și se apleacă în față, așa cum doar o femeie poate. Bărbații, dacă simt fie și un iz de melancolie, o rup la fugă în direcția opusă; femeile se lasă purtate de ea, pare că sufletul lor se hrănește cu nevoia de a vorbi despre toate cele.

— E doar Heidi care e… Heidi, răspund eu.

Imediat îmi pare rău că am zis ceva aproape urât despre căsnicia mea.

— …Dar asta nu e ceva rău, mă grăbesc să adaug, rușinat.

— Heidi e o femeie bună, spune Cassidy.

— Cea mai bună, încuviințez eu, alungându-mi din minte

imaginea lui Cassidy Knudsen în chiloți de satin și furou babydoll cu volane.

M-am însurat cu Heidi când aveam douăzeci și cinci de ani. Heidi avea douăzeci și trei. Mă uit lung la fotografia noastră de nuntă, prinsă cu pioneze pe un panou de pe perete. *Elegant*, a zis ea ultima dată când a venit la mine-n birou. Eu am ridicat din umeri și am zis:

— S-a rupt rama. Am trântit-o de pe birou când mă grăbeam foarte tare.

Ea a dat din cap, înțelegând perfect că toată cariera mea se bazează pe momente în care mă grăbesc foarte tare.

Dar, după mine, mai era ceva cu fotografia aia; geamul nostru protector se spărsese și iată-ne, găuriți de mici înțepături care, într-o zi, s-ar putea transforma în rupturi. Înțepăturile aveau și denumiri: ipotecă, fiică adolescentă, lipsă de comunicare, economii pentru pensie, cancer. Mă uit cum degetele cu manichiură impecabilă ale lui Cassidy – unghii lungi, necolorate, cu vârfuri albe – ating o lampă de pe biroul meu, o lampă veche, verde, din cele pe care le vedeai cu zeci de ani în urmă pe birourile bancherilor; mă uit cum mâna ei mângâie lanțul, cum îl înfășoară în jurul unui deget subțire și trage – și mă întreb: infidelitate?

Nu. Niciodată. Nu în cazul lui Heidi și al meu.

O lumină gălbuie, blândă, umple încăperea. Un contrast plăcut cu lumina de neon care vine din tavan.

Când am cerut-o pe Heidi de nevastă, eram împreună de numai câteva luni. Știam că am nevoie de ea ca de aer. Știam că vreau să fiu cu ea: dorința asta era prima pe lista pentru Moș Crăciun în anul ăla. Eram obișnuit să obțin ce-mi doresc. Mi-am petrecut pubertatea cu gura plină de sârme și plastic. Obișnuiam să mă plâng mereu din cauza aparatului dentar care-mi înțepa gingia și-mi zgâria interiorul obrajilor. *O să-mi mulțumești într-o zi,* așa-mi spunea mama, care suferise toată viața din cauza dinților ei strâmbi și suprapuși pe care-i detesta. Și a avut dreptate, chiar i-am mulțumit. După ani în care am purtat aparatul, m-am ales cu un zâmbet care mă ajută să cuceresc pe aproape toată lumea. Făcea minuni la petrecerile

din campus, la interviuri de angajare, la întâlnirile cu clienți și, bineînțeles, cu femei. Heidi obișnuia să-mi spună că zâmbetul ăla i-a atras atenția prima oară când ne-am întâlnit la un bal caritabil. Îmi amintesc că era decembrie și că ea purta ceva roșu. Plătisem vreo două sute de dolari ca să merg la drăcia aia, încurajat de firma la care lucram. Motto-ul nostru în anul respectiv era *Să dăruim înapoi.* Cică dădea bine că firma noastră a rezervat două mese, șaisprezece sau douăzeci de tacâmuri, două sute bucata, deși niciunul dintre noi nu avea habar ce cauză veniserăm să susținem.

M-am lămurit puțin mai târziu în aceeași seară, când am ajuns cu Heidi pe ringul de dans și am aflat despre analfabetismul din Chicago mai mult decât mi-aș fi dorit vreodată.

Eram obișnuit să obțin ce-mi doresc. Asta, înainte să mă-nsor cu Heidi.

— Deci? Care e problema, domnule Wood? întreabă Cassidy.

Se lasă pe spătar și-și trece mâinile alea cu unghii perfecte prin păr.

— Vrei să vorbești despre ce te frământă? insistă ea.

— Nu. Mai bine nu.

Mă gândesc că ultima dată când Heidi a cedat unei dorințe exprimate de mine era vorba doar să-și pună o pereche de jeanși înainte să plece s-o caute pe fata aia fără adăpost; înainte de asta, mai câștigasem o dispută care privea untul de arahide cu bucăți versus cel cremos. Lucruri minore.

Când era vorba despre ceva cu adevărat important, pierdeam. De fiecare dată.

— *C'est la vie?* întreabă Cassidy.

— *C'est la vie,* repet eu.

Asta-i viața.

Și mă uit în ochii ei gri-albăstrui și-mi aduc aminte cum mi-am turnat un espresso pe pieptul cămășii prima oară când a intrat ea în sala noastră de conferințe, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni strâmți, până la gleznă, așa cum numai Cassidy Knudsen putea să poarte, cu pantofi cu toc de zece sau de doișpe, normal, iar șeful meu – care părea brusc scund și

impotent – a prezentat-o drept „fata cea nouă” și s-a holbat la fundul ei în timp ce Cassidy se îndrepta spre un loc gol de lângă mine. Ea a luat un mănunchi de șervețele rămase de la cina din seara precedentă și a-nceput să-mi tamponeze pata de pe cămașă așa cum numai Cassidy Knudsen putea.

E ceea ce se cheamă femme fatale, așa-i? întrebase Heidi în ziua aia când am mers la grădina botanică, prima oară când Heidi și Cassidy s-au întâlnit față-n față, astă vară, la picnicul de lucru, cu ochii la cealaltă femeie, care se îndepărta legănându-și șoldurile ce păreau să nu fie conectate la restul corpului.

Ce-i aia femme fatale? întrebase Zoe, iar Heidi arătase cu bărbia spre femeia îmbrăcată în rochia roșie, fără bretele, și spusese simplu: *ea.*

Iau monedele de pe birou și anunț că mă duc până la automat.

— Vrei ceva? întreb eu, sperând să găsesc biroul gol la întoarcere.

Ea zice că nu și eu pornesc pe holul pustiu, spre automatul din chicineta noastră de birou. Apăs pe butonul pentru băutura energizantă pe care o consum de obicei și desfac cutia în drum spre biroul meu.

Tocmai îmi plănuiesc următorii pași ai aventurii mele numită „Găsește-o pe Willow Greer” când piciorul meu atinge mocheta aurie care separă biroul meu de dalele din holul principal. O găsesc pe Cassidy în patru labe, pe mochetă, adunând vreo duzină de pixuri căzute. Puloverul negru larg aproape că atârnă pe jos, dezvelind privirii mele restul sutienului roșu: tăietura materialului, dantela de Chantilly, balenele de susținere, curbura delicată a cupelor.

Ține în mână telefonul meu. Arunc o privire spre ceasul de perete, arată 12:02 p.m., iar inima mi se oprește.

— Heidi, spune Cassidy, întinzându-mi telefonul.

Zâmbește. Dar zâmbetul ei nu e unul prietenos sau politicos.

— Pentru tine. Sper că nu te superi. Am răspuns eu.

HEIDI

— De ce răspunde femeia aia la telefonul tău? mârâi eu după ce Chris îmi zice un *alo* ezitant, cu vocea – precaută, dar ciudat de vioaie – încărcată de vină.

Ies din living, unde Willow stă pe marginea canapelei, cu fetița pe umăr, peste un prosop de bucătărie, și o bate ușor pe spate ca s-o ajute să râgâie așa cum am învățat-o. Totuși, văd că fața copilului e lipită de prosop într-un unghi ciudat și mă-ntreb cât de bine poate să respire așa, cu corpul așezat într-o poziție care nu pare deloc sigură. Nici confortabilă.

— Bună, Heidi, spune Chris, într-o încercare forțată de a rămâne calm. Toate bune?

Mi-o închipui pe *femeia aia* stând acolo, în biroul lui cât o cutie, ascultându-ne conversația. Îl văd pe Chris cum se uită la ceas și face un gest de *bla-bla-bla* spre Cassidy Knudsen, ca să-i arate că bat câmpii – *de ce răspunde ea la telefonul tău; și de ce nu mi-ai zis că te duci la serviciu ca să lucrezi cu ea; și cine mai e azi la muncă? Tom? Henry?* – de prea multă vreme. Simt cum sângele îmi urcă spre obraji, care mi se înroșesc. Începe să mă doară capul. Îmi apăs sinusurile cu două degete. Tare.

Apăs pe buton și închid, un gest nici pe departe atât de satisfăcător precum acela de a trânti receptorul. Rămân puțin în mijlocul bucătăriei, gâfâind și amintindu-mi toate motivele pentru care nu-mi place Cassidy Knudsen. Îți taie răsuflarea. E isteață, șmecheră. Foarte bibilită, de parcă locul ei ar fi între paginile unei reviste de modă, nu în biroul lui Chris, holbându-se la tabelele lui insipide cât e ziua de lungă.

Dar principalul motiv? E foarte simplu, zău. Soțul meu petrece mai mult timp cu ea decât cu mine. Zboruri spre metropole aglomerate din toată țara, nopți petrecute în hoteluri luxoase și sofisticate unde Chris și cu mine doar visam să ajungem împreună, cine la restaurante scumpe pe care noi le păstram pentru ocazii speciale: zile de naștere, aniversări și altele asemenea, iar asta le făcea să pară banale în zilele speciale.

Îi aud vocea stridentă răsunându-mi în minte, acel mult prea

vioi *Bună, Heidi,* cu care mi-a răspuns la telefon. Apoi: *Chris a ieșit puțin din birou. Vine imediat. Vrei să-i zic să te sune?* Așa mă-ntrebase, dar i-am zis că nu, că aștept. Și exact asta am făcut, cu ochii la ceasul cuptorului cu microunde ca să număr cele peste patru minute care i-au fost necesare soțului meu ca să revină la telefon, timp în care am ascultat-o pe Cassidy Knudsen făcându-și de lucru cu obiectele de pe biroul lui Chris; când am auzit un pocnet mi-am închipuit cum a dărâmat paharul lui cu pixuri – cel din ceramică pictată pe care i l-a făcut Zoe cu ani în urmă – iar creioanele și pixurile au căzut pe jos.

Ups a chicotit ea, ca o adolescentă scandaloasă.

Îmi imaginez că, la un moment dat, Cassidy Knudsen a fost majoretă, una dintre fetele alea îmbrăcate în fustițe scurte din poliester și jumătăți de tricouri, și că își arunca pe jos creionul în fața profesorului de științe – neapărat bărbat – pe care-l bănuia a fi un pervers, apoi se apleca să-l ridice, având grijă să-i arate profesorului tot pentru ca, mai târziu, să-l acuze că s-a dat la ea.

În timp ce încerc să mă adun ca să mă întorc la Willow și Ruby, aud scârțâitul unei uși: Zoe a ieșit din ascunzătoarea camerei ei și a venit în living. E liniște, apoi se aude vocea lui Zoe, cam țepoasă:

— Ți-a fost frică vreodată? întreabă ea.

Zăbovesc în bucătărie, întrebându-mă ce vrea să spună.

Ți-a fost frică vreodată?

— Ce? întreabă Willow.

Mi-o închipui pe fată, încă îmbrăcată cu hainele lui Zoe, de ieri după-amiază, acum lipicioase de la sirop și boțite pentru că a dormit în ele. Stă pe marginea canapelei și, chiar atunci, Ruby scoate un râgâit ca de bețiv bătrân; fetele izbucnesc în râs.

Nimic nu sparge gheața la fel de eficient ca eliminarea de gaze.

— Adică acolo, afară.

Mi-o imaginez pe Zoe arătând cu degetul spre bovindou, spre nebunia din oraș: taxiuri care zboară pe străzi, sirene, claxoane, un bărbat fără adăpost care cântă la saxofon în colțul străzii.

— Da, cred că mi-a fost. Nu-mi plac tunetele, recunoaște

Willow, timid.

Din nou mă izbește faptul că fata asta care stă în livingul meu cu un bebeluș în brațe, învelită într-o cochilie care protejează interiorul valoros și vulnerabil, e doar un copil. Un copil care devorează frișcă și clătite și care se teme de ceva atât de inofensiv cum sunt tunetele.

Profiluri, vază. Profiluri, vază.

Îmi închipui cum arată orașul ăsta vibrant când, în fine, adoarme noaptea. Când soarele apune undeva peste suburbii și luminile din Loop sunt aprinse. E chiar uluitor. Dar aici, în cartierul nostru, doi, poate trei kilometri la nord de centru, noaptea înseamnă beznă totală, întuneric de tăiat cu cuțitul, întrerupt de câte un felinar care s-ar putea sau nu să meargă. Este momentul când grupurile de zombie ies la joacă, să piardă vremea prin parcurile orașului, în intrândurile întunecate ale magazinelor închise care mărginesc străzile Clark și Fullerton. Faptul că locuim într-un cartier bun nu ne scutește de infracțiuni. Știrile dimineții vorbesc adesea despre „valuri infracționale" în Lakeview și Lincoln Park, de jafuri nocturne, despre faptul că infracțiunile violente sunt tot mai multe. Auzi mereu despre femei care au fost atacate pe drumul dintre stația de autobuz și casă, sau când intrau în bloc, cu sacoșele de la supermarket în mână. Noaptea, cartierul – neobișnuit de întunecat, apăsat de o tăcere asurzitoare, trebuie să fie un loc înspăimântător. Sinistru.

Trec în living, unde fetele își aruncă priviri stânjenite.

— Ce vrei? mă-ntreabă Zoe când intru în cameră, de parcă n-aș avea ce să caut în propria mea casă.

E jenată că am prins-o vorbind cu Willow când nu i se ceruse s-o facă, jenată că s-a arătat câtuși de puțin interesată de fata aia.

— Vreau să vă arăt ceva, le spun, și pornesc pe hol.

A durat mai mult de oră ca Tylenolul să-și facă efectul și să-i scadă febra lui Ruby. În tot acel timp a fost iritată și mârâită, a plâns încontinuu, indiferent dacă era în brațele mele sau ale lui Willow. Am încercat s-o hrănim, s-o legănăm, să-i băgăm o suzetă în gura larg deschisă, dar toate eforturile noastre au fost în zadar. Așa cum a sugerat Chris, am băgat copilul în apă

călduță, iar asta a părut s-o liniștească puțin, apoi am uns-o cu straturi de cremă emolientă pentru fund, i-am pus un scutec nou și haine curate. Chris cumpărase o singură pereche de pantaloni albaștri care să meargă cu combinezonul alb, așa că am scos cutia cu haine pentru bebeluși din dulapul meu și al lui Chris – cea etichetată *Heidi: Muncă* – și am dus-o în living, ca să mă pot uita cu fetele și să alegem din toate sarafanele cu volane și body-urile cu imprimeu animal sau cu tutu-uri, pijamalele din fleece organic și balerinii de satin făcuți special pentru picioruțe dolofane de bebeluș.

— Șșșt, îi spun lui Zoe când ridic capacul indigo, să nu-i spui lui taică-tău despre asta.

Cu coada ochiului, o văd pe Willow cum întinde mâna și atinge materialul, apoi și-o retrage rapid, de parcă i-ar fi teamă să nu cumva să strice sau să murdărească ceva. Am o viziune – ca de medium – cu un adult care îi dă lui Willow peste mâna întinsă timid spre ceva ce-și dorește. Ea și-o retrage, cu ochii în jos, rănită.

— E OK, spun eu.

Scot cel mai luxos obiect pe care-l găsesc și i-l pun în mână. Își trece degetele peste striațiile verticale de parcă n-ar mai fi atins velur în viața ei. Ridică obiectul cu grijă și își freacă delicat obrazul de material; e o salopetă grena cu flori pe pieptar.

— Ce-i cu toate astea? întreabă Zoe.

Scoate din cutie o rochie de catifea cu fustă de tafta – bună pentru o fetiță de doi ani – și rămâne cu gura căscată când vede prețul enorm de pe etichetă:

— Nouăzeci și patru de dolari? întreabă ea, holbându-se la cei nouăzeci de centimetri de material pe care nu-i purtase nimeni, niciodată, la culoarea bleumarin închis cu o fundă enormă și cu un dres asortat, la fel de scump, rătăcit undeva în cutie.

— Și asta era acum zece ani, dacă nu mai mult, îi spun eu, gândindu-mă la perioada în care, în timpul pauzei de prânz, mă plimbam prin magazine cochete și cumpăram un sarafan de aici, un body de dincolo – pe furiș – iar lui Chris, dacă întreba vreodată, îi spuneam că suma uriașă de pe cartea de credit o

cheltuisem pentru o colegă însărcinată sau vreo prietenă din facultate care se pregătea să nască.

— Astea au fost… ale mele? întreabă ea, întinzând mâna după o pereche de pantalonași bufanți înfloriți care mergeau de minune cu o rochiță de vară.

Îi ridică să se uite la ei și mă întreb *Cum explic eu asta?* Aș putea să-i spun că da și s-o las așa. Dar rămâne problema etichetelor cu preț, care dovedesc că hăinuțele astea n-au fost purtate niciodată.

— E hobby-ul meu. Ca și cum aș colecționa capace de bere sau ilustrate cu sportivi, mărturisesc eu, și fetele se uită la mine de parcă tocmai aș fi coborât dintr-o navă spațială venită de pe Marte. E greu să reziști când sunt atât de drăguțe, insist eu, arătându-le o pereche de ghetuțe îmblănite ca dovadă.

— Dar… eu nici nu le-am purtat, zice Zoe, care a moștenit latura rațională de la Chris. Pentru cine sunt? întreabă ea, pe ton imperativ.

Mă uit la Zoe și la Willow, iar ele îmi întorc privirea, așteptând un răspuns.

Polițistul bun, polițistul rău, îmi trece prin minte. Nu pot să mă uit în ochii mari și căprui ai lui Zoe – cinici și întrebători în același timp – și să recunosc că erau pentru Juliet, că, și după ce doctorul mi-a spus că nu mai pot avea copii, încă mi-am mai dorit copii, încă am visat o lume imaginară în care Zoe și Juliet existau amândouă și se jucau cu seturi *Tinkertoy* sau *Little People* pe podeaua livingului, iar pântecul meu rotund găzduia un al treilea prunc. Nu vreau să recunosc că ideea de a avea un singur copil m-a făcut să devin acră și rece și că propria casă – cea pe care mi-o închipuisem mereu plină de copii – îmi părea goală, chiar și cu Zoe în ea. Chiar și cu Chris. Familia mea, noi trei, îmi părea dintr-odată că nu-i de- ajuns. Că nu-i destul de bună. Exista un gol. Un gol pe care l-am umplut cu Juliet, cu ambiții și așteptări și cu o cutie plină cu haine pe care avea să le poarte într-o zi.

În adâncul sufletului, am reușit să mă conving că ea avea să ajungă la mine într-o zi. Doar că acea zi nu sosise încă.

Dar întrerup raționamentul lui Zoe și spun:

— Ce-ați zice dacă am căuta ceva ce i-ar veni lui Ruby?

Începem toate trei să scormonim prin cutie, de data asta cu un țel, deși imaginea – și mirosul: un amestec ciudat de magazine selecte și optimism – hainelor îmi amintesc de gaura imensă din uterul meu.

Sau de locul unde-mi era cândva uterul.

Alegem salopeta grena, pe sub care să-i punem un combinezon alb cu marginea zimțată. Mă uit la Willow cum dezbracă bebelușul și încearcă să tragă cu forța combinezonul peste creștetul moale al lui Ruby. Ruby urlă. Protestează de pe podea, dând din picioare. Willow se mișcă ezitant, cu degete neîndemânatice. Se holbează la combinezon, la deschizătura de la gât care pare mult prea mică pentru capul rotund al lui Ruby, apoi încearcă iar să-l forțeze, uitând complet să lase loc pentru nas, să-l treacă repede peste gură astfel încât copilul să poată respira.

— Lasă-mă pe mine, îi spun eu lui Willow, pe un ton mai repezit decât aș fi vrut.

Simt privirea lui Zoe, dar refuz să mă uit la ea. Iau locul lui Willow și, întinzând elasticul combinezonului, îl trec peste capul lui Ruby fără să șovăi. Închid capsele dintre picioare, o ridic în fund și închid și capsele de la spate.

— Gata, spun, chiar când degetele lui Ruby se agață de lanțul meu de aur, iar fața i se luminează ca bradul de Crăciun. Îți place? o-ntreb eu.

Iau ochii strălucitori și zâmbetul bălos și știrb drept *da.* Pun verigheta de aur a tatei în palma ei și mă uit cum o strânge cu degețelele grase.

— A fost a tăticului meu, îi explic.

Apoi mă concentrez la ce am de făcut: îi trag salopeta grena peste combinezon și îi pun o pereche de șosete albe, de dantelă, pe piciorușele care nu stau locului o clipă. Ruby chițăie, încântată, iar eu îmi îngrop fața în corpușorul ei și spun *gâdi-gâdi-gâdi,* genul de tâmpenie fără sens pe care bebelușii o adoră. Uit complet că Willow și Zoe sunt și ele acolo și se uită la mine cum suflu cu gura lipită de pielicica neacoperită de haine a lui Ruby: pe brațe, pe ceafă; ignor oroarea din privirea fiicei mele,

provocată de faptul că vorbesc fluent limbajul bebelușilor. E genul de talent care, odată dobândit, nu se pierde. Ca mersul pe bicicletă.

— Gâdi-gâdi-gâdi, repet eu.

Zoe se ridică brusc în picioare:

— Doamne, termină cu fandoseala asta!

O spune cu vocea aia ascuțită, în *falsetto*, pe care doar o adolescentă o poate avea, apoi pleacă în camera ei, trântind ușa.

WILLOW

— De ce boală suferea Miriam? Schizofrenie?

Scutur din cap:

— Nu știu.

Dincolo de singura fereastră, cea cu gratii, cerul își tot schimbă culorile: roșu și portocaliu înlocuiesc rapid albastrul.

Gardianul din colț cască lung, teatral, exagerat, iar Louise Flores se întoarce spre el:

— Te plictisim? îl întreabă ea aspru.

Bărbatul își corectează imediat postura: bărbia ridicată, pieptul bombat, umerii drepți, burta suptă:

— Nu, doamnă.

Femeia îl fixează cu privirea până când mă face și pe mine să roșesc.

Nu știu ce avea Miriam, dar orice ar fi fost, sunt sigură că era vina lui Joseph.

— Ziceai că uneori lua medicamente? mă întreabă domnișoara Flores.

Dau din cap că da.

— Ce fel de medicamente?

— Niște pastile mici, albe. Câteodată mai lua și altele.

Îi spun că pastilele o făceau pe Miriam să arate mai bine, să se simtă mai bine și chiar să se ridice puțin din pat, dar dacă lua prea multe, o puneau iar la pat.

Dar Miriam era obosită tot timpul. Indiferent dacă lua sau nu pastile.

— Joseph a dus-o vreodată la doctor?

— Nu, doamnă. Miriam nu ieșea niciodată.

— Nu ieșea niciodată din casă?

— Nu, doamnă. Niciodată.

— De ce nu lua tratamentul tot timpul?

— Joseph spunea că dacă Dumnezeu ar vrea-o sănătoasă ar însănătoși-o.

— Dar Joseph îi dădea uneori medicamentele?

— Da, doamnă. Când venea domnișoara Amber Adler.

— Asistenta socială?

— Da, doamnă.

— De unde lua Joseph pastilele? Dacă nu o ducea la doctor?

— Din dulăpiorul cu medicamente. Din baie.

— Da, Claire, dar cum ajunseseră pastilele acolo fără un doctor? Cu siguranță e nevoie de rețetă pentru astfel de medicamente. De o farmacie.

Îi spun că nu știu. Joseph mă punea să le aduc, să aduc punguțele de plastic – mă oprește:

— Punguțele de plastic? mă întreabă.

Îi spun că da, iar ea notează ceva în carnețelul ăla al ei lângă cuvântul *h-a-b-o-t-n-i-c* pe care îl citesc invers de juma' de oră și tot nu știu ce-nseamnă. Joseph scotea câteva pastile și o forța pe Miriam să le ia. Uneori îi ținea el gura deschisă, iar eu îi aruncam pastilele înăuntru și așteptam până când înghițea. Lui Miriam nu-i plăceau pastilele.

Dar, o dată sau de două ori pe an, Joseph reușea să-i dea pastilele o vreme, și atunci ea ieșea din cameră și își făcea baie, și noi deschideam toate ferestrele și era treaba mea să scot duhoarea de Miriam din casă înainte să ajungă domnișoara Amber Adler, cu mașina ei rablagită și geanta uriașă Nike. El scotea cutia cu scule și se apuca să repare chestii prin casă, să dea cu vopsea pe unde mai apăruse câte o pată. Doar când venea Amber Adler erau schimbate becurile arse și erau unse balamalele care scârțâiau.

Tot atunci, de fiecare dată, Joseph îmi dădea câte o rochie nouă, cu totul altceva decât zdrențele pe care mi le aducea în cameră într-un sac alb de gunoi, de parcă le-ar fi cules de lângă gardul cuiva în ziua când se golesc tomberoanele. O dată mi-a adus chiar și o pereche de pantofi din piele care-mi erau mult prea mari, dar cu toate astea mi-a zis să mi-i pun în picioare ca să mă vadă domnișoara Adler.

Asistenta socială aducea scrisori de la Paul și Lily Zeeger. Mi-a zis că poate să le dea noua mea adresă, dar după ce Joseph a rupt pozele mele cu mămica, am spus *nu, mulțumesc, nu e nevoie,* e foarte bine dacă poate să aducă scrisorile când vine. Lily Zeeger scria scrisori foarte frumoase despre sora mea mai mică,

Rose (Lily), și punea mereu în paranteză numele Lily, în caz că nu știam la cine se referă. Spunea că Rose (Lily) creștea pe zi ce trece și, din pozele pe care le văzuse, Rose (Lily) semăna tot mai mult cu mama, care fusese o femeie splendidă, senzațională, uluitoare (de parcă nenumăratele complimente puteau să schimbe faptul că murise). Spunea că Rose (Lily) învăța alfabetul, și să numere până la zece, și că știa să cânte la fel de bine ca pitulicele despre care Lily Mare spunea că sunt peste tot pe lângă casa lor din Colorado, și pusese și poze cu o căsuță frumoasă, cu acoperiș ascuțit, ascunsă în mijlocul pădurii, cu munții pe fundal și un cățel mic, un cocker spaniel sau ceva, care alerga printre picioarele lui Lily a mea. Și era și ea acolo, Lily Mică, și avea părul negru și inelat, ca mămica, și era lung și i-l prinseseră cu clame în formă de gărgăriță, și era îmbrăcată cu o rochiță galbenă de vară cu volane și cu o fundă cât capul. Și zâmbea. Paul Zeeger era în balcon, îmbrăcat cu cămașă și cu o cravată în dungi, și se uita în jos, la Lily Mică, și mi-am imaginat că Lily Mare a făcut poza pentru că ea nu se vedea pe nicăieri. Până și câinele părea fericit. În scrisoare zicea că Rose (Lily) face cursuri de balet și că-i place la nebunie să-și exerseze piruetele și relevé-utile în fața lui Paul și Lily, că e moartă după costumul ei de dans (body și tutu) *cerise* și că în toamnă Rose (Lily) avea să intre în clasa zero la școala Montessori din oraș.

— Ce-i aia școală Montessori? am întrebat-o pe domnișoara Amber Adler.

Ea s-a uitat la mine, a zâmbit, m-a bătut ușor pe mână și a spus:

— E un lucru bun.

Am întrebat de ce Paul și Lily Zeeger n-aveau copiii lor. De ce au vrut-o pe Lily a mea? Și mi-a spus că uneori așa se întâmplă. Unul dintre ei nu putea avea copii. Pur și simplu nu era să fie. Și m-am gândit la Joseph care spunea că dacă Dumnezeu ar vrea-o sănătoasă pe Miriam, ar însănătoși-o, și m-am gândit că dacă Dumnezeu ar fi vrut ca Paul și Lily să aibă copii, le-ar fi dat copii. Copii ai lor. Nu pe Lily. Lily era a mea.

M-am gândit mult la casa cu acoperiș ascuțit unde locuia acum Lily. La copacii înalți, înalți și la munți și la câine. Mă

gândeam ce mult mi-ar plăcea să merg acolo, la casa aia din pădure, și s-o mai văd pe Lily a mea. Mă-ntrebam dacă asta avea să se-ntâmple vreodată.

Lily Mare zicea că pot să-i scriu o scrisoare lui Rose (Lily) dacă vreau și că o să i-o citească ea. Așa am făcut. I-am povestit despre lalelele din fața casei noastre (nu era niciuna) și ce învățam la școală (nicio școală). În casa noastră se citea doar din Biblie; se scria doar atunci când Joseph mă punea să copiez cuvânt cu cuvânt din Deuteronom sau Levitic. Temele pentru școală pe care Joseph i le dădea asistentei sociale – cele care indicau notele mele proaste – erau falsificate, copii ale temelor lui Matthew sau Isaac modificate cu numele meu, cu note de corigență la matematică și științe, cu comentarii ale profesorilor care detaliau lipsa mea de respect pentru autoritate, purtarea mea urâtă.

— Nu-ți place la școală? mă-ntreba asistenta socială.

— Ba da.

— Care e materia ta preferată?

Nu știam mare lucru despre materii. Așa că am zis matematica.

— Dar, Claire, aici zice că ești pe cale să rămâi corigentă la matematică.

Eu ridicam din umeri și spuneam că e grea și ea îmi amintea, așa cum o făcea des, ce norocoasă sunt că-i am pe Joseph și Miriam în viața mea. Că alte familii de plasament n-ar fi așa de flexibile și înțelegătoare.

— Trebuie să te străduiești mai mult, asta îmi spunea, iar lui Joseph și Miriam le sugera să-mi pună un meditator.

În scrisorile mele îi spuneam lui Lily Mică despre viața de la oraș – Omaha – și-i descriam clădirile; deși nu le văzusem niciodată, bănuiam că erau acolo. Locul ăsta, Omaha, era mult diferit de Ogallala. Îmi dădeam seama de asta după mirosuri, sunete, după copiii pe care-i vedeam pe fereastră. Când eram mici, mămica vorbea despre Omaha. Despre oameni, clădiri, muzee, grădini zoologice. În scrisorile mele îi povesteam lui Lily despre frații mei (pe care abia dacă-i cunoșteam). Îi povesteam despre prietenii pe care mi-i făcusem la școală (nu exista niciun

prieten) și despre profesorii mei care erau absolut minunați (nu exista niciun profesor).

Lily Mare îmi răspundea și-mi povestea despre cadoul pe care l-a primit de ziua ei Rose (Lily) când a făcut patru ani: o bicicletă nouă, cu verde și roz, cu roți ajutătoare și ciucuri, cu un coș alb de răchită și cu o șa lungă. Trimisese și poze. Lily Mică pe bicicletă, cu cască și împinsă din spate de Paul Zeeger. Micul cocker spaniel alerga după ei. Îmi povestea despre vacanța pe care urma s-o facă în California ca să vadă plaja. Zicea că avea să fie prima oară când Rose (Lily) vedea oceanul și m-am întrebat: oare eu am văzut vreodată oceanul? Îi cumpăraseră un costum de baie nou-nouț pentru ocazia asta. Data următoare când a venit asistenta socială, a adus desene făcute chiar de Lily, desene cu oceanul și cu peștii și cu niște gâlme din nisip care puteau foarte bine să fie sau să nu fie scoici. Și mai desenase un soare galben strălucitor cu raze care ieșeau din pagină. Pe spate, Lily Mare scrisese cu caligrafia ei perfectă: Rose (Lily), 4 ani.

Nu erau oameni răi.

Cu timpul, înțelesesem asta.

Dar ce știi în minte nu-i totuna cu ce știi în inimă.

HEIDI

Dimineață, Zoe – cu greu – mai scoate niște haine pentru Willow. De data asta, o pereche de colanți care sunt prea scurți chiar și pentru Zoe – și mult mai scurți pentru Willow – și un pulover stropit cu vopsea pe piept, pe care-l purtase la orele de pictură anul trecut.

— Zoe, te rog, ăsta e praf, îi spun eu.

— Bine, poftim, murmură ea și smulge de pe umerașul lui un cardigan de rezervă dintre cele pe care le poartă la școală, apoi i-l pune lui Willow în mână.

Fetele mănâncă micul dejun – castroane pline cu fulgi de porumb glazurați –, apoi Zoe dispare să se spele și să se îmbrace. Ruby doarme dusă la mine-n poală, în sfârșit, după ce s-a trezit la 5 dimineața și a fost agitată de atunci, din cauza febrei. Copiii necăjiți trebuie legănați când plâng – iar noi, firește, nu avem un balansoar – am luat-o în brațe și am început să mă legăn înainte și-napoi, într-o mișcare de du-te-vino, până când în fine s-a liniștit, până când au început să mă doară mușchii spatelui. Dar nu mă deranja. Recompensa, satisfacția mea a venit când Ruby a-nceput, în sfârșit, să obosească și a-nchis, încet, ochii.

Atunci mi-am relaxat corpul în fotoliul de piele, complet absorbită de felul în care pleoapele lui Ruby fluturau în somn, de felul în care degețelele ei mă strângeau de degetul mare și nu voiau să-l elibereze. Complet absorbită de degețelele de la piciorul ei stâng, pe care le eliberase de șoseta de dantelă ce zăcea acum pe dușumea. Complet absorbită de firicelele de păr care-i răsăriseră pe cap, de moliciunea scalpului ei, de pielea ca de porțelan.

Atât de absorbită, încât am pierdut complet noțiunea timpului, am uitat că trebuie s-o duc pe Zoe la școală, că trebuie să merg la serviciu.

Până să mă dezmeticesc, Zoe e deja la ușă, cu ghiozdanul aruncat pe-un umăr. E cu haina pe ea, cu fermoarul tras pe jumătate și cu mânerul umbrelei agățat la încheietura mâinii.

— Ești gata? Mergem? mă întreabă.

Mă uit la propria ținută: halatul și o pereche de papuci din blană de oaie.

— *Mamă!* țipă Zoe de data asta, când își dă seama că sunt încă în pijama.

Nici nu-ncerc să mă mișc, de teamă să n-o trezesc pe Ruby. Îmi simt gura deschizându-se, iar din ea răzbate un *șșșt*, pentru ca vocea lui Zoe să nu trezească bebelușul.

Zoe pufnește și se uită încruntată și nerăbdătoare de la mine la ceasul de perete și înapoi. Se cocoșează și-și lasă ghiozdanul să-i cadă de pe umăr, apoi și-l ridică la loc și oftează.

— Nu mă duc la muncă, șoptesc eu, dintr-odată. Va trebui să mergi singură la școală.

Mă aștept să sară-n sus de bucurie, având în vedere că sunt ani de când mă imploră s-o las să facă asta. Să meargă singură la școală, ca prietena ei cea mai bună, Taylor.

În loc să se bucure, rămâne cu gura căscată și-mi aruncă o privire disprețuitoare:

— Cum adică nu te duci la muncă? Tu te duci la muncă *mereu!*

Lucru adevărat, pentru că ocaziile când am sunat să anunț că lipsesc de la serviciu – chiar și când Zoe, mică, era acasă bolnavă de gripă – erau extrem de rare. De cele mai multe ori îl rugam pe Chris să stea acasă ori, dacă nu putea el, veneau părinții lui din suburbia vestică; în cazuri disperate, chiar Graham.

Dar prezența lui Ruby, adormită în poala mea, îmi amintește că nu pot să plec.

Degetul meu, cuibărit între cutele mâinii ei, mă asigură că nu pot să plec.

— Am destule zile de concediu adunate, spun eu aproape în șoaptă, apoi îi amintesc lui Zoe să-și ia pachetul pentru prânz de pe blatul din bucătărie – i-am pregătit *furnici pe buturugă*[4], acum că are grijă să nu se-ngrașe.

Mă-ntreb dacă și eu eram preocupată să nu mă-ngraș când aveam doisprezece ani, dar mă-ndoiesc, cred că și asta a venit mai târziu, pe la vreo șaisprezece-șaptesprezece ani. Zoe apucă punga cu gustarea și hârtia foșnește tare în mâna ei. Ruby se

foiește în brațele mele și întredeschide ochii, apoi întinde brațele deasupra capului și adoarme la loc.

— Să ai o zi bună, îi șoptesc lui Zoe înainte să iasă.

— Mă rog, răspunde ea, apoi dispare pe holul blocului lăsând ușa larg deschisă, ca să trebuiască s-o rog pe Willow s-o închidă.

Sper că Zoe a reținut că trebuie să păstreze secretul despre Willow, că a reținut că nu trebuie să vorbească despre oaspetele nostru cu colegii de școală și nici cu profesorii. Să găzduiești un minor fugit de acasă pentru mai mult de 48 de ore se consideră infracțiune și se pedepsește cu închisoarea pe o perioadă de maximum un an, ceva ani de probațiune și o amendă consistentă.

Dar una e să știi asta și alta e s-o crezi. Mi-e greu să cred că aș putea fi prinsă, sau că poliția m-ar pedepsi așa de aspru pentru că o ajut pe fata asta. Mă întreb unde era poliția când cineva a pocnit-o pe Willow așa de tare încât i-a lăsat vânătaia aia gălbuie de deasupra ochiului, sau când vreun bărbat libidinos se așeza peste corpul ei. Oare era singură atunci când s-a născut Ruby, ascunsă în vreun gang întunecat, noaptea, sub scări de incendiu ruginite și unități de aer condiționat care picurau, lângă tomberoane infestate de șobolani, sprijinită de un zid de cărămidă acoperit cu graffitti, iar sunetele orașului îi acopereau țipetele?

Asta chiar e o imagine care mi-a rămas în minte, imaginea lui Willow, într-un gang întunecat, născând. Stau în fotoliul de piele cu Ruby adormită tun în poală – Willow e la fereastră, urmărește în tăcere trecătorii – și număr în gând patru luni în urmă: martie, februarie, ianuarie, decembrie. Ruby ar fi trebuit să se nască prin decembrie. Adaug imaginii din capul meu zăpadă murdară, zloată; frigul mușcător, care face să înghețe sângele scurs din vagin.

În imaginea mea, Willow e înlocuită de Zoe: o fiică, fiica cuiva.

Unde e mama ei?

De ce n-a fost acolo mama ei, ca s-o apere de soarta asta cumplită?

Mă pomenesc holbându-mă la Willow, la părul care-i cade pe

față și acoperă ochii ce încep să arate odihniți, pielea care se înmoaie de la aerul răcoros de primăvară. Nu e o fată înaltă, e cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decât mine, așa că îi văd creștetul, unde i-au crescut rădăcinile șaten deschis, netulburate de roșul artificial.

Întind mâna și, fără să mă gândesc, îmi trec degetele peste găurile pentru cercei infectate, unde pielea e roșie și plină de cruste, iar lobul începe să se umfle. Se ferește rapid de atingerea mea și se albește la față de parcă i-aș fi tras o palmă.

— Iartă-mă, îngaim eu, retrăgându-mi mâna. Îmi pare tare rău. N-am vrut să…

Vocea mi se stinge. Mă adun și mai încerc o dată:

— Ar trebui să vedem ce-i acolo. Niște Neosporin ar trebui s-o rezolve.

Realizez că, din cauza febrei lui Ruby și acum și din cauza asta, s-ar putea să trebuiască să mergem cât de curând la un doctor.

După o vreme, Willow îmi cere, timid, să împrumute exemplarul meu din *Anne din Green Gables*, iar eu accept, bineînțeles, și o urmăresc cu privirea cum se duce în biroul lui Chris să citească. Ține cartea la piept, în dreptul inimii, și mă-ntreb ce semnificație are romanul pentru ea, de vreme ce l-a învățat ca pe Sfânta Scriptură. Aș putea s-o întreb chiar pe Willow despre asta, dar mi-o închipui făcându-se ghem ca un *armadillo* în fața întrebării mele, și ascunzându-se iar în armura ei.

Mă ridic din fotoliu și mă așez la masa din bucătărie cu laptopul și o cană de cafea și cu Ruby înfășurată într-o pătură, la mine-n poală. Deschid un motor de căutare și tastez cuvintele *copil abuzat*.

Aflu că peste o mie de copii mor anual în țara noastră din cauza abuzului sau neglijenței din partea celor care ar trebui să aibă grijă de ei. În fiecare an, sunt depuse peste trei milioane de plângeri de abuz asupra copiilor; le depun profesorii, autoritățile locale, prietenii de familie, vecinii sau anonimi care sună la Protecția Copilului. Abuzul asupra unui copil poate produce răni fizice: vânătăi, fracturi, tăieturi care trebuie cusute,

afectarea coloanei vertebrale, a creierului, a gâtului, arsuri de gradul doi și trei și așa mai departe. Abuzul lasă și urme emoționale: poate duce la depresie chiar și la victimele de vârste foarte mici, izolare, comportament antisocial, tulburări de alimentație, tentative de suicid, activități sexuale ilicite. Și – când citesc cuvintele, în minte mi se formează imaginea lui Ruby, însărcinată, cu Ruby care-i crește în pântec – *sarcină la adolescente.*

Victimele abuzului sunt mai predispuse la consumul de alcool și droguri, la activități infracționale, la rezultate slabe la școală decât copiii de vârstă similară care nu au fost abuzați.

Cine e tatăl acelui copil? Asta mă-ntreb când îmi mai pun o cană de cafea și îmi adaug lapte în ea, turnând și pe lângă.

Un amant? Un iubit? Un profesor sadic, cineva care a făcut abuz de putere și a sedus o elevă sau poate că a atras-o cu un zâmbet relaxat și un fel de a fi abordabil? Poate propriul tată? Un vecin? Un frate? Atunci îmi amintesc: Matthew. Fratele ei Matthew. Care citește *Anne din Green Gables.*

Să fie Matthew tatăl copilului?

Sunetul pașilor lui Willow mă aruncă în cealaltă parte a camerei. Trântesc capacul laptopului ca să nu vadă cuvintele împrăștiate pe ecran: *agresiune* și *molestare* și *abuz sexual.* Mă ridic în picioare, abia respirând, cu mâinile-n șold într-o încercare exagerată de a da impresia de relaxare; îmi cere voie să aprindă televizorul, eu spun *da, sigur, atâta timp cât nu dă volumul tare.* Se așază în fotoliul de piele și dă televizorul pe *Strada Sesame,* genul de program pentru copii la care Zoe nu s-a mai uitat de când avea patru sau cinci ani. Mi se pare ciudat, chiar foarte ciudat; nu știu cum să interpretez asta.

Dar, cumva, îngrijorarea mea pentru Willow începe să pălească și mă pomenesc concentrându-mă asupra lui Ruby, investigația online despre abuz se transformă într-o expediție de shopping virtual în căutarea unui balansoar, mă pomenesc gândindu-mă mai puțin la vânătaia gălbuie de pe fruntea lui Willow și mai mult la nevoia unui copil de a fi legănat, la a mă cuibări în fața bovindoului cu Ruby în brațe, să mă uit ore-n șir la picăturile de ploaie care cad din cer.

CHRIS

O noapte se transformă în două.

Apoi două, în trei.

Nu prea înțeleg cum vine asta. Vin de la serviciu, pregătit și motivat să-i spun lui Heidi că e cazul ca fata să plece. Am un plan în minte, cum o să-i dau fetei cincizeci de dolari – nu, o sută – cât să se descurce o vreme.

O să fac o listă cu toate adăposturile din oraș, pentru ca Heidi să vadă că mă străduiesc.

O s-o duc acolo chiar eu. Cu taxiul. Să mă asigur că intră în adăpost. Să mă asigur că acolo acceptă copii mici.

Recapitulez în cap cuvintele pe care o să i le spun lui Heidi. Fac o listă numerotată în carnețelul meu, în drum spre casă, scrisă ca zgâriată cu gheara mâței, pentru că mă mișcă trenul. Pe drumul de la Gara Fullerton, lustruiesc cuvintele în minte. O să fim generoși, asta o să-i spun. O să-i dăm destul. Să ne asigurăm că are tot ce-i trebuie.

O să mă uit în fermecătorii ochi căprui ai lui Heidi și o s-o fac să înțeleagă că așa trebuie să facem. O să fiu plin de tact și delicat, o s-o folosesc pe Zoe drept argument.

Zoe ar putea să creadă că-ți pasă mai mult de nevoile lui Willow decât de ale ei.

Atunci o să vadă ea. Dacă o asmut pe Zoe împotriva lui Willow, abia atunci o să vadă Heidi.

Dar, așa cum se spune, cele mai bune planuri ale șoarecilor și oamenilor adesea se rătăcesc. Mai am foarte puțin până acasă când bubuie un tunet într-o noapte altminteri liniștită, iar ploaia, deasă și rece, începe să curgă din cer. Un grup de nori acoperă orașul ca un zid de ciment. O rup la fugă și-mi dau seama că și temperatura a scăzut, de la zece grade peste zi, la minus un grad noaptea.

Ce fel de monstru ar trebui să fiu ca s-o dau pe fata asta afară, în urgie? Asta ar spune Heidi, îmi zic eu, în timp ce urc treptele spre apartamentul nostru și mă scutur de apă.

Când intru, fata e pe canapea, cu pisica neagră și malefică în

poală. Heidi și Zoe sunt la masa din bucătărie și discută probabilități. Probabilitatea evenimentelor simple. Probabilitatea evenimentelor suprapuse.

Care e probabilitatea încă unei nopți ploioase în timpul celei mai umede luni aprilie din istorie?

Heidi a lipsit de la serviciu două zile la rând. Două zile. E drept, în urmă cu câteva zile, chiar eu i-am interzis s-o lase singură pe fata aia în casa noastră, și am spus-o în timp ce mă uitam la dosare, la casete cu bijuterii, la diverse aparate electronice, enumerând toate obiectele pe care le-ar fi putut fura. Heidi se uitase la televizorul cu diagonală de optzeci agățat pe perete, și-o închipuise pe fată mergând pe strada Fullerton cu monstrul ăla în brațe și spusese *„Pe bune*, Chris?", arătându-mi cât de pesimist pot fi.

Iar eu spusesem „nu fi așa de naivă".

Dar ea folosise asta în propriul avantaj, drept scuză să rămână acasă și să nu meargă la muncă, în loc s-o dea afară pe fată așa cum eu speram s-o facă. A spus că nu poate s-o lase singură pe Willow, de teamă să nu fure ceva, televizorul de optzeci de centimetri sau verigheta tatălui ei.

Copilul doarme tun pe dușumea. La televizor sunt meteorologi care vorbesc despre furtunile care vor mătura orașul la noapte, tipul de furtuni, zic ei, care se pot transforma în tornade și pot provoca pagube imense. *Dacă locuiți în orașele Dixon sau Eldena, adăpostiți-vă acum. Furtunile se îndreaptă spre noi dinspre zona centrală a statului Illinois, dinspre Iowa,* iar pe radarul Doppler pe care-l prezintă la televizor se aprind zone portocalii și galbene.

— Iar plouă? întreabă Heidi când îmi atârn la ușă haina udă leoarcă și mă descalț.

Ridică vocea puțin, ca să se facă auzită peste zgomotul ploii. Îi răspund că da.

— Tocmai a-nceput, îi zic. Și s-a făcut și frig, adaug chiar când un tunet sfâșie cerul, zguduind clădirea și pe noi odată cu ea.

— Minunat, spune Heidi, cu ochii la Willow, care stă în celălalt colț al camerei și mângâie pisica, uitându-se în gol spre

ferestrele întunecate.

Un fulger luminează cerul, iar ea tresare și se afundă în pernele de pe canapea de parcă ar vrea să se ascundă.

Le pup pe obraz pe Heidi și pe Zoe și-mi pun la microunde cina compusă din resturi, păstrată pe blat și acoperită cu prosop de hârtie. Trag cu ochiul sub hârtie și văd cotlete de porc.

Poate că fata asta nu-i așa de rea, până la urmă.

Aerul rece își face loc în casă prin spațiile de la ramele geamurilor care nu se-nchid bine. Afară, vântul urlă și copacii se leagănă. Heidi se ridică de pe scaun, traversează încăperea și aprinde șemineul cu gaz ca să facă puțină căldură.

Atunci văd, cu coada ochiului, groaza ce o cuprinde pe Willow, care sare în picioare, lăsând pisica neagră să cadă pe jos. Se uită fix la șemineu. La focul care aruncă sclipiri portocalii printre tăciunii artificiali. La flăcările care dansează dramatic în spatele plasei, ademenind pisicile, pe amândouă, spre căldură. Se întind lângă el, ignorând cu desăvârșire disperarea lui Willow.

— Foc, spune ea, cu voce tremurătoare și supusă.

Arată cu degetul. Spre șemineul negru cu marginile striate, decupat în peretele alb, înconjurat de nișe ce găzduiesc mărunțișurile lui Heidi: globurile ei cu zăpadă, o colecție de borcane vechi.

— Foc, repetă ea, amintindu-mi de oamenii peșterilor când au descoperit focul.

Are ochii sticloși; fața i s-a albit.

Din reflex, Heidi stinge șemineul.

Bușteniii revin la culoarea neagră inițială, dată de vopsea.

— Willow, spune Heidi, cu voce la fel de nesigură ca a lui Willow când a spus *foc.*

Dar există un calm în vocea lui Heidi care-i lipsește fetei. O umbră de rațiune. Noi, ceilalți din încăpere, tăcem. Pisicile se holbează la șemineul care se răcește.

— E-n regulă, Willow, e doar un șemineu. Suntem în siguranță. În deplină siguranță.

Îmi aruncă o privire, parcă implorându-mă să-i spun ce dracu' s-a-ntâmplat. Umerii mei se ridică și coboară în timp ce

Willow se așază înapoi pe canapea, ștergându-și imaginea focului din minte.

Îmi mănânc cina și mă retrag în dormitor să dau un telefon. Un telefon de serviciu, asta spun, ca să nu fiu întrerupt.

Dar nu e deloc un telefon de serviciu.

Am tot făcut cercetări despre Willow Greer și am dat numai de piste moarte. Mi-am extins căutările mai departe de Google. În fiecare secundă liberă, deschid laptopul și o caut pe fată. Am ajuns chiar la Centrul Național pentru Copii Dispăruți și Exploatați și am luat la rând toate alertele de copii dispăruți. Ba chiar m-am înscris să primesc alerte pe email, iar acum sunt anunțat ori de câte ori vreun om înstrăinat de partener încearcă să fugă cu propriul copil. Dar, până acum, nimic. *Nada.*

După ce am descoperit contul de Twitter *@LostWithoutU,* care are legătură cu o oarecare W. Greer, am început să petrec mai mult timp decât aș vrea să recunosc citind postările sinistre ale fetei, amenințările de auto-distrugere, uitându-mă la pozele pe care le postează, în care i se văd brațele zgâriate de sus până jos cu lama – sau așa susține ea. Se taie. Tot acolo sunt comentarii de la tot felul de huligani care răspund cu poze ale propriilor răni, ca-ntr-un concurs, cu vorbe roșii tăiate direct în piele: *grasă* și *durere* și *târfă.* Unii o provoacă în urma amenințărilor cu sinuciderea: *fă-o, să moară, să facă să dreagă dacă n-o faci.*

Sunt acolo și poze cu diversele ei tatuaje: simboluri oculte asortate pe umăr și picior, un soi de fluture cu aripile negru cu galben întinse în palma ei. Într-o poză-portret făcută de aproape se văd ascunși în spatele părului roșu doi cercei în formă de cruce, foarte asemănători cu cei pe care-i poartă Willow a noastră. O pereche de aripi de înger.

Să fie o coincidență? Mă uit lung la cerceii ăia și-mi spun: probabil că nu.

Să fie Willow Greer a noastră una și aceeași, cu o fotografie de profil care să nu fie a ei? Poate. Mă uit la alte poze postate de ea: un câine, o pisică, Marilyn Monroe. Nu există lege care să spună că poza ta trebuie să fie poza ta. Dintr-o toană, îmi fac și eu cont de Twitter. *@MoneyMan3.* Încarc o poză luată de pe net, cu un bărbat-manechin, cu ochi albaștri și păr blond, des, fără

cămașă, cu abdomenul perfect la vedere.

Pot și eu să visez.

Îi trimit un mesaj lui *@LostWithoutU.*

Te doare? o-ntreb despre liniile roșii, paralele, tăiate în piele.

Apoi dau și telefonul.

Am un prieten din facultate care e detectiv în oraș, mai ales pentru soți sau soții înșelate. Martin Miller. Are omul niște povești… povești despre femei de super-clasă ajunse prin moteluri infecte. Pe site-ul lui se laudă că găsește iubiri pierdute, iubiți din facultate, adolescenți fugiți de-acasă. Poate că ne ajută.

Când Martin răspunde, îi povestesc despre mica noastră problemă. Îmi promite discreție totală.

Ultimul lucru care-mi mai trebuie este să afle Heidi că am angajat un detectiv particular. Sau ca informațiile astea să ajungă în mâinile cui nu trebuie. Dacă se duce la autorități… Nu, îmi spun eu. Mă uit iar pe site-ul lui. *Discreție totală,* așa scrie. Și, în plus, îl cunosc.

Atunci, cum de știu despre femeile de super-clasă și motelurile infecte? Nu, îmi repet cu și alung acel gând. Parcă-l aud, râzând despre asta într-o bodegă din Logan Square. Să tot fie vreo cinci ani de-atunci, poate mai mult. Eram beți.

Îl cunosc.

Mai târziu, noaptea, în timp ce stau întins pe podea, învelit în sacul de dormit grena, mă gândesc la fata aia, la felul în care s-a schimbat la față când a văzut focul. Cum ajunge o adolescentă să fie îngrozită de fulgere? De foc?

Zoe nu se mai teme de lucrurile astea de când avea opt ani.

Aproape că-mi pare rău pentru ea. Aproape.

Dar grija n-a fost niciodată talentul meu. E al lui Heidi.

HEIDI

Willow se acomodează în casa noastră încet, așa cum se erodează pietrele odată cu trecerea timpului, spărgându-se în bucăți tot mai mici. În pietricele. Dezvăluie puțin despre ea însăși, aproape nimic, și până și asta devine obișnuință. Mă opresc din a pune întrebări, din a cere informații despre ea, despre familia ei, despre trecutul ei, știind că răspunsurile vor fi rare și incomplete.

Există un frate. Un frate pe nume Matthew. Asta știu.

În puținul timp de când e cu noi, fiecare ne-am raportat la ea în modul propriu. Chris într-o manieră sintetică, manifestând o empatie contrafăcută și forțată. O tolerează, deși în fiecare zi mă întreabă câte zile va mai sta cu noi.

— O zi? Două?

Așa mă-ntreabă. Eu îi răspund că nu știu. El scutură din cap:

— Heidi. Situația asta scapă de sub control.

Iar eu încerc să-l lămuresc că, de când stă cu noi, fata asta n-a făcut nimic rău: viețile ne sunt intacte, iar electronicele încă nu ne-au fost furate în timp ce dormeam.

E inofensivă, îi spun eu. Dar el nu e așa de sigur.

Și totuși, din când în când mintea mea zboară la sângele de pe maioul aruncat pe toboganul-ghenă, acum adăpostit într-o groapă de gunoi din Dolton. Mă întreb dacă într-adevăr era sângele lui Willow, și poate că era, da, un efect al aerului rece de primăvară, sau poate… Dar mă opresc, refuzând să iau în calcul alte posibilități. Stropii de sânge îmi vin în minte în cele mai ciudate momente: când fac duș, când pregătesc cina. În momente liniștite, când mintea îmi pleacă la plimbare, când se îndepărtează de treburile zilnice și se îndreaptă spre sânge.

Mă pomenesc gândindu-mă la bebeluș, la Ruby, tot timpul, atunci când nu mă gândesc la sânge. Când o țin în brațe pe Ruby și-i ascult plânsetele îmi amintesc de toți copiii imaginari pe care mi-i doream cândva. Cei pe care ar fi trebuit să-i am. Noapte de noapte visez bebeluși: bebeluși vii, bebeluși morți, bebeluși ca niște îngerași, îngerași cu aripi. O visez pe Juliet.

Visez embrioni și fetuși, biberoane și botoșei. Visez că nasc copii toată noaptea, și visez sânge, sângele de pe maiou, sânge care îmi curge dintre picioare, roșu și vâscos, și se coagulează în chiloți. Chiloți care erau, cândva, de un alb strălucitor, ca maioul.

Mă trezesc panicată, transpirată, în timp ce Chris și Zoe dorm ne-ntorși.

Zoe o primește pe Willow așa cum primește aproape toate lucrurile din viața ei: cu ostilitate. Sunt zile în care se uită la fată, din celălalt colț al camerei, iar în ochii ei se citește ceva vecin cu sila. Mârâie că trebuie să-și împartă hainele cu fata sau că n-are voie să se uite la nu știu ce emisiune kitschoasă la televizor. Refuză s-o țină pe Ruby fie și pentru o fracțiune de secundă, când Willow e la toaletă, iar eu am altă treabă. Refuză să-i dea fetiței biberonul și, când micuța plânge, așa cum face adesea, un plâns de neoprit, plin de jale, Zoe își dă ochii peste cap și iese din cameră.

Mă apuc să pregătesc mese cu câte trei feluri de mâncare, fericită că există cineva care-și linge farfuria. Fac salate și supe, lasagna, tetrazzini cu pui, și mă uit la Willow cum devorează mâncarea, recunoscătoare când primește suplimente, în vreme ce Zoe se uită nemulțumită în farfurie și întreabă „Ce-i asta?" sau spune „Credeam că suntem vegetarieni", cu tonul pe care doar o fată în pragul adolescenței îl poate avea, ascuțit și miorlăit. Mă uit la Zoe cum își alege frunzele de salată din castron, ca un iepure, și sunt recunoscătoare că, de partea cealaltă a mesei, Willow pare să aibă o foame de lup și nu-și bate joc de mâncare.

După-amiaza, când Zoe e la școală, iar eu sunt acasă, mă trezesc că mă holbez la Willow. La Ruby. La felul în care Willow o manevrează pe Ruby, cu mâini greoaie și nepricepute, până când îi iau copilul din brațe și-i spun „Lasă-mă pe mine", având mereu grijă să adaug „ai nevoie de o pauză", ca să nu o insult. Nu știu cum i se pare ei faptul că-i iau copilul din brațe. Și nu sunt sigură că-mi pasă de asta. Îmi lipesc buzele de fruntea bebelușului și șoptesc „așa, dulceață de fetiță", în timp ce o salt ușor de câteva ori, ca s-o fac să zâmbească.

Mă așez în balansoarul cel nou, cumpărat online și livrat azi dimineață prin FedEx, o achiziție pe care Chris încă n-a văzut-o. Am plătit o taxă suplimentară de aproape o sută de dolari pentru livrare rapidă, dar acesta este un detaliu pe care nu i-l voi spune lui Chris. Îmi aranjez spatele în suportul lombar și încep să mă leagăn cu copil cu tot. Îngân cântece de leagăn de-ale lui Patsy Cline, cântece pe care și mama mi le cânta cândva, iar asta pare să-i atragă atenția lui Willow, deși se străduiește din răsputeri să-și ascundă reacția.

Mă uit la ea cu coada ochiului, întrebându-mă dacă și când va dori să-i returnez copilul, când se va plictisi să se uite la televizor la *Muppets* și va dori să se retragă în birou cu *Anne din Green Gables* și cu fetița. Brațele mi se strâng automat în jurul bebelușului, ca o centură de siguranță în timpul unui accident.

Willow e cu mine de patruzeci și opt de ore și tot ce știu despre ea e prenumele, dacă și ăla o fi adevărat, vorba lui Chris.

Și că are un frate. Matthew.

Nu spune nimic despre ea, iar eu n-o întreb, convinsă că orice tentativă ar speria-o și ar pleca și ar lua și copilul cu ea. Mintea mea compensează lipsa de informații născocind tot felul de scenarii care le-au adus pe ea și pe fetiță în viețile noastre, povești despre tornade care au măturat Midwest-ul și au smuls-o din casa ei, povești despre faptul că ea a fugit ca să scape de vânătorul ce trebuie să se-ntoarcă la castel cu inima ei. Din când în când începe să spună ceva, câte un singur cuvânt sau câte o silabă sau două care i se strecoară printre buze, dar se oprește brusc și cade iar în tăcere.

E gravă. Nu zâmbește. Cu tot bagajul pe care-l poartă în ochi și în comportamentul sfios, pare o femeie bătrână. E tăcută, mai ales tăcută, stă pe canapea și se uită orbește la televizor. Mai ales la desene animate și la *Strada Sesame,* până când cineva, Chris sau Zoe sau eu, îi întrerupe reveria.

Mănâncă repede, cu pasiune, de parcă în cea mai mare parte a vieții ei n-ar fi avut parte de o masă caldă, gătită în casă, iar noaptea, când mai zăbovesc pe hol după ce ne despărțim și ea se duce în camera ei, aștept să aud ușa încuindu-se, ca în fiecare noapte, să aud yala aia care promite că nu se va strecura nimeni

în camera ei s-o pândească în timp ce doarme.

Câteodată o aud în toiul nopții. Îi aud subconștientul murmurând o singură propoziție în somn: *Vino cu mine.* Iar și iar, *Vino cu mine,* uneori cu voce tot mai ridicată, până când cuvintele sună ca o implorare disperată.

Vino cu mine. Vino cu mine.

Dar cu cine vorbește, mă-ntreb, și unde anume vrea să meargă persoana respectivă?

Strânge în urma ei, își aduce vasele murdare la chiuvetă, unde le spală de mână, deși o implor mereu să nu o facă.

— Te rog, lasă-le, o să le pun în mașina de spălat, îi zic eu, dar ea o face oricum, de parcă s-ar simți obligată, iar uneori verifică de câte două trei ori dacă nu cumva sunt resturi de mâncare pe farfurii sau între dinții furculițelor, de parcă vreo scăpare ar atrage o pedeapsă, și mi-o închipui pe Willow aplecată peste un scaun de bucătărie, încasând cuvenitul număr de lovituri cu biciul pentru că a lăsat mâncare pe o farfurie, apoi o lovitură în cap care să-i lase acea vânătaie gălbuie.

Copilul și cu mine ne legănăm în balansoar, în vreme ce Willow stă pe canapea, tăcută. Ruby se zbate în brațele mele, cu o suzetă-n gură, ceea ce o-mpiedică să plângă, deși tot ce-și dorește e să scoată un urlet sfâșietor. Îi văd agitația în ochi, ochi înroșiți și sticloși din cauza febrei care a revenit.

Umezesc un prosopel și i-l pun pe frunte, și continui să murmur cântece de leagăn, în speranța că asta o va mai liniști.

Atunci, Willow se întoarce spre mine – vocea ei care străpunge liniștea mă face să tresar – și întreabă, pe tonul ei obișnuit, timid și supus:

— Cum de n-ai mai făcut alți copii? Dacă îți plac așa de mult?

Brusc, simt cum aerul din încăpere se rarefiază și abia mai pot să respir.

Aș putea să mint. Aș putea să evit complet răspunsul. Nimeni nu mi-a mai pus o asemenea întrebare. Nici măcar Zoe. Mintea îmi zboară cu unsprezece ani în urmă. Începutul sfârșitului, sau așa l-am perceput eu atunci. Zoe avea mai puțin de un an, o creatură extrem de drăgălașă când nu era în mijlocul unei crize de colici, și urla așa de tare încât vecinii veneau la ușă

să vadă cum puteau face copilul să tacă odată, ca să poată dormi și ei. Avea doar cinci, poate șase luni când am descoperit că purtam un alt copil, că o purtam pe Juliet. Nu încercam să concepem, Chris și cu mine, dar nici nu ne protejam. Am fost în culmea fericirii când am descoperit că sunt însărcinată, convinsă că era doar începutul marii familii la care visam.

Nu eram sigură ce părere avea Chris despre asta. *E devreme,* asta a zis când l-am anunțat din ușa băii, cu un test de sarcină pozitiv în mână. *Avem deja un copil.*

Dar, după aceea, a zâmbit. Și m-a îmbrățișat. Și am purtat tot soiul de conversații în săptămânile acelea care au trecut în zbor: ce nume aveam să-i punem copilului și dacă ar putea împărți o cameră cu Zoe.

Primul lucru pe care l-am observat a fost sângele, o secreție apoasă care, în timp, s-a făcut stacojie. Apoi durerea. Am fost sigură că pierd sarcina când am văzut sângele de pe chiloți, dar doctorul mi-a dat asigurări că bebelușul e bine.

O biopsie a confirmat cancerul cervical în stadiu 1B.

Doctorul a recomandat o histerectomie radicală, ceea ce însemna că, mai întâi, trebuia să-mi elibereze uterul de Juliet.

— E o procedură simplă, ne-a asigurat doctorul pe Chris și pe mine, iar eu am citit online cum avea să-mi dilate cervixul, apoi să curețe interiorul uterului meu, și mi-am imaginat-o pe Juliet ca pe miezul unui dovleac, scos cu lingura.

Nu, am zis eu, *clar nu,* dar într-un fel sau altul Chris m-a convins că trebuia să facem avort. *Dacă sarcina ar fi fost mai avansată,* a spus el, preluând vorbele doctorului, *sau dacă n-ar fi fost cancerul așa de avansat.* Apoi: *nu pot s-o cresc singur pe Zoe,* a zis el, *dacă tu pățești ceva.* Și m-am gândit la Chris și Zoe singuri, și la mine, moartă, într-un mormânt. Dacă n-ar fi fost așa de avansat cancerul, am fi amânat tratamentul până după naștere. Dar nu era cazul. În momentul acela problema se punea „ori eu, ori copilul", și m-am ales pe mine, o decizie care avea să mă bântuie pentru tot restul vieții.

Doctorul și Chris mă corectau de fiecare dată când spuneam *copil.* Ei o numeau făt. *N-avem de unde știi,* a zis doctorul înainte să mi-o arunce pe Juliet ca pe un deșeu medical, *dacă e băiat sau*

fată. Organele reproducătoare se dezvoltă abia în a treia lună de sarcină.

Și totuși, eu știam.

Mă holbam la pliantele pe care doctorul mi le-a dat în cabinetul lui, furioasă pe mine că m-am lăsat așa de prinsă la muncă și cu Zoe, încât nu mi-am mai făcut testele Papanicolau, că n-am ajuns la consultul programat la șase săptămâni după naștere pentru că eram prea ocupată. Cancerul cervical, spuneau pliantele, poate fi detectat în faza incipientă prin teste Papanicolau de rutină, ceva ce eu nu-mi făcusem. Eram furioasă că nu mă încadram la niciun factor de risc: nu fumam, nu luam imunosupresoare și, din câte știam, nici nu intrasem în contact cu HPV.

Eram excepția. Raritatea. Acel caz dintr-un milion.

Nu trebuia să mi se-ntâmple mie.

Doctorul mi-a tăiat uterul și l-a scos. Și, dacă tot era acolo, s-a gândit ce mama naibii, așa că mi-a scos și trompele, și ovarele. Cervixul, o parte din vagin și ganglionii limfatici.

Mi-a luat aproape șase săptămâni să-mi revin. Fizic. Emoțional n-aveam să-mi revin niciodată.

Ceva la care nu m-am așteptat au fost bufeurile care apăreau din senin. Valurile de căldură bruște și intense care îmi cuprindeau corpul. Rozaceea care-mi cotropise pielea. Bătăile haotice ale inimii, nevoia de a mă trânti pe un scaun ca să-mi recapăt suflul, așa cum vedeam că fac adesea femeile mai în vârstă – femeile *mai în vârstă.* Transpirațiile nocturne care mă țineau trează în nopțile în care nu o făcea copilul. Insomnia care a cedat locul schimbărilor bruște de dispoziție și unei stări de iritare. Valurile de foc care au zăbovit ani mulți după ce valurile de căldură au dispărut.

Treceam prin menopauză. Și încă n-aveam treizeci de ani.

Am observat că și metabolismul mi s-a încetinit, iar centimetrii au început să se adune pe talia mea cândva subțire. Chris spunea că nu se vede, dar eu vedeam. Am văzut când pantalonii și-au dublat măsura, am văzut când am început să mă uit la femei precum Cassidy Knudsen – tinere, suple și fertile – ca un soi de monstru verde. Verde de invidie. Ele erau

roditoare, productive.

Iar eu eram stearpă. Seacă și pustie, incapabilă să susțin creșterea vieții.

Îmbătrâneam constant, mult prea repede pentru o femeie de vârsta mea.

— Ia-o așa, mi-a zis Chris, încercând să mă aline. N-o să mai trebuiască niciodată să-ți faci griji că-ți vine ciclul.

El a spus acel cuvânt – ciclu – oarecum îngrețoșat, dar mie mi s-a părut că-l spune cu regret. Ce n-aș da să merg la magazin ca să-mi cumpăr o cutie de tampoane. Să trec prin acel flux lunar care-mi amintea de viața din interiorul meu. De promisiunea unei vieți în interiorul meu.

Dar acea viață nu mai era.

— Cancer, șoptesc eu cu greu cuvântul acela urât. Cancer de col. A trebuit să-mi scoată uterul.

Mă-ntreb dacă Willow înțelege ceva din toate astea.

Stă pe canapea și nu-și ia ochii de la televizor. Apar Bert și Ernie, cu draga lor rățușcă de cauciuc. Ernie începe să cânte.

Vocea fetei e supusă, ca o nuanță pală de roz. Pastelată. Subtilă:

— Dar îți mai doreai copii?

— Da. Foarte mult, răspund eu, zdrobită de golul acela din inima mea.

Locul unde era Juliet.

Chris spusese că o să adoptăm copii. Toți orfanii din lume, așa spusese. Pe toți, până la ultimul. Dar, după ce am născut carne din carnea mea, nu voiam acei copii. Îi voiam pe ai mei. Adopția nu mai era o opțiune viabilă, nu mă vedeam crescând un copil care să nu fie al meu. Mă simțeam înșelată. Inima mea era închisă.

— Ești o mămică bună, spune Willow.

Ochii i se îndreaptă spre fulgerele de afară, spre tunetele care cuprind orașul ca un cancer, apoi spune, mai mult pentru ea decât pentru mine:

— Mămica mea era bună.

— Povestește-mi despre mămica ta, suflu eu.

Iar ea o face. Șovăielnic.

Îmi povestește despre părul ei negru.

Îmi povestește despre ochii ei albaștri.

Îmi spune cum o chema. Holly.

Îmi povestește că era coafeză. Își făcea munca în baie. Tundea, făcea permanent și cocuri. Îmi spune că-i plăcea să gătească, dar nu era foarte pricepută. Ori ardea mâncarea, ori o lăsa prea crudă, iar carnea de pui gătită de ea era roz la mijloc atunci când mușcai. Îi plăcea să asculte muzică. Country. Dolly Parton, Loretta Lynn. Patsy Cline.

Nu se uită la mine când vorbește, ci la Muppets-ii de pe ecranul televizorului, Big Bird și Elmo, Cookie Monster. Se uită parcă vrăjită de culorile lor vii și de trăsnăile pe care le fac.

— Unde e mama ta? o-ntreb eu, dar mă ignoră.

Îi povestesc despre tatăl meu și, în timp ce fac asta, mâna îmi atinge instinctiv verigheta pe care o port pe lanțul de aur de la gât. Când o menționez pe Patsy Cline, vocea ei îmi revine în minte, ca o coloană sonoră. Moartea lui Patsy Cline a impresionat-o într-atât pe mama când era adolescentă, încât piese ca *Crazy* și *Walkin After Midnight* au devenit parte integrantă a copilăriei mele, la fel și imaginile cu mama și tata învârtindu-se pe mocheta maro-roșcat din living, mână-n mână, obraz lângă obraz, dansând.

— Inelul ăla, zice Willow, arătând spre el, inelul ăla e al lui?

Îi spun că da, este. Apoi, nu știu de ce, îi povestesc despre goana în care am pornit, Chris și cu mine, să găsim un lanț de aur potrivit. Trebuia să se potrivească perfect. Așa-și-așa nu era destul pentru mine, nu era destul pentru tata. Chris a comandat special lanțul, iar asta l-a costat peste o mie de dolari.

— De banii ăștia, cumpăram un televizor. Un computer nou. Mergeam în vacanță, a zis el.

Dar eu am spus nu. Voiam lanțul. Neapărat.

— Verigheta asta, i-am spus lui Chris în ziua aceea, când stăteam pe strada Wabash, între magazinele de bijuterii, iar lacrimile îmi inundaseră ochii obosiți, de insomniacă, ochi care nu dormiseră de dinainte de moartea tatei, verigheta asta e tot ce a rămas din tata. Restul nu mai e.

Nu-i povestesc lui Willow în ce depresie profundă am căzut

după ce a murit tata, care s-a dus în liniște după o altercație cu cancerul pulmonar, cancer pulmonar cu celule mici, din cel care produce metastaze la creier, ficat și oase înainte să fie măcar descoperit. Nu-i spun că a refuzat tratamentul. A continuat să fumeze. Marlboro roșu. Jumătate de pachet pe zi. Nu-i spun că mama l-a îngropat cu un cartuș de Marlboro roșu și cu o brichetă verde-fluorescent, să le folosească pe lumea cealaltă.

Îi spun, însă, lui Willow, ce zi superbă de toamnă a fost atunci când l-am îngropat pe tata în cimitirul de lângă biserică, sub un arțar ale cărui frunze se făcuseră portocalii peste noapte. Îi povestesc despre bărbații care au purtat sicriul afară din biserică, în susul unui deal cu pământ buretos, până la cimitir. Plouase în noaptea de mai-nainte și pământul era ud. Îi povestesc cum mama și cu mine mergeam în urma lor. Cum o țineam pe mama de braț ca să nu alunece, dar, mai ales, pentru că pur și simplu nu puteam să-i dau drumul, fiindcă deja îmi îngropam un părinte și nu eram pregătită să mai pierd unul. Îi povestesc cum ne-am uitat în timp ce-l coborau în groapă, apoi am pus trandafiri pe capacul sicriului. Trandafiri lila. Pentru că așa a avut mama buchetul când s-au căsătorit.

Abia atunci se uită la mine cu ochii ăia albaștri obosiți și-mi spune – pe tonul cu care cineva ar spune că nu poate suferi teroriștii sau naziștii, ca și cum ar vorbi despre o reală abominație în fața întregii omeniri, și nu în felul în care oamenii spun, de pildă, că nu pot să sufere mirosul de popcorn ars sau femeile grase în tricouri scurte:

— Nu pot să sufăr trandafirii.

Mă străduiesc să nu mă simt jignită și-mi spun: *fiecare cu ale lui,* deși pare un răspuns foarte ciudat la confesiunea mea.

Apoi spune, după o tăcere atât de lungă încât sunt absolut sigură că momentul dezvăluirilor a trecut:

— Mămica mea e moartă.

Iar acel cuvânt – moartă – se strecoară așa de plat, de parcă n-ar fi sigură dacă e moartă sau nu, sau ce anume înseamnă, de fapt, acel cuvânt pentru ea. Așa cum spune cineva *o ceapă degerată* sau *o nimica toată.* O zicere. Genul de cuvânt sau frază care nu are sens, logică.

Mămica mea e moartă.

— Cum s-a-ntâmplat? o-ntreb, dar nu vrea să spună.

Se ghemuiește, ascunsă din nou în platoșa ei de *armadillo.* Ochii îi rămân fixați pe ecranul televizorului, deși au devenit inexpresivi și sticloși, ca și cum ar fi luat o decizie definitivă de a nu plânge.

— Willow? încerc eu din nou, dar mă ignoră cu desăvârșire, de parcă nici nu mi-ar auzi vocea, de parcă n-ar simți privirea mea fixă, lipită de ea, de părul ei șui și de buzele acoperite cu un strat gros de strugurel, așteptând cu disperare un răspuns la întrebarea mea.

Un răspuns care nu vine.

Apoi, după o vreme – poate, când se satură de privirea mea – ia copilul din brațele mele și iese din cameră.

CHRIS

Cobor câte două trepte odată spre peron, când îmi sună telefonul. Henry. Mă opresc din alergare și revin la nivelul străzii, unde mă sprijin de gardul ce delimitează scara. Strada e plină de mașini și pietoni care se duc acasă de la muncă. Încă nu s-a întunecat complet afară, e una dintre acele rare zile lucrătoare când plec de la serviciu chiar la final de program. Un autobuz blochează traficul; un șofer din suburbii sau din alt oraș încearcă să-l depășească, ocazie cu care e cât pe ce să omoare câțiva pietoni. Se aude scârțâit de frâne. Un claxon. Cineva strigă „Boule!" și-i arată degetul pe geam.

Îmi pun mâna streașină la ochi, să-i apăr de soarele care apune, și răspund:

— Nici nu vreau s-aud.

Nu-l aud prea bine pe Henry peste zgomotul orașului, dar îi disting râsul, zgomotos și enervant ca unghia pe tablă.

— Bună și ție, Wood, spune Henry.

Mi-l închipui așezat pe scaunul de toaletă acum, în timp ce vorbește cu mine la telefon. Are pantalonii-n vine. În poală ține o revistă deschisă. Playboy.

— Pup-o de „la revedere" pe nevasta aia drăguță a ta. Plecăm dimineață.

— Ce mai e acum? întreb eu.

— Turneu. Denver via New York.

— La naiba.

Nu e vreo mare surpriză. Ne pregătim de câteva săptămâni pentru circoteca asta. Dar, totuși. Heidi o să se enerveze.

Drumul cu trenul spre casă e liniștit. Cobor la Gara Fullerton și parcurg cele câteva trepte spre stradă. Un bărbat fără adăpost stă sprijinit de gardul din fier forjat de lângă standurile de ziare, cu ochii închiși, ca și cum ar fi ațipit. Lângă el e un sac negru de gunoi, care conține toată averea lui din viața asta. Tremură în somn, din cauza celor zece grade de afară.

Primul lucru care-mi trece prin minte: picioarele alea ale lui, lungi și șleampete, pierdute într-o pereche de pantaloni albaștri,

de spital, îmi stau în drum. Ca și ceilalți trecători, pășesc peste el cu mișcări exagerate. Dar ceva mă face să mă opresc și să mă-ntorc spre el, să-i văd roșeața obrajilor și a urechilor, mâna care-i stă încleștată pe sacul ăla de gunoi ca nu cumva să i-l fure cineva în somn. Scot portofelul din buzunarul de la spate și scotocesc prin el, încercând să-mi alung din minte vocea lui Heidi. Las o bancnotă de zece dolari lângă bărbat, cu speranța că n-o s-o ia vântul înainte ca el să deschidă ochii.

La cât sunt de norocos, n-ar fi exclus ca fapta mea bună să treacă neobservată.

Când intru în apartament, televizorul e pornit. *Strada Sesame.* Heidi a culcat copilul ăla pe burtă în fața televizorului și o introduce pe Willow în tainele artei statului pe burtică, sperând că monștrii mari și blănoși de la televizor îi vor distrage atenția copilului suficient cât să uite că nu-i place deloc să stea pe burtă dând din toate alea ca un pește pe uscat.

Zoe e-n bucătărie, și se uită la telefonul ei, aflat în continuare pe blat. Tresare când intru, bombănind, pe ușă, de parcă tocmai ar fi fost prinsă făcând vreo boacănă. Se retrage încet, pas cu pas, înainte ca Heidi să vadă că era chiar lângă telefon.

Heidi mă întâmpină cu vorbele „credeam că o să ajungi mai devreme". Abia ridică ochii de la copil, pe care-l copleșește cu tot felul de pițigăieli și alintături, dar pentru mine, nimic.

E aproape șapte.

— Vii puțin să vorbim, Heidi? întreb eu, în timp ce-mi las jacheta în cuierul de la ușă.

Îmi aruncă o privire scurtă, ridică bebelușul de pe podea și i-l dă fetei care-l apucă așa de neîndemânatic, încât preț de o secundă am convingerea că o să-l scape. Apoi apare la televizor mamutul ăla lânos și tâmpit, *Aloysius Snuffleupagus,* iar fata rămâne holbată la el, și-mi dau seama că Zoe nu s-a mai uitat la *Strada Sesame* de când avea vreo doi ani.

Heidi vine după mine în dormitor, călcând cu pași ușori pe dușumea. Eu, în schimb, calc apăsat, cu zgomot, de parcă aș avea ceva de demonstrat. Pisicile o tulesc din calea mea, ca să nu le calc pe coadă, și se ascund sub pat. Cât mă schimb din cămașa

de birou într-o bluză de trening alb-vișinie – vechea mea alma mater, normal, *haide Phoenix!* – îi spun despre turneu. Că o să stau în New York o zi, două, apoi alte câteva zile în Denver. Că plec dimineață.

Mă aștept la o izbucnire – cu degete acuzatoare și ochi dați peste cap – la vreun comentariu jignitor despre Cassidy Knudsen, la un tir de întrebări ca să se lămurească dacă vine și *fluștiratica* aia… nimic.

Heidi tace o clipă, apoi ridică din umeri:

— OK.

Ba chiar duce rufele murdare la spălat, tot coșul, ca să se asigure că am destui chiloți pentru deplasarea asta.

Ar trebui să fiu îngrijorat. Știu. Dar e o adevărată binecuvântare să nu fiu certat ca un băiețel de zece ani.

Îmi fac bagajul. Încălzesc pentru cină niște felii de pizza rămase, în vreme ce Heidi adună mărunțiș și se retrage să bage rufele în uscător. Zoe e în camera ei și învață la geografie, sau cel puțin așa susține. Dar o văd așezată pe pat, cu caietul ăla galben în poală. Cel în care își notează cele mai intime gânduri despre tatăl ei fraier și mama ei scrântită. Sau poate că în caiet scrie despre Austin, sau despre Willow. De unde să știu eu? Poate, poate, e o poetă de sertar și umple paginile cu limerickuri și ode.

În camera în care mă aflu eu și Willow e doar aer mort.

Și zgomote de bebeluș: gângureli, chițăieli, mârâieli și altele asemenea.

Mă pomenesc holbându-mă la palmele fetei în căutarea unui tatuaj, a fluturelui cu aripi negru cu galben. Mă-ntreb: dacă și l-ar fi scos, i-ar fi rămas o cicatrice? Piele decolorată? Urme ale tatuajului?

Dar pe mâinile ei nu e nimic, *nada.* Și totuși sunt cerceii ăia, fix aceiași cercei de pe profilul de Twitter. Cum se poate asta?

Trag cu ochiul, să mă asigur că Willow nu e atentă, și îmi verific pe ascuns contul de Twitter să văd dacă *@LostwithoutU* mi-a răspuns. N-am noroc. Dar am opt persoane care mă urmăresc, și asta mi se urcă la cap.

Cum ar putea Willow să răspundă, dacă nu are acces la un

computer? Are acces la un computer? Mă gândesc la valiza aia veche și urâtă pe care a cărat-o în casa noastră, acum pusă într-un colț al biroului meu, valiza deformată, cu pielea crăpată și jupuită. Dacă în valiza aia e un laptop, vreun smartphone cu Wi-Fi de pe care ar putea răspunde la mesaje? N-am văzut-o niciodată cu el, nici nu l-am auzit sunând.

Fata abia reușește să se descurce cu telecomanda. Mi-e greu să cred că are un smartphone sau computer. Dar nu știu. Și al meu, și al lui Heidi, sunt parolate; n-are cum să intre noaptea pe ele.

Fata se uită, ca anesteziată, la televizor. Am mutat pe un post de știri. E un rezumat al meciurilor de baseball de peste zi. E debut de sezon. Cred că n-o interesează baseball-ul nici cât negru sub unghie, dar continuă să se uite la televizor ca să nu trebuiască să-mi vorbească. Stă departe, cât de departe se poate, lipită de brațul canapelei, deși eu sunt la masa din bucătărie, la vreo trei metri de ea, dacă nu mai mult. Bea apă cu înghițituri mici dintr-un pahar și mă uit cât de tare îi tremură mâna, așa de tare încât apa din pahar formează mici valuri.

— De unde ești, de fapt? o-ntreb.

Nu suport liniștea. Dar, mai mult de-atât, îmi dau seama că sunt singurul din casă care vrea să afle care-i treaba cu fata asta. Și acum – cele două minute singur cu Willow, în care Heidi nu-mi întrerupe întrebările cu supravegherea și regulile ei – s-ar putea să fie unica mea șansă de a face asta.

Se uită la mine fix. Dar nu e genul de privire fixă încărcată de tupeu. Ba chiar opusul. Blajină. Timidă.

Dar nu spune nimic.

— Nu vrei să-mi spui?

Nu răspunde imediat. Dar scutură din cap, o mișcare așa de subtilă încât, dacă aș fi clipit, nici n-aș fi văzut-o.

— Nu, domnule, șoptește ea.

Îmi place că-mi zice *domnule.*

— De ce?

Îi ascult răspunsul și încerc să detectez vreun dialect, dar nu descopăr nimic. Vorbește ca orice om din Midwest. Ca mine. Engleză americană standard.

— S-ar putea să mă trimiteți acasă, răspunde Willow precaut, așa de încet încât trebuie să mă aplec spre ea s-o aud peste gângurelile copilului.

— Există un motiv pentru care nu vrei să mergi acasă? o-ntreb eu, alegându-mi cuvintele cu grijă.

Din televizor bubuie știrile, iar debutul de sezon face loc principalelor informații ale zilei. Tâlhărirea violentă a unei case, cu înjunghierea locatarilor, îi captează fetei atenția imediat. Întind mâna după telecomandă și schimb canalul chiar când apar imaginile cu sacii de cadavre scoși pe tărgi din casă. Nimeresc pe teleshopping.

— Willow, repet eu, sperând să primesc o bilă albă pentru că i-am zis numele corect. Există un motiv pentru care nu vrei să mergi acasă, Willow?

— Da, domnule, recunoaște ea, râcâind cu unghia marginea unei perne decorative, fără să se mai uite la mine.

— De ce?

— Pur… pur și simplu…

Se bâlbâie. Chiar când cred că n-o să termine niciodată acea idee, continuă:

— Nu prea-mi place, atâta tot.

Un răspuns cel puțin nepotrivit.

— De ce nu? insist eu.

Nu răspunde, așa că întreb iar:

— Willow?

În vocea mea se simte că încep să-mi pierd răbdarea. Heidi trebuie să apară. În jurul fetei se ridică un zid invizibil. Nu-i place nerăbdarea. Trebuie pregătită. Așa cum semințele de flori trebuie ținute în apă peste noapte ca să germineze mai repede. N-o să se deschidă până când n-o să reușim să străpungem carapacea.

Cobor tonul și dau drumul la farmec. Zâmbesc și mai încerc o dată:

— S-a purtat cineva urât cu tine? o întreb, pe cel mai blând ton cu putință.

Nu sunt faimos pentru compasiunea mea, dar mă străduiesc.

Ridică ochii spre mine. Ochi albaștri care poartă o greutate

prea mare pentru cineva de vârsta ei, cu vinișoare umflate, cu pungi sub ei, cu cearcăne. Abia mai stau pe scaun. Aștept. Aștept cu nerăbdare să aud ce are de spus. Deschide gura să vorbească. Să-mi spună.

— E-n regulă, îi zic. Poți să-mi spui.

Dar chiar atunci aud cheile lui Heidi în ușa de la intrare și, în gând, îmi doresc să coboare înapoi, la spălătorie, însă degeaba. Willow tresare când aude sunetul, speriată de moarte de clinchetul inofensiv al unor chei. Văd cum ochii îi sunt cuprinși de groază, iar paharul cu apă îi cade din mână. Paharul, căzut pe covorul mițos, nu se sparge, dar apa sare în toate părțile. Se aruncă în genunchi și începe să curețe disperată, să șteargă apa cu marginea tricoului, în vreme ce ochii îi fug de la Heidi la mine ca și cum s-ar aștepta să fie pedepsită pentru această clipă de neîndemânare.

Murmură încet o aiureală de ne-nțeles despre iertare și păcate.

Chei. Chei într-o încuietoare. Cineva o încuia undeva?

Îmi propun să țin minte asta.

Nu sunt vreun milos, dar preț de-o clipă mi-e milă de fata care se agită pe dușumea, cerându-le zeilor îndurare.

— Iubito, te rog, spune Heidi care se repede lângă Willow cu un prosop luat dintr-un sertar de la bucătărie, te rog, nu-ți face probleme.

Particip și eu, aplecându-mă să iau paharul de pe jos. Dar văd teroarea din ochii fetei și știu că nu pot desface răul deja făcut.

Dormim, Heidi, Zoe, pisicile și cu mine, încuiați în dormitor. Dimineața devreme, înainte să plec – până și soarele se freca la ochi și abia se pregătea să-și înceapă ziua – mă trezesc și-i amintesc lui Heidi că așa trebuie să stea lucrurile în fiecare noapte în care voi lipsi: ea și Zoe, în aceeași cameră, cu ușa încuiată.

Ies din casă la cinci și-mi car valiza și servieta pe hol, ca să iau un taxi spre aeroportul O'Hare.

Fata și copilul ei dorm când plec, cu ușa probabil încuiată și, poate, cu scaunul meu de birou proptit în clanță ca măsură de

precauție în cazul în care am încerca să intrăm cu forța în timp ce doarme. Soarele începe să se ridice, colorând cerul în auriu. În timp ce taximetristul, cu stația lui radio și cu odorizantul care înecă mașina în miros de brad gonește pe șoseaua I–90, îmi pun servieta lângă mine. Dau să scot din ea un carnet și un creion, să lucrez puțin și pe drum. Faci pe puțin jumătate de oră până la O'Hare într-o zi bună, și, judecând după numărul mașinilor care sunt deja pe șosea, aș zice că nu e o zi bună.

Deschid servieta și-l văd, un bilet mâzgălit pe un pătrățel de hârtie mov, răspunsul la întrebarea fără răspuns de aseară.

Un bilețel care alungă brusc oxigenul din taxi.

Un scris pe care nu l-am mai văzut.

Un singur cuvânt: *Da.*

WILLOW

Louise Flores vrea să știe mai multe despre Matthew și Isaac, *frații* mei din casa de plasament, dacă poți să le spui așa. Cuvântul *frate* implică o înclinație spre familie, or, nici vorbă de așa ceva. Nu cu Joseph. Nici cu Miriam sau Isaac.

Cu excepția lui Matthew. Matthew era altfel.

Stând acolo, în camera seacă, față-n față cu Louise *F-l-o-r-e-s*, mi-l închipui pe Matthew, înalt, ca tatăl lui, dar cu părul în culoarea negreselor de ciocolată și cu ochi negri. Probabil că așa arăta și Miriam, demult, înainte să se coloreze în cenușiu de șoarece. Isaac, în schimb, era bucățică ruptă din Joseph: un morcov cu păr portocaliu și pe brațe, picioare și bărbie.

— Ce-i cu ei? întreb eu.

— Te înțelegeai cu ei? mă-ntreabă doamna. Participau și ei la acest presupus abuz sexual, ca Joseph? Sau erau victime, la rândul lor? Care le era relația cu mama lor catatonică?

— Catatonică? întreb.

— Da. Semi-conștientă. Inertă.

Îmi spune că presupune că Miriam suferea de o boală numită schizofrenie catatonică, pe baza descrierii mele. *Dacă ceea spui e adevărat,* îmi zice ea, sugerând ca de obicei că n-ar fi.

O *becisnică,* mă gândesc eu. O *știmă.* Parcă o văd pe Miriam în colțul camerei ei, în balansoarul de răchită, uitându-se în gol, în timp ce în camera de alături soțul ei își făcea de cap.

Dormitorul meu avea un perete comun cu al lui Matthew și Isaac și, în primul an, asta a fost singura apropiere între noi. Nu mâncam împreună. Întorceam capul sau coboram privirea când ne întâlneam pe holurile casei. Matthew și Isaac au fost obligați să stea în aceeași cameră când Joseph și Miriam m-au adus pe mine, iar eu nu știam dacă asta le place sau nu, fiindcă nimeni nu făcea risipă de cuvinte în casa aia. Matthew și Isaac își petreceau cea mai mare parte a zilei la școală, iar când erau acasă, stăteau în camera lor, unde-și făceau temele și citeau din Biblie. Joseph nu permitea nicio interacțiune cu mine și avea grijă să le amintească imediat lui Matthew și Isaac că *proasta*

companie strică buna morală, ori de câte ori îndrăzneau fie și să se uite spre mine.

Isaac nu s-a schimbat. Dacă a suferit vreo modificare, aia a fost că a-nceput să semene și mai mult cu Joseph pe măsură de trecea timpul, o marionetă gata să sară de pe vârful unui munte dacă tatăl lui i-o cerea. Dar Matthew era altfel.

Îmi amintesc noaptea aia, prima oară când am vorbit. Aveam zece ani. Stăteam în casa aia de aproape un an și, între timp, Joseph mă vizitase de peste douăzeci de ori. Stăteam întinsă în pat, mult după miezul nopții, și nu puteam să dorm, așa cum se întâmpla mereu. Mă gândeam la mămica și la tăticul și-mi imaginam cât de multe *te iubesc așa cum* puteam. Apoi s-au auzit pașii pe hol, înaintând pe dușumeaua de lemn spre ușa camerei mele. Mi-am ținut respirația, așteptând ca Joseph să intre, să-și strecoare corpul transpirat în pat, lângă mine. Am început să tremur, așa cum făceam de fiecare dată când auzeam pașii lui Joseph pe hol, iar asta declanșa alte lucruri: inima îmi bătea de parcă ar fi vrut să-mi iasă din piept, mâinile îmi transpirau, transpiram toată, nu mai vedeam bine, îmi țiuiau urechile.

Și ușa s-a deschis, dar acolo, în întuneric, era o siluetă foarte diferită de cea pe care mă obișnuisem s-o văd. Și vocea era altfel, mai blândă, mai caldă, și la fel de speriată ca mine.

— Știai că gândacii de bucătărie pot să trăiască o săptămână fără cap? m-a întrebat el.

Și atunci am știut, după vocea lui joasă: Matthew.

— Chiar pot? am șoptit eu și m-am ridicat în coate în încăperea unde era aproape beznă, în afara luminii care venea de la un felinar din apropiere ce se stingea și se aprindea.

Toată noaptea.

— Dap, a zis el. Uneori, chiar și o lună. Mor din lipsa apei.

— Aha.

Și am stat așa, în liniște deplină, un minut sau mai mult, apoi el a închis ușa și s-a dus în camera lui.

A doua zi am găsit o carte sub saltea, ascunsă între pledul împletit și o cârpă de praf: *Atlas de insecte fi păianjeni – pentru copii.* Am știut pe loc că e de la el. Când Joseph a plecat la muncă, iar Matthew și Isaac au dispărut în josul străzii,

împreună cu ceilalți copii care așteptau în stația de autobuz, acei copii care-i sâcâiau și-i jigneau, m-am așezat pe patul meu amărât și am devorat cartea.

Mămica mă dăduse la școală în Ogallala, iar școala aia mă-nvățase să citesc, și mămica mă punea să-i citesc în fiecare seară înainte de culcare, orice, de la revistele ei de modă până la cărțile de bucate ale Juliei Child și la scrisori. Citeam bine. Am terminat cartea de la Matthew într-o singură zi, apoi am ascuns-o în camera lui, sub pat, înainte ca el și Isaac sau Joseph să ajungă acasă. Am învățat tot ce se putea despre urechelnițe, călugărițe, cicade și mirese zburătoare. Am aflat că tăunii trăiesc între treizeci și șaizeci de zile, că regina albinelor hibernează în țărână iarna, că cicadele periodice apar doar o dată la treisprezece sau șaptesprezece ani.

După câteva zile, a venit o nouă carte: *Anemonele de mare.* Am citit că arată ca niște flori, dar nu sunt flori. Sunt prădători. Nu îmbătrânesc, așa ca alte plante sau animale. Pot trăi veșnic, sunt nemuritoare, așa scria în carte. Din cartea aia am învățat că anemona de mare injectează venin în prada ei, iar veninul paralizează prada așa încât anemona de mare să poată trage pești, creveți și plancton în gura ei carnivoră.

Deloc nu mi-au plăcut anemonele alea de mare: așa de drăguțe, parcă celeste, și totuși asasine. Criminale deghizate în corpuri delicate, angelice. Nu mi se părea corect. Era un truc, o capcană, o iluzie.

Câteva zile mai târziu: *Roci și minerale.* Apoi altă carte, și alta. Aproape în fiecare săptămână, Matthew îmi strecura sub saltea câte o carte luată de la biblioteca școlii: *Pânza lui Charlotte, Jurnalul Annei Frank, Secretul doamnei Frankweiler,* pe care le citeam când nu făceam curățenie în casă, când n-o spălam pe Miriam sau nu făceam sandvișuri cu ton pentru cină.

Din când în când, Matthew se oprea la ușa camerei mele în toiul nopții, în drum spre baie sau spre bucătărie, de unde mergea să-și ia un pahar cu apă. Am ajuns să fac diferența între pașii lui Matthew și ai lui Joseph. Pașii lui Matthew erau ușori și plutitori când mergea pe hol, apoi șovăielnici când se oprea la ușa camerei mele. Ai lui Joseph, în schimb, erau hotărâți.

Veneau spre camera mea și intrau direct pe ușa albă fără urmă de îndoială sau vreo clipă de ezitare.

Matthew deschidea ușa cu grijă, să nu scârțâie, în vreme ce Joseph o dădea de perete, fără să-i pese că trezea pe careva din casă. Matthew stătea câteva secunde, cel mult, și-mi spunea vreo frântură de informație de care mă durea fix în cot și probabil că și pe el la fel. Dar am ajuns că pricep că nu informația în sine era importantă, ci interacțiunea: era un pact, o legătură.

Într-o noapte:

— Știai că crocodilii nu pot să scoată limba?

Alta:

— Știai că nimic nu rimează cu vișină?

Am recunoscut că nu, nu știam asta, și mi-am petrecut restul nopții trează, încercând să găsesc un cuvânt care să rimeze cu vișină. Ceva ce i-aș putea spune data viitoare când trecea pe la mine. Sișină. Tișină. Mișină.

Nup. Nimic.

— Știai că Venus e cea mai fierbinte planetă? Suprafața ei poate atinge temperatura de 450 de grade Celsius. Adică peste 800 Fahrenheit.

N-am făcut decât să mă holbez la el pentru că, serios, nu știam mare lucru despre Celsius sau Fahrenheit și, ca să spun drept, cam începusem să uit despre Venus. Trecuse atâta timp de când stătusem într-o sală de clasă în Ogallala și învățasem despre planete și toate alea. A doua zi a apărut o altă carte: o carte de astronomie.

Într-o noapte, Matthew a trecut și mi-a zis:

— Știai că părinții mei primesc aproape douăzeci de dolari pe zi ca să te țină?

— Ce? De la cine?

N-auzisem niciodată una ca asta. M-am întrebat dacă banii veneau din puținul pe care mămica și tăticul reușiseră să-l economisească, sau nu cumva asistenta mea socială plătea taxa.

Dar, în camera aflată aproape în beznă, Matthew a scuturat din cap:

— De la statul Nebraska. De acolo.

A rămas în ușă, cu pantalonii ecosez cu care dormea în fiecare noapte, și un maiou alb cu pete galbene pe piept, cu vreo patru centimetri prea scurt pentru corpul lui deșirat.

— Și Lily? am zis eu, întrebându-mă dacă Paul și Lily Zeeger câștigă douăzeci de dolari pe zi ca să aibă grijă de Lily.

Dar Matthew a zis că nu:

— Nu-i la fel când ești adoptată. Familia Zeeger a plătit pentru Lily. Zece mii de dolari sau pe-acolo.

— Ha?

Nu-mi venea să cred. Zece mii de dolari era o căruță de bani. Familia Zeeger a cumpărat-o pe Lily a mea așa cum cumperi o cămașă de la magazin. Nu știam ce simt despre asta, dacă ar trebui să mă simt bine că au dat atâta bănet ca să fie proprietarii lui Lily a mea, sau dacă ar trebui să mă simt prost pentru că ea fusese tratată ca o marfă oarecare pe care o găsești la supermarket. Haine. Unt de arahide. Spray de gândaci.

M-am întrebat dacă într-o zi, dacă aș avea mai mult de zece mii de dolari, aș putea să mi-o răscumpăr pe Lily. Sau poate că, într-o zi, familia Zeeger ar vrea să mi-o dea înapoi, ca pe o cămașă care nu li se mai potrivește. Poate că într-o zi Lily ar fi din nou de vânzare și aș găsi o cale s-o cumpăr chiar eu.

Dar ce m-a scos din sărite cu adevărat a fost faptul că Joseph și Miriam primeau bani ca să mă țină. Nu mă cumpăraseră, așa cum familia Zeeger a cumpărat-o pe Lily.

— De unde știi? am întrebat.

A ridicat din umeri:

— Știu, pur și simplu.

Apoi a-nchis ușa și a plecat.

— De ce n-ai încercat niciodată să fugi? mă-ntreabă domnișoara Flores.

De-acum, bărbatul din colț, paznicul, s-a aplecat puțin în față și știu că se-ntreabă același lucru. De ce n-am încercat să fug? Mă uit la el și văd că și el se uită la mine fix, de la adăpostul uniformei bleumarine care seamănă cu ceva ce-ar trebui să poarte tata, nu el. E băiat, nu bărbat.

Ei, bine, de ce n-ai fugit?

Asta spun ochii lui.

— Mi-a fost frică, răspund. Frică să rămân și frică să plec. Dumnezeu s-ar fi supărat pe mine dacă nu-l ascultam pe Joseph. Așa-mi spunea. Așa mă făcuse să cred.

Știam că n-am cum să plec. Cel puțin, nu la-nceput. Nu că aș fi avut unde să mă duc, dar, dacă plecam, Joseph i-ar fi făcut rău lui Lily – îmi spusese asta de un milion de ori – și dacă, prin cine știe ce noroc nu o făcea, atunci Dumnezeu și-ar fi trimis furtunile cu tunete și fulgere și vulturii după mine, și n-aș fi avut nicio șansă. M-ar fi transformat într-un stâlp de sare. M-ar fi înecat în potop.

— Eram doar un copil, îi amintesc eu.

Înainte să merg să stau cu Joseph și Miriam, credeam în Moș Crăciun, în Zâna Măseluță, în Iepurașul de Paște. Asta, până când mi-a căzut un canin și l-am băgat sub pernă și am așteptat toată noaptea o monedă aurie, strălucitoare, ca acelea pe care Zâna Măseluță mi se lăsa acasă, în Ogallala.

Dar Zâna n-a venit.

Mi-am spus că nu mă găsește acolo, în casa aia din Omaha și că zboară prin toată Ogallala în căutarea mea. Apoi am început să mă-ntreb ce mai e pe-acasă, în căsuța prefabricată de pe Canyon Drive. M-am întrebat dacă s-a mutat o altă familie acolo, în casă, și dacă altă fetiță doarme în patul meu. În patul meu cu pledul roz aprins – și cu buline portocalii – și draperii indigo din dantelă pe care mămica le-a făcut din material cumpărat la reduceri, deși nu se potriveau cu nimic. M-am întrebat dacă fetița aia strânge în brațe pisoiul meu de pluș preferat, cel mov, învelită în pledul roz aprins, și citește din cărțile mele preferate cu poze împreună cu mama ei, și se trezește dimineața și găsește moneda mea aurie și strălucitoare pusă bine sub perna mea pufoasă.

I-am spus asta lui Matthew, într-o noapte când a trecut pe la mine. I-am zis că Zâna Măseluță n-o să mă găsească. I-am zis că încă mai am caninul ăla strălucitor. Că nu știu ce să fac, cum să i-l dau Zânei Măseluță, pentru ca ea să-l poată folosi la construirea castelului ei alb strălucitor din Țara Zânelor.

— Țara Zânelor? a șoptit el.

Și i-am povestit că Zâna Măseluță folosește toate milioanele

de dinți pe care-i adună ca să construiască un castel strălucitor și un sat pentru ea și pentru prietenele ei zâne. Și că locul ăla se numește Țara Zânelor.

S-a uitat la mine, mut, de parcă n-ar fi știut ce să zică.

— Nu e există nicio Zână Măseluță, Claire, a bâiguit el, apoi am tăcut amândoi multă vreme, înainte să adauge: aruncă-l.

Și, exact ca în ziua în care au murit mămica și tăticul, a mai murit o părticică din mine.

Mi-a fost prea frică să-ntreb de Moș Crăciun sau de Iepurașul de Paște. Dar când Crăciunul a venit și-a trecut, fără niciun cadou, am știut de ce. Și motivul nu era că fusesem o fetiță neascultătoare în anul ăla.

După câteva zile, Matthew mi-a lăsat altă carte sub saltea, o carte de povești cu zâne: *Bucle de Aur și cei trei ursuleți. Fata morarului.*

Dar cea care m-a interesat cel mai mult a fost povestea *Fluierarului din Hamelin,* istoria unui om cu înfățișarea ciudată care cânta la fluierul lui fermecat ca să atragă copiii afară din oraș. Nu-i mai vedea nimeni, niciodată. Mi-l închipuiam pe Joseph, îmbrăcat ca un bufon medieval din paginile cărții cu povești, într-o jiletcă dungată și colanți, cântând la fluier pe străzile din Ogallala ca să-i ademenească pe copii departe de casă. Pe copiii ca mine.

Nu eram sigură ce mă speria mai mult în noua mea viață, cu Joseph și Miriam. Joseph, cu ochii lui de șoim și nasul acvilin sau Dumnezeul răzbunător despre care Joseph îmi povestea sau lucrurile pe care spunea că o i le facă lui Lily a mea dacă nu eram cuminte, cum avea s-o prindă în capcană și s-o jupoaie de vie. Îmi povestea și cum o s-o facă, o s-o atârne de picioare, apoi o să-i taie jugulara și carotida ca să sângereze de moarte. Apoi, cu mișcări lente, măsurate, își înfășură degetele reci în jurul gâtului meu, ca să pricep exact la ce se referea. Folosea cuvinte cum ar fi *tendoane* și *corpusculi,* cuvinte pe care nu le știam, dar care mă speriau.

E ciudat că gândul la Dumnezeul ăla al lui Joseph și la toate lucrurile pe care Joseph i le-ar face lui Lily dacă eram rea mă făcea să mă simt mai în siguranță în casa aia, de unde mă

holbam pe geam la băieții pe bicicletă și la fetele care desenau cu creta, copii ca mine care habar n-aveau ce se întâmpla în casa lui Joseph și a lui Miriam. Pentru ei eram doar scrântiții cartierului, așa cum zicea mămica despre bătrâna doamnă Waters care locuia pe strada noastră, văduva care se fâțâia de colo-colo și vorbea cu soțul ei mort ca și cum ar fi vorbit la telefon. Mi-i închipuiam pe copiii ăia pe care-i vedeam pe fereastră, cu mămicile și tăticii lor care le spuneau să nu se joace niciodată cu Isaac și Matthew pentru că sunt ciudați. Să nu vorbească niciodată cu Joseph pentru că e scrântit și, mai târziu, aceleași mămici și aceiași tătici aveau să le spună polițiștilor că ei au simțit mereu că se-ntâmplă ceva ciudat la noi în casă, mereu au știut că ceva nu e-n regulă. Doar că nu-și dădeau seama ce.

Dar n-au făcut nimic.

HEIDI

Mă ridic încet din pat după ce pleacă Chris, cu grijă să n-o trezesc pe Zoe. Lângă mine, doarme ca un nou născut, pe spate, cu brațele ridicate: ca o stea de mare, luminată în auriu de soarele care tocmai răsare. Mă uit la ea cum doarme, cu tupeul și sfidarea încă adormite și ele, cu trăsăturile relaxate, ba chiar cu o umbră de zâmbet pe buze. Mă întreb ce visează când scoate un oftat și se întoarce pe-o parte, ocupând locul lăsat cald de corpul meu pe cearșafurile ivoar. Mă-ntind după pilota de la picioare și i-o ridic peste umeri, și trag și jaluzelele ca să nu-i intre soarele în ochi.

Ies pe hol, trag și ușa după mine, iar picioarele mă poartă spre ușa închisă a biroului unde mă pomenesc cu mâna pe clanța de nichel. Îmi lipesc urechea de ușă și aștept să aud vreo mișcare; nu e niciun zgomot. Inima îmi bate tare și repede. Palmele încep să-mi transpire.

Mă copleșește o nevoie subită, o nevoie umană de bază, ca aceea de hrană, de adăpost, de haine.

O nevoie să țin acel copil în brațe.

Nu există logică în gestul meu de a-mi pune palma transpirată pe clanța de nichel satinat, doar un instinct, un comportament înnăscut.

Știu că n-ar trebui, și totuși o fac; apăs încet pe clanță, uimită să găsesc ușa descuiată.

E un semn.

Willow și fetița stau culcate una lângă alta pe canapeaua extensibilă, învelite cu o pătură subțire. Willow e cu spatele la copil și și-a pus o pernă pe cap, probabil într-o încercare de a alunga sunetul plânsetului sau gângurelilor din toiul nopții, sau poate zgomotul pe care l-a făcut Chris în baie dimineață, devreme, înainte să plece la New York. Willow inspiră adânc, semn al unui somn profund. Traversez camera pe vârfuri, înjurând o pisică ce a intrat odată cu mine și s-a ascuns repede sub canapea. Draperiile sunt trase, ținând la distanță lumea exterioară, doar fâșii mici de lumină se strecoară prin

deschizătura din mijloc, splendida lumină a dimineții, colorată în roz și auriu.

Adormită adânc, Willow nu aude pașii mei ușori pe covor, iar în mintea mea nu mai există nici Willow, nici canapeaua extensibilă.

Doar un bebeluș frumos într-un leagăn, așteptând să vină cineva la el.

Ochii copilului sunt larg deschiși când în fine privirea mi se adaptează la întunericul din cameră și reușesc s-o văd bine. Se uită mirată la tavanul alb și zâmbește când mă vede. Începe să dea din mâini și din picioare, încântată. Îmi strecor mâinile sub ea și o ridic de pe pat. Willow oftează în somn, dar nu deschide ochii.

Strâng fetița la piept și îmi lipesc buzele de creștetul ei și ieșim împreună din cameră.

Mă așez cu copilul în balansoar.

— Gata, gata, spun cu voce tare, legănându-mă ritmic, cu copilul în poală.

Îi număr degetele de la mâini și picioare. Îmi trec mâna peste creștetul ei mătăsos și inspir liniștea din încăperea în care nu se aude decât ticăitul ceasului de perete din lemn ale cărui cifre romane desenate cu alb învechit abia se văd în lumina răsăritului. Afară, soarele își începe ascensiunea deasupra Lacului Michigan, colorând în auriu clădirile orientate spre est. Pe cer sunt nori, nori pufoși, în nuanțe de argintiu și roz, un roz pal care le cuprinde marginile. Un stol de păsări taie văzduhul, rândunele presupun, iar o turturică se așază pe marginea balconului de lemn și se uită prin bovindou, mă privește pe mine. Pe mine și pe copil. Ochii ei ca două mărgele se uită fix, iar căpșorul i se înclină când pe-o parte, când pe alta, punând o întrebare numai de ea știută. Liniștea străzii e întreruptă de câte un pieton matinal în drum spre muncă sau ieșit să alerge. Autobuzele publice trec rapid, fără să oprească în stațiile pustii; taxiurile gonesc în ambele sensuri.

Mă-mping cu picioarele goale în dușumeaua de lemn și mișc balansoarul înainte și-napoi, înainte și-napoi, conștientă de felul

în care fetița își lipește fața de cămașa mea, căutând hrană, un sfârc din care să sugă, așa cum un purceluș de lapte înfometat caută țâța mamei ca să bea.

Credeam cu tărie în alăptatul lui Zoe, pe vremea când încă puteam s-o fac. Chris și cu mine n-am discutat niciodată cu adevărat despre asta; era, pur și simplu, ceva ce-mi pusesem în minte să fac. Iar Chris n-avea de gând să se opună; faptul că o alăptam pe Zoe însemna că nu el era cel care o hrănea în miez de noapte, nu s-ar fi trezit în toiul nopții să hrănească un copil înfometat. Putea să doarmă liniștit până dimineața, în vreme ce Zoe și cu mine petreceam ore întregi pe balansoarul din camera ei.

Alăptatul avea multe beneficii, de la cele financiare, până la puterea laptelui de a ține bolile la distanță, deși Chris se uita ușor scârbit ori de câte ori alăptam. Dar, pentru mine, era și comod așa. Era mult mai comod ca noaptea târziu, s-o pun pe Zoe la sân și s-o las să mănânce până se sătura. Nu era nevoie să prepar biberoane, să spăl biberoane și, mai presus de orice, simțeam că împart o anumită intimitate cu fiica mea nou-născută, simțeam că îi sunt indispensabilă într-un fel pe care nu l-am mai simțit față de Zoe de foarte mulți ani. Avea nevoie de mine. Așa cum avea nevoie de mine s-o legăn ca să adoarmă, să-i schimb scutecul, dar, spre deosebire de lucrurile astea, alăptatul era singurul pe care i-l puteam oferi doar eu. Era ceva ce doar eu puteam dărui.

Aveam de gând s-o alăptez până la vârsta de un an, apoi s-o înțarc.

Dar, după ce m-am îmbolnăvit și sănătatea mea a devenit prioritară, alăptatul lui Zoe a fost întrerupt brusc și înlocuit forțat cu laptele praf preparat în biberon, chestie pe care n-a primit-o prea bine. O parte din mine credea cu tărie că ea, bebelușul meu, îmi poartă ranchiună pentru schimbarea bruscă, pentru faptul că nu i-am cerut părerea înainte să-i înfig în gură o tetină de silicon. Țipa când făceam asta, refuza să primească acel obiect străin, refuza să bea laptele străin. Cu timpul, a învățat să se adapteze, firește, după multe încercări, vreo cinci tipuri de biberoane și tetine, și tot atâtea mărci de lapte praf până când

am găsit una pe care o mânca, una care nu-i deranja stomacul, una pe care să n-o refuze.

Dar Willow – mă gândesc, deplin conștientă de felul în care copilul caută prin pliurile cămășii mele – pe Willow n-am văzut-o alăptând.

Atunci, de ce caută copilul un sfârc prin pijamaua mea de flanelă, tot mai agitată pentru că nu reușește să treacă de nasturi și să ajungă la sân?

Dar n-apuc să-mi duc gândul până la capăt, să născocesc o listă de scenarii de bun simț, cum ar fi că i-a secat laptele sau că n-are destul, pentru că o văd chiar pe ea, pe Willow, stând în picioare, în fața mea. Părul ei lung îi atârnă peste față așa că nu-i văd decât ochii – ochi schimbători și neîncrezători, care cad asupra mea ca meteoriții. Ochi care mă fac dintr-odată să mă întreb cât de cinstită este fata asta, câtă încredere poți avea în ea.

Și, din nou, gândul îmi zboară la sângele de pe maiou.

— Ai luat copilul, îmi spune. Ai luat-o pe Ruby din camera mea.

— Da, am luat-o, îmi spun eu, calm, apoi caut rapid o scuză. Plângea, mint eu.

Ideea e instantanee, spontană, parcă prea simplă:

— Nu voiam să te trezească, continui eu. Eram trează oricum. Tocmai voiam să pun de cafea când am auzit-o plângând.

— Îi e foame, îmi spune Willow cu voce blândă, privind la mine, care privesc fetița ce-mi pipăie pieptul.

— Da, îi răspund. Tocmai voiam să-i pregătesc un biberon.

— I-l pregătesc eu, spune Willow, cu o siguranță pe care sunt convinsă că n-am mai auzit-o vreodată în glasul ei.

Ochii îi fug la cafetieră în care se văd resturile de ieri, o zeamă lipicioasă și rece.

— Încă nu ți-ai băut cafeaua, spune ea.

Eu îmi spun că încearcă, pur și simplu, să fie de-ajutor, să-și facă partea. Îmi spun că vocea ei nu sună ciudat când apucă bebelușul, stânjenită, și mi-l ia din poală. Dintr-odată, simt că parcă mi-a fost luat ceva, ceva ce-mi aparținea.

Poate că Willow nu e așa de neștiutoare și de nepricepută pe cât m-a făcut să cred.

A luat copilul și acum stă în bucătăria mea, cu copilul sprijinit pe șold, și încearcă să-i prepare un biberon, în vreme ce copilul i se zbate disperat în brațe, cu ochii plini de lacrimi. Copilul se uită la mine și întinde mânuțele pe lângă Willow, spre mine – sunt sigură de asta –, iar eu rămân în balansoar și nu pot să mă ridic și să-mi fac cafea fiindcă mă gândesc doar că vreau ca acel copil să-mi fie dat înapoi. Îmi crește tensiunea, simt cum transpir la subraț și bluza de pijama se lipește de mine. Brusc, nu pot respira, nu găsesc oxigen cu care să-mi umplu plămânii.

Copilul mă fixează cu privirea; ochii îi sunt singurul lucru neclintit, în vreme ce tot restul corpului se zbate. O lovește cu picioarele pe Willow, mâinile ei trag înnebunite de părul sepia al lui Willow. Pielea copilului s-a făcut roșie ca sfecla, și, ca reacție la încetineala lui Willow, începe să țipe. Willow le încasează pe toate ca și cum nici n-ar simți, dar toată agitația o face neîndemânatică, și dărâmă biberonul plin cu lapte praf, iar pudra albă se strecoară prin crăpăturile dușumelei. Eu aș putea s-o ajut. Aș putea, dar descopăr că am rămas încremenită, ca o statuie, cu corpul lipit de balansoar și ochii în ochii copilului.

Undeva, pe hol, se deschide o ușă, urmată de sunetul vocii lui Zoe, pe jumătate adormită și agasată, copilul care, cândva, se agăța de sânul meu și avea nevoie doar de mine. Acum nici nu vrea să aibă de-a face cu mine.

— Nu doarme nimeni în casa asta? întreabă ea, înțepată, evitând să se uite în ochii lui Willow sau ai mei atunci când ajunge în câmpul nostru vizual.

— Bună dimineața, reușesc eu să spun aproape fără suflare, în vreme ce Zoe se prelinge ametită pe hol, cu părul ei roșcat într-o stare de completă anarhie.

Zoe nu spune nimic. Se trântește pe canapea și dă drumul la televizor pe MTV, echivalentul cafeinei pentru puștii de vârsta ei.

— Bună dimineața și ție, mormăi eu ca pentru mine, sarcastic, uitându-mă cu dor la copil, dorindu-mi nespus încă o șansă, o șansă de a face lucrurile cum trebuie.

WILLOW

Domnișoara Flores vrea să știe mai multe despre Matthew. Cumva, simplul fapt că vorbesc despre Matthew mă face să zâmbesc. Nu spun nimic, dar domnișoara Flores îmi vede zâmbetul și-mi spune:

— Îți place Matthew, așa-i?

Zâmbetul îmi piere brusc.

— Matthew e prietenul meu, îi zic.

Îi povestesc cum trecea Matthew pe la mine noaptea, cum îmi lăsa cărți sub saltea ca să nu ajung o proastă ca Miriam.

Dar asta era înainte.

Matthew era cu șase ani mai mare decât mine. Avea cincisprezece ani când am venit în casa aia din Omaha. Eu aveam nouă. În scurtă vreme a terminat școala și, când aveam doisprezece sau treisprezece ani, poate paisprezece, s-a mutat de-acasă. Într-o zi, când Joseph era la muncă, și-a strâns lucrurile și s-a hotărât să plece. Dar n-a ajuns departe.

În loc să meargă la facultate, ca prietenii lui – Matthew nu-și permitea asta – s-a angajat la benzinăria de pe șosea și, o vreme, în loc să-mi aducă în continuare cărți, aduce ciocolată și pungi de chipsuri când venea în vizită, adică genul de mâncare despre care Joseph spunea că e creația diavolului.

Nu știam unde dormea Matthew. Nu prea vorbea despre asta. Uneori spunea că stă într-o clădire mare, înaltă, din cărămidă, cu aer condiționat și cu un televizor mare, dar până și eu îmi dădeam seama că minte. În alte zile, povestea cum călătorește cu barja în josul râului Missouri. Pur și simplu nu voia să-mi pară rău pentru el, atâta tot. Dar sigur că orice ar fi fost mai bine decât să stea acolo, în casa aia, cu Joseph și Miriam, și cu Isaac, în ai cărui ochi apăruse aceeași sete pe care o vedeam în ai lui Joseph în nopțile când venea în camera mea.

Totuși, uneori, Matthew venea în casa din Omaha în zile în care Isaac era la școală și Joseph la muncă, iar Miriam, firește, era în camera ei, ruptă de lume. Matthew îmi povestea că se gândește să intre-n armată și că face mai mulți bani decât îmi

închipui la benzinăria de pe stradă.

Dar până și eu îmi dădeam seama că avea ochii obosiți, că uneori mirosea ca și cum nu s-ar fi spălat de zile întregi, că hainele îi duhneau mereu, că uneori aținea în patul meu cât îi spălam vreo cămașă sau vreo pereche de jeanși, sau scormoneam prin dulapuri după ceva de mâncare pentru el. Din când în când căuta bani prin casă, o hârtie de un dolar ici, niște mărunțiș dincolo, și le îndesa în buzunar, și am ajuns să cred că Matthew trăia doar din banii ăia, din puținul pe care-l șterpelea de la Joseph. Odată a găsit o hârtie de douăzeci de dolari în buzunarul unei haine vechi pe care Joseph n-o mai purta și ochii îi străluceau de parcă ar fi găsit aur.

Matthew voia să mă scoată din casă. Știu asta. Doar că nu știa cum s-o facă, atâta tot. *Într-o zi*, jura el, *când o să aibă bani.* Ca și mămica, Matthew începuse să vorbească despre *într-o zi.* Într-o zi o să aibă destui bani. Într-o zi o să mă ducă departe, departe de acolo.

Mă gândeam că Joseph și Miriam sunt plătiți ca să mă găzduiască și-mi doream ca Matthew să fie-n locul lor.

Dar astea erau copilării, pentru că, în realitate, știam că așa ceva n-o să se întâmple niciodată.

Îmi dădeam seama că în Matthew se schimba ceva. De-acum, vorbea despre lucruri mai importante decât gândacii și Venus. Vorbea despre cum să mă scoată din casă, să mă ducă departe de Joseph. Despre oameni fără casă care trăiau pe străzile orașului.

Matthew mi-a adus în continuare cărți pe care le lua de la biblioteca publică. Visam la biblioteca aia, la faptul că, fără niciun ban, puteai să citești gratis toate sutele de mii de cărți de acolo. Matthew îmi povestea mereu despre asta, despre cele patru etaje unde nu erau decât cărți, și mă-ntrebam cât mi-ar lua să le citesc pe toate. Matthew îmi aducea o carte, două când venea, și mi le lăsa până data viitoare, iar după ce terminam de făcut curățenie și de spălat rufe, și după ce duceam gunoiul, mă-ntindeam în pat și citeam câteva pagini din cărțile aduse de Matthew.

Matthew și cu mine ne așezam împreună pe marginea

patului meu, și câteodată el părea prea mare pentru camera mea, ca un bărbat în toată firea ce încearcă să se-nghesuie într-o casă de păpuși, și citeam împreună. Îmi dădeam seama că Matthew se schimbă, că se transformă în altceva decât băiatul care se oprea în camera mea și-mi povestea despre Venus și-mi zicea prostii despre gândaci. Se împlinea, nu mai arăta ca un băț, ci ca un bărbat. Vocea îi era mai joasă, iar ochii, mult mai complicați decât mi-i aminteam din zilele în care el și Isaac veneau pe jos de la școală, uitându-se în jos, la asfalt, străduindu-se din răsputeri să ignore pumnii pe care-i încasau. Simțeam că și în mine se schimbă ceva. Mă simțeam altfel în preajma lui Matthew. Neliniștită, așa cum mai fusesem doar atunci când venise pentru prima oară în camera mea, când nu eram sigură ce-are de gând. Matthew se uita la mine cum nu se mai uitase nimeni, niciodată. Vorbea cu mine așa cum n-o mai făcuse nimeni, de la mămica și tăticul încoace. Citeam împreună din câte-o carte – preferata mea era *Anne din Green Gables,* pe care cred că i-am cerut lui Matthew de o sută de ori s-o împrumute de la biblioteca aia cu patru etaje – și, când ajungeam la un cuvânt greu pe care nu știam să-l spun, Matthew mă ajuta, și nu se uita niciodată la mine ca la o proastă.

Am învățat multe din cărțile alea, despre științe și natură, despre faptul că aerul instabil provoacă furtuni cu tunete și fulgere și că, în anumite părți ale lumii, furtuni d-astea au loc în fiecare zi. Că fulgerele sunt bune pentru oameni și animale, în niciun caz ceva de temut.

Am început să mă-ntreb dacă nu cumva Joseph se-nșală în privința focului și a pucioasei și a celorlalte chestii. Am început să mă gândesc că, poate, atunci când furtunile zguduie pământul de sub căsuța noastră din Omaha, nu e vorba despre Dumnezeu care vine să mă pedepsească pentru că e furios.

Că e o simplă furtună.

Dar nu-ndrăzneam să-i spun lui Joseph.

Într-o zi, Matthew a venit cu arsuri pe brațe și mâini, cu pielea – carne vie și bășicată. Îmi dădeam seama că-l doare, din felul în care-și ținea mâna cu cealaltă, iar un antebraț îl avea

înfășurat într-un tifon. A intrat în casă pe furiș, de parcă nu era convins că e bine să-l văd așa. Am simțit că mă sufoc când l-am văzut și am fugit în bucătărie să-i aduc o pungă cu gheață.

Mi-a spus că a izbucnit un incendiu la adăpostul unde stătea el. Când l-am întrebat unde stătea, mi-a zis că la un adăpost pentru oamenii străzii. Mi-am adus aminte cum aduna mămica hainele noastre vechi pentru *oamenii străzii,* dar altfel cuvintele alea nu-nsemnau mare lucru pentru mine. M-am gândit că Matthew poartă hainele vechi ale cuiva, că doarme pe lenjeria veche a cuiva, iar gândul ăsta m-a întristat.

Știam că Matthew spune adevărul despre adăpost fiindcă atunci când mi-a povestit s-a uitat în ochii mei, dar când mi-a povestit despre barjele de pe râul Missouri s-a uitat în altă parte, la tapetul scorojit din camera mea sau la zugrăveala veche de sub el.

Avea cu el o geantă plină cu aproape toate lucrurile lui. A zis că nu se mai întoarce la adăpostul ăla sau la altul niciodată-n viața lui. Că gata.

Nu mi-a zis de la-nceput cum s-a ales cu arsurile alea. Dar mi-a povestit despre adăpost. Că e prea aglomerat. Că nu-s destule paturi pentru toți și că în unele nopți dormise pe jos. Că-și ținea lucrurile sub pat și că se considera norocos dacă le mai găsea acolo dimineața. Mi-a povestit despre șirurile de paturi suprapuse, cu saltele ponosite și așternuturi pestrițe, unele pătate și rupte, altele nou-nouțe. *Donate,* mi-a zis Matthew, *pentru că nu erau destul de bune pentru restul lumii,* și am citit în ochii lui că așa se simțea și el: ca și cum n-ar fi fost destul de bun pentru restul lumii, și tare aș fi vrut să-i spun că nu-i adevărat.

Mi-a zis că ceilalți de acolo erau drogați și bețivi și că oamenilor care conduceau adăpostul nu le păsa deloc. Mi-a spus că, pentru niște așternuturi curate sau o masă îndestulătoare, uneori trebuia să facă lucruri pe care nu voia să le facă.

— Adică ce? l-am întrebat eu.

— Nu vrei să știi.

După aia mi-a spus ce s-a întâmplat acolo, în adăpostul ăla pentru oamenii străzii, de a ajuns să se ardă pe mâini. Nu mi-a

spus fiindcă l-aș fi întrebat, că eu n-am întrebat. Nici eu nu cred că voiam să știu.

Mi-a povestit despre incendiu. Poate din cauza instalației electrice proaste, dar cel mai probabil, un piroman. L-am întrebat ce-i aia —*piroman* – și mi-a zis că, probabil, cineva s-a supărat că n-a mai găsit loc în adăpostul ăla, așa că a dat foc clădirii și din cauza asta au murit doi oameni, un bărbat și băiatul lui de zece ani. Ieșirile de incendiu erau blocate cu paturi și cu lucrurile oamenilor, așa că rămânea o singură ușă.

M-am uitat bine la arsurile alea, la pielea roșie și umflată de pe mâinile lui. Mi-am închipuit cum e mistuită de flăcări o ditamai clădirea, așa ca-n povestea lui Matthew, cum rămân pereții negri și arși, iar tot ce era înăuntru e făcut scrum. Imaginea asta mă face să mă gândesc la locul despre care mi-a vorbit Joseph, locul unde se duc păcătoșii. Iadul. Un loc de pedeapsă și de tortură nesfârșite, cu demoni și balauri și diavolul însuși. Pedeapsă veșnică. Lacuri de foc. Cuptoare. Foc de nestins. Foc, foc, foc.

Atunci, pe loc, am hotărât să nu calc niciodată într-un adăpost pentru oamenii străzii. Nici nu conta că nu prea știam cu ce se mănâncă adăposturile astea.

— Unde a stat Matthew după ce a plecat de la adăpost? mă-ntreabă domnișoara Flores, iar vocea ei mă aduce înapoi, în prezent.

Mă gândesc la Matthew și la privirea complicată care îi crescuse în ochi, una care-mi plăcea, cafeniul lor devenise cumva și mai cafeniu, mai cald, ca siropul pe care mămica îl turna peste brioșele fierbinți cu înghețată. Așa îmi păreau ochii lui Matthew: calzi și dulci ca brioșele de ciocolată fierbinți, gustoase și delicioase.

— Claire, spune ea. Mă asculți?

N-apuc să-i răspund, pentru că sună un telefon și domnișoara Flores bagă mâna adânc în buzunarul unei genți și-l scoate de acolo. Se uită la ecran, iar sprâncenele i se zbârcesc precum stafidele.

Își trage scaunul în spate așa de brusc, încât tresar.

— Oprește-te aici, îmi spune. Vorbim imediat despre

Matthew.

Apoi se-ntoarce spre băiatul din colț:

— Fii atent la ea. Revin.

Acestea fiind spuse, iese din camera rece și sunetul pantofilor ei cu toc se aude tot mai îndepărtat pe podeaua de beton.

După ce domnișoara Flores iese și un al doilea paznic încuie ușa cu gratii și pleacă după ea, băiatul din colț îmi șoptește:

— În locul tău, și eu i-aș fi omorât.

HEIDI

Dimineață, bate cineva la ușă.

Zoe e în camera ei unde se pregătește să plece la școală, se-mbracă, își pieptănă părul și ce mai face ea. Willow e în baie. Trec pe lângă, în drum spre ușa de la intrare; persoana care a bătut m-a scos din dormitor, unde apucasem să mă-mbrac parțial, într-o pereche de pantaloni de stofă și o bluză, lăsându-mi cardiganul pe pat. Părul, ud, mi se usucă mai rapid decât aș vrea.

Cu copilul sprijinit pe șold, trec pe lângă baie și constat că Willow a lăsat ușa întredeschisă. Apuc să-i văd reflexia în oglinda din baie, în care se uită fix. Părul ei, ca și al meu, e încă ud de la duș, iar din el picură apă pe un tricou de-al lui Zoe cu care e îmbrăcată. E dată cu tuș la un singur ochi. Se apleacă spre oglindă ca să și-l fardeze și pe celălalt, dar ezită și trage de tricoul vechi și tocit al lui Zoe, îl trage în jos, până la pielea moale a sânului. Simt că mi se taie răsuflarea și-mi doresc ca bebelușul să nu scoată un sunet. Își trece degetele peste o leziune ce se vede pe pielea albă ca laptele, atât de aproape de areolă încât pot să văd zona unde pigmentul începe să se închidă. Din instinct mă aplec în față, să văd mai bine ceea ce pare a fi o mușcătură, o urmă de incisivi și canini care au apăsat suficient de tare cât să lase un semn. Suficient de tare cât să mutileze pielea pentru totdeauna.

Se aude o nouă bătaie care mă face să tresar și să-mi continui rapid drumul pe hol astfel încât Willow să nu apuce să-mi vadă gura căscată la vederea cicatricii ei. Ca să nu mă vadă.

La ușă e Graham. Are în mâini două căni de cafea pe care e desenată linia orizontului orașului Chicago. Când vede copilul, se strecoară pe lângă mine și pune cănile pe masa din bucătărie.

— Deci iată cui îi datorez gălăgia din ultimele nopți, spune el. Nu mi-ai zis că-ți vin musafiri.

Se așază și împinge cu piciorul încă un scaun, invitându-mă să stau la masa din propria mea bucătărie.

— Unde e Chris? mă-ntreabă el, iar privirea i se plimbă peste

dezordinea din casa mea, unde lucrurile copilului sunt împrăștiate peste tot: biberoane în chiuveta din bucătărie, teancuri de scutece și cutii cu șervețele umede pe podeaua din living, un coș de rufe plin ochi chiar lângă ușa de la intrare și un miros șocant de fecale care răzbește dinspre coșul de gunoi.

— A plecat deja la muncă? întreabă, făcând eforturi să nu strâmbe din nas din pricina mirosului atroce.

E aproape ora șapte.

— La New York, îi spun.

Mă așez pe scaunul de lângă el și adulmec mirosul divin al parfumului cu care s-a dat, mirosul ăla pătrunzător de paciuli amestecat cu aroma îmbătătoare a cafelei. Îmi duc cana la buze și inspir.

Graham e pus la punct ca de obicei, cu părul lui blond aranjat impecabil, îmbrăcat într-un pulover subțire, strâmt, și jeanși. Zice că s-a trezit de la cinci dimineața ca să scrie, așa cum face de obicei. În timpul orelor de program, Graham lucrează independent și scrie pentru site-uri, reviste, și, uneori, chiar pentru ziar. Dar orele mici ale dimineții sunt rezervate adevăratei sale pasiuni: ficțiunea. Lucrează la un roman de nu mai știu câți ani, e copilul lui de care e extrem de mândru și pe care speră să-l vadă cândva pe un raft în librăria independentă din cartier. Am citit câte ceva din el, onoare care mi-a fost făcută abia după trei pahare de vin, după ce am implorat, după ce l-am flatat și l-am lăudat peste măsură. E bun. Cât am citit din el, adică. L-am angajat pe Graham să umble puțin la textele site-ului ONG-ului meu, să ne ajute cu pliantele și, oarecum, să scrie apelul nostru anual de campanie. Graham și cu mine am petrecut multe seri târzii împreună, chinuindu-ne cu campania aia – cu o sticlă sau două din noul meu Riesling preferat – în vreme ce Chris și Zoe erau în apartamentul de alături. Ajungeam acasă târziu, beată, veselă, și fără urmă de gelozie din partea lui Chris, gelozie pe care eu aș fi manifestat-o dacă lucrurile ar fi stat invers.

De ce să fiu gelos? întrebase Chris atunci când l-am presat, lucru pe care nu l-aș fi făcut niciodată trează. Apoi, cuvintele care m-au durut cel mai mult: *n-aș prea crede că ești genul lui*

Graham, și-mi amintesc satisfacția care i se citea pe față. Încântarea că a spus acele cuvinte cu voce tare.

Zile, luni, ani în șir m-am întrebat ce însemnau acele cuvinte. Nu sunt genul lui Graham, în sensul că nu sunt ca femeile superbe care-i frecventau patul, care, uneori, făceau să se zgâlțâie peretele ce separă apartamentele noastre și împingeau nimicurile fragile de pe etajere la marginea rafturilor? La asta se referea Chris? Că nu sunt destul de bună pentru Graham? Că nu sunt altceva decât vecina ofilită, cu părul castaniu care încărunțește, cu pielea brăzdată de riduri. Că sunt prietena. Confidenta. Fata de gașcă. Dar nu pot fi mai mult de-atât.

Sau poate Chris voia să spună că *femeile* nu sunt genul lui Graham, că Graham preferă bărbații.

N-o să aflu niciodată. Dar acum stau la masă și mă-ntreb dacă, într-o altă viață, în vreun univers paralel, Graham m-ar putea vedea vreodată altfel decât ca pe „cucoana din vecini".

Însă mi-e greu să mă gândesc la altceva decât la Willow, așa cum am văzut-o în baie, trecându-și degetele peste cicatricea de pe piept. Urme de dinți. Dinți de *om*.

Chiar atunci apare, parcă invocată de gândurile mele, și rămâne în dreptul holului, iar Graham se întoarce spre ea și zâmbește, cel mai fermecător zâmbet de care e capabil, și îi spune un „bună" politicos. Willow nu zice nimic. O văd că se pregătește să fugă, dar apoi rămâne cu ochii la zâmbetul acela: cald și primitor, blând, și răspunde și ea cu un zâmbet.

Trebuie să fie aproape imposibil să vezi zâmbetul lui Graham și să nu zâmbești și tu.

— Willow, el este Graham, vecinul de alături, spun eu.

— Ce mai faci? zice Graham.

— Bine, răspunde Willow. S-a trezit?

Se referă la fetiță, iar eu îi spun că da, s-a trezit.

Willow întreabă dacă mai e pastă de dinți și o îndrum spre dulapul de lenjerie din capătul holului. În clipa în care ea dispare, Graham se-ntoarce spre mine cu ochii măriți de curiozitate de parcă tocmai i-aș fi oferit intriga următorului său roman:

— Dar povestește-mi, zice el, când creierul lui face imediat

legătura dintre bebelușul pe care-l țin în poală și adolescenta care cotrobăie prin dulapul de lenjerie după un tub cu pastă de dinți.

Stăm în tren una lângă alta și, în timp ce ne îndreptăm spre zona de nord, copilul pare fermecat de mișcarea trenului, de soarele strălucitor, de clădirile care par să zboare pe lângă noi așa de repede încât culorile și formele și se amestecă, iar cărămizile roșii se topesc în beton cenușiu și-n structuri metalice. Stau așa de aproape de Willow încât picioarele ni se ating și, când se întâmplă asta, se retrage instinctiv, deși în aglomerația din tren n-are unde să se ducă. Pe Willow o tulbură apropierea altora, aproape că-i provoacă durere, judecând după felul în care se strâmbă și se retrage, de parcă proximitatea mea ar fi la fel dureroasă ca o palmă peste față. Ar prefera ca oamenii să stea la un metru de ea, literalmente, în afara spațiului personal, într-un spațiu pe care ea nu-l poate atinge și, mai important, din care nu poate fi atinsă.

Nu-i place să fie atinsă. Se strâmbă la cea mai ușoară atingere a unei mâini. Evită cât poate contactul vizual.

Să fie acesta comportamentul cuiva care a fost maltratat, mă întreb, uitându-mă cu coada ochiului la părul haotic ce-i ascunde fața, sau al cuiva care i-a maltratat pe alții? Să fie ochii aceia întunecați, umbriți – și privirea chiorâșă către Chris și Zoe – un efect al abuzului sau un indiciu al propriului ei comportament neonorabil? Văd cum se uită ceilalți la ea, la fata cu un copil în poală, la cea ai cărei ochi privesc în gol și a cărei minte o teleportează undeva, departe de trenul aglomerat, în vreme ce eu mângâi pe furiș degetele de la picioare ale copilului, cu un singur deget ca să nu observe Willow.

Oare ei văd ceva ce eu nu văd?

Oare îi apasă vreun gând – vreo rezervă – care mie nu mi-a trecut prin minte?

Sau poate că mi-a trecut și mie prin minte acea rezervă în privința lui Willow, iar eu am ales s-o ignor, așa cum am ales să ignor sângele de pe maiou, să iau de bun ce mi-a spus ea și să nu iau în calcul ideea că s-ar putea să fie mai mult de-atât. I-a

curs sânge din nas, așa mi-a zis.

Și totuși, de când stă la noi, nu i s-a întâmplat asta.

Luăm trenul până la o clinică din Lakeview unde nu e nevoie de programare. Copilului nu i-a trecut de tot febra, și temperatura îi crește în cele mai nepotrivite momente. Tylenolul o mai potolește, da, dar asta e doar o soluție temporară; trebuie să găsim principala cauză a febrei, a disconfortului care o necăjește ore-n șir.

Pediatrul lui Zoe iese din discuție; asta știu. Ar putea începe să pună întrebări. Dar o clinică oarecare unde pot plăti numerar – asta era mult mai bine. Cu siguranță, mult mai bine.

Coborâm din tren și mergem vreo două străzi mai încolo, spre clinică, așezată la colțul unei intersecții aglomerate și zgomotoase la ora asta: mașini care gonesc pe lângă noi, căpriori de lucru și bandă avertizoare ce blochează accesul pe anumite bucăți de trotuar pe cate ploaia de aprilie le-a transformat în lacuri. Oamenii ocolesc direct pe carosabil, printre mașini, iar asta îi face pe unii șoferii să-nfigă mâna în claxon.

Willow ține copilul sub haină, sub haina ei kaki de sub care se ițește păturica roz, ca o amintire a primei dăți când am văzut acest cuplu ciudat așteptând în ploaie în Gara Fullerton. Mă ofer să duc eu copilul, iar Willow îmi aruncă o privire:

— Nu, mulțumesc, spune ea, dar eu aud doar „nu”.

Un refuz, o respingere. Mă-nroșesc, jenată.

Aștept până când Willow și cu mine ajungem în vestibul, în spațiul acela tăcut dintre ușile de sticlă, ca să-i iau brusc din brațe copilul – așa de iute încât n-are timp să reacționeze – și nici nu poate reacționa pentru că o poate vedea cineva de dincolo de ușa de sticlă – și-i spun:

— O să spunem că e a mea. E mai credibil așa. Mai puține întrebări.

Împing a doua ușă de sticlă și intru în sala de așteptare a clinicii fără mai aștept un răspuns.

Willow vine încet în urma mea, la un pas distanță, cu ochii pe mine, ochii aceia albaștri, acum atât de aprinși încât le simt arsura prin bluză.

WILLOW

— Nu mai ieșisem din casă. Atunci a fost prima oară.

Îi povestesc domnișoarei Flores cum a apărut Matthew după ce Joseph și Isaac plecaseră la treburile lor pe ziua respectivă, și că adusese o pereche de tenișii vechi, cu șireturi pe care a trebuit să mi le lege el, și cum mi-a zis să mă-ncalț cu ei pentru că, acolo unde mergeam, nu puteam să mă duc desculță.

Nu știam de unde are tenișii. Nu l-am întrebat. Nu l-am întrebat nici de unde avea hanoracul portocaliu, subțire, cu care m-a ajutat să mă îmbrac.

— Unde mergem? l-am întrebat pentru prima oară, urmând s-o mai fac de două ori.

— O să vezi, a zis el și a ieșit pe ușa din față a casei din Omaha.

— Tu-mi spui că n-ai ieșit din casa aia timp de șase ani? mă-ntreabă domnișoara Flores, neîncrezătoare.

Scufundă un plic de ceai într-o cană cu apă fierbinte și-l tot mișcă în sus și-n jos pentru că n-are răbdare să lase ceaiul să se infuzeze.

Mămicii îi plăcea la nebunie ceaiul. Verde. Simt o vagă aromă dinspre cana domnișoarei Flores și-mi amintesc imediat de mama care jura cu mâna pe inimă că ceaiul verde combate cancerul și bolile de inimă și bătrânețea.

Păcat că nu combate și rostogolirea pe șosea a mașinilor Bluebird.

— Da, doamnă, răspund eu, străduindu-mă să ignor privirea cenușie a domnișoarei Flores, în care citesc că mă crede mincinoasă. Cel puțin, era prima oară când ieșeam undeva, într-un loc care să nu fie curtea din spate.

Și acolo rar.

— Și nu te-ai gândit că nu e o idee bună? întreabă domnișoara Flores.

Îmi amintesc de ziua în care Matthew și cu mine am plecat din casa aia din Omaha. Îi spun domnișoarei Flores că aerul era rece. Era toamnă. Norii de pe cer erau grei și deși. Încă pot

vedea cu ochii minții prima zi când Matthew m-a scos din casă.

— Ba da, doamnă.

— Și nu i-ai spus asta lui Matthew? Că nu e o idee bună?

— Nu, doamnă.

Smucește plicul ăla de ceai din cană și-l pune pe un șervețel de hârtie.

— Păi, de ce nu, Claire? Dacă știai că nu e o idee bună, de ce nu i-ai zis asta lui Matthew? mă-ntreabă, și simt cum umerii mi se ridică și coboară.

Îmi duc aminte că mergeam aproape lipită de Matthew, îngrozită că sunt afară. Îngrozită de felul în care vântul scutura copacii. Îngrozită de mașinile care treceau în viteză pe lângă noi, mașini pe care le văzusem doar de la fereastra camerei mele. Nu mai stătusem într-o mașină de șase ani, din ziua în care Joseph și Miriam m-au adus acasă. Pentru mine, mașinile erau ceva rău. Mașinile însemnau moartea mamei și a tatei. Mașinile însemnau felul în care ajunsesem eu aici, în casa lui Joseph și a lui Miriam.

Îmi aduc aminte că Matthew m-a tras de mânecă și am traversat. Am aruncat o privire în urmă, să văd casa pe dinafară, o casă aproape drăguță, aproape cochetă. Nu era cea mai nouă de pe stradă, dar era fermecătoare, vopsită în alb, cu obloane negre și cu un brâu de piatră gri. Ușa de la intrare era roșie.

Nu mai văzusem niciodată casa din unghiul ăla, de afară, din față.

Apoi, nu știu bine de ce, m-am speriat.

Și am rupt-o la fugă.

— Stai, stai, a zis Matthew, trăgându-mă de bluză ca să mă oprească din goană.

Tenișii îi simțeam mari și butucănoși, ca pe niște greutăți de câte cinci kilograme agățate de picioarele mele. Nu eram obișnuită să port pantofi. Prin casă mergeam numai desculță.

— Care-i graba? a-ntrebat Matthew.

Când m-am întors spre el, mi-a văzut panica din ochi. Groaza. A văzut că tremur.

— Ce e, Claire? Ce s-a-ntâmplat?

Și i-am zis că mi-e frică de mașini, de nori, de copacii desfrunziți care tremurau în aerul rece de noiembrie. De copiii

care se zgâiau de prin case, de după perdele, de copiii cu biciclete și cu cretă și cu vorbe grele: bou, retardat.

Atunci, Matthew m-a luat de mână, ceva ce nu mai făcuse niciodată. Nimeni nu mă mai ținuse de mână de foarte multă vreme, ultima fusese mămica, atunci când eram mică. Era o senzație plăcută, mâna lui Matthew era caldă, deși a mea părea făcută din cuburi de gheață.

Matthew și cu mine am continuat să mergem pe stradă, apoi am dat colțul și m-a cărat la un indicator caraghios, albastru.

— Asta e stația noastră, a zis el.

Nu știam ce-i aia: *stația noastră.* Dar l-am urmat la indicator, unde am stat în picioare și am așteptat multă vreme. Mai erau și alții acolo, alți oameni care stăteau pe lângă indicator. Așteptau și-atât.

Matthew mi-a eliberat mâna ca să se caute prin buzunare după niște mărunțiș, iar când a făcut asta, o pală de vânt rece, de noiembrie, mi-a ridicat părul. O mașină a trecut în goană pe lângă noi, cu muzică bubuitoare. Dintr-odată, parcă nu mai puteam să respir, parcă mă sufocam cu aerul ăla crud, parcă toată lumea se uita la mine. *Ce nu poți vedea nu poate să-ți facă rău,* mi-am spus eu, și m-am lipit mai tare de Matthew, încercând să uit de aerul rece, de muzica tare, de ochii iscoditori.

Un autobuz mare – alb cu albastru și cu geamurile fumurii – s-a oprit chiar în fața noastră.

— Ăsta e autobuzul nostru, a zis Matthew și am urcat treptele uriașe împreună cu alți oameni.

Matthew a simțit că ezit:

— E OK. Nu-ți face nimeni nimic.

Apoi a băgat un pumn de monede într-un aparat și m-a condus pe un culoar murdar spre un scaun albastru, tare. Autobuzul s-a urnit brusc și am crezut că o să pic de pe scaun, direct în mizeria de pe jos. M-am uitat la podea unde era o cutie de aluminiu din care se scurgea sucul și un ambalaj vechi de la o bomboană și noroiul de pe pantofii cuiva.

— Unde mergem? l-am întrebat iar pe Matthew.

— O să vezi, a zis el, din nou.

Autobuzul își făcea loc pe stradă, smucindu-mă când în față,

când în spate pe scaunul ăla din plastic tare și oprindu-se la fiecare câteva străzi ca să lase și mai mulți oameni să urce, până când aproape că stătea să pocnească de plin ce era.

Am făcut ce făceam de obicei când eram speriată. M-am gândit la mămica mea, cu părul ei lung și negru și cu ochii albaștri. M-am gândit la Ogallala. Orice amintire pe care mi-o puteam chema în minte era bună. Acum, îmi mai rămăseseră puține: când stăteam în spatele căruciorului de cumpărături de la Safeway și mă holbam la o listă uitată pe fundul căruțului, cu cerneala albastră întinsă pe bucata de hârtie într-un scris pe care nu-l înțelegeam și cu Lily pusă în locul pentru bebeluși. M-am gândit cum mușcam dintr-o piersică mare și coaptă și cum râdeam cu mămica atunci când zeama mi se prelingea pe bărbie, și cum stăteam sub stejarul uriaș care ocupa aproape toată curtea din spatele căsuței noastre prefabricate și-i citeam mamei din cărți care le erau destinate doar adulților.

— Dacă îți era așa de frică, de ce nu i-ai spus lui Matthew că nu vrei să mergi?

Mă gândesc la asta o vreme. Mă uit la Louise Flores cum rontăie dintr-un biscuit și mă gândesc la întrebarea ei. Îmi era frică din multe motive. Mi-era frică de oamenii din afara casei, dar, mai mult de-atât, mă temeam ca Joseph să nu cumva să afle că am plecat. Știam că Joseph e la muncă și că Isaac e la școală și apoi merge să lucreze ceva după ore, așa cum face de obicei, dar nu puteam fi sigură. Și Miriam? Ei, Miriam, abia dacă-și dădea seama că sunt pe-acolo, deci abia dacă și-ar fi dat seama că nu sunt. Cu toate astea, îmi era frică.

Și-atunci de ce nu i-am spus lui Matthew că nu vreau să merg? Era simplu. Pentru că, de fapt, voiam să merg. Eram îngrozită, dar și încântată. Nu mai ieșisem din casa aia de foarte mult timp. Aveam paisprezece sau cincisprezece ani atunci. Să ies din casă era a treia dorință de pe lista mea din ultimii șase ani, prima fiind ca mămica și tăticul să fie iarăși vii, și a doua să o primesc pe Lily înapoi. Pe Lily a mea. Aveam încredere în Matthew așa cum nu mai avusesem în nimeni de șase ani, chiar mai multă încredere decât în domnișoara Amber Adler care venise cu polițiștii acasă la noi, în Ogallala, să ne spună mie și

lui Lily că părinții noștri muriseră, și a îngenuncheat în fața mea pe podeaua laminată și, cu cel mai blând zâmbet, a promis că o să aibă grijă ca Lily și cu mine să ne găsim un cămin bun.

Nu m-am gândit nicio clipă că minte. În sinea ei știa foarte bine ce spune.

Dar Matthew era altfel. Dacă Matthew spunea că e-n regulă, atunci era-n regulă. Dacă spunea că n-o să-mi facă nimeni nimic, atunci nimeni nu avea să-mi facă nimic. Asta nu-nsemna, însă, că nu eram îngrozită când am coborât din autobuzul alb-albastru și ne-am urcat în altul, apoi în altul, și că nu mă întrebam câte amintiri cu mămica pot să găsesc (doamna Dahl și vitele ei, pofta mamei de sandvișuri cu banane și maioneză sau obiceiul ei de a mânca întâi marginea, păstrând mijlocul – *mațele,* cum zicea ea – pentru sfârșit) pentru că gândul la mămica mă ajuta să înving frica aia cumplită.

Te iubesc așa cum bananele iubesc maioneza, zicea ea, iar eu dădeam din cap și râdeam, uitându-mă la ea cum se fâțâie prin casă într-un sarafan negru, larg, și cu părul prins într-un coc înalt.

Autobuzul ăla ne-a purtat pe lângă clădiri care semănau cu blocurile de locuințe pe care mi le aminteam din Ogallala, clădiri scunde răsfirate pe gazonul îngălbenit, făcute din cuburi de lut presat, vopsite în cărămiziu. Erau parcări cât clădirile de late. Cablurile electrice trase pe deasupra, de-a lungul străzii, făceau să zbârnâie aerul care intra pe geamul deschis al autobuzului. Am mers prin cartiere sărace, pe lângă case dărăpănate, cu geamurile și ușile bătute-n scânduri, pe lângă mașini rablagite și oameni cu înfățișare ponosită care pierdeau vremea de-a lungul trotuarelor crăpate. Pur și simplu stăteau. Am trecut de câteva ori pe lângă steagul Americii care flutura în bătaia vântului încăpățânat, pe lângă petice de țărână apărute prin iarba aproape uscată de la marginea drumului, pe lângă tufe cu frunze ofilite, care cădeau, și pe lângă copaci, copaci goi, sute de mii de copaci goi.

Am trecut și pe lângă o parcare enormă plină cu bucăți de mașină. Când am întrebat ce-i acolo, Matthew mi-a zis că se cheamă cimitir de mașini, și l-am întrebat ce poate să facă cineva

cu mașini care nu mai au roți sau portiere.

— Le folosesc pentru piese, a zis el, iar eu m-am întrebat la ce servesc roțile sau portierele fără mașină.

Dar m-am pomenit uitându-mă după Bluebird-ul mamei și al tatei, după mașina întoarsă cu fundu-n sus, cu capota șifonată, cu farurile sparte, cu oglinzile care atârnau de portiere ținute doar de un fir, cu barele de protecție zdrobite în așa hal încât se subțiaseră la jumătate. Asta e imaginea pe care am purtat-o în minte atâția ani, o poză de pe prima pagină a ziarului: *Doi morți în accident pe I–80.*

Numele mamei și al tatei nu erau menționate. *Victime,* așa le-au zis, și nici nu știam bine ce-nseamnă cuvântul pe vremea aia.

— Unde mergem? am întrebat eu pentru a treia oară și ultima.

— O să vezi, a răspuns Matthew, zâmbind.

— Unde te-a dus Matthew în ziua aceea? întreabă Louise Flores.

Mă gândesc cum a stat Matthew cu mine în aceeași casă atâția ani, în toți acei ani în care Joseph m-a ținut încuiată înăuntru. M-am întrebat ce crede Matthew despre asta, sau poate că nici nu s-a gândit vreodată pentru că și el era copil și Joseph era tatăl lui, așa că nu i s-a părut deloc ciudat. După atâta vreme, mă obișnuisem să stau în casa aia, cu Joseph și Miriam. A trebuit să caut adânc în sufletul meu ca să realizez că era greșit să mă țină închisă așa. M-am gândit că poate era la fel și în cazul lui Matthew. Așa fuseseră lucrurile de când era copil. N-a văzut-o niciodată pe Miriam venind sau plecând. Pe mine nu m-a văzut niciodată plecând.

Pe lângă asta, Joseph spunea că n-o să mă creadă nimeni. Absolut nimeni. Era cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Iar eu eram un copil. Un copil pe nu-l voia nimeni – nimeni – în afară de el și de Miriam.

— Unde te-a dus? întreabă iar domnișoara Flores.

— La grădina zoologică, răspund eu.

— Grădina zoologică? întreabă ea, de parcă ar fi preferat să meargă oriunde altundeva.

— Da, doamnă, răspund eu, cu un zâmbet uriaș, pentru că n-

aș fi vrut să merg niciunde altundeva, poate doar cu mămica și tăticul.

Grădina zoologică. Mai fusesem la o grădină zoologică mică, în Lincoln, dar niciodată în Omaha. Am văzut antilope și gheparzi în ziua aia, și gorile și rinoceri. Am mers cu un trenuleț și am intrat într-un dom uriaș care arăta pe dinăuntru ca deșertul, un deșert adevărat. Matthew și-a cheltuit și ultimii bănuți atunci, cu mine, la zoo, mi-a luat și popcorn!

M-am bucurat de fiecare minut, deși în realitate îmi era cam frică de oameni. Mulți oameni. Nu cunoșteam multă lume atunci. Singurii pe care-i știam erau cei împrăștiați prin viața mea, și toți intrau în trei categorii: buni, răi sau altfel. Nu era doar că nu mai ieșisem din casa aia din Omaha de ani întregi. Problema era că nu văzusem prea mulți oameni, în afară de Joseph și Miriam, Isaac, Matthew și, din când în când, cam o dată la șase luni, pe domnișoara Amber Adler. Mă holbam la toți oamenii pe lângă care treceam și mă întrebam, iar și iar, dacă sunt buni sau răi.

Sau, poate, dacă sunt altfel.

Dar Matthew m-a ținut strâns de mână tot timpul; nu mi-a dat drumul. Mă simțeam în siguranță cu Matthew, ca și cum el m-ar fi putut apăra, dar știam că mai devreme sau mai târziu tot trebuie să merg acasă, în casa lui Joseph și Miriam. Până la urmă a trebuit să fie mai devreme, nu mai târziu, fiindcă Matthew a spus că nu putem risca să ajungă Joseph acasă înaintea noastră. Nu puteam risca să afle că am fost plecați. Pentru că atunci, a zis Matthew, Joseph s-ar înfuria. S-ar înfuria rău.

Și m-am întrebat ce ar putea să facă.

În noaptea aia am visat antilope. O turmă de antilope, alergând prin savana africană. Libere și nestăpânite, așa cum eu doar puteam visa să fiu.

HEIDI

Tocmai ne pregătim de culcare când Willow intră în dormitorul meu să spună noapte bună, cu aceeași voce temătoare pe care o are aproape mereu. Zoe stă în pat și uită în gol la un sitcom de la televizor, iar eu fac câte o grimasă în gând, de fiecare dată când cineva înjură pe ecran sau vreun cuplu se sărută, pentru că nu mi-e clar când am trecut de la Disney Channel la asta. Oare fiica mea de doisprezece ani e suficient de mare cât să se uite la asta, să prindă aluziile sexuale și umorul pentru adulți care inundă ecranul televizorului?

Dar ea se uită ca și cum nici n-ar vedea, fără să râdă odată cu publicul când un bărbat oarecare alunecă într-o parcare înghețată și cade-n fund, iar cartonul de ouă pe care-l ținea în mâini face o tumbă prin aer.

Se întoarce spre Willow când aceasta intră în cameră, iar în ochii ei de un căprui cald se vede un licăr de gheață.

Ia imediat telecomanda și dă sonorul mai tare, încercând să acopere acel „noapte bună" leșinat al lui Willow.

Zoe e supărată pe mine, e supărată că am uitat s-o iau de la antrenamentul de fotbal, că am fost reținută la clinica unde am mers cu Zoe și copilul. Că a trebuit să aștepte o oră în plus, poate chiar mai mult, cu antrenorul Sam care mă suna – iar și iar – să-mi aducă aminte că fiica mea mă așteaptă la Eckhart Park, în vreme ce soarele cobora tot mai mult sub orizontul orașului Chicago. Când am ajuns noi, colegele ei de echipă plecaseră de mult și până și antrenorul Sam își pierduse răbdarea și începuse să-i fie frig, deși mi-a zâmbit fals și mi-a spus că nu-i nicio problemă când m-am scuzat pentru a nu știu câta oară că am întârziat.

Zoe n-a vorbit cu mine când am ajuns acasă; n-a vorbit nici cu Willow. Și-a făcut duș și s-a băgat în pat, spunând că vrea să fie singură. Desigur, asta nu m-a surprins deloc și vedeam în ochii ei goi, în expresia posomorâtă, că mă ura, așa cum ura aproape totul. Ajunsesem și eu pe lista aia nesfârșită care includea temele la matematică și fasolea și pe suplinitoarea cicălitoare.

Lista lucrurilor pe care le ura. Eu.

Dar copilul. Copilul, pe de altă parte, era numai zâmbet. Zâmbete fără dinți și sunete melodioase, de bebeluș, care umpleau camera ca niște cântecele de leagăn vesele. M-am agățat de ea lacom, nedorind s-o împart. I-am pregătit un biberon când a-nceput să sape prin cutele bluzei mele ca să-mi găsească sânul; m-am furișat în bucătărie fără s-o întreb pe Willow sau să-i spun unde mă duc, fiindcă dacă aș fi făcut-o, se putea oferi ea să i-l pregătească, iar atunci ar fi trebuit să cedez copilul, să-l las în grija ei, or, asta era ceva ce pur și simplu nu puteam să fac. Așa că am stat pe întuneric în bucătărie și am hrănit-o pe Ruby, i-am gâdilat degețelele drăgălașe, i-am șters cu un prosop moale de bucătărie picăturile de lapte care-i alunecau pe bărbie.

— E timpul să-și ia medicamentul, doamnă, a spus Willow, apărută brusc în bucătărie, ca un fulger într-o noapte altminteri senină.

Fusesem prinsă asupra faptului, ca mâța la oala cu smântână, cum se spune.

Cuvintele ei, în sine, nu spuneau nimic rău, dar ochii ei îi sfredeleau pe ai mei; nu trebuia să zică nimic ca să se asigure că știu c-am greșit. Dintr-odată, îmi era teamă de Willow, teamă că avea să-mi facă ceva rău, teamă că avea să-i facă ceva rău copilului.

Din nou, imaginea ei s-a schimbat sub ochii mei: fata neajutorată căreia-i plăcea ciocolata caldă devenise o adolescentă delincventă care a reușit să se insinueze în casa mea.

A rămas acolo, în picioare în mijlocul bucătăriei, cu brațele întinse, așteptând să-i dau copilul înapoi. Era îmbrăcată în alte haine vechi de-ale lui Zoe: jeanși găuriți în genunchi, o bluză cu mâneci lungi care pentru Willow erau trei sferturi și, din cauza asta, pe partea descoperită a brațelor i se făcuse piele de găină. Una dintre șosetele pe care le purta avea o ditamai gaura în vârf și, holbându-mă la degetul mare care se ițea pe acolo, m-am gândit cât de naivă am fost s-o aduc pe Willow în casa mea.

Dacă totuși Chris avea dreptate în privința lui Willow?

Nu mă gândisem ce efect ar putea avea asta asupra bunăstării familiei mele, pentru că eram mult prea îngrijorată de bunăstarea lui Willow ca s-o iau în calcul pe Zoe, ca să-l iau în calcul pe Chris.

Dar dacă Willow nu e de încredere?

Ochii mi-au zburat la sertarul unde ținem briceagul Swiss Army, ascuns într-o grămadă de prostii – lumânări de tort, chibrituri, lanterne stricate – și m-am pomenit dintr-odată speriată, întrebându-mă cine e fata asta, cine e ea cu adevărat, și de ce e la mine-n casă.

În timp ce ea stătea acolo și se uita la mine, nu mi-a pus întrebarea evidentă: ce făceam?

Dar mi-a luat copilul din brațe. Pur și simplu. A luat-o și m-a lăsat neajutorată și cu răsuflarea tăiată. Am ajutat-o pe Willow să dozeze antibioticul lichid în gura copilului și am rămas acolo, în picioare, îngrozită, când Willow a plecat cu copilul în brațe. Copilul pe care tocmai îl ținusem în brațe, îl hrănisem și, fără ea, fără Ruby, am simțit brusc că ceva lipsește din viața mea. M-am uitat la Willow cum s-a așezat cu picioarele încrucișate pe canapeaua mea și a pus copilul ăla în poală, înfășurat în păturica roz ca o omidă în coconul ei.

Mi-a venit să plâng când m-am uitat la biberonul gol din mâna mea și când mi-am simțit brațele goale și ele. M-am trezit că-mi doream, că simțeam o nevoie copleșitoare să țin în brațe acel copil, iar gândurile mi-au fost acaparate de imaginea lui Juliet, imaginea lui Juliet scoasă din uterul meu cu o chiuretă. Abia mai puteam respira, cu gândurile împărțite între dorul de acel copil – de Ruby – și dorul de Juliet a mea, Juliet care fusese aruncată ca deșeu medical.

Nu știu cât a durat asta. Am stat acolo, pe pragul dintre bucătărie și living, hiperventilând, cu dioxidul de carbon care-mi ieșea din sânge cu viteză așa de alarmantă încât am început să simt furnicături în buze, degete, chiar și în cele de la picioare, și m-am agățat tare – până mi s-au albit încheieturile – de blatul de granit ca să nu leșin sau să mă prăbușesc, imaginându-mi propriul corp scuturat de convulsii pe dușumea, închipuindu-mi-le pe Willow și Zoe cum stau acolo fără să facă nimic,

uitându-se la *Strada Sesame* sau la vreun sitcom la televizor, până când am început să le disprețuiesc – pe amândouă – pentru acest dezinteres, fie el și ipotetic.

Acum stau în baia principală, iar Zoe e băgată în pat și urmărește prostia aia de emisiune de la televizor, în vreme ce Willow îi spune noapte bună. A intrat cu totul în dormitor și a rămas aproape de ușa băii, de unde mă urmărește cum agăț dragul meu lanț de aur, cu verigheta tatei, de un cârlig șic de pe perete – o pasăre filigranată vopsită într-un roșu aprins.

— Noapte bună, mormăi eu către Willow fără să mă-ntorc spre ea, și respir abia după ce iese din cameră.

Îmi pun o cămașă de noapte din satin și, după ce încui ușa dormitorului, mă bag și eu în pat lângă Zoe, ascunzând briceagul Swiss Army sub pernă.

Nu pot să dorm, mă sucesc și răsucesc, străduindu-mă să nu o trezesc pe Zoe, care se-ntoarce cu spatele la mine și se retrage cât mai aproape de marginea patului, astfel încât corpurile noastre să nu se atingă. Zoe, care cândva se băga în pat cu mine și Chris, care se ruga să fie lăsată să umple acel spațiu gol dintre trupurile protectoare ale lui mami și tati, acum se dusese așa de departe, încât mai avea puțin și cădea din pat.

Când, în fine, adorm, visez bebeluși. Bebeluși și sânge. Nu sunt vise frumoase, cu bebeluși angelici și cu îngeri așa cum am mai avut, ci cu bebeluși însângerați, bebeluși morți, pătuțuri goale. Alerg dintr-o cameră în alta în cămașa mea de noapte din satin, căutând-o pe Juliet, fără s-o găsesc. În vis, merg pe urmele propriilor pași de parcă poate, cine știe, n-am observat-o așezată în mijlocul vreunei încăperi, înfășurată în păturica ei moale. Mă uit în locurile unde se ascund pisicile: în dulap, după ușa cămării, sub pat. Nu e nicăieri.

Apoi mă uit în jos și-mi văd cămașa de noapte stropită cu sânge. Ca un hamburger cu ketchup pe el. Am sânge pe cămașa de noapte, pe mâini și, când mă uit în oglindă – sunt cu zece ani mai bătrână decât eram când m-am culcat – văd că am sânge și în părul meu cândva roșcat.

Mă trezesc transpirată din pricina coșmarului, cu certitudinea că de undeva se aude un bebeluș plângând.

Mă ridic din pat și traversez pe vârfuri camera. Cifrele de pe ecranul ceasului digital arată 2:17 a.m. Pe hol e întuneric, în afară de lumina slabă care vine de la aragazul din bucătărie. Îmi lipesc urechea de ușa biroului: e liniște, nu se aude nimic. Niciun plânset de copil.

Și totuși eram sigură.

Pun mâna pe clanța de nichel satinat și apăs.

Încuiat.

Mai încerc o dată, să fiu sigură, iar inima mi-o ia la goană. Mi-e teamă că s-a întâmplat ceva de cealaltă parte a ușii, iar mintea ni-e invadată de un milion de gânduri nechemate, de la posibilitatea ca Willow să se fi întors în somn și să fi sufocat copilul, până la cea ca un nebun să fi urcat pe scara de incendiu și să fi fugit cu Ruby în brațe.

Trebuie să intru în camera aia. Trebuie să mă asigur că fetița e bine.

Aș putea să bat la ușă și s-o trezesc pe Willow, să-i cer să deschidă ca să verific cât de bine sunt închise geamurile și dacă bebelușul e bine sau nu. I-aș putea spune că mi-era teamă ca fetița să nu fi pățit ceva. Și, dacă am dreptate, panica mea ar fi justificată. Dar dacă nu…

Dacă n-am dreptate, atunci fetele – Willow și Zoe, amândouă – o să creadă că-s nebună.

Aproape că alerg pe hol până la sertarul cu diverse din bucătărie, unde avem un pumn de chei – pentru că e genul de broască pe care o poți deschide cu orice obiect ascuțit: chiar și cu o agrafă pentru hârtie. Revin la ușa biroului și bag cheia improvizată, întorc în sensul acelor de ceasornic și *voilà!*

Ușa se deschide imediat.

Apăs pe clanță cât pot de ușor, ca să n-o trezesc pe Willow. Balamaua scârțâie încet și o văd, ca și noaptea trecută, cu spatele la copil și cu o pernă pe cap. Bebelușul doarme profund, cu respirație egală. A aruncat cu piciorușele pledul verde care o acoperea, așa că-i pot vedea pieptul ridicându-se și coborând și știu astfel că e vie, nu strivită într-o baltă de sânge cum mă convinseseră visele mele.

Doarme adânc, cu ochii și membrele complet nemișcate,

inerte.

Vreau s-o iau în brațe și s-o duc așa pe hol, până la balansoarul din living. Vreau s-o țin brațe în timp ce doarme, până se crapă de ziuă, până când mă pot uita pe geam la primele autobuze și taxiuri de pe străzile orașului. Vreau să privesc răsăritul cu Ruby în brațe, să văd aburii rozalii colorând cerul întunecat de aprilie.

Apoi apar celelalte gânduri care-mi populează mintea, gândurile care mă-ndeamnă să duc copilul undeva unde Willow să nu mă găsească.

Mă holbez la Ruby și stau ascunsă în bezna din încăpere, devenită doar o siluetă lipită de perete, o formă difuză luminată din spate de albul zidurilor, de razele lunii, filtrate de draperiile gri, draperii cu dungi subțiri care mi s-au părut mereu oribile, șifonate, boțite. Îmi închipui că sunt una dintre acele siluete faimoase: Jane Austen sau Beethoven, sau una dintre acele fete vulgare care împodobesc cabinele TIR-urilor sau ale camionetelor de *rednecks,* fetele alea cu corp în formă de clepsidră și cu sâni enormi.

Pun mâinile pe zid ca să nu cad; îmi impun să nu respir ca să n-o trezesc pe Willow și las să treacă atât de mult timp între două răsuflări, încât încep să amețesc.

Și în camera asta e un ceas, iar cifrele lui roșii trec de la 2:21 la 4:18 a.m. Într-o clipită, în vreme ce eu stau acolo, la marginea canapelei, și vreau s-o învelesc cu pledul, s-o mut câteva zeci de centimetri, s-o îndepărtez de corpul lui Willow ca să nu-mi mai fac griji că ar putea sfârși sufocată sau zdrobită. Vreau s-o iau în brațe și s-o scot din camera asta.

Dar nu pot.

Pentru că, atunci, Willow o să-și dea seama.

Și s-ar putea să plece.

WILLOW

Aici, purtăm combinezoane portocalii, pe spatele cărora care scrie *juvenil.* Dormim în camere cu pereți de cărămidă, câte două în celulă, pe paturi de metal suprapuse și avem gratii groase care ne despart de coridorul de beton unde gardiencele – femei cu comportament de tirani și trupuri de bărbați – patrulează toată noaptea. Mâncăm în cantină, la mese lungi, pe tăvi ciobite și decolorate, pline cu mâncare din toate categoriile: carne, pâine, fructe și legume, un pahar cu lapte.

Nu e chiar așa de rău, mai ales prin comparație cu mâncatul din tomberoane și dormitul pe stradă.

Colega mea de celulă e o fată care mi-a zis că o cheamă Diva. Paznicele o strigă Shelby. Are părul mov, dar sprâncenele îi sunt maro. Cântă. Tot timpul. Toată noaptea. Gardiencele și alte deținute îi zic să tacă, să-și țină gura, să-și închidă fleanca, mucles, și strigă toate cuvintele alea din locuri pe care nu le vedem. O întreb de ce e închisă, de ce e după gratii, ca mine, unde stă așezată pe podeaua de beton fiindcă jură că are o bombă sub pat.

— Nu vrei să știi.

Atâta zice, iar eu rămân cu întrebările.

Are cincisprezece, poate șaisprezece ani, ca mine. Văd găurile de unde paznicele au pus-o să-și scoată cerceii: în buză, în nas, în cartilajul urechii. Scoate limba ca să-mi arate că și acolo avea cercel, și-mi spune că limba i se umflase așa de tare că aproape i se dublase atunci când și-a găurit-o, și din cauza asta n-a putut să vorbească zile-ntregi. Îmi povestește că o fată și-a despicat limba când a-ncercat asta. Începe să-mi povestească despre ceva de sub pantalonii combinezonului ăla portocaliu, că a avut și acolo cercel și că paznica a stat și s-a uitat cum își scotea mica vergea metalică ce îi străpungea clitorisul – a obligat-o să scoată – apoi a băgat-o la pârnaie.

— Lesbiană nenorocită, spune ea printre dinți.

Întorc capul, jenată, iar ea începe să cânte. Cineva îi zice să-și țină gura. Ea cântă și mai tare, ascuțit și fals, ca frânele unui

marfar care oprește brusc.

Paznica mă aduce din celulă. Îmi pune cătușe la mâini, apoi mă conduce de braț în camera rece unde Louise Flores așteaptă deja la masa de oțel. Azi stă în picioare, într-un colț, și se uită pe geam; e cu spatele spre ușă când intru. Are pe ea un cardigan fumuriu care pare să fie d-ăla de la care te mănâncă pielea, și o pereche de pantaloni negri. Pe masă e o cană de ceai și un pahar cu suc pentru mine.

— Bună dimineața, Claire, spune ea când ne ocupăm locurile de la masă.

Nu zâmbește. Ceasul de perete arată puțin după ora zece. Domnișoara Flores îi face semn gardiencei să-mi scoată cătușele.

Gardianul de data trecută nu mai e. În locul lui a apărut o femeie între două vârste, cu părul cărunt strâns în coc. Stă sprijinită în colț, cu brațele încrucișate și cu patul unui pistol ițindu-se din toc.

— Ți-am adus niște suc, spune domnișoara Flores, și o gogoașă, adaugă ea, punând pe masă o pungă de hârtie.

Mită.

Cum venea Joseph, uneori, cu câte un fursec cu ciocolată luat de la cantina colegiului și învelit în celofan. Asta pentru ca în noaptea ce urma să nu stau pe gânduri și să-mi ridic tricoul ăla mare și vechi în care dormeam, ca să-l las pe el să-mi tragă în jos chiloții.

Își pune ochelarii și se uită la notițele din ziua precedentă. Cum am plecat din Omaha cu Matthew. Cum am mers cu nu știu câte autobuze tocmai până la grădina zoologică.

— Ce s-a întâmplat când ai ajuns acasă în după-amiaza aceea? De la grădina zoologică? mă-ntreabă.

— Nimic, doamnă, îi spun eu în timp ce bag mâna-n pungă și scot de acolo o gogoașă cu glazură de ciocolată și bomboanele colorate și mi-o îndes în gură. Am ajuns acasă cu mult înaintea lui Joseph, mormăi eu. Cu mult înaintea lui Isaac. Miriam era în camera ei, dar nu simțea cum trece timpul. I-am făcut de mâncare și am început să spăl rufe pentru ca mai târziu, atunci când aveam să-i spun lui Joseph că am spălat toată ziua, să existe și dovada – rufe pe frânghie. N-avea de unde să știe că e o

minciună.

Louise Flores îmi întinde un șervețel și-mi face semn spre obraz. Șterg urma de ciocolată, apoi mă ling pe degete. Beau cu poftă sucul.

Îi spun că plimbările cu autobuzul, împreună cu Matthew, aproape că deveniseră un obicei. N-am mai mers la grădina zoologică, pentru că asta costa bani, iar Matthew n-avea bani. Mergeam în locurile unde puteam merge fără bani. Mergeam în parcuri, și Matthew mi-a arătat cum să mă dau în leagăn, ceva ce nu mai făcusem de când stăteam în Ogallala. Uneori ne plimbam pur și simplu pe străzile din Omaha, pe lângă clădiri și pe lângă toți oamenii ăia.

Apoi, într-o zi, Matthew m-a dus la bibliotecă. Mi-am adus aminte ce mult îmi plăcea să merg la bibliotecă împreună cu mămica. Îmi plăcea mirosul și-mi plăcea cum arătau toate cărțile alea. Mii de cărți. Milioane de cărți! Matthew m-a întrebat despre ce vreau să citesc – despre orice pe lumea asta – și m-am gândit mult, și după aia i-am zis lui Matthew că vreau să aflu mai multe despre planete. A dat din cap și a zis „bine, atunci astronomie să fie", și m-am ținut după Matthew care se fâțâia pe acolo de parcă era palatul lui, și el m-a dus la o groază de cărți despre *astronomie,* cum i-a zis el, despre soare, lună, stele. Era liniște în bibliotecă, iar pe culoarul unde erau cărțile de astronomie Matthew și cu mine eram singuri, ascunși între rafturile înalte de parcă am fi fost singurii oameni din lume. Ne-am așezat pe jos și ne-am sprijinit de rafturile mari, iar eu am început să scot cărțile din raft una câte una și să le admir coperțile: cerul negru al nopții spuzit de stele.

Pentru că am crescut fără mamă, erau lucruri pe care voiam să le știu, dar n-aveam pe cine să întreb. De pildă, de ce, din când în când, corpul meu sângera și trebuia să-mi umplu chiloții cu cocoloașe de hârtie igienică, să nu-mi stric pantalonii. Sau de ce îmi creștea păr acolo unde nu mai avusesem niciodată și de ce anumite părți ale corpului se măreau fără un motiv anume. Nu exista nicio femeie în viața mea pe care să pot s-o întreb. Asistenta socială era singura, dar sigur că nu puteam s-o întreb lucrurile astea, pentru că ar fi vrut să afle de ce nu

vorbesc cu Miriam, fiindcă, de fiecare dată când domnișoara Amber Adler venea pe acolo, Miriam își lua pastilulețele albe și se purta aproape normal. Aproape. Dar Miriam era departe de a fi normală.

Toate întrebările alea erau despre exterior, dar aveam întrebări și despre ce mi se-ntâmpla în interior. Mai ales despre Matthew și despre tot vârtejul ăsta ciudat de emoții pe care le simțeam când era în preajma mea. Simțeam o nevoie teribilă să fiu aproape de el și mă simțeam singură când nu era acolo. În fiecare zi din viața mea așteptam să apară la ușă după ce Joseph și Isaac plecau, și mă-ntristam în zilele în care nu venea.

Vedeam lucruri pe care nu le mai văzusem niciodată când Matthew venea și mă scotea din casa aia: femei frumoase cu părul vălurit, în culoarea paielor sau a scorțișoarei sau a macaroanelor cu brânză, cu fețele aranjate, îmbrăcate în haine minunat de complicate: cizme înalte, din piele, cu tocuri, jeanși strâmți de tot, pantaloni din piele, escarpeni turcoaz, zeci de brățări mari pe un singur braț, tricouri cu guler-bărcuță, pulovere cu găuri prin care se vedeau sutienele, pe sub materialele grena sau vernil sau bleumarin. Femei și bărbați care se țineau de mână și se sărutau. Fumau sau vorbeau la telefon.

Eu aveam un sutien pe care mi-l strecurase Joseph în ultimul pachet cu haine: unul care conținea sarafane și cardigane maro care mă plictiseau de moarte, pentru că eu voiam tocuri și brățări. Voiam să port un tricou transparent peste sutienul meu, ca să vadă Matthew.

Când Matthew și cu mine ne întindeam unul lângă altul în patul meu ca să citim din cartea pe care mi-o adusese în ziua respectivă, stăteam aproape unul de celălalt, cu corpurile lipite, cu capetele pe aceeași pernă plină de cocoloașe. Matthew se înghesuia în tăblia patului, iar trunchiul și picioarele i se încolăceau cumva cu ale mele, în vreme ce capul și-l înclina spre al meu ca să putem vedea amândoi scrisul microscopic din cărți. Una dintre preferatele mele era *Anne din Green Gables,* o carte pe care cred că i-am cerut lui Matthew s-o împrumute de un milion de ori și, deși știam că s-a plictisit de ea, nu se plângea niciodată. Ba chiar zicea că-i place.

Dar, oricât de mult mi-ar fi plăcut cartea aia, tot îmi era greu să mă gândesc la orice altceva decât la atingerea ușoară a mâinii lui Matthew pe mâna mea când dădea paginile, la felul în care jeanșii lui se frecau de piciorul meu gol sub pătură, la cotul care-mi atingea din întâmplare sânul când Matthew își schimba poziția în pat. În timp ce Matthew citea cu glas tare despre Anne Shirley și familia Cuthbert, mă pierdeam în vocea lui, în mirosul lui – un amestec de mușchi de pădure și fum de țigară – în forma unghiilor lui; oare cum ar fi să strecoare mâinile alea calde pe sub puloverul meu și să-mi atingă sânul?

Ar fi altfel decât cu Joseph, eram sigură de asta, altfel decât cu Joseph ai cărui dinți îmi însemnaseră pielea palidă așa cum se însemnează vitele.

Matthew și cu mine stăteam mult timp așa, întinși împreună în pat, și uneori Matthew se ridica repede și se muta în celălalt capăt al patului.

De parcă am fi făcut ceva rău.

Domnișoara Amber Adler a continuat să vină o dată la șase luni sau cam așa. În zilele de dinaintea sosirii ei, Joseph, cu ajutorul meu, îi dădea lui Miriam pastilele alea. Imediat, Miriam începea să se simtă mai bine și se ridica din pat, și aeriseam, să scoatem duhoarea de Miriam din casă. Eu mă apucam de curățenie, iar Joseph apărea cu o rochie nou-nouță, și mă punea să stau la masa din bucătărie și-mi tundea puțin părul, și când venea asistenta socială în rabla ei și cu geanta Nike enormă, casa mirosea a lămâiță, Miriam se purta mai mult sau mai puțin normal, iar pe ușa de la frigider era vreo temă la literatură inventată, pe care o scrisese Joseph și pe care apoi pusese numele meu.

— Tu ai scris asta? mă-ntreba domnișoara Amber Adler, strângând hârtia în mâna ei mică și frumoasă.

— Da, doamnă, răspundeam eu.

Evident că nu scrisesem nicio temă. Nici nu mergeam la școală. Dar Joseph se uita în ochii ei de parcă ar fi fost adevăru'-adevărat și-i spunea că citesc și scriu bine, dar că problema e că-s *neascultătoare,* iar Amber Adler mă trăgea deoparte și-mi amintea ce norocoasă sunt să am o familie ca Joseph și Miriam,

că trebuia să mă străduiesc mai mult să mă pot frumos și să dau *dovadă de puțin respect.*

Asistenta socială continua să aducă scrisori de la Paul și Lily Zeeger și de la Lily Mică a mea. Lily Mare îmi povestea ce mult a crescut Rose (Lily). Că voia să-și lase părul negru lung, lung, și că tocmai își făcuse breton. Că avea multe prietene: pe Peyton și pe Morgan și pe Faith. Ce mult îi plăcea la școală și ce copil isteț era și că materia ei preferată era muzica. M-a-ntrebat: eu cânt la vreun instrument? Îmi place să cânt cu vocea? Îmi zicea că Rose (Lily) e o muziciană înnăscută. Se întreba: e o trăsătură de familie? Când Lily a-nvățat să scrie, a-nceput să-mi trimită și ea bilete mâzgălite pe filele unui carnețel care aveau desenată o crenguță cu o pasăre roșie. Pe filele carnețelului era scris numele ei, Rose Zeeger, și în fiecare toamnă îmi trimitea în bilețelul îndoit o poză nouă de la școală. Lily a mea era mereu veselă, zâmbitoare, iar din pozele alea îmi dădeam seama că pe măsură ce crește seamănă tot mai mult cu mămica. Atunci când mă uitam în oglindă nu vedeam nimic din mămica, dar vedeam mult din ea în Lily Mică, în pozele alea pe care Joseph mă obliga să le rup în bucăți după ce pleca asistenta socială.

— Am început să mă simt ușurată în privința lui Lily, îi spun domnișoarei Flores.

— De ce?

— Pentru că Lily era fericită cu familia Zeeger. Era fericită într-un fel în care n-ar fi putut să fie niciodată dacă ar fi rămas cu mine.

Mă gândeam cum ar fi fost ca Joseph să-i facă lui Lily ce-mi făcea mie și numai ideea mă făcea să vreau să-i crăp capul cu tigaia, erau gândurile care începuseră să mă bântuie pe măsură ce creșteam și mă transformam dintr-un copil de opt ani într-o fată de cincisprezece, care știa cu certitudine că Joseph n-avea ce să caute în camera mea.

— De ce nu i-ai spus asistentei sociale despre Joseph? întreabă domnișoara Flores. Dacă ceea ce spui e adevărat, adaugă ea, sugerând că n-ar fi.

Întorc privirea și refuz să răspund. Am mai răspuns la întrebarea asta.

— Claire, mă strigă domnișoara Flores, pe un ton sec.

Când vede că nu răspund, continuă să vorbească, dar cu ochii-n notițele ei:

— Din câte-mi dau seama, Claire, n-ai făcut nimic să-ți îmbunătățești situația. Puteai să-i povestești domnișoarei Adler despre ceea ce susții că-ți făcea Joseph. Puteai să-l informezi – mai aruncă o privire în notițe, să se asigure că nu greșește – pe Matthew. Dar n-ai făcut-o. Ai ales să te ocupi singură de problemă.

Refuz să răspund. Îmi pun capul pe masă și închid ochii.

Ea lovește masa cu palma și tresar; tresare și paznica.

— Claire, latră ea.

Nu vreau să-mi ridic capul. Nici să deschid ochii. Mi-o închipui pe mămica ținându-mă de mână. *Nu te mișca și n-o să doară așa de tare.*

— Domnișoară, spune ea, ai face bine să cooperezi. Faptul că mă ignori nu ajută la nimic. Ești într-o belea mare, să știi. Mai mare decât îți închipui. Ești acuzată de două crime, pe lângă…

Atunci ridic capul de pe masă și mă uit fix la ea, în ochii cenușii ai domnișoarei Louise Flores și la părul ei cărunt, lung, la cardiganul aspru, la ridurile de pe pielea ei și la dinții mari, ca de cal. Pereții de cărămidă gri ai cămăruței încep să mă strângă, iar soarele care vine de la singura fereastră îmi intră-n ochi. O durere de cap mă lovește fără avertisment. Văd un trup, sânge, mațe împrăștiate pe podea. Ușa de la intrare, deschisă. Picioarele îmi tremură ca piftia. O voce îmi spune să plec. *Du-te!* Și mă gândesc: două?

CHRIS

Copilul scâncește pe fundal atunci când în fine reușesc să dau de Heidi. O întreb pe Heidi ce s-a întâmplat.

— Așteptăm să-și facă Tylenol-ul efectul.

Asta e tot ce-mi spune, iar vocea îi vibrează în timp ce leagănă copilul sus-jos, sus-jos, încercând să-l aline. Să-l facă pe copilul ăla să tacă din gură.

— Febră? întreb eu și continui să tastez pe laptop.

Activele oferite prin prezenta sunt extrem de speculative…

Abia dacă sunt atent când Heidi îmi spune că febra nu mai e așa de mare – spune o cifră pe care n-aș putea s-o reproduc pentru nimic în lume – apoi îmi povestește despre consultația de la clinica din Lakeview.

— Protecția Copilului, îi amintesc eu.

Un apel rapid ar putea rezolva toate problemele astea.

— Nu acum, Chris.

Atâta spune, după care tace. Nu vrea să mă audă bătând-o la cap despre fată și nu vrea să audă nici că mie mi se pare o adevărată nebunie că fata încă locuiește cu noi, într-un spațiu prea mic pentru trei oameni, darămite pentru cinci. Sau că tot balamucul ăsta ne-ar putea băga la închisoare.

Acțiunile sunt oferite fără…

Îmi povestește cum a dus copilul la medicul de familie din Lakeview. Cum a spus că e al ei copilul, ca să evite orice întrebare sau suspiciune și m-am gândit la asta; Heidi, la vârsta ei, cu un bebeluș de câteva luni. Problema n-ar fi că Heidi a depășit vârsta la care să aibă un copil, ci că am trecut de mult de asta, de scutece și biberoane și toate rahaturile aferente.

Până la urmă, n-a contat cine știe ce a cui era fetița, pentru că doctoriței nu-i păsa decât de febra ei persistentă, iar ele stăteau acolo, în cabinet, și așteptau o poțiune magică, un elixir care să vindece copilul.

Îmi dau seama din vocea ei că e obosită. În minte mi se formează o imagine: părul lui Heidi e ciufulit; probabil că n-a făcut duș toată ziua. Cel mai probabil, șuvițele i s-au răsucit, ca

spaghetele, pentru că asta se întâmplă când nu-și spală părul ca lumea. Are pungi sub ochii obosiți, pungi mari, umflate și dureroase. Oboseala o face și neîndemânatică, îmi dau seama de asta când, în mijlocul conversației noastre, o cutie de suc ratează marginea blatului din bucătărie și cade pe podea.

Se aude un trosnet și-mi închipui cum se scurge lichidul maroniu și lipicios printre crăpăturile dușumelei.

— Căcat, exclamă ea, Heidi, care nu înjură niciodată.

Parcă o văd în patru labe, ștergând mizeria cu un prosop de hârtie. Părul îi cade peste față și îl suflă într-o parte. E varză, îi trebuie musai un duș și un somn bun. Ochii îi fug în toate părțile, iar prin minte îi gonesc tot felul de gânduri.

Situația asta deja îmi afectează soția.

Heidi spune că a pus atâta cremă pe fundul copilului în ultimele zile, încât doctorița n-a zis aproape nimic despre iritația în curs de vindecare. După ce a eliminat toate cauzele potențiale ale febrei, doctorița a folosit un cateter să obțină o mostră de urină și a diagnosticat copilul cu infecție urinară.

— De unde a luat-o? o întreb pe Heidi și mă strâmb când mă gândesc cum trebuie s-o usture pe fetiță când face pipi și ce senzație trebuie să fi avut când cateterul i-a pătruns prin uretră spre vezica ei mică.

— Igienă necorespunzătoare, răspunde ea simplu, și-mi amintesc cum a stat copilul în scutecul ăla plin de rahat Dumnezeu știe cât timp.

Bacteriile din fecale au ajuns în vezică și în rinichi. I-au infectat.

Fetița e pe antibiotice acum, iar doctorița i-a dat mamei ei instrucțiuni clare s-o șteargă la fund din față spre spate. Exact același lucru cu care mă dispera Heidi când Zoe încă purta scutece. Mi-o închipui pe Willow acum, așezată pe canapea, uitându-se în gol la televizor, așa cum face de obicei. *Încă n-are optsprezece ani,* îmi spun eu, și imediat văd imaginea unui copil căruia încă mai trebuie să-i spună cineva să se spele pe mâini. Să-și mănânce legumele. Să-și facă patul. Să-și șteargă copilul la fund din față spre spate.

Încă aștept vești de la Martin Miller, detectiv privat. Mă tot

gândesc la modalități de a grăbi procesul, la vreo informație pe care i-aș putea-o da, deși propriile căutări pe internet n-au dus nicăieri. M-am gândit la o fotografie, dar mă-ndoiesc că Willow Greer m-ar lăsa să-i fac o poză, sau că Heidi mi-ar da acordul. Mă gândesc la valiza aia veche, maronie și tocită, pe care o bagă sub canapea atunci când iese din cameră, de parcă în felul ăsta noi am uita de existența ei. M-am gândit să arunc o privire înăuntru să văd dacă găsesc ceva, vreun indiciu, un permis de conducere sau vreun act de identitate, un telefon cu număr de contact.

Apoi Martin a zis ceva de amprente, a zis să șterpelesc vreun pahar sau telecomanda, ceva pe care fata a pus mâna și care ar putea valida o identitate reală. Mi-a explicat pas cu pas cum să conserv amprentele lui Willow Greer ca să le poată trimite la laborator.

Dar toate astea trebuie să aștepte până mă-ntorc.

Încă n-am primit răspuns la mesajul pe care i l-am dat pe Twitter lui W. Greer, ceea ce mă face să cred că e moartă. Că până la urmă a făcut ce zicea că va face, că și-a luat viața.

Sau poate că stă pitită în vreun apartament din Chicago, sperând ca lumea s-o creadă moartă. De unde dracu' să știu? Totuși verific în fiecare zi, să fiu sigur.

— A întrebat de semnul ei din naștere, îmi spune Heidi, aducându-mă înapoi în prezent.

— Cine?

— Doctorița.

— Semnul din naștere? întreb eu, și-mi amintesc pata de pe piciorul copilului, pe care am văzut-o când Heidi a desfășat-o din prosopul nostru albastru și a șters-o cu un șervețel umed.

— Da, a zis că se cheamă pată de vin.

Asta mă face să-mi închipui un pahar de Merlot vărsat pe piciorul fetiței. Heidi spune ceva despre petele vasculare din naștere și despre capilare și alte vase de sânge care se dilată sub pielea copilului. Și-mi mai spune că doctorița recomandă să i-o scoatem. Cu tratament laser. O spune de parcă ar fi ceva ce trebuie cu adevărat să luăm în calcul. Noi. Ea și cu mine. De parcă am vorbi despre copilul nostru.

Mi-o închipui pe soția mea acum, la telefon, cu părul ei ca spaghetele și cu ochii obosiți, uitându-se în gol:

— Doctorița a spus că, pe măsură ce copiii cresc, se pot simți prost din pricina asta. Și că petele sunt cel mai simplu de tratat la vârste cât mai fragede, pentru că vasele de sânge sunt mai mici.

Rămân mut. Nu pot să răspund. Deschid gura și o-nchid la loc. Apoi, în lipsă de altceva mai bun, o-ntreb:

— Ce face Zoe?

— Bine, răspunde Heidi.

Nu suflu o vorbă despre semnul din naștere.

Conversația se mută de la semne din naștere la vreme și realizez cât de epuizată pare Heidi, judecând după felul în care-i sună vocea, la capătul puterilor, ca o jucărie elastică de care cineva a tras prea mult și nu-și mai revine la forma inițială. Aproape că-mi pare rău. Aproape.

Dar mintea îmi zboară înapoi, la Heidi și la mine așa cum eram în zilele pre-copii – înainte de Zoe, înainte de avortul care i-a zdruncinat lumea lui Heidi mai rău decât recunoaște ea – când urcam câte două trepte odată spre terasa blocului unde locuiam pe atunci, ca să ne uităm la artificiile din Navy Pier în fiecare sâmbătă seara. Îmi amintesc cum stăteam împreună, pe același șezlong, beam din aceeași sticlă de bere și ne uitam la clădirile care se conturau la orizont: clădirea John Hancock, Sears Tower înainte să fie rebotezată. Aveam atât de multe aspirații pe vremea aia: să călătorim prin toată lumea și să vedem lucruri – Marele Zid Chinezesc, Peșterile Albastre din Grecia – să concurăm împreună într-un triatlon. Planuri care au fost abandonate de îndată ce am avut un copil. Nu mi-am dorit niciodată să fim unul dintre acele cupluri, unul dintre acele cupluri așa de absorbite de ambițiile individuale și de copii, încât căsnicia trecea în plan secund, ignorată și neglijată de aspecte aparent mai importante ale vieții.

Ce-mi doream de la mariajul nostru era ca noi să fim o echipă. Heidi și cu mine. Dar, acum, s-ar zice că suntem adversari și jucăm în echipe diferite. Încep să mă simt prost pentru că e singură în toată nebunia cu fata aia și cu copilul.

Și totuși, îmi spun, gândindu-mă la ochii obosiți și la părul ca spaghetele, *și-a făcut-o cu mâna ei.*

Dar nu-mi pot scoate din minte biletul, biletul din servietă, cel pe care era scris un singur cuvânt: *Da.* L-am scos la aeroport, în avion. L-am scos după ce ne-am cazat la hotel, un hotel de lux din inima New York-ului. L-am mai scos o dată după ce Cassidy, Tom, Henry și cu mine ne-am despărțit la recepție și Cassidy a spus „Pupi-pa", făcându-ne semn de „la revedere" dintr-un singur deget. M-am așezat pe patul cu lenjerie albă, impecabilă din camera mea – cu ochii la clădirea de alături pe care o vedeam de sus, făcută numai din cărămidă și sticlă – și am scos iar biletul și l-am ținut în mână. M-am pomenit punându-mi tot soiul de întrebări despre acel bilet: de unde a luat hârtiuța mov, de ce e scrisul așa dezordonat? Era agitată când a scris biletul, grăbită, a mișcat-o copilul? Sau avea un scris chiar mai urât decât al meu?

Mă-ntreb când a scris biletul: la zece, imediat după ce ne-am culcat și ea a auzit prin ușă cum respirația lui Zoe se transformă în sforăit, sau cândva în toiul nopții, când s-a dus la servieta mea pentru că nu putea să doarmă, din cauza amintirilor dureroase legate de cineva care i-a făcut rău, amintiri care n-au lăsat-o să închidă un ochi toată noaptea. Sau poate dimineața devreme, trezită de alarma ceasului meu, s-a dus tiptil până la servieta de lângă ușa de la intrare chiar când eu intram în duș.

Cine putea ști?

Iar acum, la o zi distanță, cu întâlnirile pe ziua de azi terminate și cu planuri să mă-ntâlnesc cu Tom, Henry și Cassidy la barul hotelului ca să mai bem un pahar înainte de culcare, mă gândesc dacă să-i spun sau nu lui Heidi despre bilet. Dar la ce-ar folosi? Ar pune-o pe Heidi în cap, asta ar face. O dovadă a că a fost abuzată – sau măcar insinuarea acestui fapt – ar fi de-ajuns ca Heidi să spună s-o păstrăm la noi. De tot. Ca pe nenorociții de pisoi. *Rămân la noi.*

Bate cineva la ușă. Nici n-apuc să aud bine sunetul că Heidi, la telefon, sare imediat:

— Cine e?

— Room service, mint eu.

Nu vreau să recunosc că s-a oferit Cassidy să treacă pe la mine și să corecteze memorandumul – profilul companiei și datele financiare ale unor active pe care încercăm să le vindem – înainte să mergem cu toții la barul hotelului.

Când îi spun lui Heidi că am comandat în cameră, mă și duc la ușă. Îi mai spun că am rămas în cameră în seara asta ca să termin memorandumul pe care trebuia să-l fi terminat weekendul trecut. Că am comandat un sandviș cu curcan și o porție de cheesecake și că poate o să mă uit la finalul meciului celor de la Cubs, dacă termin la timp memorandumul de ofertă.

Întredeschid ușa și, așa cum mă așteptam, o văd pe Cassidy, cu un ruj roșu aprins pe buze, ca să nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât la buzele alea.

Ridic un deget în dreptul gurii și șoptesc aproape mutește *Șșșt.*

Apoi zic mai tare, ca să audă și Heidi:

— Ați adus cumva și ketchup?

O văd pe Cassidy cum râde pe-nfundate.

O să mă duc direct în iad, mă gândesc eu în timp ce-i mulțumesc imaginarului angajat al hotelului și trântesc ușa, recunoscător când Heidi spune că mă lasă să mănânc, să nu mi se răcească sandvișul.

— Te iubesc, îi zic.

— Și eu.

Arunc telefonul pe pat.

Mă uit la Cassidy cum traversează camera de parcă ar fi a ei. Fără șovăială, fără să aștepte în prag să fie invitată. Nu e stilul ei.

Și-a schimbat hainele. Numai Cassidy s-ar schimba dintr-o rochie în altă rochie pentru un pahar de „noapte bună", înlocuind ținuta neagră, formală, cu o rochie în stil grecesc, pe corp și fără mâneci, de culoarea ruginii. Se așază picior peste picior pe un fotoliu galben, jos, și întreabă mai întâi despre memorandum, apoi despre Heidi.

— E bine, răspund eu.

Deschid pe laptop memorandumul de ofertă și i-l dau lui Cassidy, atent să nu ne atingem când computerul trece din

mâinile mele în ale ei.

— Dap, e bine, repet eu, apoi îmi cer scuze înainte s-o mai zic și a treia oară.

Mă forțez să mă uit la ochii ei, nu la picioare sau buze, sau la sânii din rochia ruginie. Nu-s mari. Dar nici mici. Genul care se potrivesc bine cu silueta mlădioasă a lui Cassidy. Prea mult ar strica-o. Ar fi disproporționată, mă gândesc eu, în timp ce mă holbez la cosmeticele oferite gratuit de hotel, aranjate pe marginea chiuvetei negre – șampon, balsam, loțiune, săpun – desfac săpunul și mă spăl pe față, clătindu-mă cu apă rece ca să nu mă mai gândesc la sânii lui Cassidy.

Sau la picioarele ei lungi.

Sau la buze. Buze roșii. Culoarea ardeiului iute.

Mă strigă din camera alăturată, iar eu ies din baie, tamponându-mi fața cu un prosop. Mă așez în fotoliul galben de lângă cel în care stă ea și-l trag mai aproape de masa rotundă.

Recitim împreună memorandumul. Mă concentrez pe cuvinte ca *acțiuni* și *stocuri* și *unități*, și nu la mâinile cu manichiură perfectă care se mișcă pe ecranul computerului, nici la marginea rochiei ruginii care foșnește la câțiva milimetri de piciorul meu.

Când termină, coborâm, stând unul lângă altul în lift. Cassidy se apleacă spre mine ca să glumească pe seama unui bărbat care se află și el în lift, un bărbat cu o meșă proastă, și când face asta își întinde gâtul și râde, iar unghiile ei îmi ating ușor pielea antebrațului.

Mă-ntreb ce cred ceilalți despre noi: eu cu verighetă, ea fără.

Oare ne văd ca pe doi oameni ce lucrează împreună și sunt în delegație la New York, sau ca pe ceva mai mult: eu, adulterinul și ea, amanta?

În barul hotelului, mă așez rapid pe scaunul de oțel, astfel încât Cassidy e obligată să stea pe o canapea joasă, cu Tom și Henry. Bem. Prea mult. Vorbim. Bârfim. Glumim pe seama colegilor și a clienților, ceea ce nu e greu deloc. Satirizăm neveste și soți, apoi spunem că am glumit când soția cuiva devine ciuca mișto urilor.

Heidi.

Cassidy soarbe dintr-un Manhattan, lăsând urme de ruj rubiniu pe marginea paharului:

— Vedeți, domnilor, acesta este motivul pentru care n-o să mă mărit niciodată, spune ea.

Mă întreb care anume: faptul că refuză să devină ciuca mișto urilor sau că refuză să glumească pe seama celui pe care ajurat să-l iubească la bine și la rău. În boală și sănătate. Până la sfârșitul vieții lor.

Sau poate că treaba cu monogamia e ceea ce o sperie.

Mai târziu, la budă, Henry, care e beat turtă, vine la mine cu un prezervativ:

— În caz că o să ai nevoie mai târziu, spune el râzând cu poftă și libidinos, așa cum e totul la Henry Tomlin.

— Nu prea cred că Heidi și cu mine avem nevoie de metode contraceptive, îi spun eu, dar iau prezervativul și-l bag în buzunarul pantalonilor, pentru că nu vreau să fiu mitocan și să-l las pe marginea chiuvetei.

Henry se apleacă spre mine, cu toată duhoarea de Jack Daniel's Tennessee Whiskey, amintire a zilelor lui de țărănoi din sud, și-mi șoptește, făcându-mi cu ochiul:

— Nu de Heidi vorbeam.

Pierdem noțiunea timpului. Tom mai face cinste cu un rând, câte o bere nu știu de care pentru Tom și pentru mine, încă un Jack Daniel's pentru Henry, și un Alabama Slammer pentru Cassidy. Ea scoate fructele din băutură – o felie de portocală și o cireașă confiată – și o mănâncă pe prima.

— Ultima comandă, anunță barmanul.

Uit complet de telefonul meu care zace aruncat pe pat, ascuns în cutele pilotei albe.

HEIDI

Zoe se culcă devreme, chinuită de o durere de cap și nasul înfundat, fie din cauza alergiilor, fie din cauza unei răceli. N-ai de unde să știi care din două, așa cum se întâmplă mereu în perioada asta a anului, când polenul copacilor e peste tot, dar sezonul gripei și al răcelilor încă nu s-a terminat. Așa că îi dau și antiinflamatoare și antihistaminice, iar Zoe cade lată în pat și medicamentele o adorm imediat, iar eu o sărut ușor pe frunte și las pornit televizorul din camera mea și a lui Chris, care se umple de sunetul unui reality show.

Willow și cu mine stăm în living – ea citește în liniște *Anne din Green Gables,* iar eu, cu laptopul în brațe, mă prefac că lucrez, deși munca e ultimul lucru care mă preocupă acum. De trei zile n-am mai trecut pe la birou, de trei zile nu mi-a mai trecut prin minte nimic care să aibă legătură cu munca.

Le-am lipsit celor de la serviciu, iar acum, pe masa din bucătărie stă un buchet vesel de trandafiri și crini, cu o felicitare pe care scrie *Însănătoșire grabnică!* În fiecare dimineață îmi compun cea mai tristă voce ca s-o sun pe Diana, recepționista noastră extraordinară, și-i spun că mi-e rău, cel mai probabil o gripă, și dau vina pe propria prostie că nu mi-am făcut vaccinul. Temperatura îmi oscilează în jurul a 38 de grade, în funcție de zi, mă doare tot corpul, de la vârful firelor de păr până la degetele de la picioare. Stau înfășurată în pături și port straturi peste straturi de haine, dar, cu toate astea, am frisoane, nu reușesc să mă-ncălzesc, și sper ca Zoe să n-o ia și ea, deși, fiind o mamă bună, pe Zoe am vaccinat-o.

Totuși, îi spun, înainte să izbucnesc într-o criză de tuse ce pare absolut sinceră, și mă aplaud în sinea mea pentru talentul actoricesc pe care nu știam că-l posed – aerul ținut prizonier în plămâni, secrețiile mucoase care-mi erup din piept ca lava fierbinte din Mauna Loa – *nu poți să fii sigur.*

Evident, nimic din toate astea nu e adevărat.

Descopăr că sunt foarte pricepută în arta minciunii.

Mă uit nerăbdătoare la copilul adormit de pe podea și abia

aștept cea mai vagă frântură de mișcare – un fluturat de pleoape, o tresărire a mâinii – ca să țâșnesc de pe scaun direct lângă ea cu o fracțiune de secundă înaintea lui Willow, ca niște copii care joacă fripta, fiecare dorind să fie primul.

Tastez pe laptop cuvinte fără noimă, ca să pară că lucrez.

Ochii mi se mută de la Ruby la Willow, la laptop, apoi o iau de la capăt, un circuit continuu care mă agită și mă face să amețesc dintr-odată.

Aud prin peretele despărțitor subțire râsul lui Graham și al celei mai recente cuceriri, iar tonul ei – pus pe flirt și prefăcut – indică o aventură scurtă și nimic mai mult. Specialitatea lui Graham. Văd că Willow ridică ochii din carte ca să asculte, să asculte râsul pisicit și vocea ei stridentă, iar când ochii ei de un albastru înghețat se intersectează cu ai mei, întorc iute privirea, gândindu-mă la vânătaia gălbuie și întrebându-mă ce ar putea face pe cineva ca Willow să-și piardă cumpătul. Cât de mult ar suporta cineva să fie maltratat și exploatat înainte s-o ia razna.

Nu pot să mă uit la ea, în ochii ăia care mă amenință. Mă uit la pereții albi, la un fotocolaj înrămat cu Chris, Zoe și cu mine, la fotografii alb-negru în rame de lemn, poze cu pisicile, și cuvântul *familie* decupat din carton presat, colorat manual și atârnat în mijlocul expoziției.

Îmi pipăi buzunarul halatului mov și simt că briceagul Swiss Army e acolo.

O măsură de precauție. Iau în serios avertismentul lui Chris: *Cât de mult poți să știi despre o persoană?*

Atunci, copilul începe să se foiască, pleoapele îi flutură și mâna îi tresare, dar Willow – nu eu – este cea care, cu reflexele ei ca fulgerul, ajunge prima la fetiță și o ridică de pe podea în felul ăla stângaci al ei, cu brațe tremurătoare, ținând-o așa de șovăielnic încât, preț de-o clipă, sunt convinsă că Ruby o să cadă. Mă ridic și fac un pas în față, să prind copilul, dar ochii lui Willow mă fac să încremenesc pe loc; mă privește arogant, amuzată de agitația mea. *Ha!* mă batjocoresc ochii ei, *ți-am luat-o înainte,* de parcă ar fi știut de la bun început ce așteptam. Așteptam răbdătoare să țin în brațe copilul. Să țin în brațe copilul ăla frumos când se trezea din somn. Îmi duc mâna la

gură ca să înăbuș un țipăt care amenință să izbucnească din străfundurile mele.

— Ai pățit ceva? mă întreabă ea.

Se întoarce pe scaun și o înfășoară pe Ruby în păturica roz. Când vede că nu-i răspund, mă-ntreabă iar:

— Doamnă?

Mâna îmi alunecă din dreptul gurii căscate spre inima făcută bucăți:

— Sunt bine, n-am nimic, mint eu.

Descopăr cât de ușor îmi este să mint, ce bine e ca o aparentă liniște senină să-mi mascheze agitația, norii amenințători care prevestesc furtuna.

Brusc, devin conștientă de televizorul zgomotos din dormitor. Reality show-ul a fost întrerupt pentru publicitate și, dintr-odată, cineva țipă la noi, ne amenință și ne ceartă să cumpărăm nu știu ce balsam care miroase ca frunzele de eucalipt. Mă înfurie; zgomotul ar putea s-o trezească pe Zoe. Înjur cu voce tare reclama aia nenorocită, înjur televizorul și postul TV și balsamul de rufe pe care n-o să-l cumpăr niciodată. Pornesc hotărâtă pe hol, intru-n cameră și închid televizorul apăsând așa de tare pe butonul de oprire, încât televizorul alunecă vreo cinci centimetri pe comodă și zgârie peretele. În spatele meu, în patul dublu, sub pilota matlasată, Zoe se întoarce pe-o parte în somn, încă strângând în mână telecomanda.

Oftează prin somn.

Inima îmi bate puternic și mă copleșește sentimentul că nu mai dețin controlul. Că sunt lipsită de orice putere, în pragul nebuniei. Așa cum stau acolo, în mijlocul dormitorului, cu ochii la ecranul stins al televizorului, simt că mi se face greață, că mi se înmoaie genunchii și, preț de-o clipă, sunt sigură că am făcut stop cardiac.

Mă târăsc spre baie, iar o ceață neagră mi se plimbă în dreptul ochilor, ca detergentul aruncat pe un geam murdar. Mă așez greu pe marginea căzii și-mi pun capul între genunchi, forțându-mi sângele să circule iar spre creier.

Mă-ntind spre robinet și dau drumul la apă astfel încât Zoe,

dacă se trezește din ațipeala indusă de medicamente, să nu mă audă plângând.

Și atunci o văd: pasărea filigranată vopsită în roșu aprins, cârligul șic de pe perete. Lângă ea mai e o gaură, prost astupată, care-mi amintește că atunci când Chris a fixat cârligul în perete, prima dată l-a pus strâmb.

Am cumpărat cârligul de la un târg de vechituri din Kane County, într-o excursie pe care am făcut-o cu Jennifer acum șase sau șapte ani. Drumul de vreo șaizeci și cinci de kilometri în afara orașului, până la St. Charles, a fost singura vacanță pe care ea sau eu o avuseserăm în ani de zile. În timp ce Jennifer și cu mine scotoceam prin vechituri și mărunțișuri de care nu aveam nevoie, Zoe și Taylor se dădeau cu un cărucior roșu și se îndopau cu hod-dogs și popcorn, așa că erau liniștite și mulțumite.

Cârligul e gol.

Îmi pipăi gâtul, dar nici acolo nu găsesc nimic, așa cum mă așteptam, fiindcă îmi amintesc că am agățat lanțul – lanțul de aur cu verigheta tatălui meu, cu vorbele *Începutul veșniciei* gravate pe interior – de pasărea filigranată înainte s-o pup pe Zoe pe frunte, de noapte bună. Înainte să ies din dormitor – lăsând doar lumina de veghe – și să merg în bucătărie ca să spăl cratițele și tigăile care mă așteptau pe aragaz. Înainte să scot din coșul de gunoi sacul de plastic care duhnea și să-l duc la toboganul de ghenă. Înainte să mă așez cu laptopul ca să tastez cuvinte fără noimă, așteptând inutil ca Ruby să dea semne că se trezește.

A luat verigheta tatălui meu.

E ca și cum tata ar fi murit din nou. Mă pomenesc teleportată în dimineața când mama m-a sunat din casa lor din Cleveland. Era bolnav de câteva luni, așa că moartea lui n-ar fi trebuit să mă surprindă. Și totuși, vestea, cuvintele care au ieșit din gura mamei mele, pe un ton îndurerat – *a murit* – m-au copleșit, m-au lăsat încremenită. Multe săptămâni după aceea am continuat să cred că a fost o greșeală, o neînțelegere, cu siguranță nu putea fi adevărat. Da, fusese slujba, înmormântarea, văzusem cum un bărbat care semăna cu tata – dar era rece și parcă de cauciuc, cu

trăsăturile elastice și stranii – fusese pus în pământ, iar eu, ca o fiică îndatoritoare ce eram, aruncasem trandafirii pe capacul sicriului pentru că acelea fuseseră florile pe care mama le avusese la nunta lor. Trandafiri lila.

Dar, în adâncul sufletului, nu credeam că în sicriul ăla e tata.

Am încercat să-l sun pe tata în fiecare zi, îngrijorată că nu răspunde la telefonul mobil. Din când în când îmi răspundea mama și-mi spunea pe cel mai blând ton cu putință:

— Heidi, draga mea, nu se poate să tot suni așa.

Am continuat să sun, însă, iar ea ne-a sugerat mie și lui Chris să merg să stau de vorbă cu cineva, cu cineva care să mă ajute să-mi înțeleg și să accept durerea pricinuită de pierdere. Dar am refuzat.

La fel cum am refuzat să stau de vorbă cu cineva – un terapeut, un psihiatru – așa cum mi-a recomandat ginecologul să fac după ce a omorât-o pe Juliet, după ce mi-a furat uterul.

E aproape ora zece în New York. Îl sun pe Chris de pe telefonul pe care-l îndesasem în buzunar, ca să-i spun că Willow a furat ceva ce era al meu, dar telefonul lui sună și sună și nu răspunde nimeni.

Aștept zece minute apoi încerc iar, știu că Chris e pasăre de noapte, așa că sigur e treaz, sigur muncește ca un rob la nu știu ce memorandum de ofertă pe care jura că-l scrie.

Sau așa zicea.

Când sun iar și nu primesc răspuns, îi dau un mesaj: *sună-mă. Urgent.* Și mai aștept de pomană încă douăzeci de minute sau mai mult.

După care încep să fierb.

Caut pe internet numărul hotelului din Manhattan și sun; îi cer persoanei de la recepție să transfere apelul în camera lui Chris Wood. Ca să n-o deranjez pe Zoe vorbesc în șoaptă, iar recepționista mă pune să repet de câteva ori. Urmează câteva momente de liniște, când femeia încearcă să conecteze apelul, dar revine la telefon și spune, aproape cerându-și scuze:

— Nu răspunde nimeni în camera aceea, doamnă. Doriți să lăsați un mesaj?

Închid telefonul.

Mă gândesc ce-ar fi să sun iar și să cer ca apelul să fie transferat în camera lui Cassidy Knudsen.

Mă gândesc ce-ar fi să iau un avion spre New York și să-mi fac apariția pe neașteptate în holul hotelului unde stă el, disperată să-l prind în timp ce flirtează cu Cassidy și râd amândoi la vreo glumă care nu e destinată urechilor străine. O văd pe Cassidy în halatul ei oferit de hotel, pe Chris în al lui, cu șampanie livrată în cameră, cu căpșuni. Da, neapărat căpșuni.

Cartonul cu *Nu deranjați* agățat pe clanță.

Simt cum mi se urcă sângele la cap și urechile încep să-mi țiuie. Pulsul cred că mi-e atât de zgomotos încât îl aude și Zoe, care doarme tun. Inima îmi bate așa de haotic încât amețesc și-mi pun iar capul între genunchi ca să-mi trag răsuflarea, în vreme ce prin minte îmi trec tot felul de gânduri rele despre soțul meu și femeia aia, gânduri care includ avioane ce zboară spre Denver și izbucnesc în flăcări, zdrobindu-se de pământ.

— E ora pentru medicamentul lui Ruby, aud chiar atunci vocea timidă a acelei fete, a cleptomanei care mi-a furat verigheta lui tata.

Îmi vine să urlu, dar reușesc să-mi stăpânesc vocea în mod exemplar:

— Ai luat verigheta tatălui meu. Mi-ai luat-o.

Îmi vine s-o apuc de beregată și s-o zgâlțâi până nu mai pot, pentru că mi-a luat singurul lucru care însemna enorm pentru mine.

Dar rămân așezată pe marginea căzii și-mi trec mâna peste materialul moale al halatului, de-a lungul marginii drepte a cuțitului Swiss Army din buzunar, trecându-i în revistă numeroasele instrumente, sau arme: tirbușon, foarfecă, burghiu, și, firește, o lamă.

— Ce? întreabă ea cu voce slabă, rănită.

De parcă ea ar fi fost jefuită. Furată. Prădată. Vocea îi e mică, de-abia se aude, și scutură din cap disperată, înnebunită:

— Nu, șoptește ea.

Dar nu se uită-n ochii mei și își frământă mâinile. Clipește repede, iar pielea ei palidă se înroșește tot mai tare. Toate, semne că se preface. Mă ridic în picioare și, când fac asta, ea iese

cu spatele din încăpere, murmurând ceva despre Iisus și iertare și milă.

O mărturisire.

— Unde e? o-ntreb, urmând-o în living cu pași ușori, dar iuți, așa că o prind repede din urmă.

Traversez încăperea cu papucii mei din piele de oaie și o apuc de braț, întorcând-o spre mine, astfel încât e forțată să se uite la mine, să mă privească în ochi așa cum numai cel mai bun mincinos poate. Se îndepărtează iute; i-am invadat spațiul. Își ține mâinile la spate, ca să n-o mai pot atinge.

— Unde e verigheta tatălui meu?

De data asta, tonul meu e imperativ, chiar dacă-mi dau seama că fetița se uită la noi de pe podea, morfolind o șosetă cu buline pe care și-a scos-o din picior și fluturându-și prin aer degețelele grase, eliberate, complet indiferentă la tensiunea atât de palpabilă încât pare să îngreuneze aerul din cameră.

— Nu e la mine, minte Willow, cu o voce moale ca o râmă sau o lipitoare. Vă zic, doamnă, nu-i la mine verigheta.

Asta spune, dar ochii îi rămân vicleni și, unde mai-nainte văzusem o tânără naivă și emotivă, acum văd o persoană versată. Talentată și vicleană.

Se ferește de privirea mea, tresare de parcă nu s-ar mai simți bine în propria piele, de parcă ar fi devenit brusc o piele de arici, plină de ace.

Prefăcătorie.

Cuvintele îi ies din gură în staccato, abrupte și ciuntite, o avalanșă de negații: *n-am făcut nimic, jur*, în vreme ce mâinile îi fac risipă de gesturi și fața i se înroșește.

Șaradă.

Își bate joc de mine cu minciunile, făcând pe proasta, cu ochii naivi care sunt orice, numai naivi nu. Știa foarte bine ce face, încă din prima zi în care am văzut-o la Gara Fullerton, așteptând în ploaie.

Așteptând pe cineva ca mine, care să muște momeala.

— Ce-ai făcut cu ea? întreb eu, frenetic. Ce-ai făcut cu verigheta?

— Nu e la mine, verigheta nu e la mine, repetă ea, scuturând

din cap dintr-o parte în alta, ca un pendul.

Insist:

— Ba da. Tu ai luat-o. Din cârligul de la baie. Ai luat verigheta lui tata.

— Doamnă, imploră ea, și tonul vocii ei e jalnic, aproape sfâșietor chiar, dacă n-aș ști că e doar prefăcătorie.

Face un pas în spate și eu o urmez imediat, iar mișcarea mea bruscă, acel unic pas, o face să tresară și să scoată un scâncet de undeva din adâncul pieptului.

Mâna mea pipăie cuțitul Swiss Army din buzunarul halatului mov și, strângându-l tare, spun un singur cuvânt:

— Pleacă.

Simt cum cuțitul îmi tremură în mână. Și-mi spun *nu mă face să…*

Scutură din cap, repede, dintr-o parte în cealaltă, iar părul nisipiu îi cade în ochii bulbucați și de pe buze i se desprinde un singur cuvânt: *nu.* Mă imploră s-o las să rămână, să n-o alung. Afară a-nceput să plouă iar, picăturile cad întruna pe bovindou, deși e mai degrabă o burniță decât o furtună, cel puțin deocamdată. Dar nu se știe ce va fi la noapte.

— Pleacă, repet eu. Pleacă acum. Până nu chem poliția.

Fac un pas spre telefonul de pe hiatul din bucătărie.

— Vă rog, nu, imploră ea. Vă rog, nu mă alungați, repetă, uitându-se pe fereastră, la ploaie.

— Ai luat verigheta, insist eu. Dă-mi verigheta.

— Doamnă, vă rog. Heidi, încearcă ea, parcă să se apropie cumva de mine, dar mie mi se pare doar nepotrivit să-mi spună pe nume, ba chiar neobrăzare.

Îndrăzneala acestui fapt îmi amintește de obrăznicia ei, de cât de încrezută părea; restul e doar prefăcătorie, ficțiune. Un spectacol patetic de care s-a folosit ca să se insinueze în casa mea și să fure de la mine. Mă-ntreb ce a mai luat: porțelanuri poloneze, perlele bunicii, inelul de absolvire al lui Chris.

— Doamna Wood, spun eu.

— Nu-i la mine verigheta, doamna Wood. Jur. Nu-i la mine.

— Atunci ai vândut-o. Unde ai vândut-o, Willow? La amanet?

Este un magazin de amanet în Lincoln Park, îl și văd, pe strada Clark, iar la intrare scrie: *Cumpărăm aur.* Îmi aduc aminte cum am ațipit în după-amiaza aia. Să fi amanetat inelul în timp ce dormeam? Dar nu, am atârnat lanțul în cârlig astă-seară, înainte să o pup pe Zoe de noapte bună și să las lampa de veghe, să fac curat în bucătărie și să mă așez cu laptopul ca să lucrez. Sau nu ca să lucrez. Să mă prefac că lucrez.

Sau poate că a fost noaptea trecută, îmi spun eu, și dintr-odată mă simt pierdută și confuză, fără să mai știu ce zi e, care-i susul și care-i josul.

Ce știu sigur e că a luat verigheta.

— Cât ai luat pe ea? întreb eu, brusc.

Nu răspunde.

— Cât ai luat pe verigheta tatălui meu? o-ntreb iar, gândindu-mă – *cinci sute, o mie?* – în timp ce mângâi marginea netedă a cuțitului Swiss Army și-mi trec degetul mare peste lamă până când sunt sigură că sângerează.

Nu simt sângele, dar îl vizualizez, o picătură, poate două, pe care le absoarbe halatul mov.

Începe să-și adune lucrurile de prin casă – biberoane și lapte praf; își strânge jeanșii rupți și bocancii cu șiret, haina kaki, valiza veche din biroul de pe hol – și le târăște lângă ușa de la intrare unde le pune grămadă, apoi se întoarce spre mine și falsa disperare din ochi i-a fost înlocuită de stoicism.

Dar când se duce să ridice copilul de pe podea, intervin:

Peste cadavrul meu, asta gândesc, dar spun altceva:

— Tu nu te poți ocupa de ea. Știi asta la fel de bine ca mine. Ar fi murit din cauza infecției dacă nu eram eu.

O infecție urinară netratată duce la septicemie.

Fără tratament, se poate muri din asta.

Dar nici nu-s cuvintele mele; așa a zis doctorița de la clinică, nu? Doctorița care voia să știe de când durează agitația copilului și febra aia care nu scade.

— De o săptămână, poate două, spusese Willow, cu regret.

Dar eu luasem peste picior candoarea ei și spusesem:

— Doar de câteva zile, dragă, nu e o săptămână, știind ce-ar crede doctorița despre noi dacă am fi lăsat infecția netratată

săptămâni întregi și am fi lăsat febra să continue tot atât.

Îmi dădusem ochii peste cap în direcția doctoriței și spusesem despre Willow:

— Abia dacă reușește să aprecieze corect trecerea timpului. Adolescenții, ce pot să zic? O zi, o săptămână, pentru ei nu-i nicio diferență.

Iar doctorița, poate că ea însăși mamă de adolescent, dăduse din cap și fusese de acord cu mine.

Zilele astea, mi-e așa de ușor să mint. Îmi vine natural, automat, până când nu mai știu ce e adevăr și e invenție.

— Dacă iei copilul ăla, va trebui să chem poliția. Pentru că, pe lângă faptul că ai furat, pui un copil în pericol. E mai în siguranță aici, cu mine.

Trebuie să priceapă că fetiței îi va fi mai bine lângă mine.

— Când te-am cunoscut, îi amintesc eu, avea febră. Bășici pe fund, toată pielea plină de eczemă. Nu fusese spălată de săptămâni și nu mai aveai cu ce s-o hrănești. E o mare minune că nu suferea de hipotermie, că nu era emaciată sau moartă.

Mă apropii de fetiță, știind deja că o să lupt pentru ea dacă va fi nevoie, că o să scot cuțitul din halat și o să spun că a fost legitimă apărare.

Dar văd deja resemnarea din ochii fetei, văd că nu va trebui să lupt. Pentru ea, copilul e o povară, o greutate. Sentimentele viscerale – acea nevoie copleșitoare de a ține-n brațe copilul, senzația că plutesc aiurea fără rost când nu o ating – toate astea sunt ale mele. Doar ale mele. Dorul ăla care pornește din degetele de la picioare până-n măruntaie. Al meu.

— În plus, chiar n-ai nevoie de un copil mic care să te țină-n loc.

Știu la fel de bine ca și ea că o urmărește cineva. Habar n-am cine, dar expresia ei îmi confirmă că am dreptate. Probabil bărbatul sau femeia care i-a făcut vânătaia gălbuie.

— O să ai grijă de ea, îmi spune.

Nu e o-ntrebare, ci o nevoie. *Am nevoie ca tu să ai grijă de ea.*

Îi spun că o să am. Fața mi se îmblânzește, de dragul copilului, iar cuvintele mi se rostogolesc de pe buze ca apa unei cascade:

— O, o să am grijă, promit, o să am mare grijă de ea, îi spun eu, ca un copil care tocmai a primit un pisoi. Dar tu nu poți să stai în casa mea, nu după ce ai furat de la mine, spun eu cu voce stăpânită, de parcă merg pe sârmă între grija pentru acel copil și nevoia de a o vedea pe Willow plecată din casa mea.

Încearcă să protesteze:

— Dar n-am…

— Pleacă, o-ntrerup eu.

Nu vreau să ascult iar minciunile și negarea, sau vreo scuză cum că avea nevoie de bani pentru asta sau pentru cealaltă, când e foarte clar că nu cred o iotă. A luat verigheta tatei, pur și simplu, și a vândut-o la amanet.

Iar acum trebuie să plece.

Nu-mi spune la revedere. Întreabă din nou:

— O să ai grijă de ea? De Ruby?

Dar cuvintele sunt neconvingătoare, prefăcute, pentru că așa se cade – probabil că asta își închipuie ea – să se asigure că lasă fetița pe mâini bune înainte să plece. Dar apare o șovăială când se uită la copil și e foarte posibil ca ochii ei albaștri să se fi umplut de lacrimi. Lacrimi false, îmi spun eu, nimic mai mult.

Apoi se apropie de fetiță și o mângâie pe cap; șoptește *la revedere* înainte să plece, ștergându-și lacrimile alea artificiale cu mâneca.

— O să mă port cu ea ca și cum ar fi a mea, mă angajez eu, în timp ce închid și încui ușa în urma ei.

Mă uit de la bovindou să mă asigur că a plecat, târșâindu-se pe stradă prin ploaia rece de aprilie. Apoi mă-ntorc spre fetiță, complet vrăjită de obrajii ei pufoși, de părul alburiu, de gura fără dinți care se deschide într-un zâmbet încântat și-mi spun: *a mea. Doar a mea.*

WILLOW

La un moment dat, când nu eram atentă, am împlinit șaisprezece ani.

Atunci s-au întâmplat toate, în vreo trei săptămâni.

Iarna era pe sfârșite, iar eu abia așteptam primăvara, dar, nu se știe de ce, ninsoarea continua să cadă din cerul cenușiu, amenințător. Înghețam de fiecare dată când Matthew și cu mine ne plimbam cu autobuzele prin oraș, iar puloverul și tenișii nu făceau față. Vântul rece, de iarnă, sufla în toate stațiile de autobuz și de vreme ce hainele mele constau în cea mai mare parte în rochii și sarafane de la Joseph, picioarele îmi erau complet goale.

Noaptea, când dormeam pe patul ăla cu pledul împletit, îmbrăcată doar cu un tricou lălâu, tremuram și pielea mi se făcea ca de găină, iar toate astea se intensificau când Joseph îmi ridica tricoul ăla peste cap.

M-am gândit la toate felurile în care l-aș omorî dacă aș putea. Gândurile la mămica și la *te iubesc așa cum* fuseseră înlocuite de gândurile la Joseph și la toate felurile în care i-aș face felul dac-aș putea. L-aș împinge pe scară. L-aș lovi în cap cu o tigaie. Aș da foc la toată casa din Omaha în timp ce el ar dormi.

Și după aia ce-aș face?

Te urăsc așa cum arahnofobii urăsc păianjenii. Te urăsc așa cum pisicile urăsc câinii.

Într-o zi mohorâtă de iarnă, Matthew și cu mine am luat autobuzul spre bibliotecă. Îmi aduc aminte că eram încântată fiin'că în ziua aia Matthew urma să mă-nvețe cum se folosesc computerele. Nu mai folosisem niciodată un computer.

Abia ajunseserăm pe la jumătatea străzii, când Matthew m-a întrebat dacă mi-e frig și, când i-am zis că da, și-a pus un braț pe după umerii mei și m-a tras mai aproape de el. Într-o clipă, deja părea că nu mai e nimeni altcineva în autobuzul ăla, în afară de Matthew și de mine. De parcă restul lumii ar fi dispărut. Simțeam brațul lui Matthew cald, puternic, sigur.

Am întors capul și m-am uitat în sus, la el, întrebându-mă

dacă ochii ăia ciocolatii mi-ar putea explica ce-i asta. De ce m-am transformat în gelatină pe dinăuntru, iar mâinile mi s-au făcut de plastilină. Nici Matthew, nici ochii lui n-au zis nimic. Se uita pe geam de parcă nici n-ar fi observat ce s-a întâmplat, dar mă-ntrebam dacă, pe dinăuntru, simte și el aceeași schimbare ca și mine.

Am mers la bibliotecă și, după ce a tras două scaune în fața unui computer, Matthew mi-a arătat o lume complet necunoscută mie. Mi-a arătat ceva numit internet, unde puteam să caut orice voiam despre planete sau animalele din junglă sau păianjeni; mi-a arătat cum să joc jocuri.

Era și muzică acolo, pe computer. Ne-am pus căștile de la bibliotecă și Matthew a pus niște muzică, poate cam zgomotoasă, dar mi-a plăcut. Mi-a plăcut cum suna basul chiar în urechea mea. M-am gândit la mămica. La cum ne învârteam prin cameră pe muzica lui Patsy Cline.

Mersul la bibliotecă a devenit un obicei pentru Matthew și pentru mine. Era ce-mi plăcea cel mai mult să fac. În bibliotecă era liniște și cald chiar dacă, dincolo de ușile de sticlă, lumea era rece și zgomotoasă. Clădirea era mare, avea patru etaje sau mai multe, ascunsă acolo, între blocurile alea imense. Câteodată îmi plăcea pur și simplu să mă plimb cu lifturile, sus, jos, sus, jos, chiar dacă nu mergeam nicăieri, de fapt. Vorbeam mult acolo, Matthew și cum mine, și mi-a zis de o mie de ori că o să mă scoată din casa aia și o să mă ducă departe de Joseph. Trebuia doar să-și dea seama cum. Dar după aia am început să mă gândesc la lumea de dincolo de Omaha, iar asta mi-a făcut traiul cu Joseph și Miriam și mai greu de suportat. Cel mai tare îmi doream să plec, să fug cât pot de departe, dar Matthew a zis să așteptăm. Avea să găsească soluția pentru mine; a zis să nu-mi fac griji, așa că nu mi-am făcut.

Dar ce-mi plăcea cu adevărat acolo, la bibliotecă, era când ne băgam într-un culoar gol – doar noi. Stăteam pe jos cu picioarele întinse în față, rezemați de rafturile înalte. Căutam tot felul de informații prin cărți și le spuneam pe rând, cu voce tare, cum ar fi: *Știai că ouăle proaspete se scufundă, dar un ou stricat plutește?* Sau: *Știai că 89 la sută din creierul uman este făcut din apă?* Exact

cum făceam când eram mici și Matthew trecea pe la mine noaptea. Am citit cărți despre Audrey Hepburn și Patsy Cline. Am căutat locul ăla unde stătea Lily acum, Colorado, și am învățat despre zona de șes a celui de-al treizeci și optulea stat și despre marele lanț muntos. Am învățat despre *Magnificent Mile*, despre care mămica vorbea mereu, despre Chicago, Orașul Vânturilor, Orașul Umerilor Lați.

— Știai că Arthur Rubloff a dat numele bulevardului *Magnificent Mile* în 1947? am întrebat eu.

— Ce-i aia? m-a întrebat Matthew.

Și, într-o zi, cum stăteam așa, pe un culoar gol, Matthew mi-a luat deodată mâna, ascunsă în marsupiul hanoracului ăla portocaliu și a strâns-o între ale lui. Matthew mă mai ținuse de mână, în autobuz, sau când mi-era frică, dar de data asta era altfel pentru că-mi dădeam seama că și lui Matthew îi era frică. Mâna îi era transpirată și, când a luat-o pe a mea, am simțit cum inima mi se face de trei ori mai mare, de parcă ar fi vrut să-mi iasă din piept. Nu știam ce simt și tare-aș fi vrut să întreb pe cineva, pe oricine.

Dar cel mai mult mi-aș fi dorit s-o întreb pe mămica.

Multă vreme ne-am prefăcut că asta nu se-ntâmplă, că nu ne ținem de mână. Am continuat să căutăm aiureli prin cărți, fiecare cu mâna liberă, în vreme ce mâinile unite păreau să fie niște ființe independente sau ceva. Erau ceva diferit.

Dar asta nu mi-a potolit inima care bătea nebunește și nici creierul care nu reușea să priceapă cuvintele din cărțile alea grele de la bibliotecă.

Brusc, m-am trezit că Matthew era și mai aproape și nu-mi aminteam când se mișcase. Nu-mi aminteam deloc, dar, dintr-odată, piciorul lui era lipit de al meu și șoldurile ni se atingeau și brusc citeam din aceeași carte, în vreme ce cealaltă fusese lăsată deoparte. O carte de inginerie, ce-o mai fi și aia. Nici să fi încercat, nu reușeam să pricep nimic din ea, dar oricum nu încercam pentru că nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la mâna mea prinsă între palmele lui Matthew, sau la felul în care întorcea capul spre mine și-mi spunea pe nume.

Claire.

Matthew îmi rostea numele ca o șoaptă. Mai mult îi auzeam răsuflarea decât numele propriu-zis.

M-am întors spre el și era așa de aproape. Era chiar acolo. Îi simțeam respirația pe fața mea. Aproape că ni se atingeau nasurile.

Nu știam ce-ar trebui să fac: să mă aplec spre el sau să mă dau în spate. Dar, în sufletul meu, știam ce vreau să fac, așa că m-am aplecat spre el și mi-am lipit buzele de buzele lui, buze aspre și uscate, dar așa de moi și delicioase, mi-am spus, chiar când limba i-a alunecat printre buzele alea direct în gura mea și am simțit cum totul în mine se transformă în gelatină.

Atunci am realizat ce mi se-ntâmpla: eram îndrăgostită de Matthew.

Limba lui a dispărut aproape la fel de repede cum apăruse, iar buzele i s-au desprins de ale mele. S-a retras, dar nu mi-a eliberat mâna, iar ochii au început să-i alerge peste paginile cărții de inginerie până când, agitat, s-a apucat să zică tot felul de tâmpenii despre kilometri și wați, deși habar n-aveam ce-nseamnă. Nu știam ce-nseamnă nimic. Abia auzeam ce spune. Abia de mă puteam opri să nu mă gândesc la buzele lui și la limba lui și la mâna lui.

La gustul lui.

La mirosul lui.

După asta, când mai mergeam la bibliotecă, Matthew și cu mine nu eram așa de pasionați de cărțile alea și de informațiile fără sens din paginile lor, cele pe care ni le spuneam unul, altuia. Ne furișam în câte-un culoar gol și acolo, ascunși de lume în spatele rafturilor înalte, Matthew își lipea buzele de ale mele și își strecura limba în gura mea. Mâinile lui le apucau pe ale mele, dar, uneori, rătăceau, îmi părăseau mâinile și îmi atingeau fața, brațele, pieptul, zona dintre picioare, alunecând reci și nesigure în sus, pe sub puloverul ăla portocaliu aprins, în singurul sutien pe care mi-l dăduse Joseph.

CHRIS

Trec prin Chicago în drum spre Denver, să mă-ntâlnesc cu un potențial client. Întâlnirile față-n față sunt importante în lumea investițiilor bancare; la noi la firmă avem o cotă lunară de întâlniri cu clienți. Douăzeci. Așa zice CEO-ul nostru. Douăzeci de întâlniri față-n față cu clienții. Nu pe Skype. Nici pe FaceTime. Și dacă sunt la o mie cinci sune de kilometri distanță și fac prezentări ca să-ncerc să vrăjesc potențiali investitori care să cumpere acțiuni de ofertă publică inițială pentru un alt client, tot trebuie să vin la birou pentru întâlnire, apoi să merg la Denver să-i prind din urmă pe Tom, Henry, Cassidy și restul găștii, în aceeași zi.

Iau primul zbor de pe LaGuardia la șase dimineața, care aterizează în Chicago la 7:28 am, ora locală. Întâlnirea e la nouă, abia am timp să-mi iau bagajul de pe bandă și să urc într-un taxi ca să ajung în Loop.

Întâlnirea cu clientul iese perfect. Așa se-ntâmplă de obicei. Se pare că am un farmec pe care nu-l conștientizez, o față care-i face pe oameni să aibă încredere în mine. De asta sunt de regulă în prima linie la întâlnirile cu clienți potențiali. N-are legătură cu masteratul impresionant sau cu anii de experiență. De vină ar fi doar zâmbetul meu și frumusețea tinerească despre care mama mea spunea mereu că o să mă bage în belele.

Zbor de pe O'Hare spre Denver după-amiaza; n-am timp să merg acasă, să fac un duș, să mă bărbieresc, să-mi schimb sacoul împuțit pe care-l port de câteva zile – deși am reușit să rămân fără șosete și chiloți curați în călătoria asta nenorocită și interminabilă. O sun pe Heidi, fără să trag vreo urmă de speranță că mi-ar face vreodată așa o favoare, și totuși îmi împachetează niște haine curate de rezervă și-mi propune să ne-ntâlnim la un restaurant asiatic, pentru un prânz rapid.

Au trecut doar patruzeci și ceva de ore de când am văzut-o pe Heidi ultima dată și totuși e ceva schimbat la ea, ceva relaxat, ceva care nu se potrivește cu acea Heidi pe care am lăsat-o dormind cu două dimineți în urmă, acea Heidi care gândește

prea mult înainte să acționeze, acea Heidi în care s-a transformat la un moment dat pe parcursul căsniciei noastre. Văd asta din felul în care păşeşte apăsat pe Michigan Avenue, chiar acolo unde Mag Mile traversează Râul Chicago, la Podul Michigan Avenue, complet netulburată de nebunia orașului. Are un pas săltăreț și e îmbrăcată în rochie, o rochie gri lungă până la glezne, surprinzător de șic, care-i vine foarte bine, complet diferită de hainele cu care m-am obișnuit s-o văd pe Heidi. Arată senzațional. Dar are nenorocitul de copil agățat de ea într-un *sling* d-ăla.

— Ce naiba e asta? o-ntreb.

Ea-mi răspunde că se cheamă Moby Wrap, de parcă ăsta ar fi cel mai normal lucru din lume, ca ea să umble cu copilul alteia agățat de ea ca o geantă.

— Unde e maică-sa? Ai lăsat-o acasă? Singură? întreb eu, uitându-mă în toate părțile, în căutarea fetei.

Deja mă pregătesc să încep discursul despre cum o să-mi fure fata aia televizorul imens și că nu trebuie lăsată niciodată, *niciodată* nesupravegheată în casa noastră.

Dar Heidi zâmbește blând și spune că a lăsat-o la bibliotecă, în drum spre mine. Că fata voia să se uite după niște cărți noi. *Negruț, O buclă în timp.*

— Clasicii, adaugă ea, știind că singura mea lectură în copilărie era *Wall Street Journal.*

Spune că s-a gândit că aș prefera ca Willow să nu ia masa cu noi, o afirmație pe care n-o pot contrazice în totalitate; doar că mi-aș fi dorit să lase și copilul la bibliotecă.

Atunci, Heidi face un pas în față și mă sărută, un sărut spontan, nu foarte scurt și absolut dulce, genul de lucru pe care Heidi ar mea nu l-ar face aproape niciodată, cel puțin nu în public. Heidi se opune ferm manifestărilor de afecțiune în public. Așa e de ani buni, poate dintotdeauna, mereu s-a uitat urât la cuplurile care se sărută în colțul unei stații de autobuz, chiar dacă e doar un pupic scurt, genul de sărut prin care cuplurile obișnuiesc să-și ureze o zi bună. Se lipește de mine, cu copilul ațipit între noi, și mă mângâie pe brațe. Are mâinile calde și emană o vulnerabilitate care nu-i stă în fire lui Heidi. Își

lipește buzele de ale mele:

— Mi-a fost dor de tine, șoptește ea.

Mă retrag încet și știu că vorbele alea, vorbele alea simple, dar atât de prețioase, și tonul plin de dorință pe care mi le-a spus n-o să-mi iasă din minte toată ziua.

Mâncăm de prânz. Eu comand *rangoon* cu crab, iar Heidi își ia *pad thai* cu pui. Îi povestesc cum mi-a fost săptămâna până acum, iar ea îmi povestește cum a fost a ei. Mă scuz pentru a nu știu câta oară că nu i-am răspuns aseară la telefon, dar, spre deosebire de mesajul vocal furios pe care mi l-a lăsat cu douăsprezece ore în urmă, din fericire de data asta se mulțumește să ridice din umeri și să spună că nu-i nimic. Îi spun că ațipisem, rupt de oboseală. Îi spun că băusem o bere sau două – poate chiar trei – la cină și că nu mi-am auzit telefonul.

Nu-i spun că am băut și la barul hotelului; nu-i spun nici cum am corectat cu Cassidy memorandumul de ofertă în camera mea de hotel, singuri. N-ar fi o idee prea bună; ba chiar ar fi una complet idioată. Nu vorbesc despre silueta suplă a lui Cassidy sau despre conturul sânilor ei în rochia ruginie, deși încă mă gândesc la ei, așa cum un copil pofticios se gândește la bomboane.

— Ce voiai să-mi zici? întreb eu.

— Nici nu mai știu, răspunde ea, râzând cu poftă, în timp ce chelnerul ne toarnă apă în pahare.

Zâmbetul lui Heidi e plin de înțelegere, iar asta îi dă un aer perfect de soție supusă. Și-a spălat părul – nu mai arată ca făcut din spaghete – și emană un parfum cu iz de mosc, ceva cu care mă dezobișnuisem când venea vorba de nevastă-mea. Nici măcar nu știam că Heidi mai are parfumuri. Sau poate că e mirosul șamponului.

— Trebuie să fii tare obosit, Chris. Mereu ești pe drumuri, spune ea, îngrijorată.

Recunosc, chiar sunt obosit. Apoi îmi povestește despre copil, despre faptul că antibioticul îi face bine. Se simte mai bine și doarme mai bine, ceea ce înseamnă că și Heidi doarme. Văd că ochii îi sunt odihniți, a găsit timp să facă un duș și să se

machieze, nu mult – puțin blush, poate un gloss pe buze – dar destul cât să aibă un pic de culoare; nu mai e albă ca varul.

Poate că asta era ce-i trebuia, îmi spun eu. *Un somn bun.*

— Când ajung acasă, va trebui să discutăm despre toate astea. Despre toată povestea asta cu Willow.

Mă aștept la o izbucnire – Heidi cea relaxată să dispară și să fie înlocuită iar de Heidi cea rigidă – dar nu se-ntâmplă nimic de felul ăsta. Spune, pur și simplu:

— Sigur. Da, hai să vorbim. Când te-ntorci de la Denver.

Îmi ia mâna liberă – cea care nu îndeasă găluște prăjite în gura mea de parcă n-aș fi mâncat de-o săptămână – mi-o masează încet, apoi își împletește degetele cu ale mele și mă strânge ușor, apoi adaugă:

— Dar am sentimentul că totul o să fie bine. O să vezi. Totul o să se rezolve.

Nu știu cum, dar mă pomenesc, la rândul meu, convins că o să fie bine.

Ne luăm la revedere și facem schimb de genți: eu iau șosetele și chiloții curate plus cravata norocoasă, iar Heidi pleacă, ducând cu ea rufele mele murdare, ca o casnică îndatoritoare din anii ’50.

Mă uit după ea, cum se îndepărtează pe stradă și se amestecă printre ceilalți trecători, în direcția opusă bibliotecii.

Arunc o privire în geantă, să mă asigur că mi-a adus calculatorul financiar, pentru că i-am spus că cel de la birou e o mizerie cu cifre minuscule și taste care nu merg, deși Heidi nu mă-ntrebase nimic. În realitate, era singurul obiect de mici dimensiuni pe care misterioasa Willow Greer îl atinsese acasă la mine – în acea primă zi, în biroul meu, când se aplecase să-l ridice de pe podea și mângâiase cu mână tremurătoare fiecare tastă, lăsând în urma ei o identitate de netăgăduit, una pe care nici ea, nici eu nu o puteam vedea – singurul lucru pentru care aveam o justificare să i-l cer lui Heidi la întâlnirea noastră de prânz.

Nu puteam să-i cer telecomanda, biberoanele sau valiza veche.

Mă grăbesc să mă-ntâlnesc cu Martin Miller înainte să urc în

avion.

WILLOW

Într-una dintre vizitele ei anunțate, domnișoara Adler a venit cu o scrisoare de la familia Zeeger, ca de obicei, deși asta era complet diferită. A apărut pe scara de la intrare, scuturându-și zăpada de pe cizmele ei mari, îmblănite, înainte să intre în casă. Joseph i-a luat haina și a pus-o pe brațul unui scaun, apoi am mers cu toții în bucătărie unde, ca de obicei, ne-am așezat în jurul mesei de lemn și Miriam, pastilată, ne-a servit cu prăjiturele și ceai.

Scrisoarea asta nu era despre Lily a mea și despre ce bine-i merge la școală și despre ce mare s-a făcut. Nu, scrisoarea asta era complet diferită. Scrisoarea asta a făcut să-mi înghețe sângele în vene și a transformat aerul din încăpere în ceva irespirabil. Am ținut scrisoarea aia în mâinile care-mi tremurau și am citit cu voce tare – așa cum m-a pus Joseph, ca să știe și el despre ce era vorba – cum, în urmă cu zece luni, Lily Mare s-a pomenit, brusc și inexplicabil, însărcinată, și cum Rose (Lily) a devenit soră mai mare în decembrie. Scrisoarea făcea risipă de amănunte despre ochii luminoși ai fetiței și despre părul ei delicat, despre gânguritul ei muzical. Lily Mare ne spunea că asta era ce visaseră ea și cu Paul dintotdeauna: să aibă un copil al lor. O chema Calla, de la *Calla Lily*[5], jumătate a unui întreg, iar Lily a mea – care nici nu mai e Lily, ci Rose – fusese exclusă. Lăsată pe dinafară. Ea nu era copilul la care Lily Mare și Paul visaseră dintotdeauna.

— Dar cum așa? am scâncit eu. Ea nu putea… Am crezut că…

Am pus scrisoarea pe masă și am înghițit cu greu nodul din gât. Nu voiam ca Joseph să mă vadă plângând, și nici Isaac, care stătea cu spatele sprijinit de zid și avea un rânjet urât pe față.

Asistenta socială era toată un zâmbet.

— Ce frumos, ce surpriză minunată! Închipuie-ți, Rose să fie soră, a zis ea.

De parcă n-ar fi fost soră mereu. Sora mea. A *mea.* Apoi a-nceput să-mi explice pe un ton de parcă aș fost idioată:

— Uneori, se mai întâmplă. Probabil că nu erau infertili, ci doar – vocea i-a ezitat o clipă – ghinionişti.

Ghinionişti s-o aibă pe Lily în viaţa lor, în locul copilului la care au visat dintotdeauna.

Lily nu apărea deloc în scrisoarea aia, în afară de părticica unde scria că e soră mai mare. În rest era plin de amănunte despre viaţa Callei: cum dormea liniştită toată noaptea, că pentru Lily fusese sublim să poată naşte carne din carnea ei. Era şi o poză: Lily Mare şi Calla, iar Lily a mea undeva, pe fundal, aproape uitată. Era nepieptănată, iar tricoul alb, simplu, era pătat de sos roşu.

Dar Calla era impecabilă, îmbrăcată într-un combinezon mov care părea extraordinar de moale, iar pe cap cu o bentiţă din denim cu fundă.

Nu era nicio scrisoare de la Lily a mea. Nicio poză din clasa a treia, niciun bilet cu pasărea roşie şi copacul, niciun nume tipărit: *Rose Zeeger.*

Lily a mea fusese înlocuită.

Asta m-a bântuit zile-ntregi. Am stat trează noapte după noapte, întrebându-mă ce-avea să se-ntâmple cu Lily a mea. Oare familia Zeeger avea s-o ignore pentru tot restul vieţii ei, oare nu mai era îndeajuns de bună acum, când aveau pe cineva sânge din sângele lor? Oare aveau să decidă că doi copii erau prea mulţi şi s-o trimită pe Lily înapoi la casa de copii ca să aştepte să fie dusă într-o locuinţă de plasament la fel de mizerabilă ca asta unde stăteam eu? Avea să rămână în casa de copii pentru totdeauna, sau până când împlinea optsprezece ani, apoi să fie trimisă în lumea largă să se descurce singură, să trăiască în mizerie pe străzile din Colorado sau Nebraska? Puteam doar să-mi închipui. Parcă-i vedeam pe cei doi Zeeger cum o ignoră, cum o forţează să poarte tricoul ăla alb, pătat, pentru restul vieţii ei. Până şi numele mă bântuia în toiul nopţii: *Calla. Calla.*

Îl uram. O uram pe ea.

Calla distrusese viaţa lui Lily a mea.

Zilele treceau mai departe. Îmi petreceam fiecare clipă citind şi recitind scrisoarea aia de la Lily mare şi holbându-mă la

fotografia aia cu Lily Mare și bebelușul, și cu Lily a mea împinsă atât de departe încât părea gata să cadă din poză.

Spre deosebire de toate celelalte poze, Joseph m-a lăsat s-o păstrez pe asta. Ba chiar a lipit-o pe tapetul înflorat ca nu cumva să uit că fetița asta, Calla aia, îi fura copilăria fericită lui Lily a mea.

Dar ce puteam să fac?

HEIDI

Îmi petrec noaptea în balansoar și abia dacă reușesc să-mi iau ochii de la bebelușul atât de dulce. Când se trezește Zoe și întreabă de Willow, iar privirea îi cade pe ușa închisă a biroului în timp ce se târăște, pe jumătate adormită, pe hol, îi răspund în șoaptă că doarme încă, deși știu foarte bine că nu e adevărat.

Nu mă gândesc deloc la ea. Nu mă gândesc la Willow.

Zoe se duce la școală, iar ziua vine și pleacă. Aproape că nici nu observ. În afară de un prânz scurt cu Chris, copilul și cu mine nu ieșim din casă. Ne petrecem cea mai mare parte a timpului în balansoarul pe care-l mișc calculat, ritmic, în timp ce Ruby doarme în poala mea ca o nou-născută. Nu mă pot gândi decât la forma ochilor ei, nu pot face altceva decât să număr pistruii de pe nasul ei. Văd pe fereastră cum răsare soarele și, după doar câteva clipe, începe să apună, alunecând sub zgârie-norii imenși care pătează cerul orașului, colorând norii străvezii în tonuri de roz intens, bleumarin și roz pal. Dincolo de fereastră, oamenii se trezesc și își încep ziua de lucru; o clipă mai târziu se-ntorc acasă, căci ziua li s-a încheiat. Micul dejun, prânzul și cina vin și pleacă; îmi sună telefonul, interfonul scoate și el un bip – cineva mă cheamă de la etajul unu – și, cu toate astea, nu mă las distrasă, nu pot să-mi iau ochii de la copila care doarme, apoi se trezește; doarme, apoi se trezește și-ncepe să caute în cutele rochiei mele când vrea să mănânce și atunci, dar numai atunci, mă ridic din balansoar și prepar un biberon pentru ea. Când după amiaza face loc serii, mă uit la Ruby cum doarme în vreme ce raze crepusculare umplu cerul, linii drepte care se revarsă din soare. Coloane de lumină, Degetele lui Dumnezeu.

Nu mă uit la ceas, ignor complet brațul de aluminiu care se învârte pe cadranul circular, indicând un număr roman, apoi altul. Un număr roman, apoi altul. Îi aud pe vecini pe palier, întorcându-se de la serviciu; simt mirosul cinei lor strecurându-se pe sub ușă și prin pereți: *enchiladas* și pui la cuptor, cotlete de porc. Îmi sună telefonul iar și iar, dar nu mă ridic din balansoar

să răspund, îmi spun că e doar un telemarketer sau vreun mesaj automat de la directorul școlii lui Zoe despre vreo ședință care nu mă privește pe mine, ci pe viitorii absolvenți sau pe părinții elevilor cu nevoi speciale.

Apoi ușa de la intrare zboară violent de perete, și în prag apare Zoe, îmbrăcată în tricoul și șortul roz, și-ncălțată cu o pereche de adidași cu crampoane plini de noroi. Încă are protecțiile pentru tibie, iar șosetele roz aprins, lungi până la genunchi, sunt și ele înecate în noroi. Părul îi e împletit în două spice, coafură pe care mama unei fete din echipă le-o face celor din *Lucky Charms* înainte de fiecare meci, iar cozile le prinde cu niște elastice asortate la uniformă, și acelea făcute tot de ea.

— Unde ai fost? întreabă ea, pe un ton imperativ, și-și aruncă zgomotos ghiozdanul pe dușumea.

Se uită la mine furioasă din prag și văd cum, prin spatele ei, pe hol, un vecin trece cu o cutie de pizza în mână, străduindu-se să ignore furia din glasul lui Zoe. Mirosul plutește până la mine și abia atunci îmi dau seama că mi-e foame.

— N-ai venit la meci, spune ea, fără să-mi ofere șansa de a inventa un răspuns la întrebare.

Am uitat sau *am avut multă treabă la birou și n-am putut să plec.*

— Îmi pare rău.

Asta e tot ce reușesc să spun, deși știu că vorbele sună fals pentru că așa și sunt. Nu-mi pare rău, nu-mi pare rău că n-am ajuns la meciul lui Zoe pentru că, atunci, n-aș fi avut parte de tot acest timp cu Ruby, n-aș fi putut să mă legăn în balansoar cu Ruby în brațe.

— Am încercat să te sun, spune ea.

Are mâinile-n șold și e bosumflată. Se uită spre bucătărie, apoi iar la mine, conștientă că nu m-am apucat să pregătesc nimic pentru cină, conștientă că stau, pur și simplu, pe întuneric. Apasă pe întrerupătorul de deasupra mesei de la bucătărie și mă trezesc orbită de lumină, așteptând ca ochii să mi se adapteze.

Bebelușul geme și eu îi îngân „gata, gata", întrebându-mă dacă o deranjează lumina puternică sau tonul aspru al lui Zoe.

— De ce n-ai răspuns la telefon? latră Zoe. Am încercat să te

sun. Ai ratat meciul. L-ai ratat pe tot, țipă ea.

Preț de-o secundă, văd scena: Zoe, la meci, împreună cu celelalte fete din echipa *Lucky Charms*, refuzând să ia act de prezența mamei ei, ca la oricare alt meci. E o contradicție: nu mă vrea acolo, dar nici nu vrea să fie singura din toată echipa a cărei mamă n-a venit.

Dar nu vreau să răspund. Nu vreau să răspund la întrebarea lui Zoe: *de ce n-ai răspuns la telefon?*

— Cum ai ajuns acasă? o-ntreb eu, în schimb.

— Mamă, nu mă auzi?

Așa mă-ntreabă și-mi dau seama că nu-mi place deloc tonul ei. E tonul ăla acru pe care și-l ia când pare că ea e șefa și eu trebuie să fiu ascultătoare.

— Da, Zoe, te-am auzit, dar te-am întrebat și eu ceva. Cum ai ajuns acasă?

Pufnește. Se duce în bucătărie să scormonească prin dulapuri după ceva de mâncare, trântind ușile pe rând. Apoi:

— Antrenorul mi-a plătit un taxi. Nu putea să stea și să aștepte acolo toată noaptea, știi? Ca data trecută. Are și el viața lui.

Pauză.

— Îi datorezi paisprezece dolari.

Înhață o sticlă cu apă din ușa frigiderului:

— Domnișoara Marcue zice că a-ncercat și ea să te sune. Zice că n-ai sunat-o înapoi.

Apoi, Zoe iese din încăpere cu o cutie de biscuiți sărați și cu sticla de apă. S-a îndepărtat cam un metru, când se oprește chiar lângă ușa închisă a biroului și întreabă:

— De ce n-ai sunat-o înapoi?

— Am avut treabă, Zoe. Știi bine, îi răspund, conștientă de faptul că mintea de doisprezece ani a lui Zoe nu-nțelege că îngrijirea unui copil mic înseamnă că ai treabă.

Treabă înseamnă să te mâzgălești cu pixul pe mână și să-ți dai mesaje cu prietenele, s-o lălăi cu temele și să salivezi la arătosul Antrenor Sam. *Treabă* nu-nseamnă orele interminabile necesare creșterii unui copil.

— Păi și o s-o suni? mă-ntreabă.

Cozile împletite sunt lungi și i se încolăcesc de-o parte și de alta a gâtului. Îmi pare mai mare de doisprezece ani atunci când nu zâmbește și nu i se vede aparatul dentar care-mi amintește că e, încă, o copilă. Pentru prima oară, realizez că brusc are sâni. Oare au fost acolo în tot acest timp, iar eu pur și simplu n-am observat? Sau a devenit peste noapte o tânără femeie?

— Da, sigur, spun eu.

— Când?

— În curând. O s-o sun în curând.

— Copilul ăla nu-i al tău, să știi, spune ea, din senin, când remarcă tandrețea cu care o țin pe Ruby în brațe, felul în care-i masez căpșorul.

— De ce spui una ca asta? întreb eu, rănită, aproape în șoaptă.

— Te porți de parcă ai crede că-i a ta sau ceva. E aiurea. Unde e Willow? întreabă ea, sec, de parcă vorbele ei nu m-ar fi lovit pe neașteptate, nu m-ar fi pocnit în plex, și-i răspund amărâtă, cu răsuflarea tăiată din cauza șocului:

— Se simțea rău. S-a culcat devreme, îi spun eu, cu voce joasă, ca să mă creadă. Încă mai circulă gripa, adaug.

Dar Zoe, cu gândul probabil la apelurile mele către Dana, extraordinara noastră recepționistă, își dă ochii peste cap și spune cinic:

— Aham, sigur.

Trece în hol și apoi în camera ei, unde trântește ușa.

Iar eu mă-ntorc la Ruby, pe care-o țin în poală și o legăn până când întunericul acaparează cerul, până când nu se mai zărește decât o spuzeală de stele și lumina electrică din clădiri, ici, colo, peste tot.

WILLOW

Am început să mă văd tot mai mult cu Matthew. Cel mai adesea mergeam la bibliotecă, unde ne strecuram pe câte un culoar ca să citim cărți, câteodată, și ca să ne sărutăm. Ne duceam cât puteam de devreme, după ce Joseph și Isaac plecau din casa aia din Omaha, pentru că, dacă ajungeam mai târziu, mesele din capetele culoarelor se umpleau cu elevi zgomotoși și enervanți, chiar și lângă cărțile de inginerie unde nu mergea nimeni altcineva. Dar când ajungeam acolo devreme, pe la prânz, în bibliotecă era liniște, copiii erau la școală, adulții la muncă, iar noi puteam să ne plimbăm pe culoare de parcă am fi fost singuri pe lume. Până și bibliotecarele ne lăsau în pace – de vreme ce nimeni nu împrumuta niciodată cărți de inginerie, ele n-aveau ce să pună la loc în rafturi. O singură dată, o bibliotecară ne-a oprit și ne-a întrebat mai mult curioasă decât certându-ne:

— N-aveți școală azi?

Am încremenit pe loc, iar inima a uitat să-mi mai bată – eram convinsă că o să mă trimită înapoi la Joseph – dar Matthew a dat un răspuns pe care părea că-l are pregătit de mult:

— Facem școlarizare la domiciliu.

— Ce frumos, a zis bibliotecara, a dat din cap și-a plecat.

Nici n-aveam habar ce-i aia *școlarizare la domiciliu*. Dar Matthew știa.

Și aia a fost tot. Nu ne-a mai întrebat nimeni, niciodată, ce căutăm acolo: doi puști care nu-s la școală în miezul zilei.

Matthew mă atingea așa cum Joseph n-o făcuse niciodată. Mâinile lui Matthew erau atente, în vreme ce ale lui Joseph nu. Mâinile lui Matthew se mișcau încet și blând, dar ale lui Joseph nu. Mă gândeam la mâinile lui Matthew ca la un fel de gumă de șters, de parcă atingerea lor îmi putea șterge din minte imaginea mâinilor lui Joseph.

Matthew zicea tot mai des că o să mă scoată din casa aia. Dar spunea că știe că tatăl lui n-o să mă lase să plec. Iar Matthew n-avea bani nici pentru el, darămite pentru mine. Matthew nu mi-

a zis niciodată unde s-a dus să stea după ce a plecat din adăpostul ăla. Oricum, nu mi-a zis adevărul. Spunea că doarme pe canapeaua unui prieten, sau că alt prieten îl lasă să doarmă pe un pat pliant în magazinul lui, dar când spunea lucrurile astea își ferea privirea, ca atunci când povestea cum merge el cu barjele alea mari pe Râul Missouri, și știam că minte. Matthew părea mereu obosit. Îmbătrânit. Pielea i se înăsprise ca și cum ar fi trăit pe străzi, sau nu știu.

Cu toate astea, îmi spunea mereu că o să mă scoată din casa aia. Vorbea despre locuri departe de Omaha pe care voia să le vadă. Munți, plaje. Vorbea despre banii pe care voia să-i strângă. Vorbea și despre alte modalități în care putea face rost de bani: furând poșetele femeilor sau jefuind o bancă. Nu credeam că Matthew ar fi în stare de așa ceva, dar dacă asta însemna că o să scap din casa aia unde erau Joseph și Miriam, *atunci bine,* îmi spuneam eu. Atâta vreme cât nu rănea pe nimeni.

Poate, spunea el, și *într-o zi.*

Uneori, Matthew voia să mă sărute acolo, în casa aia din Omaha, în dormitorul meu. Uneori voia să se întindă lângă mine, în pat, pentru altceva decât pentru citit.

Habar n-aveam ce știa și ce nu știa Matthew despre Joseph, despre ce făcea tatăl lui când venea la mine-n cameră. Îmi era prea frică să-i povestesc lui Matthew pentru că mă gândeam că n-o să mă creadă. *E cuvântul meu contra cuvântului tău,* așa-mi zicea Joseph. *N-o să te creadă nimeni.*

În plus, îmi amintea el, eram *un copil pe care nu-l voia nimeni.* Nimeni, în afară de el și de Miriam.

Matthew și drumurile noastre la bibliotecă au continuat toată toamna și o parte din iarnă. Au fost câteva săptămâni, poate mai mult, în care Joseph a stat acasă și nu s-a dus la muncă. *Vacanța de iarnă,* așa i-a zis, și în perioada aia a stat cât era ziua de lungă acasă, cu mine, și eu nu l-am văzut pe Matthew deloc. Dar mă gândeam la el. Mă gândeam la atingerea mâinilor lui, a buzelor lui, la felul în care îmi spunea pe nume. *Claire.* Zăpada cădea din cer, deasă și grea, și acoperea gazonul cu un strat alb. Mă uitam pe fereastră la ninsoarea care părea să nu se mai termine

și mă gândeam la oamenii de zăpadă și derdelușul și bătăile cu bulgări de-acasă, din Ogallala, cu mămica și tăticul. Dar, aici, zăpada era doar un motiv în plus să stau în casă. Era frig și afară și-năuntru, prin geamurile care nu se-nchideau bine intra vântul, iar centrala era potrivită la doar douăzeci de grade. Era frig tot timpul.

Joseph s-a întors la muncă, iar Matthew a revenit. Iarna a continuat și părea să nu se mai termine niciodată, și, deși în calendar scria că e martie, vremea de afară nu semăna deloc cu primăvara. Era frig și mohorât, iar toate casele de pe strada noastră aveau țurțuri la streșini.

Apoi, într-o zi de la începutul lui martie, Matthew a venit să mă ia ca să mergem la bibliotecă, nerăbdător să-mi arate un program nou pe care-l descoperise pe computer. Era tare încântat în ziua aia când a venit, mai entuziasmat decât îl văzusem în ultima vreme. Cerul era ca de cărbune, iar răsuflarea noastră se ridica spre cer ca un fum.

Dar ce nu știam nici eu, nici Matthew, era că Joseph nu se simțea bine în ziua aia. Nu știam asta când ne-am urcat în autobuzul albastru și am trecut pe lângă clădirea Woodman, nu știam că Joseph preda la colegiul local și că tocmai începea să-l doară capul, și nici că, pe când noi ne trăgeam scaunele mai aproape de computer, el se gândea să-și anuleze orele de după-amiază ca să poate merge acasă și să se odihnească. N-aveam de unde să știm, când am băgat câteva monede în automat ca să ne luăm o pungă de chipsuri, că el tocmai își strângea lucrurile în sacul lui negru ca să plece, și nici că, atunci când noi ne duceam pe culoarul cu cărți de inginerie ca să tragem cu ochiul printre rafturi și să ne sărutăm, Joseph era în mașină și conducea spre casă.

Când am ajuns noi, în casă era liniște, iar vântul rece aproape că ne-a împins înăuntru pe ușa din față. Matthew vorbea despre mama lui, despre Miriam, și spunea că dacă ajunge vreodată legumă ca ea, ar vrea ca cineva să-l împuște, să-i curme suferința.

Eram șocată și mă holbam la el cu gura căscată, așa că nu l-am văzut pe Joseph așezat pe fotoliul de catifea de unde se uita

la noi cu ochii lui amenințători, de șoim. Era nemișcat, ca o statuie. Matthew a încremenit în ușă, iar asta m-a făcut și pe mine să-ncremenesc și să mă-ntorc la timp ca să-l văd pe Joseph cu un picior de veioză în mână, al cărei abajur era pe jos, lângă ghetele lui mari și grele.

Mi-e greu să explic ce s-a întâmplat după asta. Joseph ne-a întrebat pe un ton ciudat de calm unde am fost.

— La plimbare, a zis Matthew.

Joseph n-a zis nimic, dar și-a răsucit pe mână cablul veiozei și a tras o dată de el, să verifice cât e de strâns.

Apoi, Joseph a vrut să știe de unde aveam hainele, hainele care stăteau la Matthew între vizite, ca să nu le vadă Joseph.

Trecuse multă vreme de când Joseph și Matthew se văzuseră ultima oară. Joseph n-avea de unde să știe că, în timp ce el muncea, Matthew intra și ieșea din casa aia.

Joseph voia ca eu s-o spun, să-i spun lui că fuseserăm la plimbare, pentru că buzele mincinoase, ca și gândurile celor răi, sunt o ocară în fața lui Dumnezeu. Voia s-o spun cu voce tare. Voia ca acele cuvinte să iasă din gura mea.

Și au ieșit.

Apoi s-a uitat la fiul lui și a zis:

— Ce te-am învățat eu mereu, Matthew? Proasta companie strică buna morală. Nu ți-am spus asta mereu?

Și atunci s-a întâmplat, pur și simplu. Dintr-odată, Joseph deja traversase încăperea și taman ce-l pocnea în cap pe Matthew cu piciorul ăla de lampă iar și iar. Amândoi urlau din toți plămânii cuvinte pe care mămica le spunea doar în șoaptă.

Am încercat să-l opresc pe Joseph, să nu-l mai bată pe Matthew, dar m-a trântit pe podeaua rece și tare. Mi-a luat ceva timp să mă dezmeticesc și să mă ridic în picioare, dar Joseph m-a trântit imediat la loc, și de data asta îmi curgea sânge din nas, gros, lipicios și roșu.

Totul s-a întâmplat foarte repede.

Sunetul piciorului de lampă când lovea osul.

Un fir de sânge a țâșnit în aer, stropind peretele bej.

Epitete mormăite printre gâfaieli: *fiu de cățea* și *nemernic* și *puțoi.*

Diverse obiecte folosite pe post de arme: telefonul, o vază, telecomanda televizorului. Sticlă spartă. Un urlet. Iar sânge.

Eu, pe jos, așezată în poziția în care trebuie să stai în caz de tornadă, simțeam cum se zguduie pământul ca la cutremur.

Și a apărut și Isaac, care venise de la școală sau de la muncă, așa presupuneam, iar Isaac și Joseph au început să-l bată amândoi așa de rău pe Matthew încât nu știu cum de se mai ținea pe picioare. Țipam *opriți-vă!* și *lăsați-l în pace!* Dar nu mă asculta nimeni. Matthew a reușit să înșface un sfeșnic și să-l pocnească în cap pe Isaac, chestie care l-a imobilizat pentru o fracțiune de secundă.

Isaac s-a dezechilibrat și s-a clătinat, și-a dus o mână la cap.

Și când Matthew a ridicat iar sfeșnicul, Joseph i-a dat peste mână și l-a scăpat.

Nu știu cât a ținut asta. Treizeci de secunde? Treizeci de minute? Oricum, părea să nu se mai termine.

Iar eu nu puteam să fac nimic.

— Deci a fost auto-apărare? Asta susții? mă-ntreabă Louise Flores.

Își suflecă mânecile cardiganului înțepăcios și-și face vânt cu o foaie goală. A transpirat. Probabil că afară e cald, că primăvara se transformă în vară. I se formează broboane de sudoare pe nas, în cutele pielii stafidite. Văd soarele pe fereastra singuratică, cum pătrunde în camera întunecată și o umple cu lumină.

— Da, domnișoară Flores, sigur că da, spun eu.

Încă îl văd pe Matthew dacă închid ochii: imaginea lui, cu părul castaniu închis năclăit de sânge care i se scurgea și pe față. Părea să aibă zece ani în ziua aia, acolo, în living, cu Joseph și Isaac care tăbărâseră pe el. Muream că nu pot să fac nimic ca să-i opresc, dar, mai ales, muream fiindcă știam cum se simte Matthew: neputincios și slab. Mi-a evitat privirea și atunci am știut că, mai presus de orice, se simte rușinat.

— După o vreme, recunosc eu în fața domnișoarei Flores, Matthew a plecat. Nu voia, să știți. Nu voia să mă lase acolo, în casa aia, cu ei. Dar n-avea ce să facă.

Îi povestesc cum a reușit Matthew să se târască afară, pe ușa

din față, și să plece, în după-amiaza aia urâtă de martie.

Încă îl văd pe Matthew ieșind aproape în patru labe pe ușa din față. Încă îi aud pe Joseph și pe Isaac râzând.

Îi aud cum își băteau joc de Matthew în timp ce se țâra.

— Încotro? Unde s-a dus Matthew?

— Nu știu. Nu știu.

Revăd scena: ochii lui plini de regret se opresc asupra mea înainte ca el să se întoarcă și să iasă pe ușă. Joseph și Isaac râd și-și bat joc de Matthew, în timp ce el pleacă.

Credeau că au câștigat.

Dar eu știam că e departe de a se fi terminat.

— Și apoi ce s-a întâmplat? Odată ce Matthew a plecat?

Îmi dau părul la o parte și-i arăt craterul pe care mi l-a făcut Joseph când m-a lovit cu lampa aia. A așteptat până când Matthew s-a îndepărtat – Isaac încă râdea și striga după Matthew, de la geam, că e o pizdă proastă – și s-a întors spre mine cu cei mai răi ochi pe care i-am văzut vreodată în viața mea. A ridicat de pe podea piciorul ăla de lampă – deformat pe toate părțile – și m-a pocnit drept în cap. Nu-mi amintesc atât durerea, cât efectele: nu-mi mai simțeam corpul, nu mă mai țineam pe picioare, m-am prăbușit pe podea, iar Isaac stătea acolo, în picioare, se uita la mine și mă arăta cu degetul. Râzând, îmi amintesc întunericul care mi-a cuprins ochii, dinspre colțuri, până când i-a acoperit cu totul, cuvintele urâte și vocile de pe fundal care s-au estompat până când s-a făcut liniște deplină.

Când m-am trezit, eram în dormitorul ăla al meu, în pat, peste pledul împletit, cu ușa încuiată pe dinafară.

CHRIS

Sunt în camera mea de hotel din Denver și mă spăl înainte de culcare, mort de oboseală.

Camera mea e cea mai mică din tot hotelul, dar chiar și așa costă două sute de dolari pe noapte. Ceea ce văd pe geam ar putea fi orice alt oraș, în orice altă noapte. Pentru mine, toate arată la fel, clădiri mari, mii de lumini.

Am pe mine niște pantaloni de pijama albaștri și un pic cam ficși, un tricou de corp. Laptopul deschis e pe pat.

Ziarul de azi, Denver Post, pe care l-am luat la ieșirea din aeroport, stă aruncat prin cameră. Am reușit să parcurg doar un anunț despre vreme de pe prima pagină – e frig – și numerele de la loto.

N-am câștigat.

Sunt obosit, iar epuizarea mi se vede pe față. Mă holbez la reflexia mea din oglindă și mă gândesc că arăt mai bătrân decât sunt. Că îmbătrânesc. Că n-o să mai pot duce ritmul ăsta multă vreme. În timp ce mă spăl pe dinți, iau în calcul alte joburi: profesor universitar, poate consultanță de management. Îmi închipui că stau într-o sală plină, în fața podiumului, și le țin o prelegere unor puști care sunt exact cum eram eu. Demult, când eram obsedat de bani. Bani, bani, bani. Veniturile mi-ar scădea enorm dacă m-aș apuca de predat, asta-i clar, dar Heidi și cu mine ne-am descurca, sau așa cred, îmi spun în timp ce scuip pasta de dinți în chiuvetă.

Am scoate apartamentul la vânzare, poate că l-am închiria o vreme. Poate că Zoe ar putea merge la o școală de stat, deși știu că sunt slabe șanse să se-ntâmple asta. Rahat, poate că ne-am muta în suburbii, să cumpărăm acolo o casă micuță, cu o curte îngrădită, să luăm un câine. Am lua trenul spre oraș ca să mergem la muncă. Am trăi cu adevărat visul american.

S-ar putea să meargă.

Mă gândesc cum ar fi să ajung acasă la timp pentru cină, cum ar fi să dorm în același pat cu soția mea în fiecare noapte. O revăd în minte pe Heidi la restaurantul ăla asiatic unde ne-am

întâlnit după amiază, îmi amintesc cum s-a apropiat de mine și și-a lipit buzele de ale mele. Cum și-a pus mâna peste a mea, cum a spus *Trebuie să fii tare obosit, Chris,* în sfârșit îngrijorată din pricina mea, a soțului ei, nu doar din pricina refugiaților din toată lumea. Atentă la nevoile mele, nu doar la ale fetelor fără adăpost și a pisicilor vagaboande.

Poate că se producea o schimbare.

Mi-e dor de zilele de mult apuse: Heidi, la cina de binefacere, în rochia ei roșie vintage, dansând cu mine după ce toată lumea plecase, după ce luminile fuseseră aprinse și angajații firmei de catering se apucaseră să curețe sala. Era studentă pe atunci, așa că toată averea ei era într-o cameră de cămin. Eu tocmai absolvisem și plăteam împrumutul pentru studii mai ceva ca datoria națională. Eram sărac lipit, stăteam într-o garsonieră din Roscoe Village, cea spre care am luat un taxi, apoi am rupt-o la fugă pe trepte, spre ușă, eu cu fața și Heidi, grațioasă, urcând treptele cu spatele, dezbrăcându-ne unul pe celălalt din mers.

N-am ajuns în pat, ne-am trântit chiar pe podea, imediat ce am închis ușa în urma noastră.

Mă așteptam ca dimineață să n-o mai văd în casă. Pentru că eram convins că o ființă minunată ca ea, cu ochii ăia căprui frumoși, n-ar vrea să mai aibă de-a face cu mine la lumina zilei.

Dar m-am înșelat.

Am stat în pat jumătate de zi, uitându-ne pe fereastră la oamenii care treceau pe Belmont. La asta și la *Prețul corect.* Mai târziu, când în fine ne-am ridicat din pat și ne-am îmbrăcat, iar Heidi și-a pus bluza mea de trening cu echipa *Bears* peste rochia ei roșie, am ieșit să cumpărăm vechituri, și am luat un mâner vechi de la un butoi de bere, pentru că doar atât ne permiteam.

Heidi a stat cu mine trei zile. S-a îmbrăcat cu tricourile și boxerii mei și s-a hrănit cu mâncare comandată sau luată la pachet. Eu mergeam la muncă dimineața și, când veneam acasă, o găseam acolo.

Avea o relaxare pe care credeam că n-o să și-o piardă niciodată, dar asta era înainte de Zoe și de cancer și greutatea zdrobitoare a realității. Mă gândesc la greutatea aia și la felul în care probabil că o seacă de puteri. Mă gândesc la Heidi, la faptul

că-i pasă mai mult de restul lumii și de nevoile insațiabile ale altora decât de ale ei.

Stau în baia din hotelul ăla din Denver și mă gândesc că mi-e dor de Heidi, când se aude o bătaie în ușă, un *cioc-cioc-cioc* ușor, și știu cine e înainte să mă uit pe vizor.

Deschid ușa și o văd. Nu pe Heidi, firește. Deși, preț de-o clipă, mă-ntreb *și dacă?* Și dacă era Heidi, care zburase până la Denver ca să mă vadă, abandonând-o pe fata aia și pe copilul ei care ne acaparaseră casa și o-nghițiseră cu totul pe soția mea? Și dacă aranjase ca Zoe să stea la Jennifer, luase un avion spre Denver și acum era aici, venită să petreacă noaptea cu mine?

Dar scena care mă întâmpină e complet diferită, cea care intră în camera mea e Cassidy Knudsen. E îmbrăcată în colanți negri, cu un fel de tunică largă al cărei decolteu în V lasă să i se vadă adâncitura dintre sâni, o vale, o prăpastie dintre două dealuri, cu pielea moale și albă numai bună de atins. Poartă un soi de pandantiv pe un lanț lung, arămiu, care atrage privirea spre V-ul acelei tunici, atrage privirea în jos, acolo unde pandantivul intră sub bluză, la capătul lanțului arămiu. E machiată foarte puțin, cu excepția rujului roșu aprins care pare să fi devenit ceva obișnuit. Are pantofi cu toc, tocuri de zece, roșii ca rujul.

Intră singură, ca de obicei, neinvitată.

Iar eu rămân în picioare, în pantalonii de pijama și tricou, încă strângând periuța de dinți în mână.

— Nu știam că treci pe aici, că aș fi…

Vocea îmi cade și nu prea știu ce să spun. Arunc o privire prin cameră și văd hainele pe care le-am purtat peste zi aruncate grămadă, pe podea, iar pantalonii mi se lipesc de picioare ca folia de plastic.

Nu e nevoie să-mi spună de ce a venit; știu foarte bine ce vrea să facă. Se mișcă rapid, își pune mâinile pe mine și-și lipește buzele de ale mele, spunându-mi cu voce scăzută:

— Nici nu știi de când vreau să fac asta.

— Cassidy, îi spun eu, deși nu știu exact dacă tonul meu sună a împotrivire sau a invitație.

Fac o încercare neconvingătoare de a mă retrage, deși, în străfundul minții mele, o voce urlă s-o las să facă ce vrea. Să

alung amintirile alea despre o altă Heidi și s-o las pe Cassidy să facă ce vrea, să facă lucrul pe care a venit să-l facă.

Și mă atinge iar, dar mâinile îi sunt reci, diferite de ale lui Heidi în atât de multe feluri. Sunt îndrăznețe și obraznice, nu așteaptă să mă cunoască și plonjează direct, cu viteză maximă. Face totul greșit, altfel decât ar face-o Heidi; Heidi, care e atentă când mă atinge, tandră, și mă pomenesc gândindu-mă la Heidi, brusc, disperat, dorindu-mi ca în camera asta de hotel, cu mine, să fie Heidi.

Mă-ntreb ce-ar spune Heidi dacă ar ști ce se-ntâmplă în clipa asta, cum s-ar simți. Heidi care e integră și generoasă dincolo de orice închipuire; Heidi, care nu vrea să zdrobească păianjenii cu pantoful.

— Oprește-te, spun eu, împingând-o întâi încet, apoi ceva mai tare. Oprește-te, Cassidy, nu pot să fac asta. Nu pot să-i fac asta lui Heidi.

O vreau pe Heidi. Mi-e dor de Heidi.

Mi-e dor de soția mea.

Dar Cassidy se holbează la mine îmbufnată:

— Cred că glumești, Chris.

Nu e nici jignită, nici jenată din pricina refuzului meu.

— *Heidi?* întreabă ea.

Se uită la mine cu ochii ăia umezi, mari și albaștri, bosumflată, rostind numele soției mele de parcă ar fi ceva de proastă calitate.

Lui Cassidy nu i se pare incredibil că a fost refuzată.

I se pare incredibil că a fost refuzată pentru Heidi.

Mi-e dor de Heidi și de bunătatea ei. Mi-e dor de faptul că-i pasă de pisicile vagaboande, de analfabeți și de copiii din țări ale căror nume nici nu le pot pronunța. Azerbaidjan și Kârgâzstan și Bahrein.

Nu suport să mai stau în aceeași încăpere cu Cassidy. Îmi aud pulsul, tare, în urechi. Mâinile mi-au transpirat, îmi pierd echilibrul când îmi pun o pereche de pantofi lăsată lângă ușă, în vreme de vocea lui Cassidy mă cheamă, râzând, *nu pleca,* iar asta mă amețește și mai tare. Vertigo. Mă sprijin cu mâna de perete ca să nu cad iar Cassidy continuă să-mi rostească numele

și să se dezbrace, de parcă asta m-ar putea face să mă răzgândesc.

WILLOW

Domnișoarei Flores îi spun că Joseph îmi aducea mâncare de două ori pe zi, și tot de două ori o lua din camera mea.

Îi spun că nu mă lăsa să ies nici măcar ca să fac pipi. Din când în când venea să golească borcanul pe care mi-l dăduse (deși mirosul de pipi nu dispărea odată cu borcanul) și că mă vizita în fiecare noapte, când descuia ușa și o dădea de perete, apoi îmi spunea să mă dezbrac.

Îi spun că în fiecare noapte, după ce se ducea să se culce, verificam ușa să mă asigur că e încuiată.

Îi spun că stăteam acolo, zile și nopți, rugându-mă ca, într-o zi, să uite să mai încuie ușa.

Îi spun că Matthew n-a mai venit, că nu l-am mai văzut după ziua aia în care a ieșit, șchiopătând, pe ușa din față.

Îi spun că nu l-am mai văzut pe Isaac, deși îi auzeam vocea răsunând prin casă, mișcându-se printr-o lume pe care nu o mai puteam vedea.

Îi spun că vedeam de la fereastra camerei cum se topea zăpada și lăsa în urmă băltoace pe trotuar și pe strada plină de gropi.

Îi spun că, o dată pe zi, aveam voie să ies din cameră doar pentru a defeca. Îi spun că Joseph stătea în ușă și se uita la mine când îmi făceam nevoile. Îi spun că, odată, n-am ajuns la toaletă la timp, iar Joseph m-a obligat să stau în mizerie zile-ntregi, până când fundul mi s-a iritat ața cum doar bebelușilor li se întâmplă. Îi spun cum a râs, cum i-am auzit pe Joseph și Isaac vorbind mai târziu despre cum m-am căcat pe mine.

Îi spun că într-o noapte, prin grație divină, după ce Joseph m-a vizitat, a ieșit din dormitor și a uitat să-ncuie ușa la plecare. Am stat pe pat și am așteptat sunetul ăla oribil al cheii în broască, dar n-a venit. Doar scârțâitul scândurilor din dușumea sub pașii lui prin casă, zgomotul greoi pe care l-a făcut când s-a băgat în patul lui, apoi arcurile saltelei când și-a așezat corpul enorm pe ea. Am așteptat cel puțin o oră, ca să fiu sigură, înainte să mă ridic din pat și să traversez camera rece, înainte să

ating încet clanța aia de bronz și să deschid ușa.

Îi spun domnișoarei Flores că am găsit cuțitul într-un sertar de la bucătărie, cel mai mare dintr-un set de douăsprezece, cuțitul de bucătar șef, lung de cel puțin douăzeci de centimetri. Îi spun cum am stat în picioare acolo, în bucătăria întunecată, uitându-mă la strălucirea slabă și îndepărtată a lunii și gândindu-mă, deși nu mai aveam la ce să mă gândesc, fiindcă hotărârea mea era deja luată. În casă era liniște, cu excepția fâsâitului sobei și a susuratului apei prin țevi.

Desigur, nu știu exact ce și cum pentru că în noaptea aia, înainte să vină Matthew, n-am călcat afară din camera mea.

Îi spun că am intrat tiptil în dormitor și că m-am uitat la Joseph care dormea. Că m-am uitat la corpul lui de diavol, întins pe patul mare, și că i-am ascultat sforăitul. Domnișoara Flores scrijelește în disperare în notițele ei, ca să se asigure că nu ratează niciun detaliu. Că Joseph a deschis ochii atunci când m-am apropiat de pat, trezit de dușumeaua care scârțâia. Că s-a ridicat în pat, în capul oaselor, și s-a uitat la mine nu speriat, ci nedumerit. Că a mormăit „cum ai…" înainte să-i înfig cuțitul ăla de bucătărie în piept. *Cum ai ieșit din camera ta?* Asta voia să zică. Dar nu i-am mai dat ocazia. Așa îi spun domnișoarei Flores. Ochii lui, gura căscată, mâinile care căutau orbește cuțitul înainte să-l scot și să-l înfig iar. Și iar. De șase ori, așa au zis. Așa mi-au spus când m-au găsit.

Desigur, nu știu exact pentru că în noaptea aia n-am călcat în camera lui Joseph și Miriam.

Ceva ce știam, dar nu i-am zis domnișoarei Flores, e că o persoană mai mare de optsprezece ani ar fi judecată ca adult. Nu și cineva care are șaisprezece ani, cineva ca mine, care n-a avut niciodată necazuri cu legea. Eu n-aș intra într-un bucluc așa de mare ca ăla în care ar intra Matthew dacă ei ar ști, dac-ar ști adevărul. Știu asta pentru că mi-a zis tăticul, atunci când eram mică și ne uitam la jurnal. Era o știre despre o fată de șaisprezece ani care-și omorâse părinții. Tăticul spunea că, uneori, copiii scapă nepedepsiți, în vreme ce adulții merg direct la închisoare. Asta, dacă nu sunt executați. Îmi aduc aminte că l-am întrebat pe tăticul *ce-i aia executați?* Dar nu mi-a mai zis, deși

până la urmă m-am prins singură.

— Și Miriam? întreabă domnișoara Flores.

— Ce-i cu Miriam?

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Miriam.

— Ea nu s-a trezit, răspund eu.

Nu c-aș ști ce și cum fiindcă eu nu eram acolo, în camera aia. Așa că susțin că ea era în pat, adormită lemn, în vreme ce eu înfigeam iar și iar cuțitul de bucătărie în pieptul lui Joseph.

Dar domnișoara Flores e chitită. Își pune pixul pe masă și verifică de două ori reportofonul, să se asigure că încă funcționează. E musai să aibă bucata asta pe bandă. Mărturisirea mea.

— Atunci de ce ai omorât-o și pe ea?

Întrebarea mă face să mă-nec cu propria salivă.

Miriam? Aproape că o zic cu voce tare.

Apoi aud în minte vocea lui Matthew și încet, mai încet decât se mișcă melasa în ianuarie, toate se așază la locul lor.

Dacă vreodată aș ajunge o legumă ca mama, aș vrea ca cineva să mă-mpuște, să-mi curme suferința.

Exact asta a făcut.

HEIDI

După prânz, când Ruby doarme, umblu prin apartament și adun hainele împrăștiate aiurea: combinezoanele lui Ruby îndesate printre pernele canapelei, șosetele lui Zoe, aruncate lângă ușa de la intrare. Le arunc într-un coș de rufe plin ochi și mă duc în dormitorul meu și al lui Chris, de unde culeg un sutien îndelung purtat, agățat de clanță. Iau și valiza lui de pe jos, cea pe care mi-a dat-o în schimbul uneia cu haine curate la restaurantul asiatic de pe Michigan Avenue, și încep să-i sortez conținutul: cămăși, pantaloni de costum făcuți cocoloș într-un colț. Scot pantalonii din geantă și caut prin buzunare după pixuri, capace de pixuri, monede, genul de mărunțișuri care se materializează de obicei din lucrurile lui Chris când sunt puse la spălat. Capace de sticlă și agrafe de hârtie, un pachet întreg de șervețele care s-ar dezintegra într-un milion de bucățele și…

Mâna mea atinge ceva ce recunosc aproape instantaneu, chiar înainte de a scoate pachețelul albastru, strălucitor, din buzunar, iar cuvintele tipărite pe el – *pentru plăcerea ei* – mă lovesc direct în stomac. Mă prăbușesc pe pat și scap coșul pe podea. Scot un sunet nefiresc, ceva între geamăt și încercare disperată de a trage aer în piept. Îmi duc o mână – apoi și pe cealaltă – la gură, ca să înăbuș urletul care vrea să iasă din mine, furtuna bruscă și violentă iscată undeva, în adâncul măruntaielor mele.

Mă holbez la ambalajul prezervativului care confirmă toate bănuielile mele.

Soțul meu are o aventură cu Cassidy Knudsen.

Mi-i imaginez pe cei doi în hoteluri exorbitante din San Francisco, New York și acum Denver, cu corpurile împletite în așternuturi de bumbac egiptean. Îi văd în biroul gol al lui Chris în afara orelor de program, și pe mine, înghițind încă o minciună: că lucrează la un memorandum sau *scriu un prospect, că fac diverse documente pentru nu știu ce companie.*

Toate corvoadele astea – programul prelungit, nesfârșitele delegații – erau alibiul lui, încercarea lui de a acoperi o relație secretă cu o altă femeie.

Capul mi se învârte când mi-l amintesc pe Chris, în bucătărie, recunoscând spășit că în ultima delegație va fi și Cassidy Knudsen. Mi-i închipui împreună, mai târziu, în camera lui de hotel, râzând de mine, de cât de capsată fusesem când aflasem că va fi și ea acolo. Mi-i închipui amuzându-se de tulburarea, de nesiguranța, de gelozia mea.

E o călătorie de afaceri, spusese Chris. *Doar afaceri.*

Și totuși…

Le pun cap la cap: apelul la care n-a răspuns, prezervativul din buzunarul pantalonilor lui Chris. În sfârșit, dovada pe care am așteptat-o atât.

Traversez dormitorul spre dulap și scot din sertarul de sus diverse lucruri pe care le întind pe pat: un set de lenjerie – sutien și chiloți din dantelă – într-o nuanță pastelată de roz.

Mă holbez multă vreme la obiectele alea și știu ce am de făcut ca să egalez scorul.

WILLOW

Bineînțeles că Louisei Flores nu i-am spus adevărul.

M-a pus să scriu totul, cu vorbele mele, pe o pagină curată din caietul ăla al ei în care și-a luat notițe. S-a fâțâit prin cameră și tocurile i-au troncănit pe podeaua de beton cât am scris eu despre cuțitul de bucătărie, despre Joseph cu ochii lui holbați. Am inventat și câte ceva despre Miriam, cum că dormea când am intrat în cameră, dar am mierlit-o și pe ea, pur și simplu pentru că puteam.

Se uită la mine, scuturând din cap:

— Ai noroc că ești minoră, Claire. Ai idee ce-ai putea să pățești dacă ai fi judecată ca adult?

Ridic din umeri:

— Nu există pedeapsă capitală în Illinois.

Se oprește brusc din țâțâială și-mi aruncă o privire peste umăr:

— Dar n-ai comis crima în Illinois, Claire. Erai în *Nebraska.*

Știu foarte bine că, acolo, criminalii pot fi omorâți prin injecție letală.

Mai ales cei care au peste optsprezece ani, cei care comit crime voite și premeditate.

Ca atunci când aștepți ca un om să adoarmă, apoi te furișezi în dormitorul lui și-l omori cu un cuțit.

Nu voiam ca Matthew să intre în vreo belea. Fiin'că știam că tot ce-a făcut a făcut pentru mine. M-am gândit mereu la Matthew, din ziua în care a plecat. M-am gândit la el în fiecare zi, în fiecare noapte, când mă-ntindeam în pat, mă gândeam la el și plângeam pe tăcute, ca să nu mă audă doamna Wood și domnul Wood. Mă-ntrebam unde e. Mă-ntrebam dacă e bine.

Odată obținută marea mea confesiune, în scris și înregistrată, Louise Flores îi spune paznicei să mă ducă înapoi în camera unde Diva stă pe jos și cântă și-și ține ritmul bătând cu unghiile ei lungi, roșu aprins, în gratii, deși cineva zbiară la ea să tacă. Îi ignor întrebarea – *Unde ai fost toată ziua?* – și mă bag în pat, unde îmi trag cearșaful alb, subțire, peste cap.

Închid ochii și rememorez noaptea aia, lucrurile pe care nu i le-am zis domnișoarei Flores.

HEIDI

Lângă mine, pe pat, stă un set de lenjerie, sutien și chiloți din dantelă, un roz pastelat. Mi le pun și mă duc la ușile deschise ale dulapului; bag mâna adânc înăuntru. În spate găsesc ce caut pe un umeraș de magazin, încă în husa de plastic înnodată la poale. Nepurtată. Desfac nodul și ridic încet plasticul de pe rochie. Îl las să cadă pe podea și-mi amintesc ziua în care am cumpărat-o, acum vreo șapte luni, ziua în care am sunat la restaurantul de carne preferat al lui Chris, dintr-o casă veche de cărămidă, renovată, de pe Ontario Street, și am rezervat o masă liniștită, departe de bar, chiar masa unde stăteam atunci când Chris m-a cerut de nevastă. Aranjasem ca Zoe să stea cu Jennifer și Taylor, plecasem devreme de la serviciu ca să merg la coafor, să-mi fac un coc lejer, care să se potrivească la rochie și la pantofii negri cu toc.

Scot rochia de pe umeraș și-mi aduc aminte cum a sunat Chris înainte să apuc s-o port, invocând nu știu ce chestie de ultim moment legată de muncă, în timp ce, pe fundal, se auzea vocea ei – a lui Cassidy – care-l striga pe *soțul meu,* mi-l fura chiar în ziua aniversării noastre.

— O să mă revanșez. Curând, promisese el, iar dezamăgirea din voce părea să i se dilueze prin telefon, de parcă, de fapt, nici nu i-ar fi păsat.

Mângâi cu vârful degetelor rochia, o rochie de crep-satin, cu nasturi la spate, neagră. O trag peste cap și o las să alunece peste sutienul și chiloții roz, apoi mă uit la imaginea mea din oglinda cât peretele. Îmi amintesc seara aia de octombrie, seara aniversării noastre, îmi amintesc că venise Graham, atras de sunetul televizorului într-o seară în care știa că nu trebuia să fiu acasă. Se oprise în prag, cu o expresie care emana milă, fără să fie nevoie să-i spun ce se-ntâmplase: eram în halat și papuci în loc să fiu într-o rochiță neagră, cu părul coafat minunat în cocul lejer, și cu televizorul dat pe *Prețul corect.* În cuptor se cocea o cină congelată, semipreparată.

— Nu te merită.

Atât spusese; apoi, de dragul vremurilor bune din facultate, băuserăm o rundă de shot-uri cu bere, din adoratele sticle de *pale ale* pe care le păstra Chris, până când ne-am pomenit beți și balonați, iar amintirile mele despre cum îmi dăduse țeapă soțul meu obsedat de muncă deveniseră o ceață opacă. Am adormit pe canapea și m-am trezit dimineață înconjurată de sticle goale de bere – peste zece, înșirate pe măsuța de cafea și pe jos – și, în mijlocul lor, o vază plină cu flori, tentativă jalnică a lui Chris de a-și cere iertare.

Plecase înainte să mă trezesc.

Îmi conturez ochii cu creion negru și îmi dau o umbră închisă pe pleoape. Buzele mi le colorez cu ruj bordo și le lipesc între ele, apoi șterg surplusul cu un șervețel, îmi înnod părul în vârful capului, *ce trist, față de cocul ăla lejer de șaizeci de dolari,* îmi spun eu, în timp ce mai bag o dată mâna în măruntaiele dulapului, să scot pantofii ăia negri cu toc. Îmi trag un dres și mă-ncalț cu pantofii, cu ochii-n oglindă.

Trec pe lângă bebeluș, care doarme adânc pe păturica roz pusă pe podea. Mă uit puțin la ea, dar nu vreau să mă las deturnată. Mă uit doar cât să mă asigur că doarme într-adevăr, că nu va sesiza absența mea, după care ies pe hol și închid încet ușa.

Nu stau să-mi trag răsuflarea; refuz să mă opresc și să mă gândesc la ce fac.

Graham deschide ușa înainte să apuc să bat a doua oară. Stă acolo, impecabil și zâmbitor, în jeanși și tricou, îmi admiră rochia și părul, machiajul exagerat, privindu-mă din cap până-n picioare:

— Ulala, zice el, în timp ce eu încep să-mi desfac nasturii de la spate.

Laptopul lui zace pe pernele canapelei capitonate, abandonat; vocea Ninei Simone se insinuează prin încăpere.

— Ce vrei să… începe Graham, conducându-mă înăuntru și închizând ușa.

Îmi scot rochia peste cap, lăsând la vedere rozul pastelat de sub ea. Ochii lui pică pe acel roz, pe dantelă, și rămân pierduți acolo suficient cât să demonstreze că percepția lui Chris în ceea

ce-l privește pe Graham e departe de adevăr.

— Nu vrei să faci asta, îmi spune el, dar eu îi zic că vreau.

Fac un pas spre el și constat încă o dată ce model de perfecțiune este Graham, în vreme ce-i las mâinile să rătăcească pe talia mea, pentru ca apoi să se întâlnească la spate.

Iar Graham, ca un bun prieten ce este, îmi face pe plac. E mai mult decât încântat să-mi facă favorul ăsta. Un gest de bunăvoință. De amabilitate. Asta gândesc, în vreme ce el mă conduce pe lângă canapeaua capitonată, spre un pat nefăcut.

WILLOW

Era târziu. În casă era liniște. Joseph venise și plecase.

M-a trezit un urlet, un urlet gros, adânc, unul care m-a făcut să mă ridic drept în capul oaselor în pat. Îmi aduc aminte cum se vedea luna pe fereastră, incandescentă într-o noapte întunecată.

Îmi aduc aminte că după urlet a urmat liniște, așa de multă liniște încât m-am întrebat dacă nu cumva fusese doar un vis. Am rămas în pat, cu ochii la lună, încercând să-mi încetinesc bătăile inimii și să-mi trag răsuflarea care mă părăsise după ce auzisem urletul ăla. Norii pluteau pe lângă lună încet, alene, iar brațele mari și noduroase ale copacilor erau acum doar umbre în noapte. Se agitau în aer, iar crengile se întindeau una spre cealaltă, încercând să se ia de mână.

Atunci l-am auzit: clinchetul unei chei în broască, apoi cineva care apăsa disperat pe clanță. Mă așteptam să-l văd pe Joseph, să-i văd silueta conturată în lumina slabă de pe hol. Dar cel care s-a năpustit în camera mea a fost Matthew, cu o privire de nebun, strângând spasmodic în mână un cuțit din care picura sânge pe patul meu.

— Haide, Claire. Ridică-te.

Am apucat mâna lui întinsă și l-am lăsat să mă tragă din pat.

— Trebuie să pleci, Claire, mi-a spus el, strângându-mă tare la piept. Trebuie să fugi.

Mi-a aruncat în brațe niște haine: bluza de trening și tenișii, o pereche de pantaloni uriași, apoi mi-a zis să mă îmbrac.

— Grăbește-te, a spus el, cu voce tremurată.

— De ce? Unde?

— E o geantă lângă ușa de la intrare. O valiză. Ai acolo tot ce-ți trebuie.

M-a apucat de mână și m-a tras pe hol, prin casa aproape tăcută, pe lângă ușa închisă de la camera lui Joseph și a lui Miriam. M-am crispat când am trecut pe lângă ușa aia, de groaza a ceea ce era dincolo de ea.

Nu-mi dădeam seama ce e mai rău: ce era acolo de fapt, sau

ce-mi imaginam eu că este, deși n-aveam de unde să știu.

— Și Joseph? am întrebat eu, deși știam, după sânge și ușa închisă, după faptul că Matthew și cu mine coboram nestingheriți treptele de lemn – fără să evităm scândurile care scârțâiau – că Joseph e mort.

Că urletul fusese al lui Joseph.

Că sângele de pe cuțit era al lui.

M-a apucat de mână când am ajuns pe ultima treaptă și m-a lipit de el. Mi-a șoptit în ureche:

— Știu ce ți-a făcut.

Am simțit că mi se înmoaie picioarele când am realizat că-mi știe secretul. Că știa secretul lui Joseph. Într-un fel, era o ușurare faptul că nu mai trebuia să duc singură povara. În toți anii ăia, îmi imaginam că, de fiecare dată când Joseph venea la mine-n cameră, Matthew asculta de dincolo de perete. M-am agățat de Matthew acolo, la piciorul scării; nu voiam să plec.

— Trebuie să pleci, Claire. Trebuie să pleci acum, a repetat el și mi-a desprins mâinile împletite pe spatele lui.

— *Unde*? am întrebat eu, speriată.

Niciodată în viața mea nu mai fusesem singură.

— Afară te așteaptă un taxi. O să te ducă în stația de autocar.

Abia atunci am observat farurile unei mașini parcate la colț.

— Dar nu vreau să plec, am început eu să plâng, cu ochii în ai lui Matthew, atât cât îi puteam distinge în beznă. Vreau să rămân cu tine.

M-am agățat de el cu disperare, i-am înconjurat iar talia cu brațele, iar el m-a lăsat să stau așa o clipă, apoi mi-a desprins degetele și m-a dezlipit de el. Plângeam, și era genul ăla de plâns hohotit, care vine de undeva din adânc.

— Vino cu mine, l-am implorat, plângând așa de tare că trebuia să scot cu forța cuvintele între două suspine.

Vino. Cu. Mine.

Matthew era singurul om pe care-l aveam în toată lumea asta mare. Mămica mă părăsise. Lily mă părăsise. Și acum Matthew mă părăsea și el.

— Claire.

— *Vino cu mine,* am implorat ca un copil ce eram.

Am bătut din picior și mi-am pus mâinile-n sân, bosumflată.

— Vino cu mine, vino cu mine, asta am zis, și am încercat să-l târăsc spre ușă, spre ușa aia de la intrare care era deschisă și geamul de lângă ea spart, cu cioburi împrăștiate pe podea.

Am înghețat și am rămas cu ochii la geam.

Deci așa reușise Matthew să intre.

— Trebuie să pleci, Claire.

Matthew mi-a îndesat niște bani în mână, un teanc de bancnote, și s-a repezit să ridice valiza de piele de pe podea, trăgându-mă de mână în urma lui.

— Du-te acum, a zis, du-te înainte să… Du-te.

Asta a zis, dar m-a strâns tare, absorbindu-mă în brațele lui. Tremura; pielea îi era acoperită de o transpirație rece. Nici el nu voia ca eu să plec. Știam asta. Și totuși, mi-a pus valiza în mâna tremurândă și m-a împins – chiar m-a *împins* – pe ușă afară, în timp ce eu mă străduiam să calc cu grijă pe cioburile de geam.

M-am uitat în urmă o dată, o singură dată, și l-am văzut în prag, ținând cuțitul ascuns la spate, cu privirea melancolică. Și el era trist.

Îmi amintesc că era rece afară, dar asta percepea numai creierul meu, nu și restul corpului. Știam că e frig – de parcă mi-ar fi spus cineva – dar nu simțeam că e frig. De parcă aș fi fost somnambulă sau aș fi visat. Mă auzeam plângând de parcă m-aș fi uitat la cineva care plânge la televizor. Eram observator, nu participant. Nu-mi amintesc când i-am zis șoferului – un bărbat scund, obscur, care pentru mine a rămas doar o voce înfundată și o pereche de ochi în oglinda retrovizoare – unde să mă ducă. Parcă știa deja. M-am urcat în mașină și a demarat pe strada cu hârtoape, conducând repede și smucit, și-mi aduc aminte că mă gândeam că Matthew trebuie să-i fi spus să se grăbească sau ceva și de asta mergea așa de repede. Matthew trebuie să-i fi spus. Mă agățam de mânerul portierei la fiecare viraj și mă-ntrebam dacă așa o fi fost și când a murit mămica, atunci când Datsun-ul ăla Bluebird s-a dat peste cap pe șosea.

Șoferul a oprit în fața unei clădiri joase și cenușii pe care scria *Greyhound* cu litere mari și albastre. Era la colțul unei străzi, o stradă din oraș care era pustie la ora aia, noaptea. Afară stătea

în picioare o femeie în vârstă, cu părul rar și cărunt, și trăgea dintr-o țigară, ținându-și cealaltă mână înfiptă adânc în buzunarul unei jachete subțiri.

— Șaptesprezece dolari, a zis taximetristul cu o voce gâjâită.

— Ha? am întrebat eu, rămasă ca o proastă pe bancheta din spate a taxiului.

Bărbatul a arătat spre banii din mâna care-mi tremura:

— Șaptesprezece dolari.

Am numărat și am scos suma din banii pe care mi-i dăduse Matthew și mi-am cărat valiza de piele înăuntru, aruncându-i o privire femeii când am trecut pe lângă ea.

— Dă-mi și mie un bănuț, mi-a zis, dar am împăturit banii ăia și i-am strâns bine în mână ca să nu-i vadă.

Înăuntru am găsit un automat cu gustări și primul lucru pe care l-am făcut a fost să bag în el un dolar și să apăs pe butonul roșu. A căzut un suc, mai rapid decât mă așteptam, iar eu l-am luat și m-am trântit de-a curmezișul pe unul dintre rândurile de scaune goale. Vedeam pe fereastră că e tot întuneric, prima geană de lumină abia se strecura la marginea cerului. Un bătrân morocănos stătea în chioșcul de bilete și număra hârtii de un dolar din casa de marcat, mormăind. Auzeam un televizor, dar nu-l vedeam; erau știrile dimineții, cele despre trafic și vreme.

Nu știam ce caut acolo. Nu știam ce ar trebui să fac, unde ar trebui să merg. Încă nu conștientizasem faptul că Joseph era mort. Încă aveam obrajii uzi de lacrimi și-mi simțeam ochii umflați de plâns. Inima îmi bătea la fel de repede, un galop care mă amețea. Ascunși sub bluza de trening, pe un maiou alb, erau stropii de sânge care săriseră pe mine când Matthew dăduse buzna în camera mea.

Sângele lui Joseph.

Eram sigură de asta. Mă străduisem să pun lucrurile cap la cap: geamul spart, cuțitul, urletul gutural care mă trezise din somn. Matthew care apăruse la ușă, cuvintele lui: *Du-te acum, înainte să…* înainte să ce? Stăteam acolo și mă întrebam. Înainte să ajungă poliția. Încă nu realizasem cu adevărat: eram de capul meu. Nu-i mai aparțineam lui Joseph. N-avea să mai vină în camera mea.

Nu știu cât am stat acolo. Luam câte o gură de suc și ascultam televizorul. Era cald și lumină în stația de autocar. M-am holbat o vreme la un neon care clipea pe tavan și mi-am dezlipit privirea de el abia când în stație a intrat un bărbat îmbrăcat în jeanși și cu un tricou zdrențuit, cu o șapcă de la echipa *Huskers* pe cap. M-am gândit că trebuie să-i fie frig doar în tricou, dar nu părea să-i fie frig. S-a uitat la mine cu coada ochiului, ca să nu pară că se holbează. Dar îmi dădeam seama că o face. Într-o mână avea o geantă sport în care îndesase prea multe lucruri ca să-i mai poată închide fermoarul.

A dat din cap, mai mult o părere, ca și cum ar fi zis *te văd*, apoi s-a dus direct la un panou de pe perete, s-a oprit acolo și a-nceput să se uite. Am văzut ce scria pe perete, deasupra panoului.

Plecări.

Sosiri.

Mersul autocarelor. Am așteptat până când el și-a cumpărat un bilet pentru Chicago de la morocănosul de la ghișeu, apoi s-a trântit într-un scaun din celălalt capăt al sălii, și-a tras șapca aia peste ochi și a părut să adoarmă. M-am ridicat de pe scaun – ștergându-mă la ochi cu mâneca – și m-am dus și eu la panoul ăla de pe perete unde erau scrise atâtea cuvinte și numere că am simțit cum mă ia amețeala. Kearney. Columbus. Chicago. Cincinnati.

Atunci le-am văzut, două cuvinte așa de neașteptate, încât am știut că e un semn: *Fort Collins.*

Fort Collins. Aceleași cuvinte pe care le văzusem iar și iar pe scrisorile alea pe care Lily Mare le trimitea de la casa ei din Colorado. Lily a mea, Lily Mică, locuia în Fort Collins, Colorado.

Era timpul să merg la ea. Să-mi revăd sora.

HEIDI

Graham stă în picioare, la un metru distanță, în camera întunecată, și se uită cu ochi pofticioși cum îmi scot lenjeria și o las să alunece pe podea, sutienul roz pastelat cade peste pantofii cu toc și peste chiloții roz, lângă ciorapii fini care acum sunt un ghemotoc aruncat și el pe jos.

Ochii lui mă măsoară din cap până-n picioare fără grabă și se opresc la cicatricea diagonală, roșie și permanentă, care coboară de la buric și se oprește undeva, în părul pubian. O amintire constantă.

Alung acea cicatrice, spunându-mi că pur și simplu nu e reală și gândindu-mă la bebelușul care doarme liniștit alături, pe păturica roz.

Graham nu spune nimic, iar mâinile lui calde mi se așază pe talie și mă conduc spre pat, unde mă întind pe o pilotă gri care atârnă pe podeaua dormitorului, lângă perne care ar fi trebuit schimbate de azi dimineață. Privirea mea trece dincolo de el, la ventilatorul din tavan – nichel satinat cu lamele din lemn de cireș – care suflă una câte una hârtiile de pe o comodă, aruncându-le pe jos; e cel mai recent proiect în lucru al lui Graham, deși este atât de prins încât nu observă, nu observă că suflul ventilatorului din tavan îmi face pielea de găină pe brațele, pieptul și picioarele dezgolite.

Se ridică la piciorul patului și-și trage tricoul peste cap, iar când face asta, când mă aplec spre el și-mi trec mâinile peste mușchii oblici și abdominali care-i conturează trunchiul, peste părul moale și blond, peste buric, peste capsa de aramă care-i închide jeanșii, îl aud.

Aud plânsul copilului.

Mai tare decât un claxon furios, decât un tunet neașteptat, decât răgetul unui motor cu aburi.

Mă ridic repede și-mi adun hainele din dormitor și de pe podeaua livingului; Graham, surd la plânsul copilului, mă imploră să nu plec.

— Heidi, spune el, pe un ton la care sunt sigură că nicio

femeie n-ar fi capabilă să spună nu. Heidi, ce s-a întâmplat?

Ochii lui se uită la mine, în ochii mei, în vreme ce îmi pun rochia, cu dresul și chiloții-n mână. Îmi închei nasturii de la spate – strâmb și fără noimă.

— Eu doar… spun eu, înroșindu-mă, incapabilă să mă desprind de senzația lăsată de mâinile lui Graham, de ochii lui pe trupul meu, de privirea pe care Chris nu mi-o mai dăruiește. Am uitat ceva. Am uitat că aveam ceva de făcut.

Aud plânsetul când încă sunt în ușa lui Graham, un plâns zgomotos, disperat, și o iau la fugă, cu tocurile clincănindu-mi pe dușumea, iar Graham mă strigă:

— Heidi!

Dar nu mă urmează.

Când intru-n casa mea, o văd pe fetiță, întinsă pe o păturică roz, pe podea.

Doarme tun.

Nu asta mi-am imaginat.

Mă așteptam să găsesc păturica răsucită în jurul ei ca marginile unei omlete, cu un colț strâns în pumnul fetiței. Să aibă pielea roșie, iar plânsul să-i fie ascuțit, tăios ca spicele uscate, aspru ca și cum ar fi plâns de zile sau de săptămâni întregi.

În schimb, e tăcută, cu excepția sunetului delicat pe care-l face când inspiră și expiră. Stă nemișcată pe păturica roz, cu trăsăturile relaxate, în vreme ce eu stau în prag, gâfâind.

Doarme, îmi spun eu, deși găsesc că asta este imposibil, pentru că eram sigură – absolut sigură – că am auzit un plânset de copil.

Alerg la ea și îi ridic corpușorul de pe podea, o iau în brațe trezind-o.

— Gata, gata, îi murmur la ureche. Mami e aici. Mami n-o să te mai lase niciodată.

WILLOW

Matthew îmi pusese în valiza aia cam toate lucrurile de care puteam avea nevoie: bani, mulți bani, niște mâncare: batoane de ciocolată și batoane de cereale și fursecuri. Nu mi-era clar cum făcuse rost de bani. Am urcat în autocar cu valiza la piept, singura mea avere pe lumea asta. În timp ce autocarul făcea zigzaguri prin Nebraska rurală, iar soarele urca pe cer, mi-am pus bagajul în poală și am deschis încuietoarea; am găsit o carte ca alea pe care mi le ascundea în dormitor când eram copil: *Cele cincizeci de state.* Am frunzărit-o și am văzut că-mi lăsase mesaje scrise cu tuș negru care se-ntinsese pe paginile alunecoase ale cărții. Lângă Alaska scrisese: *prea frig.* Nebraska: *în niciun caz.* Illinois: *poate.* Era un ghid spre viitorul meu; asta fusese intenția lui Matthew.

Montana: *o ascunzătoare bună.*

M-am întrebat dacă asta trebuia să fac: să-mi găsesc o ascunzătoare. M-ar căuta cineva? Joseph, poate, sau poate că poliția. Nu, mi-am spus eu. Joseph nu. Joseph e mort.

Am închis ochii și am încercat să adorm, dar nu era așa de ușor. N-aveam în minte decât ochii de nebun ai lui Matthew când a dat buzna în camera mea, sângele apos – decolorat în bezna din cameră – de pe cuțit. Auzeam iar și iar urletul lui Joseph, îmi răsuna în urechi, și mă străduiam să nu-mi fac scenarii despre ce s-a întâmplat după ce am plecat, să nu mă-ntreb unde era Matthew în clipa aia și dacă era bine sau nu.

Bănuiam că toată lumea mă caută, că toată lumea știe. M-am lăsat în scaun și-am încercat să mă ascund, refuzând să mă uit în ochii cuiva, refuzând să răspund un *bună ziua* forțat fie și bărbatului care stătea de cealaltă parte a culoarului, în costum negru cu guler preoțesc, frunzărind o Biblie veche.

Mai ales bărbatului care stătea de cealaltă parte a culoarului.

Am închis ochii și m-am străduit să mă prefac că el nu e, de fapt, acolo, că nu-mi poate detecta păcatele, că nu le poate lua urma ca un copoi.

La ceva vreme după prânz am început să recunosc peisajul

de dincolo de geamul fumuriu: panouri enorme, verzi, pe care erau scrise cu alb numele unor localități pe care le știam: North Platte și Sutherland și Roscoe. Un alt panou lângă drum: *Bine ați venit în Ținutul Keith.* Recunoșteam hambarele văruite și gardurile ocolurilor de vite, o casă abandonată așa de înclinată într-o parte încât și acum opt ani, când o văzusem ultima oară, eram convinsă că o să alunece direct pe iarba îngălbenită și o să se facă praf. Dintr-odată, stăteam dreaptă pe scaun, cu nasul lipit de geamul rece și auzeam glasul mămicii, mai tare decât motorul autocarului: *te iubesc așa cum porcii iubesc lăturile.*

Chiar atunci, autocarul a virat spre Autostrada 61, și vedeam indicatoarele spre Lacul McConaughy, unde am construit multe castele de nisip când eram copil și mămica se trezea cu chef să mergem acolo în cele mai însorite zile de vară și ne urca în Bluebird pe Lily și pe mine ca să facem drumul scurt până la lac. Mereu uita să ia loțiunea de plajă și ne ardeam rău, toate, iar mai târziu ne comparam pistruii și nasurile roz, și ne apăsam pe vârful nasului până se albea. M-am uitat pe geam când autocarul a oprit în parcarea de la Conoco, chiar lângă *Super 8* și *Comfort Inn,* peste drum de *Wendy's,* unde mămica și cu mine mâncam cu atât de multă vreme în urmă, încât părea să fi fost într-o altă viață. Erau acolo și *Pamida,* și popasul de camioane; exact așa cum îmi aminteam. Îmi aminteam totul. Autocarul trecea prin Ogallala în drum spre Fort Collins. Asta era Ogallala.

Eram acasă.

Când autocarul s-a oprit și pasagerii au coborât și au intrat la *Conoco* să meargă la toaletă și să-și ia ceva de mâncare, îmi venea să înhaț valiza aia și s-o iau la fugă. Inima îmi bubuia în piept, brațele și mâinile îmi tremurau. Am mers până-ntr-acolo încât să-i dau la o parte pe cei câțiva pasageri care urcau în autocar pentru următoarea bucată de drum.

— Pardon, scuze, murmuram, cu valiza la înaintare, avansând stângace pe culoarul îngust.

Unii se uitau urât.

— Da, *scuze, ce* să zic, mi-a spus o fată cu părul mai lung, ciocolatiu, când am trecut pe lângă ea și am călcat-o din greșeală

pe pantoful elegant.

Dar nu-mi păsa.

Am reușit să mă conving că aveam idee cum să ajung acasă, la căsuța prefabricată, deși nu cred că știam prea bine nici când aveam opt ani. Dar nu conta. Puteam să mă-ntind într-un șanț undeva, în Ogallala, și tot m-aș fi simțit acasă. Simțeam asta în sânge, în pori. Ogallala. Acasă. Iar asta îi includea pe mămica și tăticul. În mintea mea se născuse un gând prostesc: poate că mămica era încă acolo. Poate că toată povestea asta nu era decât o mare neînțelegere. M-aș duce la casa prefabricată, și acolo aș găsi-o pe mămica, împreună cu tăticul și cu micuța Lily, care să *nu* fie Rose, a cărei singură soră aș fi *eu.* Și, dintr-o dată, după ce aș deschide ușa de plasă și aș intra, aș avea iar opt ani și ar fi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum timpul ar sta pe loc. Mămica ar fi vie, iar energia și entuziasmul ei ar umple iar căsuța. Casa ar fi exact așa cum am lăsat-o. Nu ar locui acolo altă familie, n-ar dormi altă fetiță în patul meu. Și n-aș auzi niciodată despre un bărbat pe nume Joseph. O *simplă greșeală,* mi-am spus, în timp ce coboram treptele enorme ale autocarului în parcarea de la Conoco. Aerul rece m-a făcut să tresar – implorându-mă să mă răzgândesc –, dar l-am ignorat. Am pornit, traversând parcarea, spre stradă, cu privire sfidătoare. Cu privire în care se citea că refuz să cred că ceea ce știam, în sufletul meu, e adevărat. *E doar o mare neînțelegere.*

Mămica trăiește. Tăticul trăiește.

Picioarele mele călcau pe asfalt rapid și hotărât. Valiza incomodă mă lovea peste piciorul drept la fiecare pas.

Am descoperit că într-adevăr știam să ajung la căsuța prefabricată. Poate că mintea mea nu știa, însă picioarele da, pentru că m-au scos din parcarea aia direct pe *Prospector Drive.* Valiza nu mă mai deranja, nici vântul. Eram pe pilot automat, așa cum zicea tăticul că pune camionul, atunci când îl întrebam cum de nu obosește când conduce atâta. În minte o aveam doar pe mămica și așteptarea asta ca ea să trăiască, atunci când am trecut de clădirile vechi din cărămidă pe care le știam de când eram mică, pe sub copacii desfrunziți de pe First, Second, Third și Fourth Street, pe lângă casele albe, parcă trase la indigo și pe

sub cablurile telefonice care atârnau prea jos. Cu timpul, copacii și casele s-au înmulțit, iar orășelul mic, aproape pustiu, s-a întins. Apoi am luat-o *pe Spruce*, unde sunt rulote și terenuri virane și panouri de afișaj, aproape un kilometru și jumătate de mers pe jos, pe lângă mașini care circulau cu viteză așa de mare încât îmi făceau părut să se învolbureze.

Mă dureau picioarele când am ajuns pe Canyon Drive. Degetele îmi amorțiseră și-mi curgea nasul. Brațul în care duceam valiza aproape că-mi amorțise și el din cauza greutății, și cel mai probabil piciorul mi se julise acolo unde valiza îl frecase tot drumul.

Casa era mai mică decât mi-o aminteam, iar tencuiala părea mai degrabă bej decât albă ca zăpada. Ceea ce înainte mi se părea o ditamai scara care ducea la ușa de la intrare erau de fapt doar patru trepte strâmbe, iar vopseaua se curățase pe jumătate din balustrada cu vergele gălbui. Am văzut un coș de baschet, care nu era acolo, și o Honda pe alee. Roșie. Nu Bluebird-ul pe care eram obișnuită să-l văd.

Am rămas în picioare vizavi, holbându-mă la casa aia care fusese a mea cândva. Îmi adunam curajul să apăs pe clanța ușii de la intrare, speram și mă rugam s-o găsesc pe mămica înăuntru, deși, în adâncul sufletului meu, undeva foarte adânc, știam că e moartă, dar mă străduiam din răsputeri să ignor asta, să-mi imaginez *ce-ar fi dacă.*

Preț de-o clipă m-am gândit: *dacă nu-ncerc, n-o să știu niciodată,* ceea ce ar fi fost un lucru bun, fiin'că era mai bine să nu știu decât să am dovada că mămica și tăticul erau morți. Aveam opt ani, eram doar un copil prost, în fond. Poate că tot ce mi-au spus erau numai minciuni, la fel ca minciunile pe care mi le spusese Joseph. M-am prefăcut că mămica m-a căutat în tot acest timp, că fața mea fusese pusă ca pozele copiilor dispăruți, pe o cutie de lapte, o imagine alb-negru lângă care să fie o fotografie prelucrată până la vârsta reală, în care să arăt așa cum și-ar fi imaginat vreun isteț că aș arăta la șaisprezece ani. *Dacă vi se pare că ați văzut-o pe Claire, vă rugăm să apelați 1–800-copii-pierduți. Mi-am imaginat cum ar fi formulat anunțul: Claire a fost văzută ultima dată acasă la ea, pe Canyon Drive, în Ogallala,*

Nebraska. Părul ei are culoarea mucilor, iar ochii sunt de un albastru bizar. Are o cicatrice mică sub bărbie și strungăreață. Ultima dată când a fost văzută era îmbrăcată cu…

Oare ce purtam în noaptea în care Amber Adler a venit să-mi spună că părinții mei au murit? Tricoul ăla albastru, ăla cu un ruj colorat desenat pe el și pe care scria SWAK, cu pupici pe margine? Sau poate o rochiță de ocazie sau un maiou pepit decupat sau poate…

La asta mă gândesc atunci când ușa casei prefabricate se deschide brusc și vocile unor copii care se ceartă sfâșie liniștea. Se aude și vocea unei mame – nu mama mea, dar totuși o mamă: aspră și obosită – spunându-le *Tăceți. Din. Gură. Vă rog.*

Și iată-i, pe toți trei – ba nu, patru, i-am văzut, mama cără un bebeluș în brațe – tropăind pe alea patru trepte strâmbe ca niște pisoi jucăuși. Cei doi copii mai mari și-au dat coate cât au coborât și s-au făcut unul pe altul în toate felurile: *față de pârț* și *creier de muci.* Erau doi băieți, amândoi în jeanși și tenișii, cu geci groase, de iarnă, și căciuli din blană, cu urechi. Mama învelise bebelușul într-o păturică roz. Fetiță. Poate că fetiță își dorise dintotdeauna, mi-am spus eu, în timp ce mama i-a împins ușor pe băieți și le-a zis să se grăbească. Să intre în mașină. Aveau să-ntârzie. Unul dintre băieți s-a întors brusc, cu ochii plini de lacrimi de crocodil:

— M-ai împins, a țipat la mama lui.

— Daniel, treci în mașină, i-a zis ea, pe un ton plat.

Dar el și-a continuat criza acolo, la piciorul scării, iar băiatul mai mare a intrat în mașină așa cum i se spusese, în vreme ce mama punea bebelușul în scoica de pe banchetă. Băiatul, Daniel, să fi avut vreo cinci sau șase ani, și-a pus mâinile-n sân și s-a bosumflat, cu buza de sus aproape acoperită de cea de jos. Mă uitam șocată și mă gândeam că eu n-aș fi vorbit niciodată, dar niciodată așa cu mămica, nu i-aș fi zis niciodată lui Lily *față de pârț* sau *creier de muci.* Atunci, pe loc, am decis că nu-mi place de băiețelul ăsta, dar deloc. Nu-mi plăcea cum îi ieșea de sub căciulă părul dezordonat, nici cum îi atârna mai mult în stânga haina prea mare pentru el. Nu-mi plăceau ghetele bleumarin și nici încruntătura de pe mutra lui lungă.

Dar ce mă enerva cel mai tare era convingerea lui că drumul pe care-l aveau de făcut era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Era clar că nu-ntâlnise niciodată pe cineva ca Joseph.

Ce n-aș fi dat pentru un drum la *Safeway* atunci, pe loc. Mă gândeam cum era când o ajutam pe mămica să-mpingă căruțul de cumpărături și îi gâdilam lui Lily degețelele de la picioare ca să nu facă scandal. Îmi aminteam mirosul dumnezeiesc al gogoșilor proaspete din raionul de patiserie și cum mămica îmi zicea să aleg câte una pentru fiecare dintre noi, să le avem a doua zi la micul dejun.

Și iată-mă închipuindu-mi munți de gogoși presărate cu bombonele în toate culorile curcubeului, altele, cu glazură de ciocolată, când deodată am văzut-o pe cucoana aia că se uită la mine și am făcut, instinctiv, un pas în spate.

— Pot să te ajut cu ceva? a-ntrebat ea, înaintând pe alee spre mine, care stăteam vizavi de ea și mă holbam la familia ei.

Ochii, căprui și apoși, cu pungi sub ei, erau obosiți, iar părul îi era năclăit, ca și cum n-ar fi avut timp de un duș în ziua aia.

— Te-ai rătăcit, dragă?

Abia atunci am observat toate lucrurile pe care nu le văzusem până-n clipa aia: trifoiul irlandez lipit pe geamuri, ceea ce noi n-avuseserăm niciodată. Scrisul negru de pe cutia de scrisori: *Brigman.* Un câine care lătra la geam, un câine mare, ca un Ciobănesc German, căruia i se ițea capul printre perdelele de dantelă care nu fuseseră acolo. Un balansoar din lemn pe mica verandă din față, un pitic de grădină ce ținea o plăcuță pe care scria *Bine ați venit.* Băiatul antipatic și bosumflat sau cel mai mare ieșiseră iar din mașină să vadă cu cine naiba vorbește mama lor și veniseră și ei pe alee lângă mamă, care m-a întrebat din nou:

— Pot să te ajut cu ceva?

M-am întors pe călcâie și am rupt-o la fugă.

Asta nu era casa mea.

Când am realizat, mi s-a tăiat răsuflarea și am început să gâfâi în timp ce alergam pe Canyon Drive, pe lângă mașini parcate și curți îngrădite, cutii poștale și gazoane ce bălteau, făcând să sară pietricelele din pavaj în urma pașilor mei. Lumea

se învârtea în cercuri iuți. Am tăiat-o peste un gazon, în caz că femeia aia cu mașină roșie, doamna Brigman, ar fi încercat să mă urmărească. M-am împiedicat de un bolovan și am căzut lată într-o curte străină. Pantalonii îmi erau uzi leoarcă în genunchi și murdari de noroi de la zăpada care se topea. Valiza căzuse și se deschisese, iar conținutul i se revărsase pe gazonul ud, cărțile și bancnotele erau presărate acum pe zăpadă. M-am repezit să le adun și să le îndes la loc, apoi am trântit capacul valizei.

N-am observat imediat. De fapt, n-am observat deloc. Tocmai mă ridicam, rugându-mă să nu se uite nimeni la mine de după vreo perdea, când ceva – care strălucea în zăpada curată – mi-a atras atenția, m-am aplecat și am ridicat obiectul acela și m-am pomenit ținând în palmă o poză cu mămica, aceeași poză pe care Joseph mă obligase cu ani în urmă s-o rup în bucățele. Poza cu care Joseph m-a pus să cobor pe scară și s-o arunc la gunoi. Îmi aduc aminte de ziua aia când Matthew și Isaac stăteau la masă și se uitau la mine, se uitau cum o arunc la gunoi pe mămica sfâșiată în sute de bucățele, apoi cum urc înapoi, așa cum îmi spusese Joseph să fac, ca să cer iertare lui Dumnezeu.

Matthew scosese bucățelele alea din gunoi și, ca pe un puzzle, le lipise la loc. Un milion de rânduri de scotch erau lipite pe dosul acelei poze, care devenise din cauza asta groasă și parcă grea, iar linii albe brăzdau fața frumoasă a mamei, părul ei lung și negru, ochii de safir. O țineam în mâini pe mămica, în rochia ei verde-mineral – rochia ei de gală, așa zicea mămica, rochia cu decolteu-bărcuță și cu mâneci-aripioară, cusută de mâna otrăvită a lui Joseph.

Unde o ținuse Matthew în toți anii ăia, după ce o scosese din gunoi?

De ce nu mi-o dăduse până atunci? Normal, știam de ce. Îi era teamă că o s-o vadă Joseph. Dar nu mai avea de ce să se teamă.

N-o mai văzusem pe mămica de ani întregi. În mintea mea, părul negru se dizolvase, iar ochii albaștri se diluaseră, ca un suc colorat în care torni apă. Zâmbetul îi scăzuse la jumătate și numai uneori îmi aminteam că se dădea cu ruj roșu în zilele în

care tăticul era acasă. Dar iat-o: părul negru-tăciune și ochii de safir, buzele rujate în culoarea fructelor de pădure. Și râdea. Îi auzeam râsul din fotografie și parcă o și vedeam pe mămica, la doar câteva secunde după ce făcusem fotografia aia strâmbă, cum îmi luase aparatul din mână și-mi făcuse și ea o poză, apoi developasem filmul la *Safeway*, și fiecare avea la ea poza celeilalte, ca să fim mereu împreună, chiar dacă și chiar când nu eram împreună. *Te iubesc așa cum x îl iubește pe 0,* îmi spusese, și-mi lăsase un mare pupic roșu pe obraz, iar eu rămăsesem cu ochii la pupicul ăla, în oglinda retrovizoare a Bluebird-ului, și nu mai voiam să-mi șterg obrazul.

Am strâns la piept poza aia cu mămica, în dreptul inimii și atunci, pe loc, în timp ce plângeam cu sughițuri în curtea unei case străine, îngenuncheată în zăpada de martie care se topea, am știut că mămica era acolo chiar dacă nu era acolo.

Mămica n-avea să mă părăsească niciodată, nici într-un milion de ani.

HEIDI

Îmi strâng mai aproape copilul și mă las în balansoar, promițând să n-o mai părăsesc niciodată. A-nceput să plângă acum, tot mai furios, apucă șuvițe din părul meu și trage tare, urlând fără oprire, genul de plâns care-ți taie răsuflarea, până când începe să gâfâie, încercând să-și umple iar plămânii cu aer. Mă ridic și-ncep să mă plimb prin cameră; din apartamentul lui Graham se aude prin perete vocea Ninei Simone: *I Put a Spell on You*, parcă mai tare ca oricând. Sau mi se pare?

Oare Graham încearcă să acopere plânsul indignat al copilului meu? Sau să-mi transmită un mesaj? Atunci mi-l închipui pe Graham încă dezbrăcat, întrebându-se de ce a trebuit să plec când abia ce venisem.

Mă întreb ce-o face el acolo, în casa lui, fără tricou și cu jeanșii descheiați; și-ar chema o prietenă care să umple spațiul pe care eu tocmai l-am lăsat gol? Încerc să nu mă gândesc la asta, să nu mă gândesc la o blondă frumoasă care să-mi ia locul din patul nefăcut, și la Graham care ar ignora această schimbare și ar conștientiza doar faptul că-l atinge o femeie. Încerc să-mi alung din minte imaginea: eu, în patul lui Graham, cu trupul lui peste al meu. Mă gândesc ce-aș fi făcut, până unde aș fi mers dacă nu era copilul.

Dar nu, îmi spun eu. Copilul dormea. Sau nu? Îmi pun întrebarea asta și mă trezesc și mai confuză, gândindu-mă la plânsul – disperat și neajutorat, complet deznădăjduit – pe care îl auzisem din camera lui Graham. Aud plânsul în mintea mea iar și iar, ca o coloană sonoră a acelei scene: Graham, scoțându-și tricoul, mușchii oblici și abdominali, părul moale și blond, capsa de aramă a jeanșilor lui.

Apoi: acel plânset.

Copilul chiar plângea, îmi spun eu. Nu dormea.

Mă mișc în față și-n spate, în sus și-n jos, într-o mișcare blândă de du-te-vino, aș face orice ca s-o calmez. E supărată pe mine că am plecat. Repet întruna:

— Îmi pare așa de rău! Mami n-o să te mai lase niciodată,

niciodată!

Și o sufoc cu sărutări, într-o tentativă de a-i cere iertare.

Îmi spun că nu sunt o mamă bună. O mamă bună n-ar fi plecat, lăsând-o singură. Un moment de slăbiciune, îmi zic, amintindu-mi prea bine prezervativul abandonat în buzunarul pantalonilor lui Chris, iar simplul gând, gândul la acel ambalaj albastru strălucitor, mă aruncă într-o spirală descendentă: pulsul mi-o ia razna, iar mâinile parcă-mi sunt de lut.

În bucătărie pregătesc un biberon, știind așa cum știu mereu când bebelușul își vâră nasul în rochia mea, că-i e foame. Pun laptele praf în biberon, adaug apă și-l agit: o imitație contrafăcută a hranei pe care ar trebui să i-o ofere mama ei. Încerc să-mi amintesc de ce am decis să-mi hrănesc copilul cu biberonul, de ce nu alăptam. Sau alăptam? Și, stând acolo, în bucătărie, îmi dau seama că nu-mi aduc aminte. *Cancer,* îmi spun eu. *Cancer?*

Sau să fie asta – cancerul – doar rodul imaginației mele, și mă-ntreb ce-i cu dunga de pe abdomenul meu, cea pe care Graham a mângâiat-o cu vârful degetului – cea despre care era cât pe ce să mă-ntrebe când i-am pus un deget pe buze și am șoptit *șșșt* – și mă-ntreb de unde a apărut cicatricea, dacă o fi într-adevăr o cicatrice.

Și atunci îmi vine în minte un cuvânt, urât și rău, și scutur din cap ca să-l scot de acolo.

Avort.

Dar nu. Lipesc copilul de mine, știind foarte bine că n-are cum să fie adevărat.

Doctorul ăla cu chelie zisese că ea, Juliet a mea, fusese aruncată ca un deșeu medical. Spusese că deșeurile medicale erau incinerate după ce părăseau spitalul, iar eu rămăsesem cu o imagine care mă ținuse trează nopțile vreme de mulți ani, care-mi umplea visele de groază: micuța Juliet, aruncată într-un cuptor încins la o mie de grade, aruncată de colo-colo ca cimentul în betonieră, pentru ca ea să fie expusă căldurii pe toate părțile, iar micul ei suflet să evadeze în atmosferă, ca un gaz. Scutur din cap, vehement, și spun cu voce tare:

— Nu.

Mă uit la copilul din brațele mele și-mi spun: Juliet e aici. E în siguranță.

Poate că e doar un semn din naștere, îmi spun eu despre cicatricea de pe abdomenul meu. Oare astfel de lucruri – semnele din naștere – se transmit de la o generație la alta? Îmi amintesc ziua trecută, când mă conversam cu ceilalți călători din tren, în drum spre prânzul pe care l-am luat cu Chris în Chicago Loop, iar ei îmi făceau complimente pentru copilul meu adorabil, și spuneau ce mult seamănă cu mine copilul meu, cuvintele pe care orice mamă își dorește să le audă. *Are ochii dumneavoastră,* a zis cineva, apoi altcineva a spus *are zâmbetul dumneavoastră* și, când am auzit așa, mi-am trecut un deget peste buza de sus a copilei, peste acel „V" pronunțat din mijloc, despre care se spune că seamănă cu arcul lui Cupidon.

La fel ca Zoe. La fel ca mine.

— E o chestie de familie, spusesem eu despre acel zâmbet splendid pe care copilul meu l-a afișat exact la timp, de parcă ar fi știut în tot acel timp că este subiectul discuției, că ea este cea la care se uita uimită toată lumea.

Dar e a mea, îmi spun, strângând-o mai aproape, refuzând să mă gândesc la Willow și alungându-mi din minte numele Ruby. *E doar a mea.*

Chiar atunci se aude bâzâitul interfonului și mă smulge din gânduri; sună incredibil de nepoliticos acum, când îmi hrănesc bebelușul cu falsul lapte de mamă, și chiar nu-mi dau seama dacă e din cauza laptelui sau a interfonului, dar copilul împinge tetina cu limba și-ncepe să țipe.

Mă duc la geam și arunc o privire afară, pe stradă, unde o văd pe Jennifer, prietena mea cea mai bună, Jennifer, stând în picioare lângă ușa de sticlă, cu câte o cafea de la Starbucks în fiecare mână. Îmbrăcată în uniforma de spital și o geacă de jeans, cu părul fluturându-i în vântul neîncetat din Chicago. Mă las disperată în jos, să n-apuce să mă vadă cum mă uit la ea de la bovindou, și sper din suflet să plece. Nu pot s-o primesc e Jennifer *acum.* O să se holbeze la rochia mea, la nasturii încheiați aiurea, la machiajul strident, izvorât din disperare, care acum mi se scurge pe obraji. La chiloții roz și la ciorapii făcuți

ghemotoc, la pantofii negri cu toc scoși degeaba din cutie, din nou.

Și o să vrea să știe ce s-a întâmplat. O să mă-ntrebe despre Graham. O să-ntrebe despre bebelușul meu.

Și ce-o să-i zic? Cum o să-i explic?

Interfonul bâzâie din nou și mă ridic în genunchi, cu un copil care-mi urlă în brațe, și o văd pe Jennifer cum își pune mâna streașină la ochi și se uită în sus, la fereastra care știe că-i a mea, și iar mă las în jos, fără să știu dacă m-a văzut sau nu la geam, privind-o de sus. Aproape că scap copilul din brațe când ne ascundem amândouă în spațiul îngust de sub pervaz.

— Șșșt, implor eu bebelușul, pe un ton aproape la fel de disperat ca al ei. Taci, *te rog,* îi zic, în timp ce genunchii încep să mă doară.

Îmi sună telefonul și, fără să mă uit la ecran, știu că e Jennifer, care se-ntreabă unde sunt. Cu siguranță i s-a spus că sunt bolnavă, dacă m-a căutat la birou. Dana, extraordinara recepționistă, i-a povestit despre gripa mea rebelă, și prietena mea cea mai bună mi-a adus cafea – sau poate ceai Earl Grey – ca să mă facă să mă simt mai bine.

Iar eu mă ascund de ea, în genunchi, pe dușumea, și mă rog ca bebelușul să stea cuminte și să nu plângă. Se opresc și telefonul, și interfonul, și, cu excepția copilului, e liniște. Mă ridic cu grijă și constat că Jennifer a dispărut între timp. Mă uit în josul străzii după o geacă de jeans tocită, dar o văd doar pe vecina mea de palier, o doamnă în vârstă care trage după ea un cărucior pentru cumpărături în drum spre magazin, așa că răsuflu ușurată – sunt sigură că am scăpat – și mă rog de bebeluș să-și bea laptele din biberon.

— Te rog, iubito, spun eu.

De fapt, încerc să spun, pentru că o bătaie în ușă mă face să sar în sus. E doar un ciocănit ușor, dar hotărât. Sunt sigură că e Jennifer, care s-a strecurat pe ușă cu paharele ei de la Starbucks când bătrâna doamnă Green a plecat la magazin. *Șmecheră,* îmi spun când o aud strigându-mă de la ușă.

— Heidi!

Iar se aude bătaia – nenorocitul ăla de *cioc, cioc, cioc* – care îmi

spune foarte clar că știe că sunt înăuntru.

— Heidi, repetă ea.

O iau la goană prin casă, cu bebelușul în brațe, încercând să mă îndepărtez de ușă cât pot de mult. Îmi imaginez că ne urmărește un nor de monoxid de carbon și că trebuie să găsesc un loc unde se poate respira. Vocea lui Jennifer scade în intensitate pe măsură ce mă îndepărtez și mă ascund într-un colț din dormitorul meu și al lui Chris, unde înclin jaluzelele în sus astfel încât cei care trec pe la colțul străzii să nu vadă înăuntru – cu toate astea, sunt sigură că o aud spunând *te-am văzut* și *știu că ești acolo* tocmai de pe hol, de unde bate *cioc, cioc, cioc în* ușa de lemn, ca să-mi atragă atenția.

O să-mi ia copilul. O să-mi ia copilul meu de lângă mine.

— Te implor, Juliet, te rog, taci.

Mă panichez pentru că nici nu vrea biberonul, nici nu se oprește din plâns. Cuvântul acela – Juliet – îmi zboară de pe buze, e complet greșit și totuși atât de potrivit. Dar plânsul… plânsul nu se mai oprește. Parcă sunt din nou cu Zoe mică, în mijlocul unei crize de colici, și țipă și se contorsionează de durere, dar cu Zoe nu-mi amintesc să fi trebuit să mă ascund, să stau pe vine în dormitor și să mă ascund.

Nu-mi dau seama cât stăm așa. Un minut, o oră, nu știu, dar îmi legăn în tăcere copila și o implor să înceteze. *Cioc, cioc, cioc*-ul lui Jennifer devine tot mai rar, până când se oprește cu totul; telefonul îmi sună, dar se oprește și el, sună și se oprește, telefonul fix, telefonul mobil.

De la geamul dormitorului, cu jaluzelele orientate în sus, o văd pe Jennifer cum dă ture pe stradă, aparent nedumerită. Se uită în sus, la bovindoul din living, se uită lung și abia după ce se îndepărtează pe stradă, aruncând una dintre cafelele de la Starbucks într-un coș de gunoi din apropiere, numai după aceea ies din dormitor și îmi iau telefonul, cel pe care cu siguranță l-a auzit și Jennifer sunând din hol. De trei ori, sau așa îmi arată telefonul, trei apeluri nepreluate și un mesaj vocal. Plus un sms.

Unde ești?

WILLOW

Louise Flores mă cheamă iar. O gardiană vine la celula pe care o împart cu Diva și-mi cere să scot mâinile prin fantă ca să mi le poată încătușa înainte să deschidă ușa. Cobor din patul de sus și-mi pun mâinile la spate.

Mergem împreună prin închisoare.

Azi, domnișoara Flores vrea să vorbim despre copil, despre Calla. Stau față-n față cu ea care s-a așezat, bățoasă, pe locul ei.

— De ce ai luat bebelușul? mă-ntreabă.

Îmi amintesc noaptea aia, cum stăteam în pădurea întunecată și mă uitam ca la o comoară prin ferestrele casei cu acoperiș ascuțit.

După ce vizitasem vechea căsuță prefabricată din Ogallala, reușisem să ajung înapoi la Conoco, unde am rugat-o cu cerul și pământul pe doamna de la bilete să-mi schimbe biletul expirat cu unul nou. Pierdusem autocarul spre Fort Collins, normal. A zis că mi-l schimbă dacă-i dau douăzeci de dolari. L-a schimbat, deși s-a codit. Deja se-ntunecase. Următorul autocar era abia la 3:05 noaptea. Dar nu mă dusesem direct la Conoco. După ce mă oprisem din plâns în curtea aia străină, mă dusesem la cimitirul de pe Fifth Street și mă întinsesem acolo, pe iarbă, chiar între mămica și tăticul.

Apoi mă adunasem și făcusem ce trebuia.

Cred că în casa cu acoperiș ascuțit erau aprinse toate luminile. Vedeam totul de parcă aș fi fost cu ei în casă, ca o musculiță. L-am văzut pe Paul Zeeger într-o cameră de la etaj, scoțându-și cravata. Lily Mare ținea în brațe nenorocitul ăla de bebeluș și-l legăna ușor înainte și-napoi, mângâindu-i capul ăla prost cu palma. Câinele de la picioarele ei a-nceput să se gudure și, când Lily Mare s-a dus la ușa din spate ca să-i dea drumul afară, m-am ascuns după un copac uriaș.

— Hai, Tyson, grăbește-te, a zis ea și l-a împins încet cu piciorul în fund.

Apoi a-nchis ușa, iar câinele ăla, cu nasul lui extraordinar, m-a simțit între copaci, a venit la mine și m-a lins. L-am împins și

am șoptit *du-te!* cât de ferm am putut, apoi am continuat să mă uit în casă. Șemineul era aprins, iar televizorul din camera soților Zeeger (unde Paul stătea acum întins în pat) era dat pe știri.

Și am văzut-o și pe Lily, Lily Mică, Lily a *mea,* într-un dormitor unde împletea părul unui bebeluș de jucărie. Stătea pe marginea unui pat mov cu păpușa aia între genunchi și-și răsucea șuvițele pe degete. Lily a mea nu mai era un bebeluș. Ba chiar era mai mare decât eram eu când muriseră mămica și tăticul.

Și era frumoasă. Așa de frumoasă! Exact cum era mămica.

— De ce n-ai luat-o pe Rose? În fond, Rose era sora ta, întreabă domnișoara Flores, apoi rupe o bucățică dintr-o brioșă și o bagă-n gură, unde o lasă să se topească încet.

— Lily, sar eu. O cheamă Lily.

Îmi amintesc cum s-a plictisit să împletească părul păpușii – poate că nu știa cum, sau poate că, pur și simplu, se plictisise să se joace cu păpușa, habar n-am – dar am văzut cum a întors păpușa aia cu fața spre ea și s-a uitat o clipă în ochii ei de plastic, apoi a dat cu ea de perete. Capul păpușii s-a spart pe zugrăveala mov și a căzut ca o cărămidă din cer. Paul și Lily Mare au sărit în același timp, dar Lily Mare – stârnită de țipătul lui Lily a mea – a fost cea care a pus bebelușul în coș și a urcat în camera lui Lily a mea.

Lily o ura pe micuța Calla. Asta mi-am spus. Și se răzbuna pe păpușa aia. M-am uitat la ea cum s-a ridicat din pat, îmbrăcată într-o cămașă de noapte imprimată cu cai și încălțată cu papuci ecosez, s-a dus la jucăria căzută cu fața-n jos și i-a tras cu sete un șut.

Domnișoara Flores se uită lung la mine și cedează. Oarecum:

— Bine. Lily. Rose. Cum o fi. Răspunde la-ntrebare, Claire. De ce n-ai luat-o pe sora ta, în loc să iei bebelușul?

Adevărul e că Lily a mea avea o viață minunată. Înainte. Înainte ca Paul și Lily Mare să decidă s-o înlocuiască, să pună în locul ei bebelușul la care visaseră dintotdeauna. Eu nu puteam să-i ofer nimic lui Lily a mea. Tot ce aveam eu pe lume era înghesuit în valiza pe care mi-o dăduse Matthew: bancnote care

se topeau văzând cu ochii, vreo două cărți și poza cu mămica.

— Nu puteam să am grijă de Lily dacă o luam din casa aia, îi spun domnișoarei Flores.

— Și de copil puteai? Puteai să ai grijă de Calla?

Ridic din umeri și răspund, abia auzit:

— Nu asta am vrut să zic.

— Dar ce anume ai vrut să zici, Claire? întreabă ea acuzator, cu buzele strânse și încruntată.

Își scoate ochelarii și-i pune pe masă. Lily a mea putea să aibă, din nou, viața pe care o avusese. Viața cu vacanțe pe plajă și biciclete roz cu verde și școli Montessori. Trebuia doar ca eu să repar lucrurile. Așa că, atunci când Lily Mare a urcat treptele alea, iar Paul s-a întors pe-o parte și s-a prefăcut că nu aude criza pe care tocmai o făcea Lily a mea, am intrat în casa cu acoperiș ascuțit pe ușa din spate, rămasă descuiată de când cockerul ieșise în curte să facă pipi. Mi-am băgat mâinile pe sub păturica roz a copilului ăla și am ridicat-o pe fetiță din pătuț, ținându-i capul cu grijă, așa cum mă-nvățase mămica atunci când Lily era mică și, cu bebelușul ăla după mine, am ieșit pe veranda de lemn și am dispărut în noaptea de martie fără stele.

CHRIS

Dorm până târziu. Când în fine mă trezesc, am o mahmureală monstruoasă: o durere de cap cumplită, iar lumina despotică a soarelui mă orbește. Mă trezește sunetul nerăbdător al telefonului meu mobil și, din cauza băuturii, mi se pare că melodia sună fals și strident. E Henry. De la celălalt capăt, vocea lui sună ca a unui sergent de instrucție care dă ordine:

— Unde dracu' ești? mă-ntreabă el.

E trecut de ora nouă. N-am timp să fac duș. Duhnesc a tequila, simt asta în timp ce aștept liftul din capătul holului, iar părul încă păstrează mirosul stătut al fumului de țigară din cine știe ce bar în care am ajuns azi noapte. Am ochii injectați și mâinile transpirate. Îmi uit notițele, cele cu ideile pe care ar trebui să le prezint grupului de potențiali investitori care mă așteaptă în sala de conferințe de la etajul opt, cei pe care sperăm să-i impresionăm. Toată lumea se uită la mine când mă preling în sala de conferințe. Răsuflarea îmi miroase a alcool, iar acum, pe lumină, asta îmi face stomacul să se strângă. Acidul gastric îmi urcă spre gură și mă înec, dar înghit și-l împing înapoi.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, scrâșnește Henry.

Mă șterg la gură cu mâneca. O zăresc pe Cassidy, aproape lipită de un investitor de capital pe nume Ted. Îi vorbește direct în ureche și-mi închipui cum îi simte el răsuflarea, cum trebuie să-l furnice pielea. Se întoarce spre ea și râd amândoi, sunt convins că pe seama mea.

Îmi trec mâna prin păr.

La un moment dat, Tom mă trage deoparte și-mi spune să mă adun. Îmi dă o cană de cafea, de parcă asta ar putea schimba lucrurile, mi-ar face vorbirea mai clară și gândirea mai limpede. Caut în străfundurile servietei documente financiare care sunt de negăsit. În schimb scot de acolo notițe mototolite, niște comunicate, bilețelul mov pe care scrie un singur cuvânt: *Da.*

Cafeaua mă ajută puțin. Facem o pauză pe la unsprezece și mă-ntorc în camera mea să-mi schimb hainele, să mă pieptăn. Găsesc și documentele financiare împrăștiate pe o masă, le bag

în servietă. Mă spăl pe dinți; datorită cafeinei și pastei de dinți, gustul de alcool începe să se estompeze. Aproape că fac supradoză de medicamente împotriva durerii cumplite de cap.

Când revin, Cassidy și Ted mănâncă împreună dintr-o chiflă cu brânză topită, de pe aceeași farfurie. Stau foarte aproape unul de celălalt. Ea își linge degetele ostentativ și se apleacă spre el să-i șoptească ceva. Se uită amândoi la mine și râd iar. Mi-o amintesc pe Cassidy, în camera mea de hotel, cum își desfăcea nasturii unei tunici albe ca zăpada pentru ca eu să rămân. Și-mi aduc aminte de mine, încălțând din mers o pereche de pantofi și ieșind în goană pe ușă. Îmi închipui că a plecat din camera aia de hotel și l-a căutat pe Ted. Ted, un investitor de capital în vârstă de vreo patruzeci și ceva de ani, cu o verighetă de tungsten pe mâna stângă. După cum arată lucrurile, s-ar zice că el n-a refuzat-o. Că el a lăsat-o să-și descheie bluza aia și să-i arate ce e dedesubt.

În capul meu, o aud în buclă pe Heidi spunând *femme fatale:* un strigăt de luptă. *Femei, uniți-vă!* Mă-ntreb cum e soția lui Ted. Mă-ntreb dacă e drăguță. Mă-ntreb dacă au copii.

Nu sunt deloc dezamăgit. Sunt mai degrabă ușurat să văd că, acum, Cassidy a ales un alt reprezentant al sexului masculin care să-i țină companie peste noapte. Sunt recunoscător că n-am fost eu.

Pentru că, altfel, eu aș fi cel care stă acum ca un dobitoc la masa de conferință, salivând pe o chiflă cu brânză topită și uitându-mă cum ea își răsucește limba în jurul unui deget, să lingă mâncarea de pe el.

Când îmi sună telefonul, îl scot din buzunar și văd pe ecran numele lui Martin Miller, detectivul particular pe care l-am angajat să afle ce-i cu Willow a noastră. Ies în grabă din sala de conferințe, pe hol, de fapt un balcon de la etajul opt care se deschide spre atrium-ul hotelului, pun de măsuțe și canapele de pluș, plante și pești tropicali, zeci de pești *koi* dolofani care înoată în micile iazuri din atrium.

Vocea lui Martin e reținută. A găsit ceva. Mă țin de balustrada balconului ca să nu pic când mă uit în hăul de opt etaje ce se deschide sub mine și care, combinat cu efectele târzii

ale cantității uriașe de alcool, mă amețește.

— Ce este? întreb cu glas descompus.

Peștii *koi* de la parter par niște mici pete alb-portocalii care plutesc prin apă.

Martin spune că o să-mi trimită un articol de ziar pe care l-a găsit, publicat pe la jumătatea lui martie. Nu apare în el numele lui Willow. Sau al lui Ruby. Dar el susține că s-ar putea să fie, totuși, vorba despre fata noastră.

Aștept să primesc emailul pe telefon, iar mâinile mi-au amorțit deja când telefonul vibrează, anunțând sosirea mesajului.

Deschid articolul și din el mă privește drept în ochi Willow Greer. Doar că nu e Willow Greer. Sub poză scrie Claire Dalloway, căutată într-o anchetă ce vizează moartea unui bărbat din Omaha și a soției acestuia, precum și răpirea unei fetițe, luată pe 16 martie din casa familiei ei din Fort Collins, Colorado.

Citesc în diagonală și aflu că această Claire Dalloway ar putea fi înarmată și periculoasă, că acel bărbat și soția lui, Joseph și Miriam Abrahamson, au fost înjunghiați mortal în casa lor din Omaha, în somn. Citesc că fetița, Calla Zeeger, este copilul unei doamne pe nume Lily și a unui bărbat pe nume Paul. Din Fort Collins. Colorado. Există și elemente de identificare: culoarea ochilor, a părului ei rar, o poză-detaliu a unui semn din naștere de pe picior, o pată ca de vin, scrie în articol, în forma statului Alaska.

Se oferă o recompensă. Pentru returnarea ei.

Citesc despre Joseph și Miriam Abrahamson, familia de plasament a domnișoarei Dalloway, care a primit-o cu generozitate în casa lor pe Claire după moartea părinților ei, când fata avea opt ani.

Citesc cum au fost omorâți în patul lor, în timp ce dormeau.

— Familia Abrahamson are și băieți, îmi spune Martin. Doi băieți, fiii lor biologici. Isaac și Matthew, amândoi în vârstă de douăzeci și ceva de ani.

Fiul cel mare, Isaac, are un alibi pentru noaptea respectivă. Lucrează în schimbul trei, încarcă marfa la *Walmart*. A ajuns acasă în dimineața zilei de 19 martie și și-a găsit părinții morți,

în pat.

— Celălalt fiu, Matthew Abrahamson, e fugit. Ca și Claire Dalloway, și el e căutat în anchetarea crimei.

— N-ai zis nimănui, Martin, așa-i? întreb eu, panicat.

— Nu, Chris, sigur că nu. Dar va trebui să spunem. Va trebui s-o predăm pe fata ta. Dacă despre ea e vorba.

Normal că va trebui, mă gândesc eu.

— Douăzeci și patru de ore, implor eu. Atât, dă-mi doar douăzeci și patru de ore.

Bine, zice el. Trebuie să ajung la Heidi, trebuie să afle de la mine.

Mă-ntreb dacă vorbește serios, dacă Martin chiar are de gând să-mi acorde douăzeci și patru de ore înainte să sune la poliție.

Se oferă recompensă, recitesc eu. *Pentru returnarea ei.*

Doamne, Dumnezeule, îmi spun eu și închid cu Martin. Trebuie s-o sun pe Heidi. Trebuie s-o previn. Formez numărul. Telefonul sună, dar nu răspunde nimeni.

Ochii mei recitesc cuvintele: *Înarmată. Periculoasă.*

Înjunghiați.

Moarte.

WILLOW

Drumul cu autocarul până la Chicago a fost lung. Mai exact peste douăzeci și trei de ore, cu vreo șaisprezece opriri. De două ori a trebuit să ne strângem catrafusele și să ne mutăm în alt autocar, care mergea în aceeași direcție. Am văzut mai multe decât în toată viața mea de până atunci: munții din Colorado care scădeau pe măsură ce traversam statul, până când dispăreau cu totul, ferme de vite, una după alta, cu atâtea vaci îngrămădite în câte un ocol, încât deveneam claustrofobă numai când le vedeam cum stau acolo și se bat pe mâncarea din troacă. Am luat-o înapoi prin Nebraska, am traversat râul Missouri și locuitorii statului Iowa ne-au urat bun venit, sau cel puțin așa scria pe panoul de pe marginea drumului.

Am ales Chicago din cauza mămicii. Și iată-mă cum mă holbez la alt panou mare din stația de autocar. *Sosiri și Plecări,* așa scria pe el. Și am văzut cuvântul Chicago, și mi-a venit în minte mămica și lista ei de *într-o zi,* și că n-a apucat să taie cine știe ce de pe lista aia înainte ca Bluebird-ul să se dea peste cap pe șosea. N-am văzut pe lista aia nici Elveția, nici Parisul, dar Chicago am văzut, și m-am gândit la locul ăla numit *Magnificent Mile* pe care mămica voia atâta să-l vadă – cel cu magazinele Gucci și Prada unde voia ea să facă shopping.

M-am gândit că, dacă mămica n-a putut să le vadă ea însăși, atunci o să le văd eu pentru ea.

Copilul dormea liniștit în poala mea, înfășurat în păturica aia moale și roz. Nu-ndrăznisem s-o las jos nici pe ea, nici valiza, așa că toate trei stăteam pe un singur scaun. În cea mai mare parte a timpului dormea, dar când deschidea ochii o țineam în așa fel încât să vadă pe geam, întâi apusul, apoi răsăritul deasupra Porții spre Vest, acolo unde, cândva, era „acasă" pentru mine. Când ne-am oprit într-o benzinărie dintr-un oraș numit Brush, am intrat, cu tot cu copil și valiză, și am cumpărat lapte praf, din cel de care obișnuia mămica să-i dea lui Lily, și un biberon de plastic. Noaptea, când copilul a-nceput în sfârșit să se agite, i-am băgat biberonul ăla în gură și m-am uitat la ea

cum a mâncat până a adormit la loc.

Nu prea m-am gândit la faptul că e drăgălașă, sau la felul în care își înfășură mânuța în jurul degetului meu și strângea. Nu mă gândeam nici cum se uita la mine, nici la cuvintele *Little Sister* scrise pe bluza ei.

Mă gândeam, în schimb, la anemonele de mare, alea dintr-o carte pe care Matthew mi-o adusese când eram mică: potențiali criminali în corpuri mici, angelice. Mă gândeam la tentaculele lor subțiri când copilul mă strângea de mână, îmi aminteam de culorile lor strălucitoare când copilul se uita la mine și zâmbea. Arătau ca niște flori, dar nu erau. În schimb, erau creaturi de pradă ale mării. Nemuritoare. Își injectau prada cu venin ca s-o mănânce de vie.

Copilul ăsta era o anemonă de mare.

Mă gândeam că o urăsc. Dar, pe măsură ce autocarul înainta prin țară, iar copilul mă ținea strâns de degetul mic, și din când în când se uita la mine sau zâmbea, trebuia să-mi spun, să-mi reamintesc că e malefică, de parcă aș fi tot uitat asta. Îmi spuneam că n-o să-mi placă de ea. Deloc.

Dar, până la urmă, mi-a plăcut.

Când am urcat într-un alt autocar în Denver, o fată s-a așezat lângă mine, s-a trântit în scaun ca un avion căzut din cer, și m-a-ntrebat:

— Cum o cheamă pe fetița ta?

Am deschis gura, dar n-am reușit să scot niciun sunet.

— Ce-i? Ți-a mâncat pisica limba?

Fata era numai piele și os, cu obrajii supți. Hainele îi erau mari, avea o haină diformă care atârna. Părul negru, ochii negri. La gât avea o zgardă cu țepi.

— Nu, o cheamă… m-am bâlbâit eu, incapabilă să spun un nume.

— Trebuie s-o cheme cumva, nu?

Nici n-a tresărit când n-am fost în stare să-i spun numele copilului meu.

Evident, nu puteam să-i zic că o cheamă Calla. Atunci și-ar fi dat seama.

— Ce zici de *Ruby*? m-a întrebat.

Se uita pe geam, iar autocarul tocmai trecea pe lângă un restaurant *Ruby Tuesday* de pe marginea drumului. Era chiar acolo, la intrarea pe autostradă. *Karma,* mi-am spus eu.

M-am uitat lung la cuvintele alea scrise cu litere roșii. Nu cunoșteam pe nimeni care să se numească Ruby. M-am gândit atunci la rubin, piatra roșu-aprins, în culoarea sângelui.

— Ruby, am repetat eu, de parcă aș fi vrut să simt gustul cuvântului, să-l savurez. Da, Ruby. Îmi place, am spus.

— Ruby, a zis și ea, întipărindu-mi cuvântul în minte.

Fata avea la cap o vânătaie cât Everestul, tăieturi la încheietura mâinii, pe care încerca să le acopere trăgând de mâneca unei haine verzi. Luase autocarul în Denver, iar în Omaha dispăruse. Am încercat să nu mă uit la vânătaie, dar ochii nu mă ascultau și tot fugeau la gâlma vânătă cât un ou de gâscă.

— Ce e? a-ntrebat ea, nonșalant.

Și-a tras părul să acopere vânătaia.

— Să zicem doar că iubitul meu e un nenorocit. Ce caută pe drumuri, noaptea, o fată ca tine? Și cu un bebe, a adăugat, ciupind-o ușor de năsuc.

Am început să vorbim. Îmi plăcea că știa cum să mă ia și că se uita în ochii mei când vorbea.

— Să zicem că am avut nevoie de o schimbare de peisaj, i-am răspuns.

Cu asta s-a încheiat discuția despre de unde venim și unde mergem, pentru că fiecare știa că cealaltă vine dintr-un loc rău.

Am făcut o oprire în Kearney, Nebraska, timp în care fata mi-a turnat o sticlă de vopsea roșiatică pe cap, iar eu i-am făcut același lucru. N-am stat destul cu vopseaua, așa că, în loc să se facă un roșcat arămiu, ca-n poza de pe cutie, părul meu a rămas cu culoarea aia de muci, pătată cu roșu din loc în loc. Fata și-a scos jeanșii sfâșiați și puloverul:

— Uite, a zis ea, punându-mi hainele în brațele deja pline. Hai să facem schimb.

Am pus copilul în brațele ei tatuate cu câte o jumătate de fluture în fiecare palmă; lipite, alcătuiau un fluture întreg.

— Fluturele-tigru, m-a lămurit ea când am întrebat.

În cabina din baie – cu pereții acoperiți de scrisuri: *Benny o iubește pe Jane* și *Rita e gay* – mi-am dat jos pantalonii pe care mi-i dăduse Matthew și mi-am scos puloverul peste cap. Am rămas în maiou, cel pătat cu sângele lui Joseph. Asta nu-ndrăzneam s-o las să vadă. M-am îmbrăcat cu hainele fetei: jeanșii, puloverul, o haină cu glugă, de culoarea măslinelor verzi și bocanci de piele cu șireturi zdrențuite. Când am ieșit din cabină, ținea copilul cu o mână, iar în cealaltă avea un ac de siguranță.

— Ce faci cu ăla? am întrebat-o când am văzut că-și scoate niște cercei din ureche: aripi de înger, o cruce, buze roșii.

— O să te doară doar o clipă.

Am luat copilul, iar ea mi-a găurit urechea cu acul ăla și a pus cerceii în lobii umflați. Am țipat și am strâns prea tare copilul, fără să vreau, așa că Ruby a țipat și ea.

Am aruncat la gunoi sticlele goale de vopsea, iar fata m-a tras mai aproape și mi-a conturat ochii cu negru. Nu mai fusesem machiată niciodată, cu excepția câte unei umbre rozalii pe care mămica mi-o dădea pe obraji din când în când. M-am privit în oglindă: părul, cerceii, ochii negri, misterioși.

Reflexia aia nu era a mea.

— Cum te cheamă? m-a întrebat, băgându-mi tușul în buzunar, buzunarul acelei jachete verzi care fusese a ei.

Apoi a scos o foarfecă și a-nceput să mă tundă. N-am protestat. Am stat nemișcată în vreme ce ea îmi tăia haotic părul.

— Știi – a mărturisit ea – aruncând șuvițele ude pe podeaua băii – cândva voiam să lucrez într-un salon de înfrumusețare.

M-am uitat la imaginea mea din oglindă și m-am gândit că e mai bine să nu. Claia mea era strâmbă: mai lungă într-o parte, și acum aveam un breton șui care-mi acoperea ochii.

— Mama mea lucra în domeniul ăsta, am zis eu.

Atunci m-am întrebat ce-ar crede mămica despre mine acum. Ar fi dezamăgită sau ar vedea că fac ce trebuie? Că am grijă de Lily, exact așa cum i-am promis.

— Mă cheamă Claire.

— Claire?

Am dat din cap.

— Claire și mai cum?

Ea își vopsise părul roșcat într-o nuanță de blond prăfuit. Se tunsese și ea, așa că pe podea se împleteau șuvițele divers colorate.

— Claire Dalloway.

A aruncat totul la coș: foarfecă, acul de siguranță, părul pe care a reușit să-l adune de pe jos. Și-a deschis geanta și a golit-o și pe ea în coș: o revistă ruptă, o carte de identitate, o punguță de Skittles pe jumătate goală, un telefon. Apoi a băgat mâna în sacul negru de gunoi și a scos punga de Skittles; se răzgândise. Pe celelalte le-a lăsat acolo.

Fata stătea în picioare în baie, cu mâna pe ușă. De partea cealaltă, cineva bătea cu putere.

— Ai răbdare, a zis ea, apoi s-a întors spre mine. Eu sunt Willow. Willow Greer.

Am știut atunci că, odată ieșită din baie, n-o s-o mai văd niciodată.

— Ne vedem la autocar, a spus.

Mi-am pus copilul pe un șold și mi-am urmărit fosta înfățișare ieșind pe ușa îngălbenită, trecând prin benzinărie pe lângă un șir de femei care-și pierduseră răbdarea.

Nu era în autocar când m-am întors.

HEIDI

Nu vrea să se atingă de biberon.

Încerc iar și iar să bag biberonul plin cu lapte praf în gura lui Juliet, dar nu vrea și pace. Îmi lipesc buzele de fruntea ei; e rece. N-are febră. Îi schimb scutecul și încerc cu suzeta, îi dau cu cremă anti-iritație acolo unde a avut eczema, dar nimic nu funcționează, nimic nu-mi alină copilul.

Răspunsul, unul foarte simplu, îmi vine din felul în care-și bagă nasul în rochia neagră: unicul lucru pe care îl poate oferi doar o mamă.

Mă așez pe balansoar și, cu o singură mână, încep să desfac nasturii încheiați aiurea la spate, apoi îmi scot brațele din rochie și rămân dezbrăcată în fața lui Juliet. *Nu e ca fi cum n-ar mai fi văzut,* mă gândesc eu, invocând amintirea acelor nopți când, în mintea mea, am stat cu Juliet în balansoarul din camera ei, camera cu pereți roz și cearșafuri de damasc, și am ținut-o la sân ca să bea pe săturate, până când, cu foamea potolită, adormea, până când pleoapele îi deveneau prea grele și, acolo, în camera ei, doar cu luna care să ne țină companie, Juliet a mea sugea de la sân până când adormea. Îmi amintesc că uneori părea că n-o să se sature niciodată, mânca și se uita la mine cu ochii ăia enormi, căprui, ca de *anime,* de parcă aș fi fost cel mai bun lucru din lume, se uita cu ochi plini de dragoste și uimire. Dragoste și uimire pentru mine.

Dar Juliet, observ acum, uitându-mă la copilul din fața mea, Juliet are ochii albaștri.

Nu-i nimic, îmi spun eu, știind că ochii copiilor își pot schimba culoarea într-o clipă. Căprui acum, apoi albaștri, și totuși e ceva diferit, e ceva cu ochii ăia, e ceva diferit în privirea lor.

Îmi apropii sânul de gura lui Juliet și mă uit plină de admirație cum găsește sfârcul și-l prinde în gură, e totul atât de familiar, furnicătura din sân, oxitocina care mă umple de calm. O mângâi pe cap pe Juliet a mea și șoptesc:

— Așa, bebe frumos.

Aștept să văd ritmicitatea cu care suge și înghite, ochii mari, căprui, care se uită la mine cu uimire. Cu dragoste. Care-mi spun că n-au nevoie decât de mine.

În loc de asta, ochii aceia sunt plini de exasperare, ochii albaștri care se uită la mine cu neîncredere, de parcă aș fi păcălit-o, apoi începe să plângă. Îmi strecor un deget între gura ei și sânul meu, ca să-ncerc s-o repoziționez, convinsă că nu a apucat sfârcul cum trebuie. Încerc s-o țin pe rând, în fiecare braț, și să-i ofer lapte când dintr-un sân, când din celălalt; când nici asta nu funcționează, mă mut cu Juliet pe canapea și mă-ntind pe spate, iar pe ea mi-o așez pe piept: alăptare biologică, sau așa se cheamă, după cum dictează natura. Exact cum a recomandat consultantul meu de lactație, Angela, să fac atunci când Zoe nu reușea să sugă de la sân.

Mă gândesc la consultantul meu de lactație, Angela, mă gândesc că o s-o sun să-i cer sfatul dacă nici așa nu merge. Și Angela o să vină, ca de fiecare dată, și o să mă ajute s-o poziționez pe Juliet în așa fel încât să mănânce; o să-mi explice din nou cum să-mi presez sânul ca laptele să curgă mai bine, iar Juliet o să sugă așa cum obișnuia cât ai zice pește.

Se aude un zgomot din hol, pași apăsați și nerăbdători, iar eu o-njur pe Jennifer, care s-a strecurat iar în blocul meu când cineva venea sau pleca, și de data asta nici nu s-a mai deranjat să sune la interfon sau pe mobil. E încălcarea proprietății, îmi spun, întrebându-mă unde mi-oi fi lăsat briceagul Swiss Army.

Rămân întinsă pe canapea, cu rochia mea neagră trasă în jos, în jurul taliei, și cu Juliet care se zbate ca un pește pe uscat pe pieptul meu, gata să-nceapă să țipe.

N-am timp să fug și să mă ascund în dormitor, pentru că Juliet scoate un urlet, iar ușa de la intrare zboară de perete și atunci îl văd, în prag, holbându-se la ținuta mea, la rochia neagră și la dârele de machiaj scurs și uscat.

Gura lui formează un cerc perfect și sprâncenele îi sunt ridicate întrebător.

Părul îi e zburlit, iar inima îmi bate tot mai tare și camera se învârte cu mine. Juliet îmi urlă în ureche și mi-e tot mai greu să-i țin corpul care se zbate.

Nu e Jennifer.
Ci Chris.

WILLOW

Autocarul ăla ne-a lăsat în Chicago, pe mine și pe copil. *Ruby*, îmi reamintesc când ies din autogară, pe o stradă aglomerată. E frig afară și bate vântul. *Orașul Vânturilor,* îmi aduc eu aminte, cu gândul la zilele alea petrecute cu Matthew în biblioteca din Omaha, când căutam orașul Chicago în paginile cărților.

Nu mai văzusem niciodată ceva care să semene cu Chicago, în toată viața mea. Erau oameni peste tot. Mașini și autobuze, clădiri care se înălțau până la cer. Zgârie-nori, mi-am spus eu, știind acum de unde le venea numele. M-am întors și am văzut-o peste umăr: o clădire cu antene care zgâria norii. Trebuie să fi avut cel puțin o sută de etaje clădirea aia, de două ori – dacă nu de trei – mai înaltă decât oricare clădire din Omaha.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că n-am unde să mă duc. Oamenii se uitau lung la mine, dar nu era o privire amabilă sau îngrijorată, ci rea, nepăsătoare, care judeca. La-nceput m-am ascuns, cu tot cu copil, în câte-un gang întunecat, mă sprijineam de zidul mucegăit al vreunei clădiri din cărămidă, lângă uși care erau încuiate și blocate. În gangurile alea erau coșuri de gunoi și tomberoane care duhneau și, uneori, chiar și șobolani. Îmi petreceam zilele așezată pe asfalt – ud de la ploaie – holbându-mă la oțelul scărilor de incendiu. Și ascunzându-mă. Eram sigură că o că vină cineva după noi, că o să vină Paul și Lily Zeeger și că o să vină Joseph. Dar mi-am dat seama, după o zi sau două, că n-aveau cum să mă găsească printre toți oamenii ăia din Chicago, pur și simplu n-aveau cum.

Cât despre Joseph… păi Joseph era mort.

Atunci când nu mi-am mai făcut griji că o să mă găsească soții Zeeger sau Joseph, am început să-mi fac griji pentru alte chestii: ce mănânc, unde dorm, pentru că banii pe care mi-i dăduse Matthew se topiseră. Era frig afară, și ziua, și noaptea, iar vântul bătea așa de tare încât uneori nici nu puteam merge drept. Mi-a luat o noapte sau două ca să-mi dau seama că va trebui să cotrobăi prin gunoi după mâncare, după ce restaurantele își aruncau resturile, la închidere. Stăteam ascunsă

în gang, să nu mă vadă nimeni – așteptam și mă rugam ca bebelușul să nu plângă – apoi căutam prin tomberon ceva de mâncare. Puținii bani pe care-i mai aveam îi păstram pentru copil, pentru Ruby, pentru laptele praf.

Îmi era frică din vreun milion de motive, dar cel mai tare mă speria gândul că bebelușul ar putea păți ceva. Nu voiam să-i fac rău. Făceam doar ceea ce trebuia, asta îmi spuneam mereu când copila se agita câte o noapte întreagă și urla până când o lua somnul.

Îmi plăcea Chicago, chiar îmi plăcea. Îmi plăceau clădirile și faptul că puteam fi anonimă, că nimeni n-avea cum să mă găsească acolo, în Orașul Vânturilor. Dar cel mai mult îmi plăcea trenul, trenul ăla care zbura pe deasupra străzilor, apoi jos, tot mai jos, pe sub pământ. Mi-am dat aproape toți banii pe un abonament d-ăla, pentru ca Ruby și cu mine să putem merge cu trenul cât voiam. Am auzit oamenii spunând că trenul ăla se cheamă „L", și a trebuit să-mi reamintesc asta atunci când creierul meu a-nceput să-l încurce cu toate celelalte litere ale alfabetului: R, P, Q. Când era frig sau ploua, sau pur și simplu ne plictiseam, ne urcam în tren, copilul și cu mine, și porneam.

Mi-am dat seama rapid că există o bibliotecă pe linia maro a trenului ăla. Scria chiar pe hartă: *Bibliotecă.* Eram destul de sigură că ăsta e un semn.

Am urcat treptele spre peron într-o zi rece și ploioasă de aprilie, când eram în oraș de o săptămână, poate două. Țineam copila aia băgată în haina mea, ca să-i fie cald și să n-o ude ploaia. Și am așteptat acolo, pe peronul ăla, lângă bărbați și femei cu umbrele prea mari și cu serviete și genți. Se holbau, arătau cu degetul, șușoteau. Despre copil. Despre mine. M-am uitat în altă parte și m-am făcut că nu observ, mi-am tras părul peste ochi ca să nu mai văd că se uită, că arată cu degetul.

Primul tren care a venit era prea aglomerat. Nu-mi plăceau mulțimile, nu-mi plăcea să fiu atât de aproape de un străin încât să-i simt parfumul, mirosul șamponului; să fiu atât de aproape încât ei să-mi simtă duhoarea, zile-ntregi de transpirație, mirosul acru de lapte stricat și fructe de mare care venea dinspre gunoiul lângă care dormeam, și care ne învăluia, pe

mine și pe copil, într-o duhoare oribilă.

Așa că i-am zis copilului că mai stăm să așteptăm alt tren. Și am stat acolo, în picioare, m-am uitat cum toți ceilalți se urcă-n tren, fără ca vreunul dintre ei să-mi acorde un dram de atenție. Apoi am văzut-o: o femeie care a ezitat o fracțiune de secundă înainte să urce în tren, singura persoană din tot orașul Chicago care ezitase pentru mine. Dar și ea s-a urcat în trenul ăla și s-a uitat pe geam la copil și la mine, deși eu m-am uitat în altă parte, cu ochii ca de piatră, prefăcându-mă că nu văd.

M-am urcat în următorul tren de pe linia maro care m-a purtat prin Chicago spre bibliotecă, o clădire mare din cărămidă roșie situată în inima orașului, cu un acoperiș verde pe care erau creaturi înaripate ce vegheau asupra mea. Dar nu îmi era frică.

Nu credeam că o s-o mai văd pe femeia aia vreodată.

Dar am văzut-o.

CHRIS

Am rămas fără cuvinte, cu gura căscată, cu limba incapabilă să producă vreun sunet. Heidi e întinsă pe spate pe canapeaua din living, complet goală de la brâu în sus, cu o rochie neagră pe care n-am mai văzut-o niciodată trasă în jos, spre talie. Părul îi e într-un hal fără de hal, probabil că l-a avut ridicat într-un fel de coc, dar acum e desfăcut și ciufulit. Machiajul i s-a scurs pe față: creion negru, așa cum n-am văzut-o niciodată pe soția mea să poarte, ruj închis la culoare întins pe toată fața. Copilul urlă înfiorător și simt nevoia să-mi spun că Heidi nu i-ar face niciun rău copilului.

Heidi iubește copiii.

Și, totuși, acum nu mai sunt așa de sigur.

Arunc o privire prin casa noastră și constat că e goală, dar și că ușa de la biroul meu – de la camera lui Willow, adică a lui Claire – e închisă. Intru prudent în casa noastră și închid ușa:

— Heidi, unde e Willow?

Spun asta în șoaptă, în caz că în spatele ușii închise stă Claire, cu un cuțit. Îmi spun că ea a făcut asta, Claire mi-a dezbrăcat așa soția și a agitat copilul în halul ăsta. Și totuși nu văd ca Heidi să fie legată de canapea cu vreo frânghie sau cu cătușe.

Vorbesc șovăielnic, fără ritm. Nici nu știu cum de reușesc să rostesc cuvintele. Gâtul îmi e uscat, ca nisipul; limba mi-o simt umflată, de parcă și-ar fi dublat dimensiunea. Mă bântuie o imagine a lui Cassidy Knudsen pe jumătate dezbrăcată, alternând cu imaginea unui bărbat și a unei femei, înjunghiați în propriul pat.

— Heidi, repet eu.

Abia atunci văd cum strânge copilul la piept. *Heidi nu i-ar face niciun rău acelui copil*, îmi spun eu din nou, paralizat de scena din fața mea, încercând să-mi dau seama ce dracului se întâmplă. Și atunci, brusc, realizez ce încearcă Heidi să facă. *Dumnezeule!*

Inima mi se oprește cu totul. Nu mai pot să respir.

Străbat camera dintr-un salt, gata să smulg copilul ăla din

mâinile lui Heidi.

Heidi se ridică brusc, înainte să apuc s-o prind, și strânge copilul de parcă ar fi al ei. Mă gândesc la semnul din naștere de pe piciorul fetiței. *Doctorița a zis că ar trebui să i-l scoatem,* așa spusese. Ea și cu mine. De parcă ar fi vorbit despre copilul nostru. *Al nostru.*

Nicio clipă n-a fost vorba despre Willow, asta realizez atunci, pe loc, asta era dorința aia bruscă și obsesivă a lui Heidi de a ajuta o fată fără adăpost pe care o văzuse în tren.

Mereu a fost vorba despre copil.

Brusc, nu-mi mai fac griji că Willow – Claire – s-ar putea ascunde în spatele ușii de la birou; îmi fac griji ca Heidi să nu-i fi făcut fetei ceva rău.

— Unde e Willow?

Sunt la aproape un metru de Heidi și copil. Nu-mi răspunde, așa că o-ntreb din nou:

— Unde e Willow, Heidi?

Vocea îi e plată și imposibil de auzit, din cauza copilului. Dar îi citesc pe buze afirmația simplă:

— Nu mai e.

Trezește-te, trezește-te, trezește-te! urlă mintea mea, convinsă că e doar un efect al beției de azi-noapte. Convinsă că ce văd nu e real.

— Nu mai e, repet eu mai mult pentru mine decât pentru Heidi. Unde s-a dus?

Nenumărate posibilități îmi trec prin cap, posibilități care mă sperie ca dracu', una mai rea ca alta.

Dar Heidi nu răspunde la întrebare.

Copilul i se zbate în brațe. Iau o pătură de pe brațul unui fotoliu și încerc să i-o dau lui Heidi, ca să se acopere.

— Dă-mi copilul, îi spun soției mele.

Heidi scutură din cap și se dă tot mai mult în spate – spre bovindou – și mai calcă și o pisică pe coadă când face asta. Încerc un compromis:

— Lasă-mă pe mine s-o țin pe Ruby ca să-ți aranjezi rochia, sugerez eu, nepregătit pentru sfidarea care clocotește dintr-odată în ochii căprui și blânzi ai lui Heidi.

Ochii îi par de nebună, iar pielea i s-a înroșit ca para focului.

Începe să urle.

Cuvintele nu au nicio noimă, par să fie ale vreunui bolnav mintal pe care-l vezi la televizor. Termeni ilogici care, într-un mod ciudat, par să aibă sens. Repetă unele cuvinte: *copil* și *Juliet. Juliet.* Cred că zice asta de câteva zeci de ori: *Juliet.*

S-a enervat pentru că i-am zis acelui copil Ruby. Copilul nu e Ruby, îmi amintește Heidi: e Juliet. Dar nu, îmi zic eu, amintindu-mi articolul pe care mi l-a trimis Martin Miller; copilul ăsta nu e nici Ruby, nici Juliet.

Copilul ăsta e Calla.

— Heidi… Copilul ăsta e…

— Juliet! izbucnește ea iar și iar. Juliet! țipă, speriind bebelușul și mai tare.

Mi-e greu să leg numele ăsta de ceva, de vreo amintire. Și totuși, îmi vin în minte frânturi. Heidi – cu ani în urmă – întinsă pe un pat de spital, îmbrăcată într-o cămașă de noapte, înlăcrimată; Heidi, aruncându-și anticoncepționalele, pastilă cu pastilă, la toaletă, prefăcându-se că nu plânge.

Dar acum mă face în toate felurile: mincinos și criminal și hoț. Nu vrea să zică asta, știu că nu vrea, și totuși strânge copilul ăla tot fără să vrea, iar copilul plânge – urlă ca un lup la nenorocita de lună – și Heidi plânge și ea, cu lacrimi care-i curg pe obraji ca un potop.

— Te-nșeli, îi spun eu, cât pot de blând.

Heidi a reușit să se convingă că bebelușul, că *acest* bebeluș, este cel pe care l-a pierdut acum unsprezece ani din cauza cancerului. Aș putea să-i explic ce idioțenie e asta – faptul că *acel* bebeluș e mort, faptul că dacă acel bebeluș ar mai trăi ar avea unsprezece ani – dar realizez cât se poate de clar că femeia din fața mea nu e soția mea.

Fac un pas în față și întind mâinile după fetiță, dar Heidi o smulge din calea mea.

— Copilul ăsta, Heidi… Copilul ăsta nu e…

Aș putea continua la infinit, dar nu o fac. Mă îngrozește privirea ei rătăcită, mă îngrozește gândul la ce i-ar putea face copilului. Fără să vrea. Heidi n-ar putea să facă rău unui copil,

cel puțin nu intenționat.

Dar acum nu mai știu.

— Doar lasă-mă să țin copilul. Lasă-mă s-o țin pe Juliet, adaug ca s-o îmbunez.

Și mă gândesc la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le fac atunci când am pierdut acel copil. Ar fi trebuit s-o consolez mai mult, cred; asta ar fi trebuit. Ar fi trebuit s-o duc la un psihiatru, așa cum spusese ginecologul ei. Și altele.

Dar Heidi spusese că se simte bine. Spusese că se simte bine, după ce luaserăm decizia de a avorta acel copil, pentru ca medicul să o poată trata de cancer. Și, totuși, eu am ignorat tristețea pe care o vedeam în ea, dorința, nevoia. M-am gândit că, dacă o ignorăm, o să dispară ca o pisică vagaboandă, ca un frate agasant.

Tace o clipă și se uită la mine. Sunt sigur că o să cedeze dacă reușesc s-o conving că e pentru binele copilului.

— Lasă-mă să-i fac un biberon, îi spun cu voce blândă ca mătasea. Îi e foame, Heidi. Lasă-mă să-i fac un biberon, atât.

Cuvintele sună a rugăminte disperată. Dar Heidi nu cedează. Își dă seama ce vreau, Heidi, cea care mă cunoaște așa de bine.

Mă ocolește și se duce în bucătărie, unde cotrobăie prin sertare. O apuc de cot când trece pe lângă mine, dar mă împinge cu o forță de care nu o credeam capabilă, suficient de tare cât să mă dezechilibrez și aproape să cad. Când îmi recapăt stabilitatea, o găsesc în mijlocul bucătăriei, ținând în mână un cuțit Swiss Army cu lama îndreptată spre mine.

Trebuia să mă aștept la asta; trebuia să-mi fi dat seama. Recapitulez în minte ultimele câteva zile, încercând să mă prind ce anume am trecut cu vederea, vreun strigăt disperat de ajutor din partea lui Heidi.

O criză, asta se întâmplă acum. A cedat psihic. E o criză psihotică.

Dar cum de n-am văzut-o venind? Oare am ignorat semnele?

— Du-te, Chris.

N-are inimă să folosească acel cuțit – sau cel puțin așa îmi spun – dar nici măcar eu nu sunt sigur.

— Heidi, șoptesc eu.

Împunge aerul cu lama cuțitului, înjunghie oxigenul din încăpere. Trag cu ochiul la ceasul de perete și realizez că Zoe va veni acasă în curând.

Pentru prima dată în viața mea, nu mă gândesc la mine. Mă gândesc la Heidi, la Zoe, la bebeluș.

Și mă arunc pe ea. Nu cu suficientă forță cât s-o dobor, dar destul ca s-o fac să scape cuțitul din mână. Acesta cade cu un zgomot surd pe dușumeaua de stejar, unde lasă o tăietură pe care o s-o ținem minte mereu: o amintire a acestei zile. Ne trântim amândoi pe jos, după cuțit, iar copilul se zbate în mâinile zbuciumate ale lui Heidi, plângând tot mai slab din cauza epuizării și a fricii. Mă arunc să recuperez cuțitul Swiss Army de pe podea, lăsându-mă să alunec cu capul înainte, ca un jucător de baseball la a doua bază, și mă ridic cu el în mână.

Atunci Heidi se întoarce pe călcâie – înainte să mă ridic de tot – și o rupe la fugă pe holul îngust, trântește ușa și se încuie cu bebelușul în dormitor.

O aud plângând; Heidi plânge. O aud prin ușă spunând ceva fără noimă despre bebeluși și despre Juliet, Cassidy și Graham, vecinul nostru Graham, tipul de alături. Graham. L-aș putea chema pe Graham în ajutor. Dar nu e timp. Încerc să mă-nțeleg cu ea – *Heidi, te rog, deschide ușa. Hai să vorbim. Hai să vorbim despre asta, o s-o rezolvăm* – dar nu te poți înțelege cu ea.

Mă gândesc la toate pseudo-armele care sunt în camera aia și în baia adiacentă: cleștișori de unghii, o pilă de unghii. Prize.

Și mai sunt și ferestrele, la cinci etaje deasupra asfaltului.

Nu stau pe gânduri. Iau telefonul și sun la Urgențe.

— E vorba de soția mea, îi spun disperat dispecerei când mă întreabă ce urgență am. Mă tem că e… Nu știu… Are nevoie de ajutor.

Asta spun, scuturând repede din cap; nu știu ce ar putea face Heidi. Și-ar putea lua viața; ar putea lua viața copilului? Acum treizeci de minute aș fi zis nu, niciodată, nu Heidi.

Dar acum nu mai știu.

— Veniți, comand eu la telefon, și bâlbâi adresa. Apoi gonesc spre ușa dormitorului, pregătit s-o dobor.

HEIDI

Nu știu ce se-ntâmplă mai întâi.

Cineva îmi ia sânge. Doi bărbați mă țin cu forța pe o targă albă, imaculată, doi bărbați cu măști pe față și cu bonete umflate, cu mănuși de latex. Mă țin cu forța în timp ce un al treilea înfige un ac în mine și-mi ia sânge. Chris stă, impasibil, lângă un cărucior cu instrumente în timp ce eu mă zbat și țip pe pat, până când unul dintre bărbații cu măști și bonete și mănuși se lasă cu toată greutatea pe mine ca să nu mă mai pot mișca. Fețele lor de extratereștri se holbează la mine: le văd capetele uriașe, fără păr, ochii opaci, înspăimântători. Nu au guri, nici nasuri, și mă înțeapă cu diverse chestii și eu țip, iar Chris se uită de la distanță și nu zice nimic.

Apoi mă așază la o masă, o masă pliantă cu trei scaune negre tapițate, e un ceas pe perete și o oglindă unidirecțională cum vezi la televizor.

Nu sunt extratereștrii. Nu, nu sunt extratereștrii. E cu totul altcineva.

Nu știu ce se-ntâmplă mai întâi.

— Fiica mea. Am nevoie s-o văd pe fiica mea, spun eu încontinuu, dar mi se spune că, dacă voi coopera, îmi voi vedea fiica în curând.

Dacă voi coopera. Nu știu dacă asta se întâmplă înainte sau după sânge. Nu-mi dau seama. E o femeie acolo, o femeie mai în vârstă, cu părul lung și cărunt, iar eu mă uit cum Juliet a mea trece dintr-o pereche de brațe în alta, apoi dispare.

— Fă ceva! îl implor pe Chris, dar el ignoră rugămintea mea și rămâne acolo, în picioare, în camera cu zeci de birouri și scaune.

Mă ignoră *pe mine,* se uită în gol prin mine și dincolo de mine, dar la mine deloc, iar eu sunt luată și dusă într-o cameră a cărei ușă se închide și Chris nu mai poate să vadă înăuntru. Mă-ntreb dacă nu cumva sunt invizibilă, dacă ăsta e motivul pentru care Chris nu mă poate vedea. Ca aerul, ca oxigenul, ca fantomele. Poate că sunt o fantomă, un spectru; poate că sunt moartă. Poate

că nu mi-au luat sânge, ci m-au injectat cu clorură de potasiu ca să mor acolo, pe targa cu bărbații mascați. Dar mâinile îmi sunt încătușate, iar femeia cu părul lung și cărunt mă vede. Îmi pune întrebări despre o oarecare Claire Dalloway și tot așază fotografii pe masa dintre noi, imagini cumplite care mi se întipăresc în minte, imagini însângerate cu un bărbat prăbușit într-un pat, cu o femeie lângă el, cu trunchiul peste al lui, amândoi năclăiți de sânge. Sânge roșu aprins, gros și lipicios, care s-a impregnat și în așternutul acum roșu.

Îmi aduc aminte de sângele de pe maioul lui Willow și încep să țip.

— Unde au dus copilul? strig eu, încercând în zadar să-mi eliberez mâinile din cătușele lor, iar cătușele îmi zgârie încheietura acolo unde pielea e mai subțire.

Am mâinile legate la spate și abia dacă mă pot mișca, iar un gardian mă apasă la loc pe scaun de fiecare dată când încerc să mă ridic și să-mi caut copilul.

— Unde mi-au dus-o pe Juliet? întreb din nou, pentru că nu mi-a răspuns.

Atunci aud cât se poate de clar: îmi aud bebelușul plângând. Ochii îmi aleargă prin camera antifonată, căutând-o pe Juliet a mea prin toate cotloanele. E aici. E pe aici pe undeva.

— E pe mâini bune, spune femeia, dar nu-mi spune unde.

Bag capul sub masă ca să văd: e acolo? Ascunsă sub masă?

— Doamnă Wood? zice femeia, încercând să-mi atragă atenția.

E nerăbdătoare și se enervează repede femeia asta, cu reportofonul ei și cu pixurile cu vârf subțire.

— Doamnă Wood, ce faceți, doamnă Wood?

Dar nu. E doar o podea cu gresie decolorată, cu pete de cafea și jeg.

— Am nevoie să-mi văd copilul, spun eu, ridicând capul s-o privesc în ochi. *Trebuie* să-mi văd copilul.

O clipă, e tăcere. Femeia, Louise Flores, procurorul adjunct, așa cum s-a prezentat, se uită lung la mine cu ochi cenușii, reci.

— Vă înșelați, doamnă Wood. Copilul pe care l-ați adus… Copilul acela este Calla Zeeger. Nu e copilul dumneavoastră.

Brusc, mă cuprinde furia și mă pomenesc ridicându-mă cu mare greutate în picioare și urlând la ea că se-nșală, că bebelușul e al meu. Al *meu!* Ignor durerea din brațe și din spate când îmi întind membrele în feluri în care nu știam că mă pot mișca, precum femeile ai căror copii sunt blocați sub mașini, care descoperă că, dintr-odată, pot ridica două tone dintr-o singură mișcare, dintr-o singură opintire.

Un gardian se repede la mine și-mi ordonă să mă așez.

— Stai jos acum, latră el.

Și atunci îl văd, îl văd bine: un câine, un Perro de Presa Canario cu blană aspră, tigrată, sare din celălalt colț al încăperii dezvelindu-și colții ascuțiți și mârâind – un mârâit jos, gros: un avertisment. Îi curg bale din gura larg deschisă în care i se zăresc colții ca niște sulițe, iar ochii îi sunt fixați pe următoarea lui masă. Îi simt mâinile ferme pe mine, pe umerii mei, mă apasă înapoi pe scaun și mă doare locul unde palmele lui se întâlnesc cu carnea umerilor mei. Și mă mușcă, acel Presa Canario, mă mușcă iute, pe neașteptate, sfâșiind pielea, iar sângele mi se scurge pe braț, iar eu mă holbez la sângele ăla, sânge pe care ceilalți – femeia, bărbatul – nu-l văd. Sânge invizibil, ca mine.

Mă așez, dar nu rămân așezată. Mă ridic iar de pe scaun și mă reped pe lângă paznic, dar mă dezechilibrez și dau cu capul în perete.

— Trebuie să-mi văd fiica! urlu eu. Fiica mea… Fiica mea…

Repet cuvintele astea două iar și iar și iar, de o mie de ori sau mai mult, apoi mă prăbușesc pe podea, plângând în hohote.

Atunci, femeia se hotărăște să plece, pe loc, cu o autonomie de care eu nu mă mai bucur, și se ridică de pe scaun.

— Cred că am terminat aici, spune ea, fără ca ochii ei cenușii să mă privească.

O aud spunând ceva despre un consult psihiatric și, după ce pleacă, în urma ei rămân plutind în încăpere cuvintele *delirant* și *tulburare.*

Apoi sângele. Și targa. Și bărbații cu măști și mănuși. Extratereștrii. Îmi țiuie urechile în timp ce mă-nțeapă cu ace și sonde. Dar ce se-ntâmplă mai întâi, asta nu pot să spun. Nu știu

ce e mai întâi, cum de Chris ajunge să stea în capătul holului în spatele căruciorului cu instrumente și să se uite cum extratereștrii îmi fac injecții și-mi iau sânge, cum îmi administrează o doză letală de clorură de potasiu ca să mor.

— Oprește-i! îi cer lui Chris, dar el ignoră asta din nou, și mă ignoră pe mine și din nou devin invizibilă, o fantomă, un strigoi.

Chris al meu, care nu plânge niciodată, e înlăcrimat. Stă în picioare, nemișcat ca o statuie, în spatele căruciorului cu instrumente și refuză să se miște. N-o să-l iert niciodată pentru asta.

Și sunt obosită, așa de obosită dintr-odată, sfârșeala mă doboară de parcă pe targa aia ar fi o mie de cărămizi, în vreme ce bărbații cu măști și mănuși se uită, se uită la mine cum mă holbez la neoanele de pe plăcile din tavan, iar ochii îmi devin brusc prea grei ca să-i mai țin deschiși și mă întreb, în acea ultimă clipă de dinainte de a adormi, oare ce or să-mi mai ia.

Vreau să-l implor pe Chris să-i oprească, să-l rog să facă ceva, dar descopăr că nu mai pot vorbi.

Mă trezesc într-o cameră, pe un pat, cu o fereastră care dă spre un parc cu multă iarbă verde. La fereastra aia stă o femeie îmbrăcată într-o pereche de pantaloni largi și o cămașă, e cu spatele la mine și se uită la peisaj. Pe pereți e tapet cu dungulițe bej și verde pal, iar pe jos e dușumea.

Când încerc să mă mișc, constat că sunt legată de pat; clinchetul metalic o face pe femeie să se-ntoarcă spre mine, să se uite la mine cu ochi verzi blânzi, și cu zâmbet.

— Heidi, spune ea pe un ton aproape plăcut, de parcă ne-am cunoaște, de parcă am fi prietene.

Dar eu n-o cunosc pe femeia asta; chiar n-o cunosc. Dar descopăr că-mi place zâmbetul ăla, un zâmbet care mă face să fiu aproape sigură că bărbații cu măști, femeia cu întrebările ei, câinele – acel Presa Canario cu blana lui aspră și tigrată – n-au fost altceva decât un vis. Trag cu ochiul la propriile brațe și nu văd sânge, nici urme de mușcături, nici bandaje care să oprească sângerarea. Ochii cercetează camera sterilă în căutarea lui Juliet,

pe după perdelele subțiri, în cutele cuverturii.

— Unde mi-au dus copilul? întreb eu abia-ngăimat, cu vorbe ce sună obosit și timid, ieșite din gura pe care mi-o simt ca de vată.

Nu mai pot să țip. Trag nevolnic de cătușe, încercând să mă eliberez din pat.

— Sunt pentru siguranța ta, spune femeia.

Se apropie și-și trage un scaun lângă pat, un fotoliu pe care-l târăște pe podea:

— Ești pe mâini bune, Heidi. Ești în siguranță. Copilul este în siguranță.

Nu știu dacă e din pricina compasiunii care-i răzbate din voce sau din pricina propriei oboseli și a disperării copleșitoare, dar încep să plâng. Ea scoate două, apoi trei șervețele dintr-o cutie de pe noptieră și îmi șterge fața, pentru că eu n-ajung. Întâi mă trag într-o parte, mă feresc de atingerea acestei străine, apoi mă pomenesc lăsându-mă în palma ei, abandonându-mă mâinilor ei calde și moliciunii șervețelului.

Îmi spune cum o cheamă, iar numele i-l uit pe loc, dar nu și titlul care-l precede. *Doctor.* Cu toate astea, nu arată deloc ca un doctor, pentru că n-are halat, n-are stetoscop. N-are chelie.

— Nu vrem decât ca tu să te simți mai bine, atâta tot, spune ea.

Vocea îi sună plăcut și mângâietor, în timp ce îmi trece șervețelul peste obraz și-mi șterge lacrimile. Mâinile îi miros a miere și coriandru și asta mă face să-mi amintesc de mâncarea gătită de mama. Mintea îmi zboară înapoi, la casa copilăriei mele, la masa robustă din lemn în jurul căreia ne așezam toți patru: mama, tata, fratele meu și cu mine. Dar gândurile îmi zăbovesc asupra tatei, a tatălui meu care e mort. Văd sicriul, coborât în pământ, trandafirii lila din mâna mea, pe mama lângă mine, mereu stoică, așteptându-se ca eu să mă dezintegrez într-un milion de bucăți acolo, în cimitirul înecat în ploaie. Sau – stai puțin – să fi fost invers? Oare eu mă uitam la mama și mă așteptam s-o văd dezintegrându-se?

Mi-e dor să ridic mâna și să țin în palmă verigheta tatei, să-mi înfășor pe degete lanțul de aur, dar sunt legată de pat și nu mă

pot mișca.

— Unde e copilul meu? întreb iar, dar îmi spune doar că bebelușul e în siguranță.

Fără s-o întreb, îmi zice că și ea are copii. Trei. Doi băieți și o fată pe nume Maggie, care are numai trei luni, și abia atunci remarc burtica de după sarcină, rămasă pe silueta altminteri suplă a femeii, burtică pe care încă nu a pierdut-o. Asta, faptul că a adus vorba despre propriii ei copii, mă face să-mi fie mai ușor să vorbesc, să dezvălui secretele pe care le-am ținut în mine prea mult timp.

Ruby, Juliet, Ruby, Juliet, și atunci îmi amintesc de celebra vază a lui Rubin.

Și vorbim despre nopțile nedormite și despre oboseală. Îi spun că Juliet încă nu doarme câte o noapte întreagă, deși gândurile îmi sunt grele și opace, vorbe prizoniere în cer într-o zi noroasă. Îi explic că a fost bolnavă – o infecție a tractului urinar, spun eu – și că e și mai greu să consolezi un copil care are dureri. Iar femeia blândă dă din cap și mă aprobă, și-mi povestește despre Maggie a ei, născută cu o boală de inimă congenitală, forțată să treacă printr-o operație la doar câteva zile după ce ieșise din pântecul mamei ei. Și în momentul ăla știu că doctorița asta înțelege. Că înțelege ce-i spun.

Apoi mă întreabă despre Willow, nu așa cum m-a întrebat cealaltă femeie, ci mai blând, cu bunătate. Mă- ntreabă când a plecat și de ce.

— De ce a plecat?

Îi spun. Îi spun despre verigheta tatei și despre lanțul de aur. Îi spun că am găsit cârligul în formă de pasăre filigranată vopsită în roșu aprins complet gol, deși știam că am agățat lanțul acolo.

Dar nu, îmi spun eu, smucindu-mi iar mâinile încătușate de pat, străduindu-mă să mă uit în jos ca să mă conving că lanțul nu e acolo, la gâtul meu, unde ar trebui să fie. O întreb pe femeie dacă-l vede, dacă vede verigheta tatei pe lanțul de aur, dar ea se uită sub tivul de la gât al cămășii de noapte de la spital și-mi spune că nu-i niciun lanț acolo, nicio verighetă.

În momentul ăla, mintea mea reia o scenă întrucâtva

începătoșată. Ca un film pe care l-am văzut cândva, cu numele personajelor și cu titlul filmului demult uitate, dar cu secvențe rămase în ungherele memoriei mele. Citate, scene de amor, câte un sărut pasional.

Dar în scena asta, îi dau lui Zoe niște medicamente pe care le am în palmă, două pastile albe, ovale, și mă uit de lângă pat cum își bagă în gură pastilele fără măcar să se uite la ele. Apoi mă uit cum le înghite cu o dușcă lungă de apă. Apoi mă întorc în baie să pun la loc într-un dulăpior deschis un flacon de medicamente eliberate doar pe bază de rețetă, iar cuvântul *Ambien* mă izbește direct în ochi, alături de analgezice, alături de antihistaminice. Apoi închid încet ușa.

— De ce n-ai reclamat-o la poliție? mă-ntreabă femeia când îi povestesc despre verighetă.

Ridic din umeri, gata să izbucnesc în plâns, și-i spun că nu știu. Nu știu de ce nu am chemat poliția.

Dar eu știu, așa-i?

Și iată-mă din nou, cum închid ușa dulăpiorului de medicamente și mă uit la Zoe, anesteziată de Ambien-ul meu și nicidecum de vreun antihistaminic, Zoe care doarme așa de adânc încât nimic n-o va trezi peste noapte. Și-mi amintesc cuvintele, propriile cuvinte care-mi alergau prin minte: *nu se știe ce-o să fie la noapte.*

Mă văd cum îmi scot lanțul de aur de la gât și dau să-l agăț în cârligul-pasăre, dar nu o fac. Mă opresc la jumătatea gestului și-l ascund în palmă, o sărut pe Zoe pe frunte, în dormitorul de lângă baie, apoi ies din cameră.

Și intru în living, unde o găsesc pe Willow pe un scaun, în vreme ce Juliet a mea doarme pe jos. Mă apuc să strâng masa după cină și, în viziunile mele, în amintirea asta neclară – sau poate că nici nu e o amintire, ci un vis, o fantasmă – în timp ce arunc spaghetele rămase într-un sac de gunoi, văd parcă de la distanță cum lanțul și verigheta îmi cad din mână direct în sac, printre macaroane ce-au început să se usuce și sos de spaghete roșu ca sângele, apoi scot repede sacul de plastic în hol și-l arunc pe toboganul ghenei.

Dar nu, îmi spun eu, scuturând din cap. Nu se poate. Nu e

adevărat.

Willow a luat verigheta lui tata. Ea l-a omorât pe bărbatul ăla și după aceea a luat verigheta tatălui meu. E o criminală, o hoață.

— Mai e ceva? mă-ntreabă femeia când mă vede scuturând din cap ca o pendulă. Ai idee unde poate fi Willow?

Nu se poate. Willow a luat verigheta aia. Îmi amintesc și acum că stăteam pe marginea căzii și lăsasem apa să curgă pentru ca Zoe – răcită sau poate cu o alergie – să nu mă audă plângând. Îmi amintesc că am ridicat privirea și am văzut cârligul complet gol, că am încercat în zadar să-l sun pe Chris ca să-i cer sfatul, dar era prea ocupat cu Cassidy Knudsen ca să-mi răspundă.

Nu mai știu ce e fapt și ce e ficțiune. Fantezie sau realitate. Îi spun că nu, nu știu unde e Willow. Latru cuvintele, dintr-odată furioasă și cu un dor cumplit de tata, de tatăl meu care mă mângâia pe cap și-mi spunea că totul o să fie bine.

Mă lovește totul dintr-odată, imagini cu Willow, cu Ruby, cu Zoe, cu Juliet. Imagini cu sânge și trupuri și bebeluși, fetuși nenăscuți, scoși din pântecul meu.

Dar femeia aceea blândă al cărei nume nu-l știu, al cărei nume nu mi-l amintesc, tocmai atunci mă mângâie pe cap așa cum ar face-o tata; îmi spune că totul o să fie bine și-mi vine s-o întreb: *Tati?*

Dar știu ce-ar spune, cum s-ar uita la mine dacă aș striga-o ca pe tata.

— O să le lămurim pe toate, îmi promite, iar eu mă las legănată de cuvintele moi, și găsesc că vorbele însele, tonul ei conciliant mă epuizează, așa că închid ochii și adorm la loc.

Când ajunge Chris, e întuneric afară, lumea de dincolo de fereastră e neagră.

— Tu i-ai chemat, spun eu cu voce tremurată care-l acuză pe Chris de toată încurcătura; de faptul că au luat-o pe Juliet, că mi-au luat-o pe Juliet a mea. Tu ai sunat la poliție, țip eu la el și-ncep să înjur, încercând în zadar să mă ridic și să-l lovesc, dar descopăr că sunt în continuare legată de pat, că mâinile îmi sunt

tot încătușate.

— Chiar e nevoie de astea? o întreabă Chris pe o asistentă care trece prin cameră și verifică diversele tuburi și ace înfipte în venele brațelor mele.

Înfipte de extratereștri cu măști și bonete umflate.

— Chiar e nevoie de astea?

Asistenta răspunde sec:

— E pentru siguranța ei.

Eu știu ce-i spune ea atunci, ce-i șoptește lui Chris, că am traversat în goană o cameră și am dat cu capul de perete, așa cum demonstrează vânătaia movulie care mi se formează pe frunte.

— E agitată, îi spune asistenta lui Chris, de parcă eu n-aș auzi, de parcă n-aș fi în aceeași încăpere. Trebuie să-i mai administrăm niște medicamente în curând.

Și mă întreb ce fel de medicamente, și dacă iar o să mă țină cu forța ca să-mi administreze medicamentele cu seringa. Sau dacă o să mă lase să iau pastile, pastile ovale din palmă, și-mi aduc aminte iar de Ambien.

Nu, îmi spun eu. *Antihistaminice. Analgezice. Nu Ambien.*

Nu i-aș da niciodată lui Zoe somnifere.

Dar îmi dau seama că nu știu.

— Tu mi-ai făcut asta, plâng eu încet, dar Chris ridică mâinile în aer cu inocența întipărită pe chip.

E răvășit, părul lui brunet, de obicei atent pieptănat, ochii lui căprui, strălucitori și zâmbetul de învingător sunt acum întunecate de epuizare, de grijă și de încă ceva, dar nu-mi dau seama de ce anume.

Ar putea să dea vina pe mine Chris al meu, căruia-i place să arate cu degetul și să dea vina pe altcineva. Ar putea spune că eu m-am încuiat în baie cu Juliet, dar nu o face.

Ar putea spune că i-a fost teamă să nu-i fac vreun rău copilului, copilului nostru, iar eu aș râde, nu? Un râs cinic, batjocoritor, deși știe foarte bine că stăteam în picioare acolo, pe marginea scării de incendiu, gata să-mi pierd echilibrul când Chris a intrat cu forța în dormitor.

Dar nu le-a spus asta polițiștilor când au venit. Nu nu.

Se așază pe marginea patului meu și mă ia de mână. Iar eu sunt acolo, mă înec, mă scufund tot mai adânc sub curentul oceanului, iar valurile trec peste mine în timp ce țip în tăcere, inspirând fără să vreau, cu gâtul strâns de spasme, sufocându-mă cu apa sărată care-mi umple plămânii.

— O să-i dăm de cap, Heidi, îmi spune și-și trece degetele pe brațul meu, în sus și-n jos, fără să-și dea seama că eu mă înec și mă zbat acolo, în pat, sufocându-mă.

Mă scufund tot mai adânc în apă în vreme ce Chris și Zoe, amândoi, stau pe țărm și se uită.

Asistenta iese din cameră și-i spune lui Chris:

— Cinci minute, apoi trebuie să se odihnească.

Apoi lasă ușa să se-nchidă în urma ei și rămânem doar Chris și cu mine. Aud vorbele ei, înfundat, de departe, apoi revine apa, un val mare care mă trage în adâncul mării.

Atunci îl văd pe Chris, văd că m-a reperat de la distanță și intră în apă, înaintând foarte încet spre mine.

— Zoe are nevoie de tine; *eu* am nevoie de tine.

Asta îmi spune și-mi oferă un colac de salvare, ceva de care să mă țin în timp ce mă zbat în ape învolburate, încercând din răsputeri să înot.

WILLOW

N-a trecut mult până să mă găsească poliția pe Michigan Avenue, holbându-mă în vitrina magazinului Prada. Eram ca fermecată; nu mă puteam mișca. Mă uitam în vitrina ditamai magazinului și mă gândeam doar cum ar fi fost s-o văd pe mămica în rochiile alea super fițoase, agățate în vitrina sclipitoare, puse pe manechine fără cap. Ce mult i-ar fi plăcut rochiile alea!

Poliția m-a ținut un pic, dar nu cine știe cât. S-a dovedit, încă o dată, că sunt un copil pe care nu-l vrea nimeni.

Mi-am serbat a șaptesprezecea aniversare într-o locuință socială dintre Omaha și Lincoln, așa că, uneori, mergeam cu mașina la râul Platte și făceam expediții prin pădurile ce mărgineau râul, de obicei plin de noroi. Eram douăsprezece fete în casa aia, unde stăteam cu un bărbat și soția lui, cărora le ziceam Nan și Joe. Toate aveam îndatoriri care se schimbau săptămânal, cum ar fi curățenie în bucătărie sau spălat de rufe. Nan ne gătea cina în fiecare seară și în fiecare seară ne așezam la masă să mâncăm, și stăteam toți la o masă mare, ca o familie pestriță.

Semăna mult cu casa în care m-am pomenit după ce au murit mămica și tăticul, doar că, de data asta, chiar îmi doream să fiu aici.

Mai erau oameni care veneau și plecau, ca domnișoara Adler, și mai era o doamnă drăguță pe nume Kathy care voia să vorbim iar și iar despre lucrurile pe care mi le-a făcut Joseph. M-a pus să zic de nu știu câte ori că nu era vina mea, până când, într-o zi – așa a zis – o să ajung chiar să cred cuvintele alea, să cred că ceea ce mi-a făcut Joseph a fost greșit. Să cred că ceea ce i s-a întâmplat lui Lily a mea, că a fost adoptată de familia Zeeger și toate alea, că nici asta nu era vina mea. Mămica nu era supărată pe mine.

Ba chiar mi-a zis o dată, uitându-se la mine cu ochii ei verzi ca smaraldele:

— Mămica ta ar fi mândră.

Totuși, erau nopți când mă-ntindeam în pat și-l auzeam – pe Joseph – furișându-se în camera mea. Auzeam scârțâitul ușii, trosnetul dușumelei sub picioarele lui, gâfâitul și pufnitul lui chiar în urechea mea; îi simțeam mâinile umede și aspre cum îmi smulg hainele, îi auzeam cuvintele care mă schilodeau, mă paralizau ca să nu țip. *Ochiul care disprețuiește un tată și desconsideră ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale și mâncat de vulturi,* așa zicea, șuierându-mi cuvintele astea în ureche până când mă trezeam, transpirată, și-l căutam pe Joseph prin toată camera, în dulap și pe sub paturi, convinsă că e acolo, undeva.

La fiecare scârțâie și trosnet, de fiecare dată când cineva se trezea ca să meargă la toaletă eram sigură că e Joseph și că vine la mine, că vine să-și strecoare corpul ăla fierbinte, de animal, în pat lângă mine, și-mi lua o veșnicie ca să-mi aduc aminte: Joseph era mort. Cred că mi-am repetat-o de sute de ori pe zi – Joseph e mort – până când, într-o zi, poate că o să ajung să cred și vorbele astea.

Am mâncat mini-prăjituri de ziua mea, mini-prăjituri de ciocolată cu glazură de ciocolată, exact cum le făcea mămica. Cu câteva zile înainte de ziua mea, Paul și Lily Zeeger au venit cu mașina de la casa lor din Fort Collins cu Rose și Calla. Nu mai aveam voie s-o văd pe Calla, n-aveam voie s-o ating, așa că ea și cu Paul au rămas afară, pe gazonul din fața locuinței sociale, și le-au așteptat pe Lily Mare și Lily Mică, pe *Rose.* Dar vedeam pe geam ce mare se făcuse Calla. Mergea. Din când în când, Paul încerca s-o ia în brațe, dar ea-l împingea pentru că, deja, Calla avea peste un an și nu voia să fie ținută în brațe. M-am uitat la ea cum merge clătinat pe-acolo, pe gazon și, o dată, de două sau de trei ori a căzut în patru labe și s-a ridicat imediat, ca la jocul ăla, *Pocnește cârtița.* Dar Paul era lângă ea de fiecare dată, pregătit să-i șteargă țărâna de pe genunchi și să se asigure că n-a pățit nimic. Acum vedeam ce nu văzusem mai demult: Paul era un tătic bun.

Lily Mare s-a uitat la mine din celălalt capăt al livingului și a zis:

— Dac-aș fi știut…

Și, dintr-odată, vocea i s-a frânt și ochii ei frumoși s-au umplut de lacrimi.

— Scrisorile tale… credeam că ești fericită.

Doamna Wood își dorea copii. O merita mai mult decât mine. Și ar fi avut grijă de ea, de Calla, de Ruby, mai bine decât aș fi putut eu vreodată. Eram sigură de asta. Știam că prezența mea acolo, în casa aia, cu ei, era o problemă pentru domnul și doamna Wood. Îi auzeam mereu vorbind despre asta, domnul Wood zicea de poliție și de închisoare și de arest. Iar eu nu voiam să creez probleme, în niciun caz lor, sau doamnei Wood care fusese așa de bună.

Dar n-am furat niciun inel.

Detectivii ăia au găsit amprente pe cuțit, pe clanța dormitorului casei din Omaha, amprente care nu erau ale mele. Nu conta ce ziceam sau nu ziceam eu; ei știau adevărul.

M-am întrebat dacă Matthew știa de amprente. M-am întrebat dacă le-a lăsat înadins, ca să nu cadă pe mine vina.

Cât despre familia Zeeger, au refuzat să facă plângere pentru răpire, deși mi-aș fi dorit s-o facă. Voiam ca cineva să iasă vinovat pentru tot ce se-ntâmplase. Dar n-au făcut. Au zis că, dacă mămica a murit și eu am avut de pătimit cu Joseph în toți anii ăia, am trecut prin destule. Dar au spus că nu mai aveam voie s-o văd pe Calla niciodată, că puteam s-o văd numai prin geamul ăla de la living când o aduceau pe Lily în vizită. O vedeam pe Lily de două ori pe an, două zile din 365, și numai sub supraveghere, pentru că Lily mare era mereu acolo, în aceeași cameră cu Lily și cu mine, și câteodată mai era și domnișoara Adler și alteori Nan și Joe – în caz că încercam s-o iau pe Lily și să fug. Întâlnirile mele cu doamna aia, cu Kathy, ar fi trebuit să-mi fie pedeapsa, dar de fapt îmi plăcea mult să vorbesc cu Kathy. Numai pedeapsă nu era.

Într-o zi, din senin, domnișoara Flores apăruse în închisoarea aia și-mi spusese că pot să plec. Dar că nu pot să plec oriunde. *Nu,* a zis, fiindcă sunt încă *minoră.* Iar asta însemna că sunt încă în grija statului. Și a zâmbit cu dinții ăia ai ei mari, de cal, cu o mutră încântată de parcă faptul că eu rămâneam prizonieră o făcea super fericită.

Atunci, domnișoara Amber Adler m-a luat cu mașina aia rablagită a ei, în care ținea geanta Nike prea mare și m-a dus la locuința socială, iar acolo m-a ajutat să mă instalez într-un dormitor albastru, mare, pe care trebuia să-l împart cu trei fete.

— Dacă mi-ai fi spus, Claire…

Ca și lui Lily Mare, vocea i s-a frânt și ochii i-au devenit triști. Dar apoi mi-a zis că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat, de parcă ar fi fost vina ei sau ceva, de parcă ea era vinovată pentru ce-mi făcea Joseph. A zis că ar fi trebuit să facă și vizite neanunțate sau să vorbească direct cu profesorii mei de la școală. Atunci ar fi știut, mi-a zis, ar fi știut că nu merg la școală.

— Dar Joseph… a zis ea și s-a oprit un pic; am crezut…

N-a fost nevoie să termine propoziția aia, fiin'că oricum știam ce vrea să spună. Credea că Joseph e bun.

— Potrivire perfectă, așa zisese în ziua în care mersesem să locuiesc cu Joseph și Miriam. Binecuvântată și norocoasă.

Blestemată și nenorocită.

Dar nu l-au găsit niciodată pe Matthew. Aveau amprentele de pe cuțit, de pe clanță, dar n-aveau cu ce să le compare. Mi-au pus întrebări, multe întrebări. Despre Matthew. Despre Matthew și despre mine.

Dar nu știam unde se dusese. Oricum nu le-aș fi zis, nici să fi știut.

Am văzut că Paul și Lily o iubeau foarte mult pe Lily a mea. Iar Lily o iubea și pe Calla. Erau o familie adevărată. Lily a mea abia dacă mă mai recunoștea. Când veneau în vizită acolo, în casa aia dintre Omaha și Lincoln, mă îmbrățișa pentru că doamna Zeeger îi spunea să mă-mbrățișeze, dar altfel stătea retrasă și se uita la mine ca la o străină ce eram. Vedeam în ochii ei că mă recunoaște vag, ca o amintire începătoșată dintr-un vis, stinsă imediat de lumina dimineții. Ultima dată când mă văzuse aveam opt ani. Ultima dată când mă văzuse eram fericită, lipsită de griji, zâmbitoare.

Louise Flores mi-a povestit ce s-a întâmplat cu familia Wood. Că lucrurile sunt razna în capul doamnei Wood.

— Ce-i ciudat în cazul ideilor delirante – a zis mai mult pentru ea decât pentru mine, în timp ce-și strângea dosarele și

hârtiile, considerând că și-a făcut treaba – e că o persoană se poate comporta relativ normal chiar dacă le are. Ideile delirante nu sunt, toate, imposibile.

A-ncercat să-mi explice ceva despre un *nu știu ce post-traumatic,* să-mi spună că doamna Wood probabil că nu și-a revenit niciodată după moartea tatălui ei, așa a zis, și apoi, de parcă n-ar fi fost destul, s-a îmbolnăvit de cancer și a trebuit să-și avorteze copilul.

Nu mai putea să aibă copii. Iar doamna Wood chiar își dorea copii. Și gândul ăsta m-a întristat fiin'că doamna Wood a fost cea mai bună cu mine după multă vreme, și nicio clipă n-am crezut că e un om rău. Am crezut doar că e puțin confuză.

Din când în când primeam câte un bilet în cutia poștală de la locuința aia socială, fără nume și fără adresă. Doar informații disparate, mâzgălite pe câte-un petic de hârtie:

Știai că nu poți să strănuți cu ochii deschiși?

Știai că o cămilă are trei pleoape?

Știai că un melc are 25.000 de dinți?

Știai că vidrele de mare se țin de mână în timp ce dorm ca să nu se piardă niciodată, niciodată una de cealaltă?

MULȚUMIRI

Scrisul poate fi o îndeletnicire solitară. Stăm în fața unui ecran de computer sau ne încuiem într-o cameră cu un caiet și un pix și devenim obsedați de personaje de ficțiune. În unele zile ne pomenim vorbind cu oameni imaginari mai mult decât cu ființele umane reale din viața noastră. În timp ce restul lumii doarme, personajele noastre ne torturează în miezul nopții, cerându-ne să le punem să facă una sau alta.

Scrisul este o îndeletnicire solitară, și totuși publicarea unei cărți e departe de a fi așa. Mă consider tare norocoasă că am atâția oameni uimitori în echipa mea editorială: extraordinarul meu agent literar, Rachael Dillon Fried, editorul meu genial, Erika Imranyi, publicistul meu, Emer Flounders, și toți ceilalți oameni dedicați, muncitori și, cu totul minunați de la Harlequin și Sanford Greenburger Associates – cei din editorial, publicitate, echipa de marketing și vânzări, precum și diverșii agenți și asistenți literari pe care am avut privilegiul de a-i cunoaște (și cei care muncesc din greu în culise și pe care nu i-am cunoscut încă)! Sunt foarte mândră că fac parte din familiile Harlequin și Sanford Greenburger.

Apoi, firește, sunt autorii incredibili pe care i-am întâlnit pe parcursul acestei călătorii, cei care m-au căutat ca să-mi ofere îndrumare, urechi deschise și tot sprijinul emoțional de care are nevoie un autor și, peste toate astea, m-au ajutat cu nespusă generozitate, promovându-ne reciproc munca, de parcă ar fi fost a lor. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Sunt onorată să fac parte din această comunitate uimitoare a scriitorilor.

Deși primul roman l-am scris în intimitate, a fost minunat să pot împărtăși *Necunoscuta* cu familia și prietenii pe parcursul acestui proces. În timp ce scriam acest roman, eram ocupată și cu promovarea primului, așa că mulțumesc din inimă familiei și prietenilor care m-au ajutat să rămân pe linia de plutire în ultimul an și ceva: părinților mei, Lee și Ellen Kubica, surorilor mele, Michelle Shemanek și Sara Kahlenberg, și familiilor lor; întregii familii Kubica și Kyrychenko; dragilor mei prieteni, pe

care nu-i voi numi individual de teamă să nu las pe cineva pe-afară, dar sper că știți cine sunteți (mențiune specială pentru Beth Schillen – ești minunată!)! M-a copleșit felul în care fiecare dintre voi a participat la agitația care înseamnă publicarea unei cărți, fie că m-ați ajutat să-mi promovez cărțile, fie că le-ați povestit despre asta rudelor și prietenilor, că m-ați invitat să vorbesc la cluburile voastre de lectură, că ați stat cu copiii mei ca eu să pot participa la conferințe și turnee literare în alte state sau, pur și simplu, mi-ați citit cărțile și ați pus cele mai bune întrebări despre scris. Am scris *Fata cea bună* în secret, dar la *Necunoscuta* am avut echipă de suporteri! Nu vă pot mulțumi îndeajuns.

Și, la final, soțului meu, Pete, și copiilor mei – vă mulțumesc pentru răbdare, pentru sprijin, pentru încurajări. N-aș fi reușit fără voi!

Vă iubesc pe toți așa cum x îl iubește pe 0.

O întâlnire absolut întâmplătoare dă naștere unei rețele complicate de secrete și minciuni.

Ea o vede pe adolescentă stând în ploaia nemiloasă, strângând un bebeluș în brațe. Se urcă în metrou și pleacă, dar nu și-o poate scoate pe fată din minte... Heidi Wood a fost dintotdeauna implicată în activități caritabile: lucrează la o organizație nonprofit și salvează de pe străzi pisici fără stăpân. Cu toate astea, soțul și fica ei sunt oripilați atunci când Heidi se întoarce acasă într-o zi cu o fată pe nume Willow și cu bebelușul acesteia, în vârstă de patru luni. Aparent lipsită de locuință, adolescenta ar putea fi o răufăcătoare – sau chiar mai mult de atâta. În ciuda obiecțiilor familiei, Heidi o invită pe Willow să rămână în casa ei, împreună cu bebelușul. În următoarele zile, Heidi o ajută pe Willow să se pună pe picioare, dar, în timp ce secrete din trecutul acesteia încep să iasă la iveală, Heidi se vede nevoită să decidă până unde e dispusă să meargă pentru a ajuta o străină. Ceea ce a început ca un act de bunătate scapă cu totul de sub control, în feluri care ar fi fost imposibil de imaginat înainte.

„Captivant și revelator"
(LA Times)

„Ucigător, fără nimic previzibil"
(Kirkus)

„Un thriller psihologic superb, ulluitor"
(Publishers Weekly)

www.bergbenet.ro

{1} Escroc (n.t.)

{2} Salcie (n.t.)

{3} (en.) Denumire argotică pentru organul genital feminin (n.t.).

{4} Gustare compusă dintr-o tulpină de țelină mare tăiată pe lung, cu diverse umpluturi și ornată cu stafide. (n.t.).

{5} Cală (en), n.t.